

"Lynette Noni usta bir hikâye anlatıcısı. Fantastik kurgu okurlarının mutlaka okuması gereken bir kitap!"

–SARAH J. MAAS, #1 Numaralı New York Times Çok Satan Yazarı

HAPİSHANE ŞİFAÇISI

LYNETTE NONI

LYNETTE NONI

HADISHANE ŞIFACISI

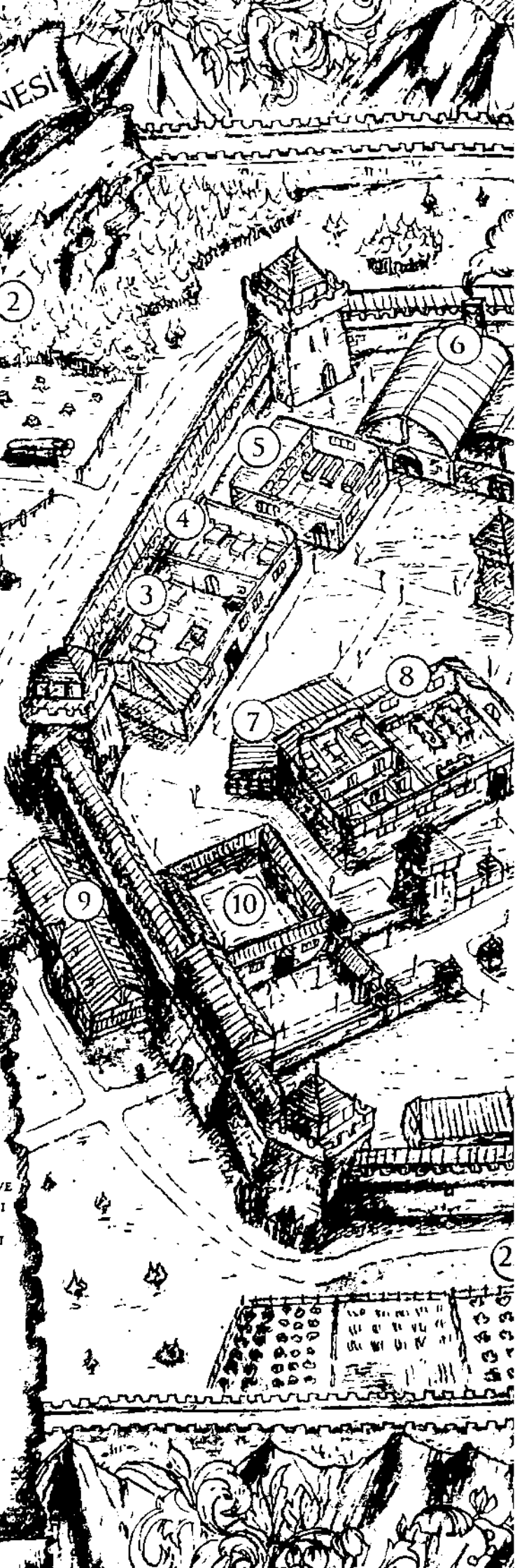
Sarah J. Maas'a...

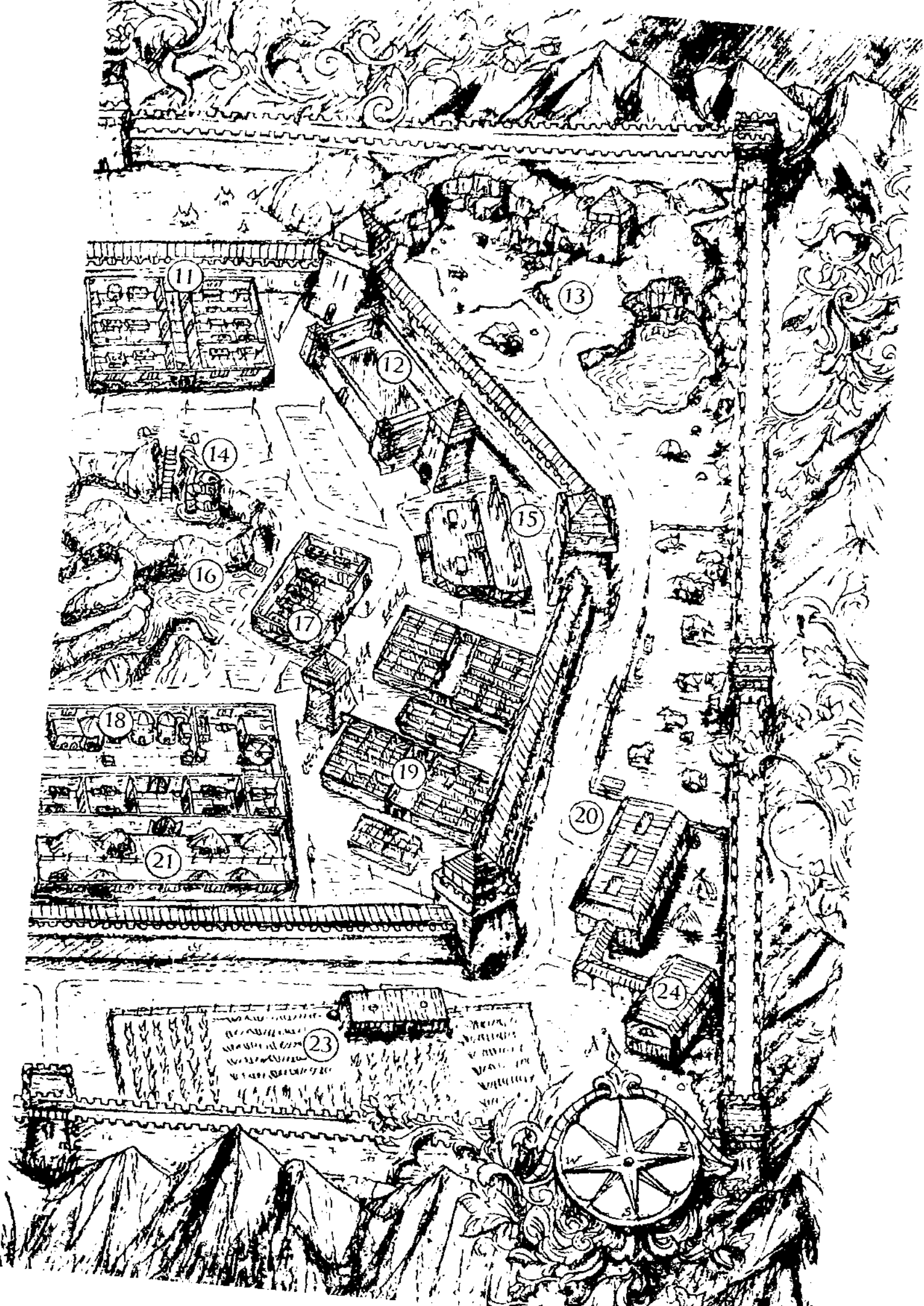
Dostluğun, desteğın ve cesaret verme konusunda bu kadar cömert olduğun için teşekkür ederim. Fakat en çok da ben kendime inanmadığım zamanlarda -özellikle de o zaman- bile bana inandığın için teşekkür ederim.

ZALINDOY HAPISHANESİ

1. KERESTE DEPOSU
2. KARAĞAÇ ORMANI
3. REVİR
4. KARANTİNA BÖLGESİ
5. MORG
6. KREMATORYUM
7. KÖPEK KULÜBELERİ
8. GARDİYAN KIŞLASI
9. AHIR
10. GİRİŞ BLOKU
11. ÇALIŞMA ODALARI
12. ÇUKUR
13. MADEN
14. TUNELLER
15. DARAĞACI
16. AKİFER
17. MUTFAK VE YEMEKHANE
18. YEMEK DEPOSU VE İŞLEME FABRİKASI
19. HÜCRE BLOKLARI
20. HAYVAN ÇİFTLİĞİ
21. LUMİNİUM DEPOSU
22. BİTKİ TARLASI
23. TAHİL ÇİFTLİĞİ
24. MEZBAHA

GİRİŞ

Ölüm alacakaranlıkta geldi.

Küçük kız, erkek kardeşiyle birlikte nehrin kenarında böğürtlen topluyordu. Babası ise buz gibi soğuk suyun kenarında çömelmiş, azalmış aloe ot stokunu dolduruyordu. Tenine kaç tane diken battığı düşünülürse, rahatlatıcı jele daha sonra ihtiyacı olacaktı. Fakat kız neredeyse hiç acı hissetmiyordu. Aklı, onları bekleyen akşam yemeğindeydi. Annesi, bütün Wenderall'daki en iyi böğürtlen reçelini yapardı. Gümüş renkli böğürtlenler gece göğünde yarım ay ortaya çıktığında en tatlı hâllerinde olduğundan, bu partinin *leziz* olacağına emindi. Bir de kardeşinin onları ağzına tıkmasını engelleyebilse, işte o zaman emeklerinin karşılığını almaya yetecek kadarını annesine götürebilecekti.

İlk çılglık sessiz geceyi yardığında, sepet sadece yarıya kadar doluydu.

Küçük kız ve kardeşi, biri yarı açık gümüş böğürtlen suyuna bulanmış ağızıyla; öteki ise endişeden çatılmış kaşlarıyla donakaldı. Kızın zümrüt yeşili gözleri, dondurucu akarsuyun yanında, ellerinde büyük bir deste aloe otu tutan babasına döndü. Babasının bakışları yosunsu bitkilerde değildi. Yüzünün rengi atmış, tepedeki küçük kulübelerine bakıyordu.

“Baba, ne ol...”

“Sessiz ol, Kerrin,” diyerek susturdu oğlunu, aloe otunu bırakıp onlara doğru hızlıca harekete geçerek. “Büyük ihtimalle Zuleeka ve Torell’in oyun sesleri, ama gidip kontrol etmeliyiz...”

Büyük abisi ve ablasıyla ilgili söylemeye çalıştığı sözler başka bir çığlıkla bölündü. Gürültülü bir çarpma sesi durdukları yere kadar yankılandı.

“Baba...” Bu defa küçük kız konuştu. Babası sepetini aniden fırlatıp, böğürtlenleri dört bir yana uçurarak elinden sıkıca kavrayınca, kız olduğu yerde sıçradı. Başka bir şey söyleme şansı bulamadan annesinin tiz feryadı duyuldu.

“KAÇ, FARAN! KAÇ!”

Babasının kavrayışı acı verici bir hâl almıştı. Fakat eşinin emrine uymak için çok geç kalmıştı. Kulübeden dışarıya askerler akın ediyordu. Kılıçları kalkmış, zırhları kısık ışıpta bile gümüş renginde ışıldayan askerler... En az bir düzine asker vardı...

Sayıca fazlaydılar.

Çok fazla.

Küçük kız, tenini çizen çalılardan arasından kardeşinin eline uzandı. Avucu böğürtlen suyundan yapış yapış olmuş, parmakları titriyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Arkalarındaki buz tutmuş nehrin akıntısı, karşıya geçmek için fazla hızlı ve derindi. Kapana kısılmışlardı.

“Her şey yolunda,” dedi babaları askerler yaklaşırken, sesi titreyerek. “Hepsi geçecek.”

Ve o anda etrafları sarıldı.

ON YIL SONRA

BÖLÜM BİR

Kiva Meridan, karşısında metal masaya bağlanmış çocuğa bakarak, öne doğru eğildi.

“Derin bir nefes al,” diye fısıldadı.

Kiva, çocuk gözlerini kırpacak fırsatı bulamadan, bileğini tuttu ve akkor bıçağın ucunu çocuğun elinin arkasında sapladı. Çocuk çığlık atıp debelendi -hepsi böyle yapardı- fakat Kiva tutuşunu sıkılaştırdı. Çocuğun tenine bir Z harfi oluşturacak şekilde üç derin çizgi kazıdı.

Onun, Zalindov’da bir mahkûm olduğunu gösteren bir simge. Yarası iyileşirdi fakat izi sonsuza dek kalırdı.

Kiva, elinden geldiğince hızlı davranırsa da ancak damga tamamlandığında kavrayışını hafifletti. Çocuğa en acılı kısmın geçtiğini söyleme dürtüsünü bastırdı. Genç olmasına rağmen çocuk gerçeklerle yalanları ayırt edebilecek yaşıydı. Artık o Zalindov’a aitti. Bileğindeki metal kayışta H67L129 numaralı mahkûm yazıyordu. Geleceğinde durum daha iyiye gitmeyecekti. Yalan söylemenin ona faydası yoktu...

Kiva, kanayan yaraya enfeksiyonu önlemek için çavdar öz suyunu sürüp; acısını azaltmak için biber otu külüyle üstünü kapattıktan sonra, çocuğun elini bir bez parçasıyla sardı. Önümüzdeki üç gün temiz ve kuru tutması için sessizce uyardı. Çalışmak için tünele, çiftliklere ya da madene yerleştirilirse bunun imkânsız olacağını fazlasıyla farkındaydı.

“Kıpırdama, neredeyse bitti,” dedi Kiva, bıçağı bırakıp eline bir makas alırken. Makasın üstünde pas lekeleri olmasına rağmen bıçak kısımları çeliği kesecek kadar keskindi.

Çocuk, göz bebekleri korkudan büyümüş, beti benzi atmış şekilde titriyordu.

Kiva çocuğa içini rahatlatacak bir şeyler söylemedi, revirin kapısında her hareketini izleyen silahlı bir kadın varken bunu yapamazdı. Genelde, gardiyanların soğuk ve keskin bakışlarının getirdiği baskı olmadan çalışılabilecek bir miktar da olsa mahremiyet sağlanırdı. Fakat geçen hafta yaşanan isyandan sonra gardiyanlar diken üstündeydi. Herkesi yakından izliyorlardı. Kiva gibi Zalindov’un başgardiyanına sadık, akranı olan mahkûmlarca hain olarak görünenleri bile.

Bir muhbir. Bir ispiyoncu.

Hiç kimse Kiva’nın kendinden nefret ettiği kadar ondan nefret etmiyordu. Fakat bedeli ne olursa olsun, seçimlerinden pişman olma lüksü yoktu.

Kiva, çocuğun yükselen iniltilerini görmezden gelerek keskin ve kısa hareketlerle saçını kesmeye başladı. On yıl önce hapishaneye kendi gelişini hatırladı. Aşağılayıcı biçimde soyulmuş, temizlenmiş ve bir koyun gibi kırkılmıştı. Revirden vücudunda saç ya da kıl olmadan, üstündeki gri renkli kaşındıran tunik ve altında aynı renkteki pantolon dışında herhangi bir eşyası olmadan çıkmıştı. Zalindov’da yaşadığı her şeye rağmen o aşağılanma dönemi, hatırlayabildiklerinin arasında en kötülerindendi. O zamanı şimdi düşününce bile, anımsadığı bir acıyla yarası sızlıyor; gözleri, yaranın üzerine taktığı kayışa kayıyordu. Kimlik numarası N18K442 olarak metale kazınmıştı. Kiva’nın hiçbir şey ve hiç kimse olduğunun, yanlış şeyi söylemesinin ya da yapmasının, hatta yanlış kişiye yanlış zamanda bakmasının bile ölümüne sebep olabileceğinin daimî hatırlatıcısıydı.

Zalindov’da merhamet gösterilmezdi, masumlara bile.

Özellikle de masumlara.

Kiva buraya ilk geldiğinde yedi yaşında ya vardı ya yoktu. Fakat yaşı onu hapishanenin acımasızlığından korumamıştı. Aldığı nefesin sayılı olduğunun herkesten daha çok farkındaydı. Kimse Zalindov'dan sağ çıkamazdı. Burada daha önce mahkûm olanların oluşturduğu o ölümler kervanına katılması bir an meselesiydi.

Birçoğuna göre şanslıydı, biliyordu. Ağır işlere verilmiş olanlar nadiren altı ay dayanırdı. En fazla bir yıl. Fakat o, hiçbir zaman bu derece güçten düşürücü işlere katlanmak zorunda kalmamıştı. Gelişinden sonraki ilk haftalarda, Kiva'ya giriş blokunda, yeni mahkûmlardan alınan eşya ve kıyafetlerde arama yaptığı bir iş tahsis edilmişti.

Daha sonra, yüzlerce hayata mal olan ölümcül bir salgın yüzünden başka bir pozisyon açılınca, çalışma odalarına gönderilmişti. Gittiği yerde, gardiyanların üniformalarını temizleme ve onarma görevi verilmişti. Parmakları, bitmek bilmeyen çamaşır ve dikiş işlerinden dolayı kanamış ve su toplamıştı. Fakat böyleyken bile, diğer alternatifleri düşününce, yakınacak pek bir sebebi yoktu.

Kiva'nın, işçilere katılması için gelecek emirden ödü kopuyordu ama hiç çağrılmadı. Bunun yerine, kan zehirlenmesi geçiren bir gardiyana babasının defalarca yaptığını gördüğü bir lapayı kullanmasını tavsiye ederek adamın hayatını kurtarınca, kendine revirde bir şifacı olarak yer edindi. Neredeyse iki yıl sonra, revirde kalan onun dışındaki tek mahkûm, çaresiz tutuklulara melek tozu tedarik etmekten infaz edildi. O sırada on iki yaşında olan Kiva ölen mahkûmun rolünü üstlenmek zorunda kaldı. Bununla birlikte, Zalindov sembolünü yeni gelenlere kazıma sorumluluğu da Kiva'ya yüklenmişti. Oysaki Kiva, bu görevden o günden beri nefret ediyordu. Lakin damga yapmayı reddederse, hem onun hem de yeni mahkûmların gardiyanların gazabına uğrayacağını biliyordu. Bunu çok erken öğrenmek zorunda kalmıştı. Sırtındaki yara izlerini bunun bir hatırası olarak taşıyordu. O dönemde onun yerini dolduracak kadar yetenekli birileri olsaydı, ölümüne kırbaçlanmış olurdu. Şu anda ise onun yerini alabilecek başkaları vardı.

Kiva gözden çıkarılabiliirdi, tıpkı Zalindov'daki geri kalan herkes gibi.

Kiva sonunda makası kenara koyup usturaya uzandığında, çocuğun saçları yamuk yumuk bir şekilde kesilmiş hâldeydi. Bazen düğümlenmiş kısımları kesmek yeterli olurken, bazen de yeni gelenlerin saç keçe gibi ve bitlenmiş olurdu. En iyisi, binada bu küçük yaratıkların salgınının yayılma riskini göze almaktansa hepsini tamamen tıraş etmekte.

“Merak etme, tekrar uzar,” dedi Kiva nazikçe, ilk geldiğinde kesilmiş fakat şimdi sırtına kadar uzamış olan kendi gece siyah saçlarını düşünerek.

Kiva'nın onu rahatlatma çabasına rağmen çocuk titremeye devam etti. Bu da usturayı çocuğun kafa derisi üzerinde kaydırırken Kiva'nın onu yaralamadan işini yapmasını zorlaştırdı.

Kiva, revirden çıktıktan sonra neyle karşılaşacağını çocuğa anlatmak istedi. Fakat gardiyan kapıda dikkatlice izlemiyor olsaydı bile bunun, onun üzerine vazife olmadığına farkındaydı. Yeni mahkûmlar, ilk günlerinde başka bir mahkûmla eşleştirilirdi. Zalindov'u yeni gelene tanıtmak, dikkat etmeleri gereken şeyleri paylaşmak ve hayatta kalma yollarının anlatılması o kişinin sorumluluğunda olurdu. Tabii, bu istenirse... Bazıları buraya ölmeyi dileyerek gelirdi. Demir kapılardan geçip ruhsuz kireç taşı duvarların arasına girmeden önce umutları çoktan yıkılmış olurdu.

Kiva, çocuğun içinde hâlâ biraz gücü olmasını umuyordu. Karşılaşacağı şeylerle başa çıkabilmesi için buna ihtiyacı olacaktı.

“Tamamdır,” dedi, usturayı indirip çocuğun yüzüne bakmak için etrafında dönerek. Çocuk saçları olmadan, koca gözleri, çökmüş yanakları ve kepçe kulaklarıyla daha küçük görünüyordu. “O kadar da kötü değildi, değil mi?”

Çocuk, Kiva'ya sanki bir harekette boğazını kesecekmiş gibi baktı. Kiva'nın alıştığı bir bakıştı bu, özellikle de yeni gelenlerden. Onlardan biri olduğunu, Zalindov'un kaprislerinin bir kölesi olduğunu bilmiyorlardı. Eğer çocuk yeteri kadar hayatta kalırsa, tekrar karşısına gelir ve gerçeği öğrenirdi. Kiva onun

tarafındaydı ve elinden geldiğince ona yardım ederdi. Tıpkı diğerlerine de elinden geldiği kadar yardım ettiği gibi.

“Bitti mi?” diye seslendi kapıdaki gardiyan.

Kiva, usturayı sıkıcı kavrayan parmaklarını gevşetmek için kendini zorladı. İhtiyacı olan en son şey, gardiyanın onda bir isyan kıvılcımını sezmesiydi.

Kayıtsız ve itaatkâr... işte böyle hayatta kalmıştı.

Birçok mahkûm onunla alay ederdi, özellikle de onun verdiği tedaviye hiç ihtiyaç duymamış olanlar. Bazıları ona, *Zalindov'un Kaltağı* derdi. Kimileri ise yanından geçerken *Kalpsiz Damgacı* diye tıslardı. Fakat belki de en kötüsü, *Ölüm Prensesi*'ydi. Kendisini böyle gördükleri için onları suçlayamazdı, en çok da bundan nefret ediyordu. Gerçek şu ki revire giren çoğu mahkûm bir daha asla oradan çıkamıyordu. Ve bu, onun suçuydu.

“Şifacı?” dedi gardiyan tekrar, bu defa daha yüksek sesle. “İşin bitti mi?”

Kiva kısaca kafasını salladı. Ardından silahlı kadın kapıdaki yerini terk edip odaya girdi.

Zalindov'da kadın gardiyanlara nadiren rastlanılırdı. Her yirmi erkek gardiyana karşılık bir kadın gardiyan ya var ya yoktu ve bu kadın gardiyanlar başka bir görev yerine geçene kadar hapishanede nadiren uzun süre kalırlardı. Bu gardiyansa yeniydi. Kiva'nın birkaç gün önce ilk defa fark ettiği tetikte duran kehribar rengi gözleri vardı, genç yüzü sakin ve mesafeliydi. Teni en siyahtan iki ton daha açıktı, Jiirva ya da belki Hadris'ten geldiğini belli ediyordu. İki krallık da yetenekli savaşçılarıyla bilinirdi. Saçı kısa kesilmişti ve bir kulağından dış şeklinde yeşim bir küpe sarkıyordu. Bu hiç akıllıca değildi, birileri küpesini kolayca söküp alabilirdi. Buna rağmen kendinden emin tavrını çok açık etmeden dolaşıyordu. Uzun kollu deri bir tunik, pantolon, eldivenler ve botlardan oluşan koyu renkli gardiyan üniforması, sıkı kaslarını gizlemeye anca yetiyordu. Bu genç kadınla uğraşmak isteyecek bir mahkûm zor çıkardı. Bunu yapacak olanlar ise büyük ihtimalle kendilerini morga doğru tek yönlü bir yolculukta bulurlardı.

Düşünceleri yüzünden yutkunan Kiva, gardiyan yaklaşıncaya geriye doğru bir adım attı. Çocuğun yanından geçerken cesaret verici bir şekilde omzunu sıktı. Çocuk o kadar şiddetle irkildi ki Kiva yaptığından anından pişman oldu.

“Ben o zaman,” dedi Kiva, çocuğun gri hapishane kıyafetini üstüne geçirmeden önce giydiği, kenara atılmış giysi yığını göstererek, “bunları giriş bölümüne tasnif için götüreyim.”

Bu defa başını sallayan gardiyanı, kehribar rengi gözlerini çocuğa dikip emir verdi. “Gel.”

Çocuk, titreyen bacaklarıyla ayağa kalkarken, korkusunun kokusu havaya yayıldı. Yaralı elini ötekiyle sarmalayarak gardiyanı takip etti.

Ardına dönüp bakmadı.

Asla bakmazlardı...

Kiva harekete geçmeden önce yalnız olduğundan emin oluncaya kadar bekledi. Hareketleri hızlı ve önceden çalışılmıştı fakat çılgınca bir aciliyet taşıyordu. Gözleri, yakalandığı takdirde öleceğinin bilincinde olarak hızla kapıya doğru gidip geliyordu. Başgardiyanın hapishanede başka muhbirleri de vardı. Kiva’yı kayırıyor olabilirdi fakat bu, onu cezadan ya da infaz edilmekten alıkoymazdı.

Giysi yığını karıştırırken uzun yolculuğun ve kötü hijyenin hoş olmayan kokuları yüzünden burnunu kırıstırdı. Dokunduğu ıslak şeyi, küfü, çamuru ve tanımlamak istemediği diğer şeyleri görmezden geldi. Aradığı bir şey vardı. Aradı, aradı ve aradı.

Parmaklarını çocuğun pantolonunda gezdirdi ama bir şey bulamayınca keten gömleğine geçti. Eski püsküydü, bazı yerleri yırtılmış bazı yerleri ise yamalanmıştı. Kiva bütün dikişleri inceledi fakat hâlâ bir şey bulamamış ve umudunu kaybetmeye başlamıştı. Daha sonra eskimiş botlarına ulaştı ve işte oradaydı. Sol botun zarar görmüş, delikli dikiş yerine tıkulmuş, küçük katlı bir parşömen parçası vardı.

Kiva, parmakları titreyerek kâğıdı açtı ve içindeki kodlanmış kelimeleri okudu.

⊕ ≡ ~ < ≡ > ~ * ≡ .

> ∅ ~ ⊗ ~ >> # × ≡ .

⊕ ≡ ⊕ # >>> ∩ || ⊕ ≡ .

Kiva yüksek sesle nefes verdi. Zihninden kodu çevirince omuzları rahatlayarak gevşedi: *Güvendeyiz. Hayatta kal. Geleceğiz.*

Ailesinden aldığı son haberin üzerinden üç ay geçmişti. Durumdan habersiz olan yeni mahkûmların kıyafetlerini kontrol ettiği, dış dünyadan herhangi bir bilgi kısıntısı beklentisiyle geçen üç ay... Eğer baş seyis Raz'ın yardımseverliği olmasaydı, dünyadaki en sevdiği insanlarla haberleşme imkânı olmayacaktı. Raz, notları içeri sokmak için hayatını riske atmıştı. Mesajlar, nadir ve kısa olmalarına rağmen Kiva için dünyaya bedeldi.

Güvendeyiz. Hayatta kal. Geleceğiz.

Aynı dört kelime ve diğer benzer mesajlar son on yıla düzensiz şekilde yayılmış fakat her zaman Kiva'nın duymaya en çok ihtiyacı olduğunda gelmişti.

Güvendeyiz. Hayatta kal. Geleceğiz.

Orta kısmını söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Fakat Kiva, ailesinin bir gün onun için geleceğine dair sözlerini tutacağından emin bir şekilde, ona söyleneni yapacaktı. Kaç defa bu kelimeleri yazarlarsa yazsınlar, ne kadar beklerse beklesin o ifadeye tutunuyor ve kafasında defalarca tekrar ediyordu:

Geleceğiz. Geleceğiz. Geleceğiz.

Bir gün tekrar ailesinin yanında olacaktı. Bir gün, Zalindov'dan kurtulacak, artık bir mahkûm olmayacaktı.

On yıldır o günün gelmesini bekliyordu.

Fakat her geçen haftayla birlikte, umudu giderek daha da azalıyordu.

BÖLÜM İKİ

Yeni gelen adam da diğerleri gibi gelmişti. Kanla kaplı ve ölmün kendisi gibi görünerek...

Zalindov'a yeni birileri gelmeyeli bir ay olmuştu. Kiva'nın, kimsenin vücuduna Z harfi kazımak zorunda bırakılmadığı bir ay... Alışıldık hapisane yaralanmaları ve tünel humması salgını dışında Kiva'nın yapacak pek işi olmamıştı. Salgına yakalanan hastalar karantinaya alınmış, bunlardan bazıları ölmüştü. Büyük bir çoğunluğu ise ölmeyi istemişti fakat hastalık geçince tekrar ayaklanacaktı.

Fakat bugün...

Üç yeni gelen...

Hepsi erkek.

Hepsinin de Wenderall'daki en büyük krallık olan, Evalon'un başkenti Vallenia'dan oldukları söyleniyordu.

Mahkûm arabalarının -özellikle de Evalon gibi güney bölgelerden gelenlerin- kış aylarında etrafta dolanması nadir bir durumdur. Bu kadar uzak mesafelerden gelen mahkûmlar, genelde bahar sıcakları karları eritene kadar şehir zindanlarında ya da kasaba cezaevlerinde tutulurdu. Böylece haftalar süren seyahat yüzünden yolda ölme ihtimalleri azalır. Bazen bizzat gardiyanların Belhare Çölü'nden geçen ve Tanestra Dağları'nı aşan yolculuklarında özellikle de havanın kötüleştiği ve kar fırtınaları yüzünden geçişin imkânsız hâle geldiği zamanlarda hayatta

kalamadığı olurdu. Ve Vallenia'dan direkt olarak seyahat edenler, Wilde Çayırı'nı ve Crewlling Bataklıkları'nı da geçmek zorunda kalır, ardından Ağlayan Orman'ın kalbine saparlardı. En rahat şartlarda bile meşakkatli bir yolculuktu, özellikle de nakil gardiyanlarının acımasız muamelesi eklenince.

Kış, yaz, bahar ya da güz; mahkûmların ne zaman veya nereden geldiği fark etmezdi. Zalindov'a ya da Zalindov'dan yapılan yolculuk her zaman tehlikeliydi. Evalon'un kuzeyinde yer alan ve hem Mirraven hem de Caramor'un sınırlarına yakın olan hapishaneye, Wenderall'ın sekiz krallığının herhangi birinden ulaşmak kolay değildi. Buna rağmen bütün bu krallıklar bu hapishaneyi kullanır, sorunlu yurttaşlar kıtanın dört bir yanından, yolculukta hayatta kalıp kalmayacakları umursanmadan buraya taşınırdı.

Gerçekten de ön kapıdan direkt olarak revire gönderilen üç adamdan sadece birinin Kiva'nın müdahale etmesine ihtiyacı vardı. Diğer ikisinin vücutları soluk ve kaskatıydı, çoktan öte-âleme göçmüşlerdi. Henüz ceset kokusu yayılmaya başlamamıştı. Bu da sonlarının yakın zamanda geldiğini gösterirdi fakat bir fark yaratmazdı. Onlar ölüydü, geri dönme şansları yoktu.

Fakat üçüncü... Zayıf olsa da şaşırtıcı bir şekilde kalbi hâlâ atıyordu.

Üstten adama bakan Kiva, bir saat dayanıp dayanamayacağını merak etti.

Solundaki metal levhalara yayılmış iki cesedi görmezden gelmek için elinden geleni yapan Kiva, nereden başlaması gerektiğini düşünerek, yaşayan adamı inceledi. Adamın yıkanması gerekiyordu. Çünkü hem kirliydi hem de üstündeki kanın ne kadarının kendisine ait olduğu ve bakılması gereken herhangi bir yarasının olup olmadığı anlaşılmıyordu.

Omuzlarıyla ısınma hareketi yapan Kiva, yıpranmış kıyafetinin kollarını sıyırdı. Kaba gri renkli kumaş, sağ kolunun iç tarafındaki iyileşmekte olan tenine sürtününce acıyla irkildi. Üç gece önce yeni gardiyan -kehribar renkli gözleri her an tetikte olan

genç kadın- yardımına yetişmeseydi, diğer gardiyanların ona ne yapabileceklerini düşünmek istemiyordu.

Kiva, kadının neden müdahale edip diğerlerini başgardiyanın memnuniyetsizliği konusunda uyardığını hâlâ bilmiyordu. Gardiyanlar aptal değildi. Zalindov katı bir biçimde yönetilse de başgardiyanın, emrindeki gardiyanların güçlerini kötüye kullanmalarına göz yummayacağını biliyorlardı. Fakat bu bilgi, onların mahkûmlara zarar vermesine engel olmuyordu. Sadece yakalanmamaya dikkat ediyorlardı.

Yeni gardiyan, henüz kehribar renkli gözlerindeki o onur kıvılcımını, o *hayat* kıvılcımını kaybetmemişti. Genelde hapishanede geçen birkaç haftadan sonra o kıvılcım sönüp gider, yerini kin ve nefrete bırakırdı. Kadının olaya müdahale etmesindeki amacın ne olduğuna dair Kiva'nın varabildiği tek sonuç buydu. Fakat minnettar olsa bile kehribar gözlü gardiyana *borçlanmış* gibi hissediyordu. Ve Zalindov'da birine herhangi bir şeyde borçlu hissetmek, hayra alamet değildi.

Rahatsız edici düşüncelerini bastıran Kiva, içinde temiz su olan tahta bir kova aldı ve adamın yanına döndü. Kirli kıyafetlerini üzerinden yavaş yavaş çıkarırken, dikkatli ve düzenli bir şekilde adamı temizlemeye başladı.

Asla unutma, minik fare: Hiç kimse birbirine benzemez ama hepimiz kendi açımızdan güzeliz. İnsan vücudu saygımızı hak eden bir başarıdır. Daima.

Kiva, babasının sesi zihninde yankılanırken derin bir nefes aldı. Çocukluğundan gelen bir anının etkisinde kalmayalı uzun zaman olmuştu... 'Minik fare' lakabını duymayalı uzun zaman olmuştu. Bu lakap, çocukken her korktuğunda yüksek sesle ciyakladığı için takılmıştı. Gözyaşları gözlerini yakmayalı uzun zaman olmuştu...

Kes şunu, dedi kendi kendine. Oralara gitme.

Derin nefesler alarak toparlanmak için kendine üç saniye izin verdi. Ardından kararlı bir şekilde işine devam etti. Babasının nazik yönlendirme fısıltıları kalbini acıtıyordu. Babasının,

hastalıklarının tedavisi için onu arayıp bulan köylülere çalışma odasında yardım ederek geçirdiği zamanlara giden düşüncelerine engel olamıyordu. Hatırlayabildiği en eski anıları hep onun yanında olduklarıydı. Babasına su getirmiş, sargı için kumaş yırtmış, hatta kendine zarar vermeyecek kadar büyüdüğünde bıçakları bile temizlemişti. Bütün kardeşleri arasında, babasının iyileştirme tutkusunu ve başkalarının acısını giderme isteğini taşıyan sadece kendisiydi.

Şimdiyse burada, başka bir adamın etini oymak üzereydi.

Bacağı seğirdi. Kiva bunu görmezden geldi.

Kiva, dişlerini sıkarak hatıraları bir kenara itti. Ardından adamı iç çamaşırlarıyla bırakana kadar kıyafetlerini çıkarmaya odaklandı. Adamın neredeyse çıplak yatıyor olması onu hiç rahatsız etmemişti. Profesyonel gözlerle bakıp sadece vücudundaki hasarı incelemek, onun için bir alışkanlık hâline gelmişti. Zihninin bir köşesinde, temizlemeye devam ettiği kanın altındaki biçimli vücut yapısını ve parlak ten rengini beğenebilirdi. Fakat hangi hayat şartları sayesinde böyle sağlıklı bir fiziğe sahip olduğunu ve Zalindov'a gelişinin sebebini merak etmektense uyandığında bunların onun için nelere yol açabileceğinden korkuyordu. Adam, fiziksel olarak güçlü olduğu belli olacak kadar biçimli kaslara sahipti. Bu da onun yanlış şekilde dikkat çekmesine ve en berbat işlere yerleştirilmesine sebep olabilirdi.

Uyanmaması belki de onun için daha iyi olacaktı.

Düşüncesi yüzünden kendi kendini azarlayan Kiva, gardiyan tarafından her hareketinin izlendiğinin farkında olarak adamı temizleme çabalarını ikiye katladı. Bugün kapıda, vardiya değişiminde Kemik'in yerini alan Kasap vardı. Bunlar tabii ki gerçek isimleri değildi. Ancak Kiva'nın akrabaları olan mahkûmların bunları koymakta geçerli sebepleri vardı. Kasap, kuzeydoğu duvarına bitişik ceza bloku olan Çukur'un dışında nadiren görülürdü. İsmi, oraya gönderilen ve çoğu geri dönmeyen mahkûmlar için hem uyarı hem de orada yaşanacakların vaadiydi. Öte yandan Kemik, hapisane alanında sıkça görülürdü. Genelde kireç taşı duvarların

üstünde omzunda arbaletiyle devriye gezerdi ya da gözetleme kulelerine yerleşmiş olurdu. Kasap kadar korkutucu olmasa da canı istediğinde mahkûmların kemiklerini kırmaya meyilli olduğu için Kiva, ondan kaçınmaya her daim dikkat ederdi.

Bu iki acımasız adamdan herhangi birinin revirde görevli olması alışılmışın dışındaydı. Fakat kışın içeride hissedilmesinin herkesi normalden daha tedirgin hâle getirmesi yüzünden mahkûmlar son zamanlarda huzursuzdu. Devam eden soğuklar, yemek paylarının şimdiye kadarki en düşük seviyede olmasına, sert hava şartları yüzünden mahsulün zarar görmesine ve işçilerin çalışma çiftliklerinden hasat edebildiği miktarın azalmasına sebep oluyordu. Günlük kotalarına erişemediklerinde -haftalardır olduğu gibi- sonuçlarını hem midelerinde hem de onları denetleyen gardiyanların ellerinde herkesten daha fazla hissediyorlardı.

Zalindov'da kış acımasızdı. Zalindov'da *her* mevsim acımasızdı fakat kış... Kiva'nın da on yıllık deneyimiyle bildiği gibi mahkûmlar için özellikle zor geçerdi. Yakınındaki iki ceset dışında bu hafta morga teslim edeceği başka cesetler de olabileceğinin fazlasıyla farkındaydı ve kış bitmeden çok daha fazlası onlar gibi krematoryuma gönderilecekti.

Kiva, adamın göğsündeki son kan damlalarını da sildikten sonra temizlenmiş cildini inceledi. Karnındaki gözle görülür berelenmeyi fark etti. Cildinde âdeta bir renk cümbüşü tomurcuklanmıştı. Bu da onun Vallenia'dan yaptığı yolculuk sırasında birçok kez dayak yediğini işaret ediyordu. Fakat Kiva, dikkatlice yaptığı birkaç kontrolden sonra iç organlarında hasar olmadığına emin oldu. Daha derin olan birkaç tane yara bakım gerektirebilirdi fakat adamı kaplayan kan miktarını açıklayacak kadar yarası bulunmuyordu. Rahatlayarak, en ağır yaraların adamın ölmüş arkadaşlarına ait olabileceğini fark etmeye başladı. Belki de boşuna da olsa, kan kayıplarını durdurarak hayatlarını kurtarmaya çalışmıştı.

Veya... belki de onları öldüren bu adamdı.

Zalindov'a gönderilen herkes masum değildi.

Çoğu değildi...

Elleri hafifçe titreyen Kiva, dikkatini adamın yüzüne çevirdi. Her şeyden önce hayati organlarına odaklandığı için yüzündeki kan ve kiri tamamen temizlememişti. Bu yüzden yüz hatlarını seçmek zor oluyordu.

Eskiden, işine ilk olarak kafadan başlardı. Ancak beyin hasarı söz konusu olunca yapabileceği pek bir şey olmadığını sene-ler önce öğrenmişti. Geri kalan her şeyin iyi durumda olmasına odaklanıp söz konusu kişinin sağlam bir zihinle uyanmasını umut etmek daha iyiydi.

Gözlerini adamın kirli suratından, kovada kalmış eşit derecede kirli olan suya kaydıran Kiva, seçeneklerini değerlendirirken dudağını ısırды. İstedığı son şey Kasap'tan bir talepte bulunmaktı. Adamın sadece yüzünü ve saçını yıkamak için değil, aynı zamanda yaralarına dikiş atmadan önce yeteri kadar temizleyebilmek ve işini bitirebilmek için de temiz suya ihtiyacı vardı.

Hasta daima önceliğin olmalıdır, minik fare. Onların ihtiyaçları her zaman senden önce gelmelidir.

Kiva, zihninde babasının sesi canlanırken nefesini yavaşça verdi. Ancak bu defa kalp acısı, sanki babası onunla aynı odadaymış ve kulağına fısıldıyormuş gibi neredeyse rahatlatıcıydı.

Kiva, kendi yerine babası olsaydı ne yapardı, biliyordu. Kovayı kaldırdı ve kapıya doğru döndü. Kasap'ın soluk gözleri onunkilere kilitlendi, kırmızı yüz hatlarına karanlık bir beklenti yayılıyordu.

"Biraz..." Kiva'nın kısık sesi, talebini tamamlayamadan yarıda kesildi.

Kasap'ın arkasında beliren kehribar gözlü gardiyan, "Tecrit binasından seni istiyorlar," diye konuya girerek dikkatini dağıttı. "Ben burayı hallederim."

Kasap tek kelime etmeden -ama Kiva'ya tüylerini diken diken eden pis bir bakış atarak- topuğu üzerinde döndü ve revirin çıkışındaki çakıl taşlı yolda çakır çukur çıkararak gitti.

Kiva, elindeki suyun giderken atılan bakışın verdiği hissi yıkayabilecek kadar temiz olmasını diledi. Rahatsızlığını gizlemek için saçının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırırken kehribar gözlü gardiyanla göz göze geldi.

“Biraz temiz suya ihtiyacım var,” dedi Kiva. Kasap’a kıyasla bu kadından daha az korkuyordu. Fakat boyun eğdiğini gösterecek şekilde ses tonunu kısık tutacak kadar da temkinli davranıyordu.

“Çocuk nerede?” diye sordu gardiyan. Kiva’nın anlam veremeyen bakışına karşılık olarak, söylemine açıklık getirdi. “Kızıl saçlı kekeme çocuk. Sana bunlar için...” Eldivenli elini odayı işaret ederek salladı. “...yardımcı olan çocuk.”

“Tipp?” dedi Kiva. “Kış için mutfağa gönderildi. Orada yapması gereken daha çok şey var.”

Esasında, yakın zamanda ortaya çıkan tünel humması salgısından ötürü, Kiva, Tipp’in karantinadaki hastalar konusundaki yardımına minnettar olurdu. Özellikle de revire yerleştirilmiş diğer iki mahkûmun sağlıkları konusunda endişelenmeleri ve hastalıktan olabildiğince uzak kalma çabaları düşünülünce. O ikisi yüzünden Kiva’nın iş yükü öyle çok artmıştı ki uyuması için her gece kendisine verilen sınırlı süreler dışında, geri kalan tüm zamanı Zalindov’un sayısız mahkûmlarına tek başına bakmakla geçiyordu. Bu, yeni gelenlerin seyrek olduğu kış aylarında bile zorlu bir görevdi. Bahar geldiğinde tek başına bir sürü ele damga yapacaktı. Mahkûmların gündelik sağlık sorunlarıyla ilgilenme görevine ek olarak, bu da onun sorumluluğundaydı. En azından o zaman Tipp geri gelecek, yatak kılıflarını değiştirmek ve kayda değer derecede kirliliği olan ortamı olabildiğince temiz tutmak gibi küçük yardımlarıyla bile Kiva’nın üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmış olacaktı.

Fakat şu anda, yardım eden yoktu, Kiva tek başınaydı.

Kehribar gözlü gardiyan odaya girerken Kiva’nın söylediklerini düşünüyor gibiydi. Ardından kirliliği, ağır yaralı ve yarı çıplak yaşayan adamı, iki ölüyü ve pis su bulunan kovayı fark etti.

“Burada bekle,” dedi sonunda gardiyan.

Ve sonra gitti.

BÖLÜM ÜÇ

Kiva, gardiyan dakikalar sonra geri dönene dek kımıldamaya cesaret edemedi. Yanında içeri girmesi için işaret ettiği genç bir çocuk vardı. Çocuğun gözleri Kiva'yı bulduğu anda çil saçılmış yüzü aydınlandı ve eksik dişli kocaman bir gülümseme, yüz hatlarına yayıldı.

Parlak kırmızı saçları ve büyük mavi gözleriyle Tipp, yanan bir muma benziyordu. Tam olarak da bir mum gibi enerji dolu ve tutkuyla hareket ederdi. On bir yaşında, onu hiçbir şey rahatsız etmiyor gibiydi. Her gün ne kadar alaya ve kötü muameleye maruz kalırsa kalsın, gittiği yere daima ışık götürürdü, ona ihtiyacı olan mahkûmlara söyleyecek sevecen bir çift sözü ve tatlı dokunuşu olurdu her zaman. Gardiyanların sert ve sabırsız tavırlarını görmezden gelip onlara bile cana yakın davranırdı.

Kiva, Tipp gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Özellikle de Zalindov gibi bir yerde.

“K-K-Kiva!” dedi Tipp, öne atılarak. Bir anlığına Kiva'ya sarılmaya çalışacak gibi bakmıştı -sanki birbirlerini günlerdir değil de yıllardır görmemişler gibi- ama son anda Kiva'nın beden dilini fark edip kendini dizginledi. “Naari'nin b-beni buraya n-n-niye getirdiğini bilmiyordum! Ş-ş-ş-ş-ş...” Yüzünü buruşturup başka bir kelime denedi. “E-endişelendim.”

Kiva, sıcakkanlılığı sayesinde olduğunu bilse de Tipp'in onun ismini biliyor olmasına şaşırarak gardiyana baktı. Naari. En azından

Kiva artık onu kehribar gözlü kadın olarak düşünmek zorunda kalmayacaktı.

“Şifacının desteğe ihtiyacı var, çocuk,” dedi Naari sıkılmış bir biçimde. “Git ona biraz temiz su getir.”

“Derhâl!” dedi Tipp hevesle, dizleri ve dirsekleri üzerinde kova doğru dalışa geçerek. Kiva bir anlığına kanlı, bulanık suyun tamamen revir zeminine döküleceğinden korktu. Fakat o henüz dikkatli olmasını tembih edemedi, Tipp taşıdığı yükü beraber odadan çıkmıştı bile.

Kiva boğazını temizleyip fısıldayana kadar tuhaf bir sessizlik oldu. “Teşekkür ederim. Yani, Tipp’i getirdiğin için.”

Gardiyan -Naari- başını salladı.

“Ve... öteki gece için de,” diye ekledi Kiva sessizce. Kolundaki açık yara izlerine bakmadı... Bazı gardiyanların o gece Kiva’nın eğlenceleri olmasına nasıl karar verdiklerine dikkat çekmedi.

İlk değildi.

En kötüsü bile değildi.

Fakat yine de yapılan müdahale için minnettardı.

Naari tekrar kafasını salladı. Tekrarlanan hareketin soğukluğu Kiva’nın daha fazlasını söylememesi gerektiğini anlaması için yeterliydi. Yine de garipti. Artık gardiyanın ismini bildiğinden, daha az kaygılanıyor, daha az... tehdit altında hissettiriyordu.

Dikkat et, minik fare.

Kiva’nın babasının ikazının yankısına ihtiyacı yoktu. Naari, elinde yaşam ve ölüm gücünü tutuyordu. *Kiva’nın* yaşamı ve ölümü... Naari Zalindov’da bir gardiyan, özünde bir silah, ölümün vücut bulmuş hâliydi.

Kendine zihinsel bir tekme atan Kiva, hayatta kalan adamın yanına yavaşça yürüdü, nabzını kontrol edip kendini meşgul etti. Hâlâ zayıf ama öncekinden daha güçlü...

Tipp kuyudan rekor sürede geri döndü. Tahta kova ağzına kadar taze ve temiz suyla doluydu.

Kiva, hayatta kalmış olan adamın yüzünü nazikçe silmeye başlamışken Tipp iki ölüyü işaret ederek, “Onlara n-ne oldu?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye cevapladı Kiva. Bir yandan da konuşmalarına vereceği tepkiyi ölçmek için anlık olarak Naari’ye bakış atıyordu. Gardiyan aldırılmıyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Kiva devam etti. “Ama bu, komple kanla kaplıydı.”

Tipp düşünceli bir şekilde adama baktı. “Sence o-o mu yaptı?”

Kiva kirli kumaşı duruladı, ardından pislik katmanlarını temizlemeye devam etti. “Fark eder mi? Birisi yaptığını düşünüyor, aksi takdirde burada olmazdı.”

“İyi b-bir hikâye olurdu,” dedi Tipp. Bir yandan da Kiva’ya lazım olacak malzemeleri toplamaya başlamak için tahta tezgâha doğru hızla hareket etti. Kiva’nın yüzü Tipp’in düşünceli hareketi yüzünden yumuşasa da çocuk arkasını dönmeden önce kayıtsızlık ifadesi takınma konusunda dikkatliydi.

Bağ kurmak Zalindov’da tehlikeliydi. Önemsemek sadece acıya yol açardı.

“Eminim öyle olmasa bile sen iyi bir hikâye hâline getirirsin,” dedi Kiva, sonunda adamın saçlarına yönelirken.

“Annem, büyüyünce b-b-bir ozan olacağımı söylerdi h-hep,” dedi Tipp sırtarak.

Kiva’nın parmakları kumaşın üstünde kasıldı. Üç yıl sonra ilk defa Tipp’in annesi Ineke’yi hatırlayınca kalbi acıyla sıkıştı. Soylu bir kadından mücevher çalmakla suçlanan Ineke, Zalindov’a gönderilirken o zamanlar sekiz yaşında olan Tipp, annesinin eteğini bırakmamış bu yüzden onunla birlikte arabaya konulmuştu. Altı ay sonra, Ineke mezbahada çalışırken yaralanmış fakat gardiyanlar çok geç olana dek revire gitmesine izin vermemişti. Enfeksiyon çoktan kalbine yayılmış ve birkaç gün içinde ölmüştü.

Kiva o gece Tipp’e saatlerce sarılmış, Tipp’in sessizce akıttığı gözyaşları Kiva’nın kıyafetini sırlıslıkla etmişti.

Ertesi gün, gözleri kızarmış ve yüzü şişmiş olan küçük çocuk sadece üç kelime etmişti: *Annem yaşamamı i-isterdi.*

Ve o da öyle yaptı. İçindeki her şeyle, *Tipp yaşadı.*

Kiva, onun Zalindov'un *dışında* da yaşayacağına emindi... Bir gün...

Hayaller ahmaklar içindi. Ve Kiva, hepsinden daha büyük bir ahmaktı.

Dikkatini önünde yatan adama veren Kiva, adamın dolaşmış kirli saçlarını yavaşça açmaya başladı. Çok uzun değildi ki bunun da faydası oluyordu ama çok kısa da sayılmazdı. Kiva, yakından inceleyerek saçın tıraş ihtiyacı olup olmadığı üzerine kafa yordu. Ama herhangi bir böceklenme belirtisi görmedi. Adamın saçları kir ve kandan arınıp kurumaya başlayınca, sarıyla kahverengi arasında yoğun bir altın rengi ortaya çıkmış, göz alıcı ışıltısı bariz hâle gelmişti.

Sağlıklı saçlar, sağlıklı bir vücut. İkisi de yeni gelenlerde nadir bulunurdu.

Kiva, yine bu adamın buralara düşmeden önce nasıl bir hayatın geldiğini merak ederken buldu kendini.

“Ba-bayılmayacaksın, değil mi?” dedi Tipp. Elinde bir iğne ve sarılmış kedi bağırsağı tutarak bir anda dirsek hizasında belirmişti “Ne?”

Tipp kafasıyla adama doğru işaret etti. “Bayılmak. Görünüşü y-yüzünden.”

Kiva kaşlarını çatı. “Görünüşü...” Adamın yüzünü ilk defa düzgünce incelemeye başladı. “Ah.” Kaşlarını daha fazla çatıp, “Bayılmayacağım tabii ki,” dedi.

Tipp’in ağzı seğirdi. “Olursa da s-sorun değil. Seni tutarım.”

Kiva, ona bir bakış atıp karşılık vermek için ağzını açtı fakat tek kelime edemeden Naari hızlı ve sessiz adımlarla yaklaşarak yanlarında belirdi.

Kendine hâkim olamayan Kiva, sessizce ciyaktı. Ancak gardiyan metal bankta yatan adamdan gözünü ayırmadı.

Hayır, tam olarak adam değil. Artık yüz hatları belli olacak kadar temizlendiği için Kiva, onun erişkin olmadığını görebiliyordu. Fakat belli ki artık bir çocuk da değildi. Belki on sekiz ya da on dokuzundaydı. Kiva'dan aşağı yukarı bir ya da iki yaş daha büyüktü.

Naari hastaya bakmaya devam edince Kiva da aynısını yaptı. Yüksek kaşlar, düz bir burun, uzun kirpikler... Bir ressamı kendinden geçirecek türden oranları vardı. Sol gözünün üstünde dikiş atılmayı gerektiren yarım ay şeklinde bir kesik vardı. Bal rengi teninde solgun bir yara bırakacak kadar derin görünüyordu. Ama onun dışında yüzü kusursuzdu.

Diğerlerinin aksine, Kiva genç adamın bedenini yıkarken bilgi sahibi olmuştu; sırtı birkaç kez kırbaçlanmış, kendisi ve diğer birçok mahkûm gibi çapraz yara izleriyle doluydu. Ancak yara izleri dokuz kuyruklu kırbacın bıraktığı bilinen izlere benzemiyordu. Kiva ne tür bir kamçının böyle yaralara sebep olduğunu bilmiyordu fakat hasar sadece sırtıyla sınırlıydı. Vücudunun geri kalanında, Zalindov'a yaptığı yolculuk sırasında edindiği taze olanlar dışında az sayıda iz vardı.

"Peki, *sen* b-bayılacak mısın, Naari?"

Tipp'in sözleri Kiva'nın dikkatini çekti ve onun gardiyanı sorguladığını fark edince kesik bir nefes aldı.

Mahkûmlar gardiyanları *asla* sorgulayamazdı.

Daha da kötüsü... Tipp, onunla *alay ediyordu*.

Kiva, annesinin ölümünden beri elinden geldiğince Tipp'i korumaya çalışmıştı. Fakat yapabileceği şeylerin de bir sınırı vardı. Şimdiyse, bundan sonra...

Naari, kehribar renkli gözlerini kısıp genç adamın yüzünden uzaklaştırdığı bakışlarını Tipp'in yaramaz sırıtişına ve Kiva'nın bastırmayı beceremediği korkusuna yöneltti. Fakat tek söylediği, "Uyanma ihtimaline karşı, kontrol altında tutulması gerekiyor." oldu.

Kiva tuttuğu nefesini bırakırken bir rahatlama dalgasıyla sersemledi. Bu hâldeyken bile Naari'nin bakışlarının nereye kaydığını

ve Tipp'in diğer elinde ne tuttuğunu fark etmişti: Çoktan ısıtılmış ve keskinleştirilmiş ucu akkor hâline gelmiş bir neşter.

Elbette. Kiva'nın genç adamın yaralarını sarması yetmiyormuş gibi onu damgalaması da gerekiyordu. Asıl soru, hangisini önce yapmalıydı? Fakat belli ki gardiyan çoktan seçimini yapmıştı. Onun bulunduğu yakınlık, Kiva'nın iğne ve iplik yerine bıçağa uzanması için yeterli teşviki sağlıyordu. Diğer işlemleri, gardiyan daha güvenli bir mesafeye geçtiğinde yapabilmeyi umuyordu.

"Ben o-onu tutabilirim," dedi Tipp. Kiva'nın etrafından dolanıp genç adamın öteki tarafına geçti. Genç adam mucizevi şekilde atlattığı tehlikeden habersiz görünüyordu. Kiva'nın çaresiz ikaz bakışları dikkatini bile çekmemişti.

"O zaman, bacaklar sende," diye emir verdi Naari. "Güçlü görünüyor."

Güçlü. Bu kelime, Kiva'nın mişesini altüst etti. Mutfağa ya da çalışma odalarına yerleştirilme ihtimali yoktu. Ağır işlere sürülecekti, bundan hiç şüphe yoktu.

Altı ayı vardı. Şanslıysa, bir yılı.

Sonrasında ölmüş olurdu.

Kiva'nın umursama lüksü yoktu. Son on yıl içerisinde çok fazla ölüm görmüş, çok fazla ızdıraba tanıklık etmişti. Bir kişinin daha bunları yaşaması bir şeyi değiştirmeyecekti. Genç adam, nakil gardiyanları tarafından bileğine sıkıca bağlanmış olan metal bantta yazan D24L103 numarasından ibaretti sadece.

Kiva, genç adamın sol elinin arkasına atılan ilk neşter darbesiyle bacağının yeniden seğirmesini göz ardı etti. Bunu neden yaptığını, neden başkalarına kasten zarar vererek bir şifacının olması gereken her şeye ihanet ettiğini kendine hatırlattı.

Güvendeyiz. Hayatta kal. Geleceğiz.

Son nottan beri ailesinden haber alamamıştı. Kış sert ve zor geçerken, bahar gelip devamlı bir mahkûm akışı tekrar oluncaya dek haber gelmesini de beklemiyordu. Ama yine de son sözlerindeki güvene, isteğe ve söze tutunuyordu.

Kiva yapması gerekeni yapmış, insanları hem iyileştirmiş hem de onlara zarar vermişti. Hepsi hayatta kalmak içindi. Hepsi, ailesi onun için gelene ve o kaçana kadar doğru zamanı beklemek içindi.

Bu genç adam... damgalanmak için iyi durumdaydı, bu da suçluluk duygusunu daha katlanılabilir hâle getiriyordu. Halihazırda bilinci yerinde olmadığı için bıçak etine gömüldüğünde acı dolu gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktı. Dokunurken elinin altında titrediğini hissetmeyecek, kendisine bir canavar gibi baktığını görmek zorunda olmayacaktı.

Tipp biliyordu. Kiva'yı sayılamayacak kadar çok mahkûmu damgalarken görmüştü ve onu asla yargılamamış ya da onun durumunu anlayışla karşılamak dışında başka bir şey yapmamıştı.

Gardiyanlar Kiva'nın görevini umursamıyor, sadece hızlı davranmasını bekliyorlardı. Naari ise ilk geldiği zaman dahi bu konuda istisna değildi. Lakin diğerlerine kıyasla, kehribar gözlü gardiyan aralarında tikslenme belirtisi göstermiş olan tek kişiydi. Şimdi bile, Kiva genç adamın etine bıçağı saplarken Naari'nin çenesi kasılmış, genç adamın uyanması ihtimaline karşı eldivenli elleriyle omuzlarından metal levhaya bastırıyordu.

Kiva hızlı çalıştı ve işi bittiğinde Tipp bir kap çavdar öz suyu ve temiz bir keten parçasıyla hazırды. Artık yeni mahkûmun hareket edip, tenine damgalanan Z harfini bozma riski olmamasından memnun olan gardiyan, tek kelime etmeden kapıya doğru geri çekilip tekrar yerini aldı.

Kiva adamın elini sarıp etrafında döndü. Ardından kalan açık yaraları dikip üstüne antibakteriyel öz suyu sürerken, Tipp, "Yüzünde kesik olması y-y-yazık olmuş," dedi.

"Neden?" diye mırıldandı Kiva. Konuşmaya pek dikkat etmiyordu.

"Güzel yüzünü ma-mahvedecek."

Kiva'nın parmakları, genç adamın sağ göğüs kası üzerindeki kesigi dikerek kapatmanın yarısındaiken duraksadı. "Güzel yüz-lü olsun ya da olmasın, o hâlâ bir erkek, Tipp."

"Yani?"

"Yani," dedi Kiva, "erkeklerin çoğu pisliktir."

Anlamlı bir sessizlik oldu. Çıkan tek ses, kapıdaki Naari'nin neredeyse *eğlenmiş* gibi nefes veriyşiydi. Ve Tipp sonunda konuştu. "Ben bir erkeğim. Ben p-pislik değilim."

"Hâlâ gençsin," diye karşılık verdi Kiva. "Biraz zaman ver."

Tipp, Kiva'nın şaka yaptığını düşünerek homurdanır gibi güldü. Kiva ise ona bu konuda açıklama yapmadı. Tipp'in şimdiki hâli gibi tatlı ve şefkatli kalmasını *umut* etse de bu neredeyse im-kânsızdı. Kiva'nın şimdiye kadar saygı duyduğu tek erkek, sevgili babasıydı. Fakat... o da türünün tek örneğiydi.

Kiva bu defa üzerine nostaljik hislerin çökmesine izin vermedi. Hızlı ve etkili bir şekilde genç adamın karnındaki ve sırtındaki yaraları kapamayı bitirip, yüzüne geçmeden önce bacaklarında bir şeyler olup olmadığını tekrar kontrol etti.

Tam o anda, kemik iğneyi yüzüne doğru yaklaştıırken genç adamın gözleri açıldı.

BÖLÜM DÖRT

Genç adam bir anda dimdik oturur konuma gelince, Kiva geriye doğru sendeledi. Kimin daha fazla korktuğundan emin değildi; kendisinin mi, genç adamın mı, Tipp'in mi, yoksa gardiyanın mı?

“Neler olu...” diye konuşmaya çalıştı genç adam. Bakışları çılgınca odanın dört bir yanında geziyordu. “Kim? Neresi?”

“Sakin ol,” dedi Kiva, ellerini kaldırarak. Genç adam, gözlerini kemik iğneye dikmişti. Ardından Kiva'nın kollarına bulaşmış *kendi* kanını fark etti. Hemen sonra, hızla metal bankın öteki tarafına geçti ve köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi gerilemeye başladı.

Naari'nin hızla yaklaştığının farkında olan Kiva, tekrar konuştu. Olaylar daha fazla büyümeden adamı sakinleştirmeye çalışıyordu. “Zalindov'dasın. Buraya gelirken yaralandın. Ben de senin...” Kanlı ellerini çaresizce salladı. “...yaralarını dikmeye çalışıyordum.”

İşte o zaman adamın bakışları gardiyanda durdu. Gözleri maviydi, Ancak gözbebeğinin ortasında, merkezde altın renginde bir çember vardı. Genç adamın çarpıcı gözleri daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Çarpıcı bir yüzde, çarpıcı gözler. Genç adam artık kesinlikle kendine gelmişti. Hâl böyleyken, Kiva'nın Tipp'e söyledikleri tam olarak doğru sayılırdı: Kiva, yakın gelecekte bayılmayacaktı.

Genç adam, tepeden tırnağa silahlı gardiyanı görünce, çöker gibi oldu. Sanki sonunda olayları kavramaya, nerede olduğunu fark etmeye ve belki de tüm bunların sebebini hatırlamaya başlıyordu. Gerilemeyi bıraktı. Zaten gidebileceği bir yer de yoktu, sırtı çoktan çalışma tezgâhına dayanmıştı. Önce Naari'ye sonra da ağzı açık bir hâlde donakalmış büyük gözlü Tipp'e baktı. Kendi vücuduna göz atarken kıyafetlerinin eksikliğini, yaralarının üzerindeki sargıları ve elinin üzerindeki yeni sargıları da dâhil olmak üzere her şeyi fark etti. Sonrasında, bir karar vermiş gibi görünerek Kiva'ya döndü.

“Affet beni,” dedi sakın ve düz bir sesle. “Seni korkutmak istememiştim.”

Kiva gözlerini kırıştırdı. Ardından tekrar gözlerini kırıştırdı.

“Ee, sorun değil,” diye cevapladı, pek dengeli hissetmeyerek. Sonuçta, Kiva'nın elinde kanlı bir iğneyle tepesine dikildiğini görerek uyanmak *zorunda* kalan oydu. *Genç adamı* korkutmuş olan *kendisiydi*. “Tekrar oturmalısın. İzin ver de kafandaki kesigi halledeyim.”

Genç adam kaşına dokunup şişliği bulduğunda irkildi, parmakları kan yüzünden kırmızı olmuştu. Kiva onu azarlamamak için dudaklarını ısırды. Şimdi dikiş atmadan önce tekrar temizlemesi gerekecekti.

Genç adamın yüzünün rengi soldu. Sanki vücudu, harcadığı ani gücün farkına yeni vardığı için şoka giriyor gibiydi. Kiva ve Tipp aynı anda öne atılıp, yere yığılmak üzere olan yeni mahkûmu tam zamanında yakaladılar.

“Merak e-e-etme,” dedi Tipp. Genç adamın ancak göğüs hizasında olmasına rağmen ağırlığının büyük bir kısmını yüklenmişti. “Seni tu-tuttuk.”

Kiva ise bu sırada, elindeki iğneyi yanlışlıkla genç adama saplamamaya gayret ederek onu tutmaya çalışıyordu. Bugün onun vücuduna yeteri kadar zarar vermişti.

“Özür dilerim,” dedi genç adam. Sesi, öncekinden daha zayıf geliyordu. “Kendimi pek... pek iyi hissetmiyorum.” Ardından hafifçe öğürdü.

“Tipp!” dedi Kiva, emredercesine.

Çocuk, o öğürmenin ne demek olduğunu en az Kiva kadar iyi biliyordu. Hızla geri çekilerek Kiva'nın adamın bütün vücut ağırlığı altında tek başına kalıp, sessizce homurdanmasına sebep oldu. Kiva, genç adamı metal banka doğru birkaç adım taşıdı ve oturur pozisyona getirmeye zorladı. Tam da o an, Tipp ellerinde boş bir kovayla onlara yetişti. Kiva kovayı yerine yerleştirirken genç adam tekrar inledi, ileri uzandı ve kustu.

“Ucuz yı-yırttık,” dedi Tipp sırtarak.

Kiva cevap vermedi. Genç adam istifra etmeye devam ederken kovayı daha da sıkı tuttu.

Kiva pek şaşırılmamıştı. Kafa yaralanmalarının mide bulantısına sebep olduğu bilinirdi. Kiva yarasını tedavi edip ona biraz haşhaş sütü verene dek, genç adam kendini berbat hissedecekti. Birkaç dakika daha baygın kalabilmiş olsaydı, en azından tedavisinin son kısımlarında bu duruma katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Genç adam, midesinde çıkaracak bir şeyler kalmamış gibi görünüyordu. Kiva adamın uzanmasına yardımcı oldu. Ardından kovayı Tipp'e verdi ve o da kapıdan hızla dışarı çıktı.

“Üzgünüm,” dedi genç adam. Sesi, kulağa daha da zayıf geliyor, yüzü korkunç derecede soluk duruyordu.

“Özür dilemeyi bırak,” dedi ona Kiva, kendini durduramadan. Genç adam özür dileyebilir ya da dilemeyebilirdi. Bu, onun kendi kararıydı. Söylediği ya da yaptığı şeyler Kiva'yı ilgilendirmezdi.

Kiva, Naari'ye bir bakış atınca gardiyanın kapıyla genç adamın arasında durduğunu gördü. Naari, genç adamın bir tehdit olup olmadığından emin olamıyor gibiydi. Dik durup oturamadığı ortadaydı, dolayısıyla Kiva endişeli değildi. Naari'ye attığı bakış da bu kadarını anlatıyordu. Gardiyan geri çekilmedi ama omuzlarındaki gerilim azaldı.

“Bunu hızlıca halledeceğim, sonra sana ağrın için bir şeyler vereceğim,” dedi Kiva. “Daha sonra buradan gidebilirsin.”

Hızla yarayı temizledi. Kiva, bu sırada genç adamın gözlerini kapalı tutmasından memnundu. Kiva, kesiği incelerken yaraya en iyi nasıl dikiş atabileceğini düşündü. Tipp yeni temizlenmiş kovayla döndü. Kiva sessizce temiz kıyafetler getirmesini istedi ve tekrar koşuşturmasını izledi.

Yarayı nasıl kapatırsa kapatsın, genç adamın canının acıya-
cağının farkında olan Kiva, “Hareket etmemeye çalış. Bu biraz
canını yakacak,” dedi.

Genç adamın gözleri birden açıldı, mavi-altın sarısı gözleri
Kiva'nın yeşil gözleriyle buluştu ve Kiva'nın aniden nefes al-
masına sebep oldu. Saniyeler... dakikalar... Kiva ne kadar süre
geçtiğinden emin olamayarak sonunda bakışlarını genç adam-
dan ayırdı ve tekrar yaraya odaklandı. Adamın gözleri Kiva'nın
yüzüne kilitlenmişti. Kiva iğneyi tenine bastırırken izlendiğini
hissedebiliyordu.

Genç adamın verdiği tek tepki hafifçe irkilmek oldu.

Öte yandan, Kiva'nın kalbi... yaraya dikiş atmaya başladığı-
ndan beri iki kat hızlı atıyordu.

İçe, dışarı, etrafından, düğüm.

İçe, dışarı, etrafından, düğüm.

İçe, dışarı, etrafından, düğüm.

Kiva, genç adamın onu hâlâ izlediğinin farkında olsa da attığı
dikişin tanıdık ritmiyle sakinleşmeye başladı. Genç adamın irkil-
mesini engelleyecek şey eğer onu izlemekse, Kiva bu rahatsızlığa
katlanabilirdi.

“Neredeyse bitti,” dedi ona, bütün hastalarına dediği gibi.

“Sorun değil.” Duraksadı genç adam, ardından ekledi: “İşin-
de çok iyisin. Neredeyse hiç hissetmedim.”

“Epey alıştırmaya y-yapmışlığı var,” dedi Tipp, tekrar Kiva'nın
yanında belirerek. Kiva hafifçe sarsıldı fakat neyse ki o sırada di-
kiş atmıyordu.

“Tipp, sana ne de...”

“Üzgünüm! Üzgünüm!” dedi Tipp. “Senin ne kadar g-gergin olduğunu hep unutuyorum.”

Kiva *gergin* değildi, o bir *ölüm hapishanesinin* ortasıdaydı. Bu, diken üstünde olmak için gayet yerinde bir nedendi.

“Bitti,” dedi Kiva, son dikişin ucunu kesip çavdar öz suyunu yaraya sürerken. “Oturmasına yardım et, Tipp.”

Kiva son sözlerini, genç adamın ayaklanmasına neden *kendisinin* yardımcı olmadığına dair Tipp’in yorum yapmamasını ya da bu durumu sorgulamamasını umarak bir anda söyledi. Aslında, normalde Kiva yardımcı olurdu. Fakat sadece göz göze geldikten sonra bile kalbinin normal atış ritmine hâlâ geri dönmemiş olması hesaba katılırsa, aralarında mümkün olduğunca profesyonel bir mesafe bırakmanın ve onun çıplak tenine yakın zamanda tekrar dokunmak zorunda kalmamasının akıllıca olduğunu düşündü.

“Sana biraz haşhaş sütü getireyim, sonrasında sen...”

“Haşhaş sütü olmaz.”

Genç adamdan gelen bu üç kelime, Kiva’nın gözlerinin ona dönmesi için yeteri kadar keskindi. Kiva suratını astı. “Çok vermeyeceğim, sadece acıyı kesecek kadar. Baş ağrını yatıştırır.” Geriye kalan berelenmiş, kesilmiş ve damgalanmış vücudunu kastederek elini salladı. “Geri kalan şeyleri de.”

“Haşhaş sütü olmaz.” diye tekrarladı genç adam.

Sesindeki boyun eğmeyen tonu duyan Kiva, “Pekâlâ, biraz melek tozuna ne dersin? Ben sana...”

“Hayır, kesinlikle olmaz,” dedi genç adam. Yüzünün rengi yeniden solmuştu. “Ben... ben hiçbir şey istemiyorum. İyiyim. Teşekkür ederim.”

Kiva, genç adamın duruşundaki katılığı ve kaslarının sanki uçmaya hazırlanmış gibi gerildiğini fark etti. İki ilaçtan birinin etkisi altındayken genç adamın başına bir şey gelip gelmediğini veya daha öncesinde aşırı doz alıp almadığını merak etti. Bağımlı birilerini tanıyor da olabilirdi. Sebebi ne olursa olsun, ona ilaçları zorla aldırarak dışında, genç adamın zararına olacağını

bilse bile Kiva'nın onun isteklerine saygı göstermekten başka seçeneği yoktu.

“Peki,” dedi Kiva. “Ama en azından sana biraz biber otu külü vermeme izin ver. Bütün ağrını kesmez ama az da olsa faydası olur.” Durup, düşündü. “Bulantını azaltması için onu biraz söğüt yaprağıyla birleştirir ve enerji vermesi için biraz da sarı yemiş eklersek, daha sonra yüzleşeceğin şeyleri atlatman için... yeterli olabilir.”

Genç adamın altın renkli kaşlarından biri havaya kalktı ama ne Kiva'nın açıklamasının sonunu sorguladı ne de yeniden tedavi seçeneklerini tartıştı. Bunun yerine kısaca başını salladı, yüzüne renk geri dönüyordu.

Kiva Tipp'e doğru baktı ve çocuk malzemeleri toplamak için koşturdu. Biber otu külü yaraların üstüne serildiğinde epey işe yarardı. Aynı zamanda macun hâline gelene dek ezilip ağızdan da alınabilirdi, ağrı hissedilen her yeri etkilerdi. Kiva daha önce hiç söğüt yaprağı ve sarı yemişi birbirine karıştırmamıştı fakat sıvılaştırılmış karışımın kokusu yüzünden burnunu buruşturmuştu. Genç adama bakınca, yemiş tadında haşhaş sütünü, karamelli melek tozuna tercih edeceğinden emin olmuştu, ki ikisi de kolayca tüketiliyordu.

Buna cevaben, genç adam hiç konuşmadan taş bardağa uzandı ve karışımı bir kerede kafasına dikti.

Kiva, Tipp'in yüzünü buruşturduğunu fark etti ve kendi suratının da onunki gibi görünmemesine dikkat etti. Fakat genç adam sadece hafifçe titremişti.

“Bunun, ah, birkaç dakikaya etkisini göstermesi lazım,” dedi Kiva, afallayarak. Tipp'in metal bankın ucuna koyduğu gri tunik ve pantolonu işaret etti. “Bunlar senin.”

Tipp, genç adamın üstünü değiştirmesine yardımcı olurken, Kiva meşgale olsun diye boş bardağı tezgâha koydu, ardından bütün malzemeleri yerlerine yerleştirdi. Meşgulmüş gibi görünmek için yapacak başka bir şey kalmayınca arkasını döndü ve genç

adamı giyinmiş buldu. Herkes durmuş, Kiva'yı izliyordu. Buna Naari de dâhildi.

Gardiyaana anlamlı şekilde bakan Kiva, "Senin devreye girme vaktin gelmedi mi?" dedi.

Kiva, bu genç adamda etkilendiği şeyin ne olduğundan emin değildi. Kendini koruma içgüdülerinin tamamı sapıtmıştı. Daha önce bir gardiyanla *hiç* bu kadar net konuşmamıştı. Burada bu kadar pervasız davranarak on yıl boyunca asla hayatta kalamazdı.

Naari'nin kara kaşları, sanki Kiva'nın ne düşündüğünü biliyor ve ona katılıyormuş gibi hafifçe yukarı kalktı. Fakat Kiva özür dilemeyi ve cezadan nasıl kurtulacağını düşünürken, gardiyan konuştu: "Oryantasyon süreci için onu senin yanına yerleştiriyorum."

Kiva şaşkınlıkta sarsıldı. Daha önce bir mahkûmun oryantasyon süreci için görevlendirilmemişti. Çalışma odalarındayken bir ya da iki kere olmuştu bu ama hapishane şifacısı rolünü üstlendiğinden beri hiç yapmamıştı.

"Ama... ne yapacağım..." diyerek başladı Kiva, sonra devam etti: "Bakmam gereken hastalar var."

Naari boş revire bakarken kaşlarını daha da kaldırdı. "Sarımlı hastaların..." İki ölü adama doğru kafasını salladı. "... bekleyebilir."

Kiva, karantinaya alınmış mahkûmları kastetmişti. Fakat Naari'nin duruşu sertleşince Kiva cevabını yuttu. Oryantasyon süreci uzun sürmezdi. Genç adama Zalindov'da etrafı tanıtır, onun hangi hücre blokuna sevk edildiğini bulur ve sonra o gece için hücre arkadaşlarıyla bırakırdı. Yarın genç adama iş tahsisi yapılırdı ve o noktada başka birileri görevi devralırdı.

"Peki," dedi Kiva, hâlâ adamın kanına bulanmış hâlde duran ellerini nemli bir beze silerek. Büyük oranda temizlendiğinde revirin çıkışına doğru yöneldi. "Beni takip et."

Tipp'in de öne adım attığını gören Kiva, omzunun üstünden seslenip onu durdurdu. "Gidip Mot'a bunları alması gerektiğini söyler misin?" Çenesiyle ölü adamları işaret etti.

Tipp, Kiva'nın bakışlarından kaçınarak ayak sürükledi. "M-Mot'la aramız pek iyi s-sayılmaz bu aralar."

Kiva kapıda duraksadı. "Neden?"

Tipp daha da huzursuz göründü. Önce Kiva'ya, ardından Naari'ye bir bakış attı, sonra tekrar Kiva'ya baktı ve Kiva fark etti ki eğer Tipp gardiyanın yakınında ketum olmayı becerebiliyorsa, durum epey kötü olmalıydı.

Kiva iç çekerek konuştu: "Boş ver, kendim yaparım. Karantinadaki hastaları kontrol eder misin? Maske tak ve çok yaklaşma."

"Sadece *tünel* h-humması olduğunu sanıyordum?"

"Pişman olmaktansa tedbirli olmakta fayda var," diye uyardı Kiva kapıdan çıkmadan önce. Genç adam adımlarını takip ederek peşinden gitti.

Ve... Naari de öyle.

Kiva hızlıca gardiyana bakıp ardından bakışlarını çekti, refakatinden huzursuz olmuştu. Gardiyanlar için her bir çalışma binasında bulunmak normaldi. Ancak revirde daha nadir bulunurlardı, en azından son isyanların patlak vermesinden önce öyleydi. Yine de hapishanenin açık alanlarında asla mahkûmların peşine takılmazlardı. Buna gerek yoktu. Zalindov birçok nöbetçi kulesi ve devriye gezen gardiyanlarıyla, hem insanlar hem de köpekler tarafından yirmi dört saat gözetim altındaydı. Köpekler, tek bir ıslıkla saldırıp insanın etini kemiğinden ayırana dek parçalamaları için özel olarak eğitilmişti.

Naari'nin eşlik etmesi rahatsız ediciydi. Kiva, genç adamın görüldüğünden daha tehlikeli olduğuna dair gardiyanın şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu. Kiva'nın acele edip bu oryantasyon sürecini bitirmesi için bundan daha iyi bir sebep olamazdı.

Kiva, hızlıca karar vererek sola döndü ve bir sonraki binaya doğru ilerlemeye başladı. Ayaklarının altındaki çakıl taşları, akşamın ilk saatlerinin sessizliğini çakur çukur seslerle bölüyordu. Diğer mahkûmlar yakında hücre blokuna doğru yol almaya başlamış olurlardı, tabii eğer çoktan orada değillerse. Ama şimdilik, hapishane arazisi sessizdi. Huzurlu bile sayılırdı.

“Adın nedir?”

Kiva keskin bir şekilde kafasını çevirdi ve genç adamın yanında sakince yürüyüp soru sorarcasına onu izlediğini fark etti. Yaralanıp hırpalanmış bedenine ve tanıdık olmayan bu çevreye rağmen genç adam, tamamen *tuhaf* bir şekilde rahat görünüyordu.

Kiva, Zalindov’daki ilk gününü hatırladı. Bandajlı elini tutarak revirden dışarı attığı ilk adımda ailesinin, özgürlüğünün ve geleceğinin tek bir hareketle elinden alındığını fark etmişti. Kimseye ismini sormamıştı. Bu, aklındaki son şeydi.

“Ben hapishane şifacısıyım,” diye cevapladı Kiva.

“Bu senin ismin değil.” Bir an bekledikten sonra kendini tanıttı. “Ben Jaren.”

“Değilsin,” diye karşılık verdi Kiva, başka tarafa bakarak. “Sen D24L103’sün.”

Ne anlamak istiyorsa onu anlaması için onu kendi hâline bıraktı. Bu numarayı ezberlemiş olması, Kiva’nın genç adama nasıl -ve neden- yakın olduğunun hatırlatıcısıydı. Genç adam hissetmeliydi, elindeki sargıların altında zonklayan şeyin ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. Kiva, Zalindov’un kendi damgalama biçimini buraya varmadan çok önce duymuştu ve o zamanlar sadece yedi yaşındaydı. Bu genç adamın *-Jaren’in-* mahkûm arabasına atılmadan önce Z harfi hakkında bilgi sahibi olmaması mümkün değildi. Zalindov’a mahkûm edilmiş herkes için bu kaçınılmazdı.

Kiva, tiksинmeyi ve öfkelenmeyi bekledi, bu iki duyguyu sembolü kazırken hissedirdi genelde. Fakat genç adam o sırada bilinçli değildi, şimdi ise kendindeydi ve konuşabilirdi. Kiva kendini buna hazırlamaya ihtiyaç duymadı. Çünkü genç adam, Kiva’nın daha önce duymadığı hiçbir şey söyleyemezdi.

“D24L103,” diye tekrar etti genç adam sonunda. Metal banda kazınmış harf ve sayıları inceliyordu. Bakışları bandaja kaydı, sanki bandajın altındaki üç derin kesigi görebilirmiş gibi. “Söylemesi biraz zor. *Jaren*’ı tercih edersen muhtemelen daha kolay olur.”

Kiva hafifçe tökezledi. Başını hızla çevirdiğinde gördüğü tek şey genç adamın mavi-altın gözlerinin muzipçe parlayışydı.

Muzipçe...

“Bu sana komik mi geliyor?” diye tısladı Kiva. Revir ile en yakındaki taş binanın arasında, taşlı yolda aniden donakalmıştı. “Şu an nerede olduğunun farkındasın, değil mi?” Ellerini, sanki bunu yaparak genç adamın anlamasını sağlayacakmış gibi havaya kaldırdı. Işık giderek azalıyor, geniş açıklığa akşam karanlığı çöküyordu. Dört bir yandaki kireç taşından duvarlardan dolayı, içeridekilerin kapana kısılmış farelerden bir farklarının olmadığını unutmaları imkânsızdı.

Jaren’ın muzipliği kayboldu, gözleri önce hızla Naari’ye, sonra tekrar Kiva’ya kaydı. “Haklısın. Üzgünüm.” Rahatsız olmuş şekilde boynunu ovaladı. “Sanırım... burada nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.”

Kiva derin bir nefes aldı, ardından omuzlarındaki gerginliği silkeledi. İnsanlar korku ve belirsizlik ile farklı şekillerde başa çıkarlar, diye hatırlattı kendine. Bir şeyleri muzipliğe vurmak da tıpkı mizah gibi bir savunma mekanizmasıydı ve tabii ki savunma mekanizmalarının en kötüsü değildi. Kiva’nın genç adama karşı daha sabırlı olması gerekiyordu.

“Ben de bunun için buradayım,” dedi daha nazikçe. “Bilmen gerekenleri söylemek için. Burada hayatta kalmanı sağlamak için.”

“Peki, *sen* ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?”

Kiva gözlerini kaçırmadı. “İyi bir öğretmen olmaya yetecek kadar uzun zamandır.”

Jaren bu cevaptan tatmin olmuş gibiydi çünkü Kiva tekrar ilerlemeye başlayınca itiraz etmeden onu takip etti. Ta ki Kiva sonraki binanın girişinde durup şunu diyene kadar: “İlk gideceğin yerin aynı zamanda son gideceğin yer olması gerektiğini düşündüm.”

Jaren anlamamış gibi bakınca, Kiva karanlık kapı girişine doğru kafasını sallayıp sözünü bitirdi. “Morga hoş geldin.”

BÖLÜM BEŞ

Kiva, soğuk taş binanın içinde önden ilerledi. Duvarlardan zemine kadar her şeye sinmiş olan keskin koku yüzünden burnunu buruşturdu. Kare şeklindeki odanın kenarında küçük bir çalışma masasının üstünde tütsü yanıyordu fakat bu bile ekşimiş süt ve bozulmuş etin nahoş bir karışımı olan ölümün kokusunu bastıramıyordu.

Odanın merkezinde bir kanalizasyon vardı ve ona yakın taşlar kırmızımsı bir kahverengiyle lekelenmişti. Mahkûmların çok küçük bir kısmı mumyalama işleminden geçerdi, genellikle bu mahkûmlar ölümlerinden sonra sevdiklerini geri almak için izin verilmiş ayrıcalıklı ailelerden gelenlerdi. Kekik, biberiye ve lavantanın havada asılı kokusu Kiva'nın burnunu gıdıkladı fakat hiç şarap kokusu yoktu, bu da son muhafaza etme çabasından bu yana belli bir süre geçtiğine işaret ediyordu.

Kanalizasyonun etrafında eşit uzaklıklarda taş plaklar bulunuyordu ve şu anda hiçbirinin üstünde ceset olmamasına rağmen koku odanın dolu olduğu günlerdeki kadar ağırdı. Morgdan sorumlu mahkûm Mot, bu durumdan etkilenmiyordu ama gardiyanlar bile bu binayı uzun süreler boyunca gözetleyemiyor, bünyeleri daimî kokuyu kaldırmıyordu.

“İyi akşamlar, Kiva,” dedi Mot. Beyaz saçları tepede seyrelmiş, sırtı hafifçe kambur, çalışma masasının ardında bir taburede oturuyordu. “Senin için ne yapabilirim?”

Kiva, yan tarafında Jaren'in fısıldayarak kendi kendine ismini tekrar ettiğini duydu ve sessizce iç çekti.

“Revirde, alınması gereken iki tane ceset var,” dedi Kiva, yaşlı adama. Adam, Zalindov'a on sekiz ay önce geldiği için nispeten yeni sayılırdı. Ağır iş için fazla yaşlı olduğundan, revirde görevlendirilmişti. Ancak ölüme duyduğu hayranlık, onun yardımdan çok ayak bağı olmasına sebep olmuştu. Birden fazla kez, basit rahatsızlıkları olan hastalar onun gözetimi altında ölmüştü. Durum o kadar sorunlu hâle gelmişti ki Kiva ilk kez başgardiyandan başka bir yere nakledilmeyi talep etmişti. Mot, Zalindov'a gelmeden önce bir eczacı olduğu için revirden morga rahatça geçiş yapabilmişti. Kısa zaman içerisinde cenaze işlerinde başlevazımatçı hâline gelmişti ve bunun onun için faydalı olduğu anlaşılmıştı. Hatta Kiva'ya morga nakledilmesindeki rolü için teşekkür bile etmiş, neredeyse evindeymiş gibi hissettiğini söylemişti.

Kiva, sonradan keşfettiği bu düşünceli yaşlı adam ile Zalindov'a mahkûm edilme sebebi olan deneysel tedavileri uygulamak için müşterilerine kasten yanlış tanılar koyarak birçok ölüme yol açan yaşlı adamı nasıl bağdaştırması gerektiğinden hâlâ emin olamıyordu. Ama bu duvarların dışında ne yaptığı önemli değildi. Burada, ikisinin de yapacak bir işi vardı ve bariz sebeplerden ötürü revirin morgla yakın ilişkileri vardı.

“İki dedin, öyle mi?” dedi Mot, parşömenleri karıştırarak. “Hâlâ tünel hummasından mı göçüyorlar?”

Kiva başını iki yana salladı. “Yeni gelenler. Yolculuğa dayanamadılar.”

Mot'un buğulu gözleri Jaren'a döndü. Naari kapı eşiğinde kalmıştı ve Kiva onun temiz hava soluyabiliyor olmasına imrendi.

“Sen yeni misin, evlat?” diye sordu Mot. Doğrulurken eklemeleri çatırdıyordu.

Jaren, konuşma içim izin ister gibi Kiva'ya baktı. Belki de Zalindov'da olmanın ağırlığını *gerçekten* anlıyordu. Ama Kiva boyun eğilmesi gereken kişi değildi. Yine de Kiva hızla başıyla onayladı ve Jaren, Mot'a basit bir, “Evet, efendim.” ile cevap verdi.

“Hah!” Mot ışık saçan bir sırıtıyla bağırdı. Taş duvarlara tutturulmuş luminium fenerler, kahverengi dişlerini açığa çıkardı. “Duydun mu bunu, Kiva? ‘Efendim.’ İşte bu saygıdır.” Jaren’a göz kırptı. “Sevdim ben bunu.”

“Mot...”

“Şifacına yakın dur, evlat.” Mot, Kiva’nın sözünü bastırarak konuştu. “Sana iyi bakacaktır. Demedi deme.”

Kiva’nın dudakları ince bir çizgi hâline geldi. *Jaren’in* şifacısı değildi. O, *hapishane* şifacısıydı. *Herkesin* şifacısı...

Kiva çenesini sıktıktan sonra, “Bugün bitmeden onları alırmısın, Mot?” dedi.

Mot önemsemez bir tavırla elini salladı. “Tabii, tabii. Ama yakılmak için bekleyecekler. Grendel bugün bir yığın cesedi fırına koydu bile.”

Kiva, revirde çürümedikleri sürece iki ölünün ne zaman yakılacağını umursamıyordu. “Tamam. Tipp şu anda karantina hastalarının başında ama eğer yardıma ihtiyacın olursa ona haber gönderirsin.”

Mot’un gözleri kısıldı. “Tipp?”

Sonradan, Kiva niye asistanının değil de kendisinin morgda olduğunu hatırladı. Hâlâ ne olduğundan emin olamayarak, “Ona bir şey söylemediğin sürece senin yoluna çıkmaz,” diyerek konuyu dağıtmaya çalıştı.

“Veledin ne yaptığını biliyor musun?”

Kiva’nın gözleri hızla Naari’ye döndü fakat avluya bakan gardiyanın sırtı onlara dönüktü. Dinleyip dinlemediğini anlamamanın hiçbir yolu yoktu.

“Bunu daha sonra...”

“Bana kalp krizi geçirtti,” dedi Mot, sertçe bakarak. “Bu yaşlı gözler eskisi gibi değil, biliyorsun. Cesetlerden birinin altında olduğunu nerden bilebilirdim ki?” Bakışları daha da sertleşti. “Yakınına gelince bir anda cesetle birlikte dikildi ve cesedin kollarını sallayıp bana bağırdı. Ölülerin intikam için geri döndüğünü sandım, anlatabildim mi?”

Kiva, Jaren'in öksürdüğünü duydu ama o tarafa bakmaya cesaret edemedi. Zira o da kendi kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Ben onunla konuşurum," dedi Kiva ciddiyetini koruyabileceğinden emin olunca. "Bir daha olmaz."

"Olmazsa iyi olur," dedi Mot. "Yüreğim öyle bir korkuyu tekrar kaldıramaz." Sonradan aklına bir şey gelince ekledi: "Ayrıca ölümlere saygı göstermeliyiz."

Son söylediği doğrudu ve Kiva, Tipp'le *konuşacaktı*. Sadece cenaze levazımatçısının iyiliği için değil, aynı zamanda Tipp'in iyiliği için de konuşacaktı. Eğer yakalanmış olsaydı... Eğer gardiyanlardan herhangi biri şakaya şahit olmuş olsaydı... İşte o zaman morgu asla terk edemezdi.

Kiva soğuk bir hisle kaplandı ama derhâl silkelendi ve Tipp'le sert bir şekilde konuşacağına dair Mot'a tekrar söz verdi. Karşılığında, Mot'un ölü adamları derhâl alacağını sözünü aldı. Tatmin olmuş bir şekilde, peşinde Jaren'la birlikte hızla morgdan çıktı. Dışarı çıkınca ikisi de derin derin nefes aldı.

"Enteresan birine beziyor," diye yorum yaptı Jaren.

Kiva hiçbir şey söylemedi. Naari'ye hızlı bir bakış attı ama gardiyan, Tipp'in talihsizliklerini duyup duymadığı konusunda renk vermedi. Eğer duyduysa, Tipp'in yaptıklarını ihbar edecek kadar umursamıyor olduğunu ummaktan başka çaresi kalmazdı Kiva'nın. Başgardiyan, geçmişte Tipp'in bazı aptallıklarını görmezden gelmişti fakat bu, ancak çocuğun güvenliği karşılığında Kiva'nın sunabileceği bir şeyler olduğu zaman gerçekleşmişti. Hapishane dedikodusu son zamanlarda çok azalmıştı. Bu durum da Kiva'nın elinde pazarlık kozu olmamasına ve midesinde rahatsız bir his olmasına sebep oluyordu.

Avluya bakan Kiva, onu kemiren endişelerini bir kenara itti ve kendi oryantasyon sürecini hatırlamaya çalışarak sonraki hareketini düşündü. Gördükleri, duydukları, kokladıkları... Hepsi hafızasından yavaş yavaş silinmişti. Tek hatırlayabildiği nasıl hissettiğiydi.

Korku.

Keder.

Umutsuzluk.

Bunların karışımı, geri kalan her şeyi gölgelemişti.

Ancak Jaren duygularına yenilmiş gibi görünmüyordu. Temkinli, belki. Kararsız, kesinlikle. Fakat aynı zamanda Kiva'ya merakla bakıyor, onun ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını sabırla bekliyordu.

Kiva kararını vermişti.

“Buraya gelmeden önce sana Zalindov’la alakalı ne söylendiyse, unut,” dedi, ardından sola döndü. Naari’nin onları takip eden ayaklarının çıkardığı sesleri görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

“Buranın bir ölüm hapishanesi olduğunu duydum,” dedi Jaren. “Çok az kişinin hayatta kaldığını. Katiller ve asilerle dolu olduğunu.”

Kiva, Naari’ye bir bakış atıp, yeni mahkûmların oryantasyon süreçlerini *tam olarak* bu yüzden kendisinin yapmaması gerektiğini anlatmamak için kendini zor tuttu.

“İyi, evet, bütün bunları hatırlamaya çalış,” diye düzeltti.

“Sen bir katil misin?” diye sordu Jaren. “Ya da bir asi?”

Kiva’nın ağzı yana doğru kıvrıldı, eğleniyor oluşu her şeyden önce alaycıydı. “Eğer bir geceden daha fazla hayatta kalmak istiyorsan, kimseye niye burada olduğunu sorma. Yaptığın kabalık.”

Jaren, dikkatini çakıl taşlı yola vermeden önce onu düşünceli şekilde inceledi. Yaralı elini karnına doğru çekti. Bu, acı içinde olduğuna dair ilk belirtiydi. Gerçi Kiva damgalanmadan daha kötülerini de çektiğinden şüpheleniyordu.

“Ne yaptığımı bilmek istemiyor musun?” diye sordu sessizce.

“Zalindov’la alakalı bilmen gerek bir şey var,” dedi Kiva. “O da dışarıda kim olduğunun...” Eliyle kireç taşı duvarlarını ötesini işaret etti. “...burada hiç bir anlamı yok. Bu yüzden, hayır. Ne yaptığını bilmek istemiyorum çünkü önemi yok.”

Kiva ikisine de yalan söylüyordu ama Jaren, onu yalanını yakalayacak kadar iyi tanımıyordu, bu yüzden ısrar etmedi.

Yavaşça nefes veren Kiva, morgdan sonraki binaya ulaştınca durdu. Burası da karartılmış taştan yapılmaydı, girişin yakınındaki zemin küllerle kaplıydı. Çatıda iki büyük baca vardı ve biri hafifçe tütüyordu.

“Zalindov’un iki krematoryumu,” dedi Kiva duygusuz bir şekilde. “Ölülerin çoğu, hastalıkların yayılmasının önüne geçmek amacıyla yakılmak için buraya getirilir.” Tütmeyen bacayı işaret etti. “İkincisi sadece ilkinin fırını bozulduğunda ya da toplu salgınlarda ve infazlarda yani bir tanesi tek başına yetmediğinde kullanılır.”

Jaren’in kaşları kalktı. “Bunlar çok sık olur mu?”

“Salgınlar mı? Ara sıra.”

“Hayır.” Bakışları havaya tembelce yükselen dumandaydı. “İnfazlar.”

Kiva, cevap verirken Naari’ye dönüp bakmaya cesaret edemedi, “Her gün.”

Jaren’in yüzü, Kiva’ya döndüğünde ışığını kaybetmiş gibi duruyordu. “Peki ne sıklıkla toplu olur?”

“O kadar yaygın değil ama hiç benzeri yok da denemez.” Jaren’in bu soruları sormasından dolayı Kiva neredeyse rahatlamıştı. Çizgiyi biraz aşması durumunda geleceğinin ne olacağını bilmesi gerekiyordu.

Jaren, Kiva’nın yüzünü inceledi ve Kiva da bunu yapmasına izin verdi; ne kadar ciddi olduğunu ve her günün her dakikası ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarını Jaren’in kavraması umuduyla.

En sonunda, Jaren başını salladı ve bu hareket yüzünden başı sarsılınca hafifçe irkildi. “Anlıyorum.”

Ve Kiva da ona inandı. Kaşlarının arasında, daha önce orada olmayan yeni bir çizgi oluşmuştu. Çehresine düşen bir gölge, omuzlarına binen yeni bir yük vardı.

Belki de her şeye rağmen hayatta kalırdı. En azından, geleceğinde onu bekleyen işler yüzünden vücudu doğrulamaz hâle gelene dek...

“Haydi, daha görececek şeyler var,” dedi Kiva, avlunun merkezine doğru yönelerek.

Çakıl taşlarından, ölü çimen ve çamur karışımına geçiş yaparlarken, Kiva yön duygusunu Jaren’a en iyi şekilde nasıl kazandırabileceğini düşünüyordu.

“Zalindov altıgen şekindedir,” dedi yürümeye devam ederek. “Üstlerinde devriye gezebilecek kalın olan altı adet dış duvar vardır. Altı köşenin her birinde bulunan nöbetçi kuleleri tamamen dolu olur.” Buldukları pozisyondan görebileceklerini eliyle işaret edip öte taraflardakileri de anlatmaya çalıştı. “Buraya vardığın hâlini düşününce, yolculuğunun son kısmında bilincinin yerinde olmadığını tahmin ediyorum.” Jaren’ın onaylamasıyla, Kiva devam etti. “O zaman Zalindov’un gerçek karşılaşmasını kaçırmışsın. Demir giriş kapılarından, çiftliklerden, madenlerden, kereste deposundan ve bu yakındaki duvarların dışındaki diğer şeylere gelmeden önce, sekiz adet nöbetçi kulesi olan başka bir dış duvar daha var. Ayrıca orada gardiyanların devamlı devriye görevi vardır. Ve köpeklerin.” Kiva, uyarısını yaparken Jaren’ın dikkatini verdiğiinden emin oldu. “Kaçmaya çalışmaya zahmet etme. Şimdiye kadar o sınır duvarını hiçbir mahkûm canlı olarak geçemedi.”

Jaren cevap vermedi. Zalindov’un gerçeğini sonunda anlamaya başlamış gibi görünüyordu. Yüzüne geri gelmeye başlayan renk, tekrar söniyordu. Gerçi bunun sebebi, artan ağrısı da olabilirdi. Kiva’nın verdiği karışımın etkisinin ne kadar süreceği hakkında Jaren’ın hiçbir fikri yoktu. Büyük ihtimalle daha fazla ayakta duramayacaktı.

“Duvarların içinde fazladan dört nöbetçi kulesi daha var,” dedi Kiva bunlardan birine yaklaşırlarken. Göğe yükselen uzun bir dikdörtgen gibi şekillendirilmiş korkutucu taş bir binaydı.

Üst kısmı, her tarafı gören bir platforma açılıyordu. Bulunduğu yerden, iki gardiyanın yürüdüğünü görebiliyor ve içeride daha fazlasının olduğunu biliyordu. “Duvardaki altı kuleyi de hesaba katınca, iç yerleşkenin tamamı üzerinde kuş bakışı görüş sağlıyorlar. Birileri her zaman izler, bunu asla unutma.”

Jaren yine karşılık vermedi.

Kiva, alanın merkezine yeterince yaklaşıp kadar yürümeye devam etti.

“Revir, morg ve krematoryum kuzeybatı duvarı tarafında.” Geldikleri yönü işaret etti. “Eğer bu duvarı takip etseydik, çalışma odalarına varmış olurduk. Dikiş işlerinden, yönetim işlerine kadar her şey orada olur. Eğer ters yönde gitseydik, revirden sağa dönüp köpek kulübelerine, çoğu gardiyanın uyuduğu merkez kışlaya ve yeni mahkûmların işlem gördüğü ön kapıların yanındaki giriş blokuna ulaşırdık.”

Jaren alacakaranlıkta o yöne doğru gözlerini kısarak baktı. Ağrısı iyice etki etmeye başladığı için gözlerini odaklamakta biraz zorlanıyordu. “Ziyaretçilerin bizi görmeye geldiği yer orası mı?”

Soru Kiva’yı gafil avladı. “Mahkûmların ziyaretçileri görmesi yasaktır.”

“Nasıl, hiç mi?” diye sordu Jaren, hızla ona doğru dönerek. Hafifçe sallandı ve Kiva ona uzanıp destek olma dürtüsüne hâkim olmak zorunda kaldı. “Bu senin hiç... Burada ne kadar zamandır olduğunu hiç söylemedin.”

Kiva omzunu silkti ve başını çevirdi. Bu cevap yeterliydi.

“Üzgünüm, Kiva.”

Jaren, yumuşak ve kısık bir sesle tek bir kelime söylemişti ama bu tek kelime neredeyse onu mahvedecekti. Bir yabancından gelen tek bir nazik sözden, gözlerine yaşların batmasına sebep olacak kadar etkilenmişti... Bu derece düşmüş müydü?

Güvendeyiz. Hayatta kal. Geleceğiz.

Jaren’in ve kesinlikle Naari’nin karşısında bu kadar güçsüz olamazdı. Ailesinin onun güçlü kalmasına ihtiyacı vardı.

Kiva, göğsündeki ağırlığı bastırarak sırtını dikleştirdi ve sertçe şöyle dedi: “Üzülecek bir şey yok. Hapishane şifacısı olarak görevim, başkalarına ve sana yardım etmemi gerektirebilir ama ben de tıpkı herkes gibi bir sebepten ötürü buradayım. Katiller ve asiler... Biz buyuz. Kendin söyledin.”

Jaren uzun süre hiçbir şey söylemedi ama sonra yavaşça, “O hâlde, ziyaretçi yok...” dedi. Kiva kafasını sertçe sallayınca Jaren devam etti: “Çok da ziyarı yok. Ailemin gelmesini istemem zaten.” Hafif bir nefesle güldü. “Onlar ise beni ziyaret etmeye benden daha az hevesli olurlar.”

Kiva’da bir merak kıvılcımı ateşlendi. Kulağa ailesiyle görüşmüyor gibi geliyordu ve Kiva bunun nedeninin onun buraya düşmesine sebep olan şey olup olmadığını merak etti. Fakat Jaren’ın onu hâlâ dikkatle izlediğini gördü ve ne yaptığını fark etti: Kiva’nın dikkatini dağıtıyordu. Kontrolü geri alabilmesi için ona süre tanıyor, bir etkileşim kapısı sunuyordu; isterse bu kapıyı Jaren’ın yüzüne çarpsın, isterse açık tutsun...

İyi de... Bunu niye yapıyordu ki?

Kiva, mahkûm oryantasyonlarını işte bu yüzden sevmiyordu. Bu, onlarla *konuşması* anlamına geliyordu. Onlarla zaman geçirmesi. Onları tanıması. Revirde tek başına kalmayı, onları sadece hasta ya da yaralı olduklarında görmeyi ve iş bitince geri göndermeyi tercih ederdi. Bu iyi değildi... Bundan hoşlanmamıştı.

Sunulmuş *kapıyı* kapatarak, hızlıca rehber rolüne geri döndü.

Kiva, kısmen onu başından savmak istediği için kısmen de genç adam sallandığı ve onu hücre blokuna kadar taşımak istemediği için, “Sana bu akşam göstermem gereken çok fazla şey var ve sen nasıl olsa birçoğunu unutacaksın,” diyerek devam etti. “Bilmen gereken şeylerin çoğu, işe yerleştirmenle alakalı olacak ve onu da zaten yarın öğreneceksin.”

Birkaç adım daha atıp uyumsuz taşlardan yapılmış kubbeli bir binanın önünde duran Kiva, elini duvarın yan tarafına vurdu ve

şöyle dedi: “Çalışma saatleri dışında mahkûmlar alanda istedikleri gibi gezebilirler. Olur da kaybolursan, içeride bulunan dört nöbetçi kulesine bak ve ona göre merkeze yönel. Kendini burada, tam da Zalindov’un kalbinde bulacaksın ve yönünü tekrar tayin edebileceksin.”

“Bu nedir?” diye sordu Jaren, garip şekilli binayı inceleyerek.

“Tünellere giriş,” dedi Kiva.

“Bunları duymuştum.” Jaren sarılı olmayan elini kafasına götürdü, sanki acısını dindirmeye çalışıyor gibiydi. “Bana aptalca geldi. Kaçış denemesi için açık bir davet gibi.”

Kiva homurdandı ve Jaren şaşkın bir şekilde ona döndü. Kiva ona hemen dersini verdi: “Aşağıda bir labirent ve kilometreler boyunca uzanan tüneller var. Eğer birisi kaçmaya *çalışacak* kadar aptalsa, asla yolunu geri bulamaz. Ve ayrıca, tünellerin çoğunu, kısmen de olsa su basmış durumda.”

“Zalindov’un su kaynağı,” dedi Jaren.

“Burada üç binden fazla mahkûm var,” diye paylaştı Kiva. “Su olmazsa, ölürüz.” Kafasıyla hızla kubbeli binaya işaret etti. “Dışarıdan pek bir şeye benzemeyebilir ama burası aşağıda olan olaylar için sadece bir giriş noktası. Her şey yer altının derinliklerinde olur; sadece daha fazla tünelin kazınması değil, aynı zamanda akiferin¹ suyu pompalaması da.”

Kiva o iki işin -tünelciliğin ve pompacılığın- Zalindov’un sunabileceği en kötü işler olduğunu söylemekten kaçındı. Üçüncü sırada madencilik vardı, onun arkasından da kerestecilik ve hasatçılık geliyordu.

“Şimdi, bir süreliğine tünelleri unut ve iyi dinle ki kaybolmayasın,” dedi Kiva. Jaren’in gözleri gitgide parlaklığını yitiriyordu. Kiva döndü ve işaret etti. “Revir bu tarafta.” Topuğu üzerinde saatin ters yönüne döndü ve tekrar işaret etti. “Kışla, giriş bloku, ön kapı.” Bir dönüş daha. “Tahıllar ve ayıklanmış mahsuller için hasat binası ve onun arkasında luminium deposu.” Bir kez daha

¹ Akifer, yer altı sularının biriktiği ve bir yerden bir yere taşınabildiği jeolojik yapılar. -ed.n.

döndü. “Mutfak ve yemekhane.” Duraksadı. “Yarın işe yerleştirildiğinde sana bir yemek çizelgesi verilecek. Yememezlilik etme. Yemek payı özellikle kışın kıt olur ve sen gücünün tamamına ihtiyaç duyacaksın.”

Kiva, Jaren’ın mırıldanarak onaylamasını bekledikten sonra devam etti: “Hücre blokları yemekhanenin arkasında. Şimdi oraya gidiyoruz. Toplamda on adet var, blok başına üç yüz civarı mahkûm düşüyor.”

Jaren’ın gözleri büyüdü. “Üç yüz mü? Hepsi aynı binada mı kalıyor?”

“Sen bir de tuvaletleri gör. Bayılırsın.”

Jaren’ın dehşete düşmüş ifadesini gören Kiva, ona acıdı. “Zamanla alışırsın. Her hücre blokunda üç kat var, o yüzden kat başına yaklaşık yüz kişi düşüyor. Ve açıkçası, bir iki gün içinde umursayamayacak kadar yorgun olacaksın zaten.” O zamana kadar hayatta kaldığını varsayarsak tabii ki.

Jaren’ın suratı asıldı. “Bunun beni daha iyi mi hissettirmesi gerekiyor?”

Bu defa Kiva, Naari’ye *baktı*, ne de olsa şu durum, Kiva’nın oryantasyon sürecine girmemesi için başka bir mükemmel örnekti. Gardiyan eğlendiğini saklamaya çalışmadı bile.

Jaren’a geri dönen Kiva, onu bir şekilde yüreklendirmeye çalıştı. “Söyleyeceğim hiçbir şey seni yaşamak üzere olduğun şeye hazırlayamaz. Üzgünüm, Zalindov’un gerçeği bu. Burası, sınırlarını da sınırlarının ötesini de zorlayacak. Ama hayatta kalmak imkânsız değil. Ben bunun yaşayan örneğiyim.”

Jaren’ın soru sorarcasına bakan gözleri Kiva’nınkilere kilitlendi. “Sırrın ne? Hayatta kalmak için yani?”

Kiva cevap vermeden önce kelimelerini dikkatle seçti: “Yaşamak için bir sebebin varsa yardımı oluyor. Mücadeleye devam ettirecek bir şeyler. Ayaklarının yere basmasını sağlarken, her sabah uyanman için bir sebep veriyor. Hayatta kalmak istemen için sana bir sebep veriyor. Ve bazen bütün farkı yaratan şey, istemek

oluyor. Çünkü burada bir kere vazgeçersen...” Kendi kalbini işaret etti. “...işte o zaman çoktan ölmüş sayılırsın.”

Jaren kafasını yana doğru yatırdı. “Senin *bir şeylerin* ne peki? Sen ne için yaşıyorsun?”

Kiva'nın kaşları çatıldı. “*Bu* seni hiç ilgilendirmez.” Tekrar ilerlemeye başladı. “Seni hücre blokuna götürelim. Birkaç saatlik uykudan sonra uyanınca kendini çok daha iyi hissedersin.”

Jaren, alaylı bir biçimde konuştu: “Kuşku duyuyorsam lütfen kusuruma bakma.”

Kiva berelenmiş ve ezilmiş kaslarının uykusu sırasında kasılacağına farkındaydı. Büyük ihtimalle sabah uyanınca kendini berbat hissedecekti. Fakat yine de düzgün bir dinlenme, toparlanmasına yardımcı olurdu.

Kiva, “Bu taraftan,” diyerek onu yönlendirdi.

Jaren ve Naari bir süre sessizce onun peşinden gitti. Üç çift ayak sesi çıtırtılarla çamura geçip sonra tekrar çakıl taşından devam etti, sıcaklık hızla düştüğü için nefesleri havada buhar oluşturuyordu. Zalindov'u çevreleyen dağlarda kar sık görülse de hapishane kadar alçak yerlere nadiren yağardı. Buna rağmen soğuk amansızca sertti ve buzlar sıklıkla avluyu kaplardı. En kötü zamanlar, gün dönümü² sonrasında gelirdi. Ve o zamanlara da bir haftadan biraz daha fazla zaman kalmıştı. Kiva, bahar gelmeden önce iyileştirmesi gereken tüm hava durumu kaynaklı hastalıklar için kendini çoktan hazırlamaya başlamıştı.

Jaren kuzeydoğu duvarını gösterip, “O yönde ne olduğunu söylemedin,” dediğinde hedeflerine varmak üzereydiler.

Naari boğazını yüksek sesle temizledi ve Kiva, bunun cevap vermemesi gerektiği yönünde bir hareket olup olmadığını merak etti. Ama gardiyan başka bir şey yapmadı, bu yüzden Kiva sorusuna cevap verdi. “Orası Çukur'un olduğu yer.”

“Çukur?”

² Gün dönümü, gündüz süresinin uzamadan kısalmaya veya kısalmadan uzalmaya geçtiği gün. (21 Haziran, 21 Aralık.) -ed.n.

“Zalindov’un ceza bloku.”

Kiva, Jaren’in sesindeki şaşkınlığı fark edebiliyordu: “Yani, bizi ölümüne çalıştırmanın üstüne bir de *fazladan* ceza mı var?”

Jaren’in konuya dair hiç fikri yoktu ve Kiva da *gerçekten* ona bunları anlatan kişi olmak istemiyordu. Ama uyarılması gerekiyordu. Bu yüzden Jaren’in kıyafetinin koluna uzanıp, durması için onu çekiştirdi ve loş ışıkta bakışlarını yakalayabilmek için gözlerini kıstı. Nöbetçi kulelerinde gezen luminiyum fenerleri sayesinde gardiyanlar, seçtikleri herhangi bir yeri nokta atışı görebilseler de Zalindov’un avlusu gece tamamen çöktüğünde zifirî karanlık olurdu. Şu anda da durum buna çok yakındı. Tüneller kısmından yürüyerek, kalan son gün ışığını da tüketmişlerdi.

“Kimse Çukur’da ne olduğunu bilmiyor,” dedi Kiva, Jaren’a ciddi bir ses tonuyla. “Sadece kötü olduğu biliniyor. Orada görev yapan gardiyanlar... yaratıcılıklarıyla bilinirler.” Söylediklerini sindirmesi için zaman verdi. “Giden çoğu mahkûm bir daha dönmez ve dönenler de sonsuza dek değişmiş olarak dönerler. Bu yüzden eğer hayatına biraz değer veriyorsan, oraya gönderilmekten kaçınmak için her şeyi yaparsın, anlaşıldı mı?”

Neyse ki Jaren sorgulamadı ya da tartışmaya girmede. “Anlaşıldı.”

Kiva, Naari’ye baktı ve göstermeyi becerebildiği miktarda saygıyla sordu: “Hangi bloka yerleştirildi?”

“Yedinci blok. İkinci kat.”

Kiva dişlerini gıcırdattı ve oraya doğru yöneldi. *Tabii ki* Jaren onunla aynı bloka yerleştirilmişti. En azından farklı katlarda bulunuyorlardı, Jaren bir kat üstteydi.

Kiva ikisini de -ve üç yüz kişiyi daha- barındıran dikdörtgen biçimli binaya nihayet vardıklarında, büyük giriş kapılarının önünde durdu.

“İçeri gir ve solundaki merdivenden çık, sonra ikinci kattaki saman yataklardan birini al,” dedi Jaren’a. “Duş kabinleri ve tuvaletler zemin katın en uzak ucunda. Duş blokundaki su sıcak

değildir, o yüzden hızlı hareket et ve kıyafetlerini ıslatma, yoksa üşütürsün.” Onunla göz teması kurarken ekledi: “Uyku ya da banyo için cinsiyet ayrımı yoktur, dolayısıyla saygı gösterme konusunda yazılı olmayan bir kural vardır. Gardiyanlar bunu dayatmaz ama ne zaman saldırıya uğrayacağın konusunda sürekli endişe duymadan da hayat burada yeterince zor. Bu yüzden mahkûmlar birbirlerinin arkasını kollarlar.”

Jaren’ın kaşları çatıldı. “Bu o kadar da güvenilir görünmüyor.”

“Değil zaten,” diye onayladı Kiva. “Fakat mahkûmlar için nadiren gözlerini açık tutman gerekir. Önceden de dediğim gibi... herkes sorun çıkartmak için fazlasıyla yorgun olur.”

Vurgularını fark eden Jaren sordu: “Ya gardiyanlar?”

Kiva başka tarafa baktı, ön kolu bir anının hatırasıyla zonkladı. “Onlar o kadar yorgun olmuyorlar.”

Jaren’a döndüğünde genç adamın çenesini sıkıldığını fark etti. “Onlar hiç... Sana hiç...”

“Bu, burada kimseye sormaman gereken başka bir soru,” diye sözünü kesti Kiva sertçe. Naari’nin birkaç adım ötede sessiz ve hareketsizce beklediğinin farkındaydı.

Jaren itiraz edecek gibi göründü ama sonra sağlam elini kaldırdı ve tedirgin bir şekilde saçını düzeltti. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Kiva onunla yüz yüze geldi. “Bilmen gereken çok şey var ama hatırlaman gereken tek şey şu: Zalindov’da güvenebileceğin tek kişi kendisin.”

Ve böylece, Kiva topuğu üstünde döndü ve uzun adımlarla revire doğru yürüdü. Oryantasyon süreci resmen bitmişti.

BÖLÜM ALTI

“

Duyduğuma göre yeni gelenlerden biri hayatta kalmış,” dedi Başgardiyen Rooke, kristal bardaktan kehribar rengi sıvıyı yudumlarken. Başı dik ve kendinden emin bir biçimde, güney duvarındaki penceresinden etrafı izliyordu. Çoğu gardiyanın kışlada özel odaları varken, başgardiyen hepsinden daha yukarıda yaşıyordu. İzliyordu... daima izliyordu. “Ya arkadaşları?”

Kiva kafasını salladı, başgardiyenin oturma odasında kasılmış bir biçimde oturuyordu. Jaren’i Naari ile hücre blokunun dışında bırakmasının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. “İkisi de ölmüş.”

“Hımm,” diye mırıldandı Rooke, içkisini karıştırırken. Koyu teni, kısa kesilmiş saç ve kısa sakalıyla diğer iri gardiyanlara benziyordu. Fakat onu diğerlerinden ayıran, yüzündeki yaraydı. Sağ gözünün altından ve üstünden geçen, âdeta kesik bir elmas biçimindeydi. O yara ve siyah deri üniformasından, kusursuz bir şekilde parlatılmış botlarına kadar her şeyinden akan otoritesi onu farklı kılıyordu. “Sağ kalan, kanla kaplıydı. Fazla zarar görmüş mü?”

Bilgi vermek söz konusu olunca daima *aşırı dikkatli* olan Kiva, cevapladı: “Kalıcı bir hasar yok.”

Başgardiyen Rooke gülümsedi, kara gözlerinin köşeleri kırışıyordu. “Güzel. Bu güzel oldu.”

Bir sağlam erkek daha... Başgardiyen için önemli olan tek şey buydu. Zalindov'un, aşırı yüksek ölüm oranıyla bile ağzına kadar dolu olması onun umurunda değildi.

Kiva, hapishanede yaşadığı on yıl içinde başgardiyenin kötü bir adam değil, soğukkanlı bir pragmatik olduğunu kabul etmişti. Ve güçlüydü... fazlasıyla güçlüydü. Omuzlarında sorumluluğun ağır yükünü taşıyordu. Zalindov'da yetki sahibi olması demek, sadece bir krallığa değil, hepsine karşı sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Sonuçta hüküm giymiş bütün vatandaşlar onun gözetimi altında hapsedilmişti. Fakat sekiz bölgedeki tüm hükümdarların emirlerine doğrudan uymak zorunda olsa da çoğunlukla kendi hâline bırakılmıştı. Başka bir denetim yapılmasına gerek duyulmadan, ona mahkûm ve gardiyanların günlük idaresi konusunda güveniliyordu. Bunu nasıl yaptığı onun bileceği işti.

Kiva'nın Başgardiyen Rooke'u pek sevdiği söylenemezdi. Ona olan sadakati hayatta kalması için gerekliydi, daha fazlası değil. Fakat yine de kendisinin ve diğer mahkûmların durumu çok daha kötü olabilirdi. Rooke'un en azından ahlak anlayışı vardı, sınırlı da olsa. Kiva; Kasap, Kemik veya diğer istismarcı gardiyanlardan herhangi birinin başgardiyen pozisyonunda olması durumunda yaşanabilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Etrafta kan ve kül dışında hiçbir şey kalmazdı.

"Bu akşam bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, Kiva?"

Başgardiyen onu yakından izliyordu. Akıllı bir adamdı ve Kiva bunu biliyordu. Kiva'nın hoşlanmayacağı derecede akıllıydı. En berbat türden insanların arasında yaşayıp çalışmıştı ve bu sürede onların nasıl çözüleceğini öğrenmişti. *Kiva'nın* nasıl çözüleceğini öğrenmişti.

"Mahkûmlar mutsuz," diye cevap verdi Kiva. "Ama bunu zaten biliyorsunuz."

Rooke içkisinden bir yudum daha alırken iç çekti. “Yılın bu zamanlarında her zaman sıkıntı olur. Açlık. Soğuk. Yorgunluk. Bunlarla alakalı yapabileceğim pek bir şey yok.”

Kiva, başgardiyanın fikrine katılmıyordu ama sessiz kaldı. Daha fazla yemek payı, daha kalın kıyafet ve yorganlar, daha kısa iş saatleri... Bunların hepsi başgardiyanın değiştirebileceği şeylerdi. Ama mahkûmlar rahat *olmamalıydı*. Hiçbiri Zalindov’da tatilde değildi. Çalışmak için buradaydılar ve sonra da ölmek için.

“Peki ya asiler?” diye sordu Rooke.

Kiva oturduğu yerde kıpırdandı, başgardiyanın onun bütün hareketlerini izliyordu.

“Onlara hâlâ Cresta mı liderlik ediyor?” diye üsteledi.

Kiva dudaklarını yalayarak yavaşça başını salladı. “Bildiğim kadarıyla.”

Rooke, Kiva’nın cümlesini tekrarlarlarken gözlerini kıstı. “Bildiğin kadarıyla?”

Kiva ona bakmak için kendini zorladı. “Asiler benden hoşlanmıyorlar. Özellikle de Cresta.” Kiva onları suçlamıyordu. Rooke’un muhbiri olarak -gönüllü olsa da olmasa da- küçümsemeyi hak ediyordu. “Bana liderleri konusunda bilgi vermiyorlar. Veya planları konusunda.”

Kiva karakterli davranmaya en fazla bu kadar cesaret edebilmişti. Ancak yıllardır başgardiyana yaptığı görüşmelerden sonra, onun yanında diğer gardiyanlarla olduğundan daha güvende hissediyordu kendini. Sadakati, güvenliğini tamamen sağlayamazdı fakat bunu bilse de Kiva’nın sadık kalmak için nedenleri vardı.

Başgardiyanın şakaklarını ovaladı. “Kiva, bilirsin sana saygı duyuyorum. Hatta seni önemsiyorum. Bir şifacı olarak yeteneklerini defalarca kanıtladın ve yıllarca süren hizmetinden dolayı seni takdir ediyorum. Bu sebeple, seni uyarmalıyım.”

Kiva kendini hazırladı.

“Senden daha fazlasını isteyeceğim günler yaklaşıyor,” diye devam etti Rooke. “Hapishanede bulunan asiler sorun hâline gelmeye başladı. Dışarıdaki faaliyetlerinin arttığını tahmin ediyorum. Kraliçeleri, sayıları her geçen gün artarken onları resmen ölüme yolluyor. Aptallar.” Rooke kafasını salladı, onlara acırmış gibi.

Kiva'nın kalbi iki kat hızlı atmaya başladı. Dış dünyanın bahsi, daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Son on yılda, Zalindov'un duvarları dışında olanların yalnızca kırıntılarından haberi olmuştu. Hapishaneye ilk geldiğinde, asi hareketi, kaybolmuş kraliçelerini arayan birkaç heyecanlı göçebeden daha fazlası değildi. Evalon tahtında meşru hakkı olduğu fısıltıları dolaşıyordu. kraliyet muhafızları tarafından yakalananlar için ağır sonuçları olan vatana ihanet söylemleriydi bunlar. Kiva hapsedilmesinden sonra kraliçelerinin saklanmayı bıraktığını ve davalarına öncülük ettiğini duymuştu. Tek bir amaçları vardı: intikam. Adalet değildi, kraliyet tacının ona ait olma sebebini müzakere şansı elde etmek de değildi. Hayır, asi kraliçe, kendisinden alınan her şey için intikam istiyordu. Doğduğundan bu yana ona ait olması gereken krallık ve iktidarı için.

Kiva'nın son birkaç yılda öğrendiği kadarıyla, asi kraliçe yavaşça -çok yavaşça- ilerlemeye başlamıştı.

Rooke onlara aptallar demişti. Kiva bundan o kadar emin değildi.

“Onlarda bir enerji, bir kıvılcım var ve bu büyüyor,” diye devam etti başgardıyan. Hapsedilmiş asilerden bahsetmeye devam ediyordu. “Şimdilik çok olmayabilir ama en küçük kıvılcım bile ateşe sebep olabilir ve ben bunu önlemek istiyorum. Onların iyiliği için.”

Kiva, başgardıyanın bakışları karşısında titredi. Zalindov'da bulunan asiler, bir şeyler planladıklarının minik bir belirtisi bile Rooke ya da diğer gardiyanlar tarafından fark edilse, derhâl öldürülürlerdi. Kafalarındaki plan, sadece firar etmek ya da diğer mahkûmları galeyana getirmek gibi basit şeyler de olsa, hatta

kendi sayılarını artırmak da olsa, fark etmezdi. Eğer harekete geçerlerse *-herhangi* bir şekilde- bedelini hayatlarıyla öderlerdi.

Kiva onlara karşı merhamet duymakta güçlük çekiyordu. Daha akıllı olmalıydılar. Pervasızca davranarak başgardiyanın dikkatini üzerlerine çekmek yerine, kendilerini fazla açığa vurmamalıydılar. Kiva'ya göre kendi mezarlarını kendileri kazmışlardı. Yüzündeki ifade Rooke'a yeteri kadarını anlatmış olacaktı ki başgardiyana bu defa daha yüksek sesle iç çekti.

"O zaman... Seni tekrar çağırmadan önce neler öğrenebileceğine bak," dedi Rooke. İçkisinin geri kalanını kafaya dikti, Kiva'yla göz göze geldi ve şöyle bitirdi: "Yetenekli bir şifacı ol ya da olma, revirde çalışacak başka birilerini bulabilirim. Bana anlatabileceklerin olduğu için değerlisin. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, Kiva. *Daha sağlam* bilgiye."

Pencereden bakmak için tekrar arkasını döndü. Kiva belli ki gitmekte serbest bırakılmıştı. İçi buruk, midesi düğüm düğüm olmuş bir hâlde, başka bir gardiyanın eşliğinde duvardan aşağı inerek oradan ayrıldı.

Rooke'a istediğini verememişti. Ona yalan söylememişti; Zalindov'un asileri Kiva'dan nefret ediyordu, Kiva'yı başgardiyanın casusundan başka bir şey olarak görmüyorlardı. Sözde liderleri Cresta, dünya üzerinde herhangi bir bilgi söz konusu olduğunda Kiva'ya güvенеcek son kişiydi.

Buna rağmen Kiva hep yaptığını yapacaktı... Rooke'un taleplerini yerine getirmenin bir yolunu bulacaktı. Bir gün daha hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktı. Eğer ailesini tekrar görmek istiyorsa yapmak zorundaydı. Öyle ya da böyle, neye mal olursa olsun, başgardiyanın istediği bilgileri nasıl bir araya getireceğini çözecekti.

BÖLÜM YEDİ

Jaren tünellerde görevlendirilmişti.

Bunun haberini Kiva'ya veren Tipp olmuştu; Kiva'nın dönüşünden sonra reviri aceleyle terk etmiş, ortak hücre blokunda Jaren'in yanında bir yatak kapabilmek için koşturmuştu. Yeni gelenin kulağına, Zalindov'un sırlarını, Kiva'nın söylemediği bütün uyarı ve ipuçlarını fısıldamıştı.

Kiva, Jaren'in da diğer bütün mahkûmlar gibi olduğunu, Tipp'in gelişmeleri bildirmesini istemediğini ya da bunlara ihtiyacı olmadığını söylemişti kendine. Jaren'in işe yerleştirilmesi düşünülünce, istese bile -ki istemiyordu- Kiva'nın onu daha fazla tanımaya harcayacak enerjisi de zamanı da yoktu. Endişelenecek yeteri kadar şey vardı. Jaren'in ölümüne doğru geri sayım yapan bir saat vardı artık. Kiva olasılıkları biliyordu; tünelcilerin yüzde otuzu ilk altı hafta içinde ölür, yüzde ellisi ise üç aydan daha fazla yaşamazdı.

Jaren çoktan ölmüştü ama haberi yoktu.

Kiva, bunun talihsiz bir durum olduğunu düşünse de Zalindov'da hayat böyleydi.

Kiva, Jaren'in kaçınılmaz ölümü üzerinde kafa patlamak yerine, onun gelişinin, asistanının dönüşüne sebep olmasından dolayı minnettarlık hissederken buldu kendini. Tipp tekrar mutfakta görevlendirilmemişti, bu yüzden hâlâ revirdeki karantina hastalarının bakımına yardım ediyordu. Kiva, Tipp'in kalıcı

dönüşünde Naari'nin parmağı olduğunu seziyordu. Gardiyan buna rağmen, Jaren'in oryantasyon sürecinden bu yana revirde görevlendirilmemişti. Kiva, bu metanetli genç kadını neredeyse özlüyordu, özellikle de Kemik ya da Kasap görev başındayken. Ancak bazen etrafta hiç gardiyan olmuyordu, bu da Zalindov'da durumun normale dönmeye başladığının göstergesiydi. Bir süredir hiç isyan olmamıştı ve Rooke isyancıların büyüyen bir sorun olduğunu iddia etse de onlardan hiç ses çıkmamıştı. Şimdilik.

Karantina yavaş ama istikrarlı bir biçimde kaldırıldı. Tünel hummasına karşı verdikleri savaşı kazanmış olan hastalar işlerinin başına gönderildiler, kazanamamış olanlarsa morga...

On gün geçti ve Kiva rutinine geri döndü. Gelen giden mahkûmlara bakıyor, bu sırada da başgardiyana iletebileceği herhangi bir şey için kulağını açık tutuyordu. Kısa bir süre sonra, görevlendirildikleri yer fark etmeksizin bütün mahkûmlar için kış zor geçtiğinden, Kiva'nın iş yükü o kadar artmıştı ki Rooke'un verdiği görevi nadiren hatırlıyordu. Dışarda çalışanlar hipotermi ve donma problemleriyle uğraşırken, yer altı işçileri terleme hastalığına yakalanıyordu. Tünellerdeki su çok çeşitli bakteri enfeksiyonlarına neden oluyordu.

Giderek artan sağlık sorunları, Kiva'nın başka bir şeyi ya da birini düşünemeyecek kadar meşgul olmasına neden oluyordu. Fakat sonra, Jaren'in gelişinden on bir gün sonra, tam da Tipp yemeğe çıkmışken, Kiva haftalık malzeme sayımını bitiriyordu ki revir kapısından bir ses duyuldu.

“Umarım bölmüyorumdur?”

Kiva döndü ve Jaren'i orada dururken buldu. Oryantasyon sürecinden beri onu ilk görüşüydü.

“Berbat görünüyorsun,” demekten kendini alamadı Kiva, içeri girmesi için işaret ederken.

Jaren ona doğru kaskatı bir şekilde ilerlerken sessiz bir kahkaha attı. “Hasta-doktor ilişkin de iyiymiş.”

Kiva karşı çıkmadı. “Hâlâ hayatta olmana şaşırımdım. Seni çoktan morga göndermiş oluruz diye düşünmüştüm.”

Bir kahkaha daha, bu seferki daha yüksekti. “Ve iltifatlar gelmeye devam ediyor.”

Kiva, Jaren’ı ayakta, hatta moralli görünce kendine rehavete kapılma izni vermedi. Neredeyse iki hafta dayanmıştı ki bu birçok mahkûm için beklenebilecek süreden çok daha uzundu. Özellikle tünellere yerleştirilmiş olanlar için.

“Senin için ne yapabilirim, Jaren?”

Kiva hatasını anında fark etti ama zamanda geri dönüp ona kimlik numarasıyla hitap etmek için çok geçti. Bunun yerine, onun tatmin olmuş ifadesini görmezden geldi ve ayağını sabırsızca yere vurdu.

““Tipp, dikişlerimin alınması için uğramam gerektiğini söyledi.” Jaren çenesini kaşdı ve itirafta bulundu: “On gün demişti, bir gün geç kaldım ama dün uzun bir gündü ve yemekten hemen sonra uyuyakalmışım.”

Ses tonunu duygusuz tuttu. Bu, acıma ya da merhamet beklemediğinin göstergesiydi, Kiva da bunların hiçbirini göstermedi.

“Otur bakalım,” dedi Kiva, çalışma masasından gerekli malzemeleri almadan önce.

Jaren en yakındaki metal banka yerleşirken hafifçe inledi. Kiva, bir tepki vermemiş gibi görünse de tünelcilerin ne kadar ağır şartlarda çalıştıklarını bildiğinden dolayı içten içe irkildi. Jaren’ın ağrı kesici ve iltihap sökücü ilaçlar almak için daha önce gelmemiş olmasına şaşırmişti. En azından, kas gevşeticinin yardımcı olurdu, özellikle de işe alıştığı ilk birkaç gün sırasında.

“Bilmem gereken herhangi bir sorun var mı?” diye sordu Kiva, genç adama yaklaşırken. “Kaşınma, şişme, kızarma?”

Jaren eğlenmiş görünüyordu. “Bunları şimdiye kadar kontrol etmiş olman gerekmiyor muydu?”

“Ben senin annen değilim,” dedi Kiva. “Burada kendi sağlığından kendin sorumlusun.”

“Ve yine o hasta-doktor ilişkisi,” dedi Jaren, sesi duyulmayacak şekilde.

Kiva duymamış gibi yaptı ve Jaren’in sol eline uzandı. Cildi kirliydi, mesaisi biter bitmez tünellerden direkt olarak revire geldiğini gösteriyordu. Çamur ve kir onu tepeden tırnağa kaplamıştı, neredeyse Zalindov’a ilk geldiği zamanki kadar. Gerçi bu defa üstünde kan eksikti.

“Bu düzgün iyileşmiş,” dedi Kiva, damgalanmış sembolü inceleyerek. Kabuk bağlamıştı, kesik atılmış çizgilerden biri alttan taze pembe yara gözükecek şekilde soyulmuştu.

Avucunu yukarı doğru çevirdi. Kanlı kabarcıkları ve ezilmiş nasırları görünce suratı asıldı.

“Başarılı, ha?” dedi Jaren. “Bazı gardiyanlar bizim yer altında kaydardığımızı düşünüyorlar. En azından bunlar çalıştığıma dair kesin kanıtlar sunuyor.” Parmaklarını oynattı.

Kiva, Jaren’in elinin üstünden tuzlu su süngeri geçirerek parmaklarının hareketini durdurdu. Bu da Jaren’in batma hissine sessizce sövmesine sebep oldu.

“Bunları temiz tutman lazım yoksa enfeksiyon kaparlar,” dedi Kiva. Acımasızca kiri ovalıyordu.

“Sen de benim gibi bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyorsun,” diye karşılık verdi Jaren.

Kiva itiraz etmedi.

İki elini de temizleyip çavdar öz suyunu bolca sürdükten sonra tekrar konuştu: “Üstünü çıkar ve uzan.”

“Gururum okşandı fakat birbirimizi henüz o kadar iyi tanımıyoruz.”

Kiva’nın bakışları hızla Jaren’in suratına dikildi. Yüz hatları toza bulanmış ve yorgunluktan çökmüş olabilirdi ama mavi-altın renkli gözleri âdeta dans ediyordu.

Kiva öne doğru eğildi ve tısladı: “Ya bunu ciddiye alırsın ya da gidersin.” Kapıyı işaret etti. “Eminim Tipp hücre blokunda dikişlerini almaktan memnun olacaktır.”

“Ama Tipp’in senin gibi harika sosyal yetenekleri yok,” diye cevapladı Jaren sırtarak. Banka uzanmadan önce tuniğini kenarından tutup kafasının üstünden hızlıca çıkardı.

Kiva, genç adamın vücudundaki değişimleri profesyonel bir gözle fark etti. Karnındaki çürük hatırı sayılır derecede geçmiş, geriye sadece hafif yeşilimsi sarı bir renk kalmıştı. Biraz kilo vermişti ama bu kabul edilebilirdi. Kas kütlesi hâlâ yerindeydi, hatta belki de ilk geldiği zamandan bile daha fazlaydı. Özellikle kolları ve gövde tarafındaki değişim fark ediliyordu ama yine de yerleştirildiği işi düşününce bu normaldi.

“Son kararınız nedir, hapishane şifacı? Bugün ölür müyüm?”

Kiva incelemesine ara verince Jaren’la göz göze geldi. Her ne kadar ondan hoşlanmıyor olsa da sanki onu ilgiyle süzerken yakalanmış gibi yanaklarına sıcaklık hücum etti. Bu gereksiz tepkisi yüzünden dehşete kapılan Kiva, “Gün henüz bitmedi,” diye cevap verdi.

Jaren kıkırdayınca karın kasları dalgalandı ve bunun üzerine Kiva dişlerini sıkarak malzemelere uzandı.

“Hareket etme,” diyerek dikişleri kesip çıkarmaya başladı. Yaralar mükemmel bir biçimde iyileşmişti ve Kiva yaralı kısımları temizledikten sonra geriye sadece sağlıklı görünen pembe deri kalmıştı.

Jaren’in ön tarafıyla işi bitip de yüzüstü dönmesini isteyince, Jaren tereddüt etti. Kiva, tepkisinin sırtındaki yara izlerinden kaynaklı olduğunu tahmin etti fakat onları daha önce zaten görmüştü. Jaren da bunu hatırlamış gibiydi, bu yüzden bariz bir isteksizlikle de olsa söyleneni yaptı.

Merakına yenik düşen Kiva, daha önceden sağ omuz kısmına koyduğu dikişleri kesip alırken yorum yaptı: “Birçok yara gördüm ama bunlar ilginç.”

Kiva şerit şeklindeki izlerin birinin üstünden parmağını geçirdi. Jaren, onun bu dokunuşuyla gerildi.

Kiva üstüne vazife olmadığını biliyordu ama yine de sormadan edemedi: “Bunlar nasıl oldu?”

Çöken sessizlik o kadar ağırdı ki Kiva, Jaren’in cevap verip vermeyeceğinden emin olamadı. Ama Jaren, sonunda onu şaşırarak şöyle konuştu: “Çoğunlukla kemer tokaları. Bazıları tırnaklardan, bir iki tanesi ahşap bir baston ya da kırık bir vazodan. Sanırım bir tanesi bir kitabın sırt kısmından oldu. Artık o anda el altında ne varsa.”

Kiva’nın elleri donakaldı. “Ne demek... Sana bunu...”

“Birçok yara gördün, unuttun mu?” diye lafını böldü Jaren. “Bana şaşırdığını söyleme.”

Kiva ne demesi gerektiğini bilmiyordu, o yüzden dikişleri keşip bir sonraki yaraya geçti. Evet, çok fazla yara izi görmüştü ama Jaren’inki gibi yaralar, yanlış bir davranışın cezası olarak bir tür kamçıyla yapılmış olurdu. Kiva’nın bile sırtında üç çizgi hâlinde bir yara izi vardı. Zalindov’daki ilk yıllarında kırbaçlandığı bir andan kalma. Birilerini damgalamayı reddettiği ilk ve tek zamandı. Fakat Jaren’in söyledikleri... kulağa şey gibi geliyordu...

“Yakının mıydı bunları yapan?” diye sordu Kiva sessizce.

Jaren, soruyu yanıtlamadan önce uzun bir nefes bir verdi. “Evet.”

Kiva, Jaren’in bedeninin gerildiğini hissedebiliyordu ve başka bir şeye cevap vermeyeceğini de biliyordu. Rollerini değiştirmiş olsa, Jaren, Kiva’nın söyleyeceğinden daha fazlasını söylemişti bile.

“Eh, artık listene birkaç yeni yara izi daha ekleyebilirsin,” dedi Kiva. Jaren’in cildinin üstüne çavdar öz suyu sürerken ses tonunu hafifletmeye çalışıyordu. “Tekrar doğrulabilirsin.”

Jaren söyleneni yaptı, metal bankın üstünden bacaklarını sallıyordu. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Aşağıya dönük olan bakışları, sanki itiraf ettiği şeyden sonra göz temasından çaresizce kaçınıyormuş gibiydi. Tunüğünü almak için hareket etmedi ve Kiva da onun üstü çıplak hâliinden rahatsız olduğunu düşünmesini is-

remedi, o yüzden kafasındaki kesiği işaret ederek, “Son şanslı,” demekten başka bir şey yapmadı.

Jaren böyle dik otururken bunu yapıyor olmak garipti. Kiva, onu yatar pozisyonda bırakmış olmasının daha doğru olacağını fark etti ancak şimdi bunu talep etmek için çok yakınındayken kendini garip hissetmesi dışında geçerli bir sebebi yoktu.

“Bu yara sana herhangi bir rahatsızlık verdi mi?” diye sordu Kiva, tünel tozunu temizlerken. “Baş ağrısı, mide bulantısı, hafıza sorunları, görme bozuklukları?”

“İlk iki gün tatsızdı ama daha sonra acı dindi,” dedi Jaren. “Düşündüğünün aksine, salak değilim. Endişelendiğim bir şeyler olsaydı geri gelirdim.”

“Hımm,” dedi Kiva çekimser bir şekilde.

“Daha önce beyin sarsıntısı geçirdim,” diye kendini savundu Jaren, genç kız dikişleri sökerken. “Hatta iki defa. Ne beklemem gerektiğini biliyorum.”

Buldukları yakın mesafeyi düşününce, Kiva, Jaren’ın sessizce bakmasına maruz kalmaktansa konuşmasını yeğledi. Bu yüzden onu teşvik etti, “Nasıl oldu?”

Jaren hafifçe kımlıladı ve Kiva ona uyarıcı bir bakış attı. Çünkü genç adamın gözüne yakın, tehlike arz edebilecek bir nokta üzerinde çalışıyordu.

“İlki bir binicilik kazasıydı. Avlanırken atım ürktü ve kafa üstü bir çukura düştüm.”

Kiva, Jaren’ın dikkatsizce açığa vurduğu şeyi düşündü. Bir av gezisinde olabilmesi için varlıklı bir aileden geliyor olması gerekiyordu. Bu sporu yapanlar genellikle üst statüdeki sosyal çevrelerden olurlardı. Ya da en azından bu çevrelere yakın kimseler olurlardı. Şayet aristokraziyle bağları varsa tüccarlar ve âlimler de bazen katılırdı ancak bunların da sadece en başarılı olanları davet edilirdi. Eğer Jaren itibarlı bir aileden geliyorsa, ailesinin onu Zalindov’da ziyaret etme isteksizliği anlaşılır hâle geliyordu. Mahkûm edildiği anda evlatlıktan reddedilmiş olabilirdi.

“Ya ikincisi?” diye sordu Kiva.

“Kardeşime ağaca tırmanmayı öğretirken kaydım.” Jaren irkildi. “En iyi ânım değildi tabii.”

“Kardeşin mi var?”

“Evet. Tipp’in yaşlarında. Annem için bir nevi sürpriz oldu.” Duraksadı. “Bir de kız kardeşim var ama o benden büyük.”

“Yani ortanca çocuksun,” diye yorum yaptı Kiva. “Bu epey şeyi açıklıyor.”

“Bir şaka? Hapishane şifacısından hem de?” Jaren ona doğru gözlerini kısarak baktı. “Ölüyor olmadığımı emin misin?”

Kiva son dikişi keserken cevap vermeye tenezzül etmedi. Yaraya biraz öz suyu sürdü ve güvenli bir mesafeye çekildi. Jaren’a tuniğini geri giymesi için verilen bir işaretti bu.

“Bu gece burada daha ne kadar kalmak zorundasın?” diye sordu Jaren, bakışlarını revirde gezdirerek. Kiva duruma onun açısından bakmaya çalıştı: metal banklar, malzemelerle dolu ahşap çalışma tezgâhı, uzun süreli bakıma muhtaç olan hastalar için ince yorganlı saman yataklar ve mahremiyet sağlamak için bu yatakları çevreleyen incecik perdeler. Odanın arkasında karantina odasına giden kapalı bir kapı vardı, an itibariyle birkaç mide virüsü vakası buraya yerleştirilmişti.

“Birkaç saat daha,” diye cevap verdi Kiva. “Olisha ve Nergal gelip uyku vaktimde nöbeti devralacaklar.”

Diğer mahkûmların çoğunun aksine, Kiva’nın çalışma saatleri çok daha fazlaydı. İşçilerin çoğu on iki saat bazen de on dört saat çalışırdı. Ama iş hapishane şifacısına gelince, Kiva’nın günde on sekiz saat çalışması duyulmamış bir şey değildi. Özellikle de yığınla yeni gelenler olduğunda. Revire yerleştirilmiş diğer iki mahkûm olan Olisha ve Nergal, gece yarısı nöbetini paylaşırlardı fakat geri kalan zamanda nerede ihtiyaç duyulduklarına göre farklı yönetim görevleri arasında yer değiştirirlerdi. Kiva’nın gün içinde fazladan desteğe ihtiyacı olmadığı sürece, üçü nadiren bir arada çalışırdı ki belki bu da yaşça büyük diğer iki mahkûmun beceriksizliğinin

başka bir sebebiydi. Kimse onlara daha karmaşık sağlık sorunlarının nasıl tedavi edileceğini öğretmemişti.

“Al,” dedi Kiva. Malzemeleri arasından küçük bir aloe otu jeli aldı ve Jaren’a verdi.

Jaren kavanozu parmakları arasında dolaştırdı. “Bu nedir?”

“Ellerin için,” dedi Kiva. “Bunun için beni daha erken görmeye gelmeliydin.”

Jaren kafasını yana yatırdı. “Beni özlediğini ifade etme şeklin bu mu?”

Kiva gözünün seğirdiğini hissetti. “Bu benim, ellerinle ilgilenmezsen daha kötü olacaklarını ifade etme şeklim.”

“Doğru,” dedi Jaren hafif bir gülümsemeyle. “Ve sanırım henüz senin beni özleyeceğin kadar iyi tanı mıyoruz birbirimizi.”

Başka bir seğirme. “Henüzü eklemene gerek yok. Birbirimizi asla o kadar iyi tanımayacağız.”

Jaren’ın dudakları çarpık bir sırıtışla yukarı kalktı. Banktan aşağı atladı, hareketi onu Kiva’ya çok daha yakınlaştırmıştı. Kiva’nın içgüdüğü geri adım atmak yönündeydi ama ona bunun zevkinin tattırmayacaktı, o yüzden yerinden kıvıldamadı.

“Belki de sen...”

Jaren’ın söylemek üzere olduğu cümle, gardiyansız kapıdan revirin içine Tipp’in dalmasıyla bölündü.

“Kiva! Du-du-duydun mu?”

“Neyi duydum mu?” diye sordu Kiva, ona doğru dönerek.

“Ye-yeni gelen biri var!”

“Ne? Şimdi mi?” dedi Kiva, somurtarak. Hâlâ kışın ortasında olmaları bir yana, bir de gece vaktiydi. Kiva’nın on yıllık hapishane hayatında hiç bir mahkûm asla bu kadar geç giriş yapmamıştı.

“Evet! Ve kim o- olduğu söylentilerine a-asla *inanamayacaksın!*”

Kiva’nın sorusunu sormadan, Naari yüzü gerilmiş bir şekilde revirin girişinde belirdi. Onun hemen arkasından gelen iki erkek gardiyan, silüeti belli belirsiz bir insanı andıran, garip şekilli paçavralar yığınınına benzeyen bir şeyi taşıyarak geldiler.

Gardiyanlardan biri, "Çekil yoldan, velet!" diye hırladı. Bunu üzerine Tipp, Kiva ve Jaren'in durduğu yere kaçtı.

"Sen, şifacı," diye bağırdı ikinci gardiyan, Kiva'ya. Dökük kıyafetli insanın gevşek ağırlığını pek de resmî olmayan bir şekilde sürükleyip, Jaren'in boşalttığı metal banka yerleştirdi. "Bu kadın ilk imtihanına çıkmadan önce bir haftan var. İyi bir gösteri istiyoruz, bu yüzden o zamana kadar onu toparlamak için elinden geleni yap."

Ve sonra iki erkek gardiyan geceye karıştı. Biri, yanından geçtiği Tipp'i sertçe itti. Bunun üzerine Kiva tırnaklarını Jaren'in koluna geçirdi çünkü adamın üstüne atlamasından çekindi. Kiva Jaren'a sertçe başını sallayınca Jaren'in yüzündeki şiddetli bakış kayboldu. Kiva sonra iç çekip Tipp'in saçlarını karıştırmak için harekete geçti. Tipp, Jaren gibi kızgın değildi. Birini itmek bir gardiyanın yapabileceklerinin en azıydı ve Tipp bunun farkındaydı.

Harekete geçen Kiva, baygın kadına yaklaştı. Jaren soru sorduğunda bir kulağı ondaydı: "İmtihan derken ne demek istedi?"

Diğer gardiyanlarla birlikte gitmeyip orada kalan ve soruya cevap veren Naari, Kiva'yı şaşırttı. "Bu kadın, Hüküm İmtihanı'na mahkûm edildi."

Yeni gelenin yüzünü gizleyen paçavralara uzanan Kiva donakaldı ve gardiyana bakmak için geriye döndü. Jaren da Naari'ye inanmaz bir ifadeyle bakıyordu, yüz ifadesinde başka bir şey daha vardı fakat onu yeteri kadar tanımadığı için Kiva'nın bunu anlama ihtimali yoktu.

Tepkileri yüzünden kafası karışan Tipp sordu: "Hü-Hü-Hüküm İmtihanı nedir?"

Kimse konuşmadı.

"Hey, millet? Neler o-oluyor?" diye tekrar sordu Tipp. "Bu im-imtihan şeyi de ne?"

Kiva yavaşça Naari'den genç çocuğa dönüp şöyle dedi: "Yalnızca en tehlikeli suçlular Hüküm İmtihanı'na mahkûm edilir. En son yirmi yıl kadar önce olmuştu."

“Otuz,” dedi Jaren. Yüz hatları Kiva'nın donup kaldığı baygın kadına doğru bakarken gergindi.

“İ-iyi de o ne?” diye sordu Tipp.

“Dört elemental görev -*hükümler* olarak geçerler- bir kişinin suçluluğunu belirlemek için kullanılır: Hava İmtihanı, Ateş İmtihanı, Su İmtihanı, Toprak İmtihanı,” diye cevapladı Jaren, bir arşivden okuyormuşcasına. “Eğer o kişi hayatta kalırsa, akJanmış olur.”

Eğer Kiva, kadının cezası yüzünden bu kadar şoke olmamış olsaydı, Jaren'in bilgi kaynağını sorgulayabilirdi. Kendisi de Zalindov'daki yılları boyunca affedilmeyecek cezalar alan mahkûmların efsanelerini duymuştu. Ama buraya gelişinden önce imtihanlarla alakalı hiçbir şey bilmiyordu.

“Elemental g-görevleri mi?” Tipp'in alnı kııştı. “Ama bugünlerde sadece k-kraliyet ailesinin elemental b-büyüleri var.”

“Bu görevler eskinin büyülerinden ilham alınarak yapılmış olabilir,” diye paylaşmaya devam etti Jaren. “Fakat denir ki şayet kişi gerçekten masumsa, herhangi bir güce ihtiyaç duymadan dört hükmün de üstesinden gelebilir.”

“O hâlde... eğer bu kadın hükümleri g-geçerse, Zalindov'dan a-ayrılabilir mi? Özgür olarak?” diye sordu Tipp. Kendi geleceği için bunu ister gibi düşünüp, bu düşünce yüzünden de afallamış görünüyordu.

“Şimdiye kadar kimse Hüküm İmtihanı'nın tamamından sağ çıkmadı, Tipp,” diye araya girdi Kiva yumuşak bir şekilde. “Belki, bir ya da iki görev tamamlanmıştır. Kişiyi var olmayan bir güven duygusuna itecek kadar. Ama asla dördü birden değil.” Fısıldayarak lafını bitirdi: “Bu bir ölüm cezası.”

Jaren asık bir suratla onaylayarak başını salladı.

Tipp'in rengi attı, sonra baygın kadına doğru baktı. Dudağını ısıtarak şöyle dedi: “Sanırım bu yüzden m-mantıklı geliyor. Eğer o g-gerçekten düşündükleri kişiye...”

Kiva, yeni gelenin suratındaki kumaşı kaldırmak için parmaklarını sonunda oynatabildi. “Kim olduğunu düşünüyorlar peki?”

Kiva paçavraları çekip kadının yüz hatlarını açığa vururken ona cevap veren Naari’ydi.

“Tilda Coarentine olduğuna inanılıyor,” dedi gardiyan. “Asi kraliçe.”

Orta yaşlı kadına bakarken Kiva’nın kalbi durdu.

Düz burun, kalın kirpikler, siyah saç ve kaşlar. Koyu teninin sağlıklı olmayan bir renk tonu vardı. Bir an kırılıp açılan gözleri bembeyaz olan kadın kördü. Aynı anda hem titriyor hem de terliyordu, belli ki çok hastaydı.

Kiva’nın bütün bunları anlaması çok kısa bir süresini almıştı çünkü çok kısa bir sürede şoke olmuştu.

“Kral Stellan ve Kraliçe Ariana onun örnek teşkil etmesini istiyorlar,” diye devam etti Naari. “Özellikle de Mirraven’da yandaş toplarken yakalandığı ve bu iki krallığın arasındaki gergin ilişki düşünülünce, Evalon’un diğer tarafla suçlu iadesi anlaşması olmadığı için. Kral ve kraliçenin yapabileceği en iyi şey onu önceden sorguya çekemeyeceklerini bildikleri hâlde, adaletin sağlanacağı bu yere gönderilmesi ricasında bulunmaktı.” Naari hasta kadına baktı. “Yine de... onu buraya varmadan önce yakalayabilseler bile, bu durumdayken bir şeyler söyleyebileceğinden şüpheliyim.”

Kiva ciğerlerine nefes çekme konusunda güçlük çekiyordu. Evalon’un en çok aranan kişisi olan bu kör ve hasta kadın şimdi Kiva’nın himayesi altındaydı. *Asi kraliçe*. Ve sadece o da değil, ayrıca...

“B-bu nedir?”

Tipp’in sesi Kiva’yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Dönünce Tipp’in yerden bir şey aldığını gördü. Bu küçük bir parşömen parçasıydı.

“Sanırım onu s-sedyeden buraya y-yatırırken battaniyesinden düşmüş,” dedi Tipp, açtığı parşömene gözlerini kısıp bakarak.

Yana döndürdü, sonra tersine çevirdi ve Kiva'nın içine kötü bir his doğdu.

“Bakayım,” dedi Kiva, sesi hafifçe titremişti.

“Bir şey değil. Sadece birkaç k-karalama,” diye karar verdi Tipp. Ancak yine de elindekini Kiva'ya verdi.

Kiva, tanıdık şifreli sembolleri görüp yazılanı tercüme ederken nabzının yükseldiğini hisetti.

∧||:.'@ >>≡@ M≡< ∧#≡.

⊕≡ ~<≡ ∂||⊕#.:~.

Mesaj açıktı:

Ölmesine izin verme.

Geliyoruz.

Kiva, son kelimeyi zihninde tekrar ederken nefes alamadı.

Geliyoruz. Geliyoruz. Geliyoruz.

Artık vaat belirsiz bir güne değildi, *çok yakındı.*

Ailesi geliyordu. Nihayet, bu kadar bekledikten sonra, *geliyorlardı.* Kiva için... ama aynı zamanda Tilda için.

Asi kraliçe için geliyorlardı.

Kiva içinden küfretti. Kadın sabaha çıkamayabilirdi ve çıksa bile...

Kiva, on yıl boyunca şifreli emirlere uymuştu. Fakat ilk defa, ona söyleneni nasıl yapacağını bilmiyordu. Çünkü Tilda'yı hastalığından kurtarsa bile kaderinden kurtaramazdı..

Öyle ya da böyle, ölümü yaklaşıyordu. Ve bu konuda Kiva'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM SEKİZ

İki gün geçti, üç gün, dört gün ve hâlâ asi kraliçenin daha doğrusu Tilda'nın durumunda bir değişiklik yoktu. Kiva elinden geldiğince ona baktı ama onu o anki hâline getiren şeyi bilmeden, durum daha çok bir deneme yanılma vakası hâline gelmişti.

Kiva, Tilda'nın gelişinden beş gün sonra, "Semptomları hiç mantıklı değil," diye yakındı Tipp'e. Revirin uzak ucundaki bir yatağa taşıdıkları kadının başında bekliyorlardı. Kiva, Tilda'nın rahatsızlığının bulaşıcı bir hastalıktan kaynaklanmadığından emindi. Bu yüzden kadını halihazırda karantinada olanlardan uzak tutmak daha güvenliydi.

"Durumu d-daha kötüye gitmiyor," dedi Tipp. "Bu da bir şeydir."

"İlk imtihanına sadece iki gün kaldı," dedi Kiva. "Ve ateşini düşürmeyi bile beceremedim." Kafasını salladı. "Böyle giderse bırak onu bekleyenlerle yüzleşmeyi, yataktan bile kalkamayacak."

"Belki de t-tarihi değiştirirler?" dedi Tipp. "Toparlanması için b-biraz daha verirler, değil mi?"

Kiva ona bu fikirle alakalı ne düşündüğünü belirten bir bakış attı.

"Belki b-böylesi daha iyidir," dedi Tipp sessizce. "Eğer z-zaten ölecekse, en azından böylece... h-hızlı olur, değil mi? Ve o b-bunu fark etmez?"

Kiva, Tipp'in bunu sormasından hiç hoşlanmadı. Bu tatlı, masum çocuğun bunu *düşünmesi* sinir bozucuydu. İnsan vücudunun ne tür dehşetleri çekmeye mahkûm edilebileceğinin fazlasıyla farkında olan bir şifacı olarak ona katılıyordu. Hızlı bir ölüm böyle durumlarda daha iyiydi. Ama... gerçekleri reddetmek ve sayılamayacak kadar çok defa tanık olduğu durumu görmezden gelmek... Titreyen kadına bakarken Kiva'nın kalbi sancılandı.

Ölmesine izin verme.

Kiva elinden geleni yapıyordu. Ama başaramıyordu.

Kafasını dağıtacak bir şey arayan Kiva, Tilda'dan Tipp'e doğru döndü ve sordu: "Sen ve Mot aranızı düzelttiniz mi?"

"Gittim ve s-söylediğin gibi özür diledim," dedi Tipp. "Aramız i-iyi."

Kiva, Mot'un bu kadar kolay sakinleşeceğinden şüpheliydi. "Gidip, alınması gereken yeni cesetlerin olduğunu söyler misin?"

"Liku'nun k-kurtulmuş olmasını umuyordum," dedi Tipp üzgünce. Gözleri, kapalı duran karantina kapısına kaydı bir anlığına.

"Daha erken gelmesine izin verilseydi, kurtulurdu," diye belirtti Kiva. Çok geç olana dek mahkûmların revire gelmesine izin vermeyen gardiyanlara duyduğu kını dizginlemeyi öğreneli çok oluyordu. "Şimdi git Mot'a söyle de onun yatağını boşaltabilelim."

Tipp gidince -ve reviri izleyen bir gardiyan da olmadığından- Kiva, Tilda'nın gelişinden beri onunla baş başa kaldı.

"Neden toparlanmıyorsun?" diye fısıldadı Kiva, asi kraliçeye bakarak. Elini Tilda'nın alınına koydu, bildiği şey onaylanmış oldu; kadın hâlâ ateşler içinde yanıyordu.

Kiva için kadının bünyesine sıvı bir şeyler girmesini sağlamak güçtü. Birkaç saatte bir boğazından çorba geçsin diye onu baygın uykusundan kaldırıyordu. Tilda, görmeyen gözleriyle boş boş bakıp duruyor, hiçbir şey söylemiyor, güçsüz bir ağırlıktan hâllice varlığıyla tekrar uykuya dalıyordu. "Hayatta kalmak zorundasın," diye fısıldamaya devam etti Kiva. Ardından Tilda'nın örtülerini düzeltip ince yatağın yan kısımlarına sıkıştırdı. "Zorundasın."

Ölmesine izin verme.

Bir tutam siyah saçı kadının yüzünden alan Kiva, karantina hastalarını kontrol etmek için dönecekti ki Tilda'nın uyuyan bedeni seğirdi ve süt beyazı gözleri aniden açıldı.

Kiva, kadının kendine gelmesini beklemeden hemen yerinden fırladı. "Sakin, sakın," dedi. Kalbi hızla çarparken kadının anlayıp anlamadığından bile emin değildi. "İyisin."

Tilda, Kiva'nın sesinin geldiği yöne döndü. Kadın bir anda öne atıldı. Körlemesine uzanarak önce elleriyle Kiva'nın omuzlarına tutundu ardından ellerini yukarıya doğru hareket ettirdi ve boğazını sıkmaya başladı.

Kiva o kadar afalladı ki olan biteni anlaya kadar çok geç olmuştu. Tilda'yı kollarından tutup tüm gücüyle iterek savuşturmaya çalıştı fakat Tilda'nın güçlü kavrayışı buna geçit vermiyordu.

"Duuuurrrr," demeye çalıştı Kiva ama soluk borusundan neredeyse hiç hava geçmiyordu. Tırnaklarını Tilda'nın etine geçirdi fakat kadın yine de onu bırakmadı. Geriye doğru umutsuzca sürünmeye çalıştı ama Tilda da beraberinde geldi. Şimdi kadının bütün ağırlığı Kiva'nın boynuna binmişti ve bu da dengesini kaybetmesine sebep oldu, ikisi de yerde yuvarlandılar.

Kiva'nın görüşüne kara noktalar doluşmaya başladı, ciğerleri oksijen için yalvarır durumdaydı. Çılgına dönmüş gibi kadının suratını tırmaladı fakat Tilda, sanki bir tür altıncı hissi varmış gibi tırnaklardan kaçındı. Kiva'nın ellerinin ulaşamayacağı bir noktada, Tilda'nın kavrayışı iyice sıkılaştı.

Ve bir anda elleri kayboldu.

Bir an için Kiva'nın bedeni gevşemiş, gözleri ters dönmüştü. Bir an sonra ise Tilda'nın ağırlığı kaybolmuştu ve Kiva yerde öksürüp tükürükler saçıyordu.

"İyi misin?"

Kiva cevap veremedi, hâlâ nefes almaya çalışmakla meşguldü. Ama sorunun Tilda'yı üstünden çeken Naari tarafından sorulduğunun farkındaydı.

Kiva, sulanan gözleriyle Tilda'nın Naari'nin tutuşuna direndiğini ve kuduz bir yaratık gibi mücadele ettiğini gördü. Gardiyan onu çalışma tezgâhına bastırarak noktaya gelene dek sürükledi. Naari her zamanki gibi tamamen silahlı olmasına rağmen -sırtına takılı iki kılıç ve deri zırhının hem üstünde hem de içinde saklanmış bolca silah vardı- hiç birine ulaşmaya çalışmıyor, bunun yerine Tilda'yı elleriyle uzakta tutuyordu. Fakat Naari, Kiva'nın zeminden gördüğü şeyi görmedi: Tilda kör bir biçimde el yordamıyla çalışma tezgâhını yokluyordu, ardından parmakları keskin damga bıçağını kavradı.

“Dikkat et!” diye bağırdı Kiva. Sesi, kulak tırmalayacak kadar çakıllı geliyordu.

Naari hızla hareket etti ama Tilda daha hızlıydı. Bıçağı gardiyanın yüzüne doğru savurdu. Görmeyen biri için hedef alışı korkutucu derecede isabetliydi ve Naari'nin tepki verecek zamanı neredeyse hiç yoktu. Tek yapabildiği bir elini Tilda'dan kurtararak darbeyi engellemek için kullanmaktı. Bıçak eldivenli bileğine saplandı.

Bağırmadı ya da herhangi bir acı belirtisi göstermedi. Tilda'yı savurup attı ve çevik bir hareketle dirseğiyle yüzüne vurdu.

Dövüş yetisi bir anda tükenen Tilda, baygın biçimde yere yığıldı.

Kiva hâlâ nefes nefeseydi. Kavganın bu kadar çabuk bitmesi onu şaşırtmıştı.

“İyi misin?” diye sordu gardiyan yeniden.

Hayır, Kiva iyi değildi. Bir hastası tarafından saldırıya uğramıştı. Hem de hayatta tutmaya ve ne pahasına olursa olsun korumaya çalıştığı bir hastası tarafından.

“Asıl *sen* iyi misin?” diye karşılık verdi Kiva ve konuşmanın verdiği acı yüzünden irkildi. Sesi, bir maden dolusu luminium tozu yutmuş gibi çıkıyordu. Öyle de hissettiriyordu. Ama yine de o hapishane şifacısıydı ve dikkati kendi ihtiyaçlarından öteye, Naari'nin bileğinden çıkan bıçağa yöneliyordu.

Kiva'nın bakışını takip eden gardiyan aşağı baktı ve hiçbir duygu emaresi göstermeden bıçağı çekip çıkardı.

Naari hissetmemiş olsa da Kiva korkmuştu. Fakat sonra dikkatinden kaçan şeyi fark etti. Ortada kan yoktu, ne Naari'nin kolundan kan damlıyordu ne de bıçağın üstünden.

Ayağa kalkan Kiva, titreyen bacaklarıyla gardiyan ve mahkûma doğru yürüdü. Tilda kendinden geçmişti. Naari'nin darbesi yüzünden şakağında pembe renkli bir berelenme tomurcuklanıyordu. Kiva hangisinin bakımının daha öncelikli olduğundan emin değildi. Bu yüzden gardiyanın hareketini takip etti -kafasını mahkûma doğru sallamıştı- ve birlikte Tilda'yı saman yatağına geri koydular.

Kiva, Naari'nin yatağın iki yanındaki zincirlere uzanmasına şaşırmadı. Gardiyan, Tilda'nın iki elini de bağladıktan sonra göğüs bağını aldı ve kadının gövdesine bağlayıp sıktı. Revirde bulunan karantina odası da dâhil her yatakta bağlar vardı fakat nadiren kullanılırdı. Kiva, olan onca şeye rağmen Tilda'yı eli kolu bağlı bir hâlde görmekten memnun değildi. Birinin tamamen kapana kısılmış olması düşüncesi onu iğrendiriyordu, bu kişi onu boğmaya çalışmış olsa bile.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Naari. "Şimdi kendi durumunla ilgilen."

Kiva gardiyana boş boş baktı, ta ki Naari ona hatırlatana dek: "Boğazın. İyi gelecek bir şeyler var mı elinde?"

Naari'nin bunu fark edebilecek kadar umursama sebebinden emin olamayan Kiva, yavaşça başını salladı ve ayaklarını sürüyerek çalışma tezgâhına geçti. Ciğerleri aldığı her nefeste yanıyor, dizleri hâlâ titriyordu. Ancak kendini düşünmeye zorladı ve bir tüp keşiş meyvesi nektarına uzandı. Yutunca gözlerinde yaşlar belirdi. Keskin turunçgil tadı boğazını yaktı ama bu nektar, boğaz ve ciğer hasarı için en iyi ilaçtı. Kiva acıyı geçirmesi için bir doz haşhaş sütü alabileceğini düşündü fakat hızla vazgeçti, açık bir zihne ihtiyacı vardı.

“Sıra sende,” dedi Kiva. Sesi şimdiden daha güçlü bir hâle gelmişti.

“İyiyim ben,” diye cevapladı Naari. Sanki kadının her an uyanabileceğini ve bağlarından kurtulabileceğini bekliyormuş gibi Tilda'nın yatağının yanındaki pozisyonunu koruyordu.

Kiva gardiyanla tartışmak istemedi. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyordu. Ama yine de...

“Bıçaklandın,” dedi dikkatli bir ses tonuyla. “Yaraya bakma izin vermelisin.”

“İyiyim ben,” diye tekrarladı Naari, bu defa daha kesin bir tonla.

Kiva dudağını ısırды. Gözleri masanın üstündeki bıçağa gitti, üstünde kan olmadığını yeniden fark etti. Ama... Tilda'nın onu Naari'ye saptığını görmüştü. Naari'nin elinden çıkan bıçağı görmüştü.

“En azından yarayı temizleyecek bir şeyler vermeme izin ver,” dedi Kiva sessizce. “Eğer benim yapmamı istemezsen kendin de yapabilirsin. Ama enfeksiyon kapmasını istemezsin, o yüzden...”

Naari, gözlerini Tilda'dan çevirip Kiva'ya kilitledi. Aralarındaki mesafeyi kapatırken yeşim taşlı küpesi parlıyordu. Kiva, geriye çekilip çekilmeme konusunda kararsız kaldı. Gardiyanın ifadesini anlayamıyor ve ona fazla ısrarcı olmuş olabileceğinden korkuyordu. Naari Zalindov'daki diğer gardiyanlar gibi zalim ve merhametsiz davranmıyordu. Ama yine de Kiva'nın bildiği kadarıyla, tam olarak da onlar gibiydi.

“Ben...” diye ağzını açtı Kiva özür dilemek için ama Naari bakışıyla onu durdurdu.

Ve hareketiyle.

Gardiyan, bıçaklanmış olan sol elindeki eldiveni çekiştiriyordu. Siyah deri çıkınca, Kiva'nın gözleri büyüdü.

Kan yoktu çünkü yara yoktu. Ve yara yoktu çünkü et yoktu.

Naari'nin eli takmaydı. Ve orada, ön kol derisinin protez ile birleştiği eklemden, bıçağın içine gömüldüğü yerde bir çentilme izi vardı.

“Ah,” dedi Kiva aptalca. Daha da aptalca bir şekilde ekledi: “Kullanışlıymış.”

Naari'nin dudakları seğirdi. “Elverişlidir.”

Kelime oyunu yüzünden Kiva'dan gergin bir kahkaha yükseldi ve bu kahkaha hızla öksürüğe dönüştü, boğazının tahriş olmasına sebep oldu.

Naari dikkat dağıtmak için eldiveni geri giyerken, Kiva sormaktan kendini alamadı, “Nasıl olduğunu sormamın sakıncası var mı?”

Kiva nefesini tuttu, *sessiz kalsam daha mı iyi olurdu*, diye merak etti ancak Naari sorudan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Değer verdiğim birini koruyordum,” dedi gardiyan ve eldiveni tekrar geçirdiği elini esnetti. “Sonrasında benimle ilgilenildiğinden emin oldular.”

“Ve şimdi buradasın,” dedi Kiva.

Söylediklerinden anında pişman oldu fakat Naari herhangi bir öfke emaresi göstermemişti.

“Ve şimdi buradayım.”

Bu, çoğu şeyi açıklıyor diye düşündü Kiva. Nispeten yeni olsa da Naari daha şimdiden Zalindov'da çoğu kadın gardiyanın kaldığından daha uzun süre kalmıştı. Yüksek kaliteli protez elinden dolayı orduda yükselmesine izin verilmemesi bir yana, başka bir pozisyon bulmakta bile zorlanırdı. Gardiyanlık en alt basamaktı ama yine de uzuv farklılığından dolayı, Naari'nin krallığa koruyucu görevinde hizmet verebileceği en iyi seçeneklerden biriydi.

“Acıyor mu?” diye sordu Kiva, şifacı moduna girerek.

“Bazen,” diye itiraf etti Naari.

Kiva, gözlerini ayırmadan, “Ağrı için herhangi bir şeye ihtiyacın olursa...” dedi.

Naari, bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Haberin olur,” diye karşılık verdi.

Tuhaf bir şey oluyordu, Kiva farkındaydı. Aralarındaki dinamik değişiyordu. Gardiyan ve mahkûm arasındaki çizgi

bulanıklaşıyordu ve bu durum, Naari, Kiva'nın hayatını birkaç defa kurtardığı için de değildi.

“Teşekkür ederim,” dedi Kiva sessizce. “Bana yardım ettiğin için. Bir kez daha.”

Kiva'nın sözleri üzerine Naari'nin kaşları havaya kalktı, *yardım etmek*'ten daha fazlasını yaptığını gayet iyi biliyordu ama üstünde durmadı. “Yetişebildiğime şükret.”

Kiva şükrediyordu. Fazlasıyla. Yine de şöyle dedi: “Bütün gün burada hiç gardiyan yoktu. Neden şimdi geldin?”

Naari cevap veremedi, Tipp revir kapısından zıplayarak içeri girdi. Hemen arkasında ise Mot ve Jaren vardı.

Levazimatçının gelişi şaşırtıcı değildi fakat Kiva, Jaren'a soru sorarcasına bakmaktan kendini alamamıştı. Jaren da buna karşılık olarak onu görünce aniden durdu. Mot ve Tipp'se ağızları açık bir şekilde onu izliyorlardı.

“Kiva, tatlım, ne oldu burada?” diye sordu Mot. Naari'ye suçlayıcı gözlerle bakarken, öfkeden yanakları kızarmıştı.

Gardiyan kollarını kavuşturup bu suçlayıcı bakışa karşılık verdi.

Kiva başta anlamadı ama sonradan Jaren'ın bakışlarının nereye odaklandığını gördü. Tipp de aynı yere kilitlenmişti. Parmaklarını boynunda gezdirdi, daha şimdiden korkutucu bir şekilde gökkuşağını dolduracak kadar rengin, boynunda kendini gösterdiğini tahmin ediyordu.

“Tilda uyandı ve biz... biraz boğuştuk,” dedi Kiva. Büyütecek bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Çatlamış, tereddüt-lü sesi bu duruma katkı sağlamıyordu. “Naari tam zamanında... araya girdi.”

Kiva, kelime seçimi yüzünden gardiyanın gözlerini devirdiğini neredeyse *duyabiliyordu*.

“Seni y-yalnız bırakmamalıydım,” dedi Tipp. Çilli yüzü artık zincirlenmiş olan mahkûma bakarken solgunlaşmıştı. “Özür d-dilerim, Kiva.”

“Sana gitmeni ben söyledim,” dedi Kiva. Mot’a bakıp ekledi: “Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler.”

Mot’un da gözleri, zincirli mahkûmdaydı. “Bu o mu, yani? Herkesin bahsettiği kişi mi?”

“Asi kraliçe,” dedi Jaren, geldiğinden beri söylediği ilk sözlerdi. Tünel görevleri o günlük bitmişti, o yüzden hapisane duvarları içinde nerede isterse gezinmekte serbestti. Buna rağmen Kiva, onun bir sebepten dolayı orada olduğu varsayımında bulundu. Bu yüzden gözleri yaralanma işaretleri aradı, dışarıdan bakarak yanlış bir şey bulamadı.

“O gerçekten de b-b-bir kraliçe mi?” diye sordu Tipp. Yüzü, buna inanamıyormuş gibi merakla parlıyordu.

“Henüz değil,” dedi Jaren. “Fakat onun ve takipçilerinin istediği bu... Evalon Krallığı’nı devirip tacı kendileri için kullanmak.”

“Ya da tacı *geri* almak,” diye araya girdi Mot, “hangi hikâyeye inandığına göre değişir.”

“Neye inanırsan inan,” diye böldü Naari, gözleri Kiva’ya doğru dönmüştü. “Artık onu ayağa kaldırman için bir hafta daha var. Sana bunu söylemeye gelmiştim.”

“Sadece i-iki günümüz kaldı sanıyordum ben?” dedi Tipp, burnunu kaşıyarak.

“Kraliyet ailesi gelip ilk *hüküm* izlemeye karar verdi,” diye paylaştı Naari. “Seyahat için fazladan zamana ihtiyaçları var.”

Uzun bir süre revirde hiç ses yoktu. Ama sonra...

“Ne?”

Kiva en gürültülü nidanın kime ait olduğundan emin değildi; tek bildiği, bağırmış olan tek kişinin kendisi olmadığıydı.

“Kral Stellan ve Kraliçe Ariana Zalindov’a mı geliyor?” diye sordu Mot, bir elini kelleşen kafasına bastırarak. “Yok artık.”

“Hayır, onlar değil,” dedi Naari. “Onlar hâlâ Vallenia’da, çok uzaktalar. Fakat veliaht prens ve prenses kızı Tanestra Dağları’nda geçiriyorlar. Aileleri adına onların gelmesi emredildi.”

Tipp'in ağızı açıktı, Mot sersemlemişti ve Jaren'in gözleri şokla kocaman açılmıştı. Kiva bu şaşkınlığında yalnız olmadığını bile- rek kendini daha iyi hissetti ama aynı zamanda şimdi imkânsız başarmak için daha fazla baskı hissediyordu.

Ölmesine izin verme.

Soylu katılımcılar olsun ya da olmasın, fark etmezdi. Tilda hâlâ çok hastaydı ve bırakın hayatta kalmayı, ilk imtihana kadar bile dayanamayabilirdi.

“Demek bir hafta, ha?” dedi Kiva. “Bu durum en azından bize bir şeyler yapabilmemiz için zaman veriyor.”

Tilda'ya doğru baktı, zincirlerin görüntüsü yüzünden midesi tekrar sıkıştı.

“Adaletin yerini bulduğundan gerçekten emin olmak istiyor- lardır,” diye yorum yaptı Mot, Kiva'nın bakışlarını takip ederek. “Diğer türlü bu kadar yolu gelmezler, değil mi?”

“Bana h-hikâyeyi anlatır mısın, Kiva?” diyerek yalvardı Tipp. “Daha önce u-ufak tefek kısımlarını anlattın ama b-ben onun neden b-bu kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorum.”

Kiva çaresizce önce ona ardından diğerlerine baktı. Gözleri Jaren'da durdu ve Tipp'e cevap vermek yerine ona, “Sen neden buradasın?” diye sordu.

Jaren, Kiva'nın bakışlarına karşılık verdi. “Ellerim için verdi- ğin o merhemden biraz daha almak için geldim. Ama şimdi ben de bu hikâyeyi dinlemek istiyorum.”

Mot başını onaylayarak salladı ve Kiva, buna son vermesini umarak Naari'ye döndü. Naari, yürüyüp en yakın banka oturdu. Kiva ona şaşkın şaşkın bakmamak için kendini tuttu. Diğerleri de Naari'yi takip edip yerlerine geçerek Kiva'ya beklentiyle bak- maya başlayınca, genç kızın suratı asıldı.

“Ben hapishane şifacısıyım,” dedi onlara. “Hikâye anlatıcısı değil.”

“Bugün ikisi de sensin,” dedi Mot.

Kiva, neredeyse çaresiz bakışlarıyla tekrar Naari'ye baktı ama gardiyanın müdahale etmeyeceği açıktı.

İç çekerek Jaren'ın yanındaki boşluğa oturmak için harekete geçti. Taleplerine boyun eğdi ve küçük bir çocukken her gece anlatması için annesine yalvardığı öyküyü anlatmaya başladı.

“Uzun zaman önce, büyü hâlâ diyarlarda hüküm sürerken, tüm zamanların en güçlü soyundan gelen bir erkek ve bir kadın vardı. Bunlar, Torvin Corentine ve Sarana Vallentis'ti.” Kiva parmaklarına baktı, öyle büyük bir güce sahip olmanın nasıl hissettireceğini hayal etti. “Torvin, insan vücudunu değiştirme yeteneğine sahipti ve o, bugün dahi gelmiş geçmiş en büyük şifacı olarak kabul edilir. Sarana ise dört element olan toprak, hava, su ve ateşi kontrol edebiliyordu. Bu hünere onun ölümünden beri kimse tamamen sahip olamadı. Birlikte durdurulamazlardı ve karı koca olduktan sonra, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir kral ve kraliçe olmuşlardı.”

Keşke büyü gücüm olsaydı.

Kiva gözlerini kapadı, bu ses zihninde dönüp duruyordu. Küçüklüğünden kalma, kendisine ait olan bir sestti. Fakat yine de ne hatırayı bastırabilirdi ne de annesinin sessiz cevabını.

Zekâ, cesaret ya da sadakat dilemeni tercih ederdim, tatlı kızım. Büyü tehlikelidir ve ona sahip olanlar sürekli tetikte olmak zorundadır.

Sürekli tetikte olmalarının sebebi, soylu olmaları, diye cevaplamıştı Kiva. Sadece Torvin'le ya da Sarana'yla akraba olanların büyü gücü var bu günlerde. Onları hedef hâline getiren bu.

Kiva anıyı dibe, en dibe gömdü ve kendini şimdiki zamana gelmeye zorladı.

“İnsanların doğasında vardır, büyük bir güce sahip olanlar kendilerini o güce kaptırma tehlikesiyle yaşarlar,” derken, hikâyeye bayıldığı belli olan Tipp'in üstündeydi gözleri. Küçük bir çocukken Kiva da bu hikâyeye bayılırdı. “Torvin yönetiminde adil ve halkına merhametliymiş. Büyüsünü, şifa arayan herkese

yardım etmek için kullanmış. Fakat Sarana'nın gücü patlayacak duruma gelmiş ve onu tamamen yozlaştırmış. Kocasına diş bilemeye, cömertliğini ve halkın onun bu nezaketine verdiği karşılığı kıskanmaya başlamış. İçindeki karanlık, tacı artık paylaşmak istemediğine karar verinceye dek büyümüş. Krallıklarının -Evalon'un- sadece ama sadece kendisinin olmasını istemiş. Böylece Torvin'e, beklemediği bir anda onu ağır yaralayacak bir büyü saldırısıyla ihanet etmiş. Sonra da Torvin'in saldırısına uğradığını, halkın biricik kraliçesini devirip öldürmek istediğini anlatmış herkese, halkına yalan söylemiş.”

“Sonra n-ne oldu?” diye sordu Tipp kısık bir fısıltıyla.

“Krallık ayaklanmış, Torvin'in ölmesini istemişler,” diye cevap verdi Kiva. “Müttefik ya da yardım olmadığı için yaralı kralın kaçmaktan başka seçeneği yokmuş. Seyahat edemeyecek hâle gelene dek Tanestra Dağları'nın derinliklerine doğru yol almış.”

Tipp'in nefesi kesildi. “Ölmüş mü?”

“Kimse tam olarak bilmiyor,” diyerek omuz silkti Kiva. “Kraliçe, ölümüne dek, çok uzun bir süre boyunca hüküm sürmeye devam etmiş, Torvin ise hakkı olan tacı geri almak için asla geri dönmemiş. Ama onu arayanların olduğuna dair, Sarana'nın yalanlarına inanmamış ve ona karşı isyan etmiş olanlara dair fısıltılar dolaşıyormuş etrafta. Bazıları idam edilmiş, diğerleri hapsedilmiş fakat birçoğu Torvin gibi kaçarak kurtulmuş. O asilerin, sürgün edilmiş krallarını bulup bulamadıklarına gelince...” Kiva tekrar omuz silkti.

“Demek asiler b-böyle ortaya çıktılar,” dedi Tipp, sesinde biraz hayranlık vardı.

“Eğer söylentiler doğruysa,” dedi Mot, “o zaman Tilda, Corentine Torvin'in torununun torununun torununun kızı gibi bir şey, değil mi?”

“Söylenene göre öyle,” dedi Kiva, gözlerini Tilda'ya çevirerek.

“Ama eğer senin hikâyen doğruysa, o zaman o asi değil, değil mi? Onların hiçbiri değil,” dedi Mot. Parmaklarını kısa

sakallarında gezdirdi. “Duyduğum kadarıyla, Sarana ve Torvin’in hiç ortak varisi yokmuş ama ayrıldıktan sonra ikisi de çocuk sahibi olmuşlar. İkisinin nesli de ayrı ayrı devam etmiş. Bu demek ki herhangi bir Corentine varisinin Evalon tahtında hak iddiası olabilir. Hiç de asi değiller. Büyü güçleri olduğunu varsayarak tabii, asıl kanıt o, değil mi?”

Hepsi Tilda’ya baktı, hepsi aynı anda durumun farkına vardılar.

“K-kraliyet ailesindeki herkesin elemental güçleri var, Sarana gibi,” dedi Tipp duruma dikkat çekerek. “O hâlde eğer Tilda gerçekten T-Torvin’in soyundan ise şifa g-gücünün olması gerekmez mi? B-bu kadar hasta olmazdı, değil mi?”

Kiva hepsinin ondan bir cevap beklediğini fark etti. Bu yüzden çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. “Bilmem, belki de başkalarını iyileştirebiliyordur ama kendine hayrı yoktur? Belki büyü nesil atlıyordur? Belki Torvin’in akrabası falan değildir ve başkasıyla karıştırılıyordur?”

“Bu çok fazla *belki* demek,” diye söylendi Mot. “Ama senin köken hikâyeni beğendim, o yüzden senin söylediğin gibi onun Torvin’in torununun torununun kızı olduğunu ve yaşanmış diğer şeyleri kabul edeceğim.”

“Duyduğun her şeye inanma, Mot,” dedi Jaren. Yüzünde anlayışlı ama alaycı bir gülümseme vardı.

Kiva bir kaşını kaldırdı.

Jaren onun bakışını yakaladı ve omuzlarını silkti. “Torvin ve Sarana efsanesinin binlerce farklı versiyonunu duydum. Kim hangisinin doğru olduğunu söyleyebilir ki?”

“Kral ve kraliçe doğruluk payı olduğunu düşünüyor olmalı, diğer türlü onun temsil ettiği şeyi tehdit unsuru olarak görmezlerdi,” diye belirtti Kiva, çenesiyle Tilda’yı göstererek.

“Kral ve kraliçe, Vallentis soyundan geliyor,” diye sesli düşündü Mot. “Sarana’yla direkt kan bağları var ya da en azından kraliçenin var. Her türlü söylentiye takip etmek zorunda olurlardı,

değil mi? Özellikle de tahtı altlarından çekip alabilecek bir asi kraliçe hakkındaki söylentileri.”

Kiva burnunun kemerini sıktı. “Bu konuyla alakalı konuşmayı kesebilir miyiz? İşe dönmem lazım.”

“Benim b-bir sorum var,” dedi Tipp, oturduğu yerde zıplayarak. “Çabuk olacak, s-söz veriyorum.”

“Elini indir, Tipp,” dedi Kiva bıkmış bir şekilde.

Elini indirdi ama sorusunu sorarken zıplamaya devam etti. “Büyüleri n-nasıl işliyor? T-Torvin’in ve Sarana’nın? Ve V-Valentis ailesinin... Hepsinin elemental g-güçleri var. Eh, k-k-kralın değil ama kraliçe ve varislerinin var. B-Büyünün n-nasıl...” Parmaklarını şıklattı, uçlarından kıvılcım çıktığını hayal ediyor gibiydi. “...çalışmasını s-sağlıyorlar?”

Kiva gözlerini kısarak çocuğa baktı. “Nereden bileyim ben?”

“Soylular *tek* görünenler değil,” diye lafa atladı Jaren, yüzündeki düşünceli ifadeden dolayı alnında küçük bir kırışıklık oluşmuştu. Bütün gözler ona döndü ve ifadesi hemen değişti. “Yani... anomalilerin de var olduğunu duydum. Kraliyet soyundan doğma olmayanlar da varmış, eski günlerdeki gibi. Nadir görülüyorlar, ama yine de...”

Kiva homurdandı. “O *anomalileri* hepimiz duyduk. Çocuklara anlatılan gerçek olmayan hikâyelerden daha fazlası değil, hayal edecekleri ama asla erişemeyecekleri bir şey.”

“Hayır, tatlım, Jaren haklı,” dedi Mot, kafasındaki kel bölümü kaşıyarak. “Bir defasında birini gördüm.”

Kiva dikleşti. “Ne?”

“Yıllar önce, Mirraven tarafında geziyordum ve işte onu o zaman gördüm,” dedi levazımatçı. “Küçük bir kız, beş altı yaşında, ellerini sallayıp bir çeşmeden akan suyu yukarı kaldırıyordu.”

“Gerçekten mi?” dedi Tipp, gözlerinde hayranlıkla.

Mot başını salladı. “Acayip bir şeydi. Ondan önce ya da ondan sonra hiç böyle bir şey görmedim.”

Tipp, Kiva'ya döndü. "Sence b-benim de büyü gücüm olabilir mi? Belki vardır da b-bilmiyorumdur?"

Kiva kendini bu konuşmayı yapıyor olmak için epey yetersiz hissetti. Becerebildiği en nazik tonda konuştu. "Özür dilerim Tipp ama anomaliler gerçek *olsa* bile Jaren nadir olduklarını söylerken haklıydı. Yüz yılda bir ortaya çıkan bir kişiden bahsediyoruz. O da gerçekse."

"Ama Mot g-görmüş..."

"O bir kişiydi," dedi Kiva, tekrar nazikçe. Yine de Mot'un bu büyü kullanan çocuğu *ne zaman* gördüğünü ve o gün Mot'un alkollü içkilerin etkisinde olup olmadığını da merak etti.

Kiva, bu konuyu kapatmaya hazır bir şekilde banktan aşağı atladı. "Geç oluyor ve kontrol etmem gereken hastalar var, o yüzden masal saati bitmiştir." Tipp'e baktı, onun hayal kırıklığına uğramış hâli karşısında hissettiği duyguyu görmezden geldi. "Mot'a Liku konusunda yardım eder misin?"

Çocuk tereddüt etti, daha fazla soru sormak istiyor gibiydi. Ancak Kiva'nın yüz ifadesinde ne gördüyse kafasını salladı ve metal banktan kayarak yere inmeyi tercih etti. Mot da konuşmaya devam etmek ister gibi görünüyordu ama akıllıca davranarak Tipp'i karantina odasına doğru takip etti.

Kiva malzemelerine doğru ilerledi ve Jaren'a vermek için başka bir aloe otu kavanozu aradı. Jaren tam arkasına gelip ona soru sorana dek, Kiva onu fark edememişti.

"Neden ona yardım ediyorsun?"

Kiva arkasını döndü. "Pardon?"

Jaren, Tilda'ya doğru baktı. "Eğer o gerçekten asi kraliçeyse, asilerin yaptığı her şeyden o sorumlu demektir. Evalon'daki bütün kargaşadan." Kiva'ya döndü. "İnsanlar o ve onun destekçileri yüzünden ölüyor. *Çok sayıda* insan."

"Abartıyorsun," dedi Kiva ilgisizce.

"Abartmıyorum," dedi Jaren kesin bir tonla. "Dışarıda bir şeyler değişiyor, Kiva. Barışçıl protestolar olarak başlayan şeyler

kanlı çatışmalara dönüştü. Asiler köyden köye hareket edip insan topluyor ve onları durdurmaya çalışan gardiyanları öldürüyorlar. Bu sırada zarar gören masum insanlardan bahsetmiyorum bile.” Sözüünü tamamlamadan önce Kiva’nın gözlerine kilitlendi. “Ve sen de burada liderlerinin hayatını kurtarmaya çalışıyorsun.”

Ölmesine izin verme.

“Bu benim görevim,” diye cevap verdi Kiva. Kalbi buz kesmiş olsa bile savunmaya geçmişti.

“Senin canını yaktı,” Jaren’in bakışları Kiva’nın boğazına gitti, sesi endişeli bir şekilde kısıldı. “Ve görüldüğü kadarıyla, sanırım bundan daha fazlasını yapmaya çalışıyordu. Naari zamanında yetişmeseydi sana ne olacaktı?”

Kiva, gözünün kararmasını, nefes almaya çabaladıkça hissettiği boğucu yanmayı ve kendini kurtaramadığı için hissettiği paniği hatırladı.

“Fark etmez,” dedi Kiva ve aloe otunu aramaya devam etmek için arkasını döndü. Jaren’in burayı terk etmesini şimdi daha çok istiyordu.

“Bunu nasıl söylersin?” diye sordu Jaren, çileden çıkmış bir şekilde.

Kiva sonunda küçük kavanozu gördü ve zafer kazanmışçasına ona doğru uzandı. Tekrar Jaren’a dönüp, “Çünkü *fark etmez*,” dedi. Boşta olan elini revir duvarlarının ötesini ima ederek salladı. “Burası katiller, tecavüzcüler ve adam kaçıranlarla dolu ama ben onları bu şekilde düşünemem. Eğer biri bana bir sorunla gelirse, o zaman onu tedavi etmek zorundayım. Benim görevim onları yargılamak değil, onları iyileştirmek.” Konuşmasını bitirirken Kiva’nın bakışları Tilda’ya kaydı. “Asi kraliçe olsun ya da olmasın, krallığı yıkmayı istiyor olsun ya da olmasın, beni tekrar öldürmeye çalışacak olsun ya da olmasın, *fark etmez*. Ona yine de yardım etmeliyim. Anlıyor musun?”

Jaren, Kiva'nın suratını uzun süre inceledi ve ardından bir nefes verip başını salladı. "Anlıyorum. Ama ondan hazzetmiyorum."

"Ben de zaten ondan *hazzettiğimi* söylemedim," diye karşılık verdi Kiva. "Kendi çocuklarını doğrayıp, etlerini de yerel bir meyhaneye domuz eti diye sattığını iddia eden bir adama yardımcı olmanın nasıl hissettirdiğini düşünüyorsun?"

Jaren'in suratı asıldı. "Lütfen bana bunu uydurduğunu söyle."

Kiva başparmağıyla karantina odasını gösterdi. "Şu anda kendisi orada, midesinin içindekileri dışarı çıkarıyor. Ve yaptığı şeye rağmen hayatta kalmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundayım." Jaren'in bakışlarına karşılık vererek ekledi, "Bana kalırsa, sen de benzer bir şeyler yaptın ve sana da sorgusuz yardım ettim." Kavanozu ona doğru itti. "Sana *hâlâ* yardım ediyorum."

"Kendi ailemi doğramadığım konusunda sana garanti verebilirim," dedi Jaren, bariz bir tiksintiyle. "Hatta konusu açılmışken, başka birilerini de doğramadım."

"Bu *hâlâ* geriye bir sürü seçenek bırakıyor," dedi Kiva, geriye adım atarak. "Şimdi izninle gitmem ve çocuk kasabının *hâlâ* hayatta olduğundan emin olmam gerekiyor. Peki, nedenini biliyor musun?"

"Çünkü bu senin görevin."

"Şimdi anlamaya başladın," diye cevap verdi Kiva. Jaren'a iyi geceler dileyip ciddi görünümlü Naari'ye hızlı ve saygılı bir baş selamı verdi. Tipp ve Mot, Liku'nun cansız bedenini taşıyarak dışarı çıkarken, Kiva karantina odasının kapısından içeri geçti.

Zalindov'da başka bir gece, başka bir ölü mahkûm...

BÖLÜM DOKUZ

Olisha ve Nergal her zamanki gibi geç kalmışlardı ancak gece yarısına doğru Kiva'nın nöbetini devralmak için revire vardılar. Kiva esneyerek, karantina hastalarını kontrol etmeye devam etmeleri talimatını verdi ve Tilda'nın neden zincirlenmiş olduğunu açıkladı. Ayrıca kadının bilinci yerine gelirse, kendisini çağırma talimatını istedi.

Hücre blokuna sendeleyerek giden Kiva, soğuk kış havasından titredi ve gece vakti hapishanenin sakinliğinin tadını çıkardı. Nöbetçi kulesindeki gardiyanların ellerinde tuttıkları luminiyum fenerleri dışında, Kiva'nın yürüdüğü yol neredeyse tamamen karanlıktı, yalnızca ay ışığıyla aydınlanıyordu. İlk zamanlarda, bu yürüyüş onun ödünü koparmıştı. Şimdiyse buna alışmış, geçirdiği uzun günden sonra bu ıssız dinginlikte huzur buluyordu. Ama buna rağmen adımlarını hızlandırdı çünkü duş almaya ihtiyacı vardı. Ardından yatağa geçecek ve kaygılarını uykuyla yatıştırma çalışacaktı.

Yedinci hücre blokuna varan Kiva, sessizce içeri girdi ve direkt duş kabinlerine doğru hareket etti. Hücre arkadaşları bu sırada horluyordu. Her yatakta yorulmuş mahkûmlar vardı. Birçoğu, ince battaniyeleri altında titriyordu.

Duş bloku, Kiva'nın hücreye geldiği hemen hemen her zaman olduğu gibi boştu. Kiva oyalanmadı, hızlıca soyundu ve buz gibi suya hazırlanırken dişlerini sıktı. Tenine değen buz gibi su

yüzünden nefesi kesildi fakat püsküren suyun altına geçmesiyle geri çekilmesi bir oldu. Saçının sertçe çekilmesi yüzünden kafası geriye doğru savruldu. Bir el, ağzını kapatıp onu suyun altından sürükleyerek çıkardı. Kiva'nın çıplak bedeni, kireç taşı zeminde sürüklendi. Kiva çığlık attı ama ağzını kapatan el yüzünden sesi boğuk çıktı. Saçını tutan el ise aşağı doğru kıvrılıp karnını öyle bir sıktı ki ciğerlerindeki hava boşaldı.

Soğuk bir ses, kulağına doğru, "Kapa çeneni, şifacı sürtüğ," diye tısladı. "Tekrar çığlık atarsan buna pişman olursun."

Kiva sesi tanıyınca debelenmeyi bıraktı. Bunu yaptığı anda serbest kaldı ve onu esir alan hapishane isyancılarının lideri olan Cresta'dan tökezleyerek uzaklaştı.

"I-ih, o kadar değil," dedi Cresta. Ses tonu Kiva'yı oracıkta durduracak kadar tehditkârdı. "İkimizin biraz konuşması gerekiyor."

Baştan aşağı titriyordu ve bunun tek nedeni tenini donduran soğuk su değildi. Kiva durabildiği kadar dik durdu. Çıplaklığından çekinmeyerek ellerini kalçalarına koydu ve sordu: "Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?"

Cresta örgüleri dolaşmış kızıl saçını omzundan arkaya attı. Yüzünün sol tarafından aşağı doğru kıvrılan yılan dövmesi açığa çıktı. "Sana konuşmamız gerektiğini söyledim."

Kiva, seçeneklerini hesapladı ancak elinde hiçbir seçenek olmadığını fark etti. Cresta bir madenciydi, bir ergen olarak gelip beklenenden daha uzun yaşamıştı. Zalindov'da şimdiye dek beş yıldır hayatta kalmış nadir istisnalardan biriydi. Kollarının kalınlığı, Kiva'nın bacakları kadardı ve gelişkin kaslarıyla bir boğa gibiydi, aynı zamanda bir boğa gibi de davranıyordu. Diğer mahkûmlar sıkıntı çıkaramayacak kadar yorgun olabilirdilerdi fakat Cresta bundan keyif alıyordu, dedikodu yaymak ve kavgalar başlatmak için sürekli uğraşıyordu. Son beş yılda meydana gelen neredeyse bütün isyanlar onun tarafından körüklenmişti. Öyle akıllıydı ki suçu her zaman bir başkasının üstlenmesini sağlardı. Tıpkı Zalindov isyancılarının lideri oluşunu açık etmeyecek

kadar da akıllı olduğu gibi. O pozisyonda olduğu *varsayılsa* da ortada kanıt olmadığı için gardiyanlar harekete geçemiyordu.

Başgardiyan Rooke'un bilgiye ihtiyacı vardı. Kiva kartlarını doğru oynarsa belki de Cresta hata yapar ve Kiva'nın bir muhbir olarak değerini kanıtlamaya devam etmesini sağlayacak bir şeyleri ağzından kaçırırdı.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sordu Kiva. Titremesi soğuk havada öyle arttı ki bütün vücudu sarsılmaya başladı.

"Tanrı aşkına, üstünü giy," dedi Cresta küçümseyerek. Elini sallarken yüzünü astı. "Bu manzarayı görmek zorunda değilim."

Kiva, duşa girmeden *önce* ya da duşta işi bittikten *sonra* boşabileceklerinin altını çizmemek için dudağını ısırды, kadını ssinirlendirmek istemiyordu. Olay fiziksel dövüşe gelirse, Cresta kolaylıkla kazanırdı.

Hızlıca giyinen Kiva, madenciye arkasını dönerken kendini biraz daha rahat hissetti. Bir cevap talep etmek için ağzını açtı ama Cresta ondan önce davrandı.

"Hapishanedeki söylentilere göre asi kraliçe buradaymış ve hastaymış."

Kiva hiçbir şey söylemedi, Cresta'nın bilmesine de şaşırmadı. Neredeyse başgardiyanın sahip olduğu kadar casusu vardı.

"Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum," diye devam etti genç kadın.

Kiva yüzünü ifadesiz tuttu, yine de merak ettiğini inkâr edemezdi. Cresta ne istiyordu? Ve bunun Kiva için değerinin ne olduğunu düşünüyordu?

"Tilda Corentine'in hayatını kurtaracaksın," diye belirtti Cresta. "Kurtarılan dek hayatta kaldığından emin olacaksın. Ve karşılığında ben de o düşkün olduğun çocuğu öldürmeyeceğim. Kekeme olan. Tipp, değil mi?"

Kiva'nın nefesi kesildi. "Ne?" diye fısıldadı.

“Beni doğru duydun,” dedi Cresta, kestane rengi gözleri parlıyordu. “Asi kraliçeyi kurtarırsan çocuğu da kurtarmış olursun. Kadın ölürse çocuk da ölür.”

Paniğe kapılan Kiva kendini sakinleştirmeye fırsat bulamadan, duş blokunun luminium feneri cızırdadı ve birden patlayarak onu karanlığın içinde bıraktı.

Saniyeler sonra tekrar canlandı ama ışık geri gelene dek Cresta çoktan gitmişti.

“Benim anlamadığım şey neden seninle pazarlık yapması gerektiğini düşündüğü,” dedi Başgardıyan Rooke. Parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş, masanın diğer ucundan Kiva’yı izliyordu.

Kiva, Cresta’yla olan atışmasından sonra direkt güney duvarına yönelip, görevde olan gardiyanlara başgardıyanla konuşması gerektiğini söylemişti. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen Rooke hâlâ uyanıktı ve ofisinde çalışıyordu. Onun jilet gibi mükemmelliği, Kiva’nın darmadağın, ıslak ve titreyen hâli ile bir zıtlık oluşturuyordu.

“Sen zaten Tilda Corentine’ı Hüküm İmtihanı için yeteri kadar sağlıklı hâle getirme emrini aldın. Neden Cresta daha fazla motivasyona ihtiyacın olduğunu düşünsün ki?” diye sordu Rooke. Yüz ifadesi düşünceli bir hâl aldı. “Tabii eğer imtihanlardan haberi yoksa. Onları henüz ilan etmedik ama durum fark etmeksizin söylentilerin yayıldığı varsayımında bulunmuştum.” Dudaklarında küçük, tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. “Belki de hapisane isyancıları, sandıkları kadar iyi bilgi edinemiyorlardır.”

“Cresta’nın sebepleri ne olursa olsun, önemli değil,” dedi Kiva. Midesinde oluşan endişe yumrusu yüzünden koltuğunun ucunda oturuyordu. “Tipp’in hayatını tehdit ediyor. Çocuğun gitmesine izin vermelisiniz.”

Rooke’un kara kaşları yukarı kalktı. “Anlayamadım?”

Kiva, korkusunu bastırmak için elinden gelen her şeyi yaparak konuştu: “Burada olmasının tek sebebi annesi yakalandığı zaman onun yanında durmuş olması. O zamanlar sekiz yaşındaydı, küçük bir çocuktuk. O *hâlâ* bir çocuk. Bu hayatı hak etmiyor.”

Aynı şekilde Kiva da hak etmiyordu. Tipp’ten bir yaş daha küçükken gelmişti buraya ama Zalindov’da konuşarak kendi özgürlüğünü kazanmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

Başgardiyen sabırsız bir ses çıkardı. “Bunu daha önce de tartıştık. Defalarca. Cevabım aynı, onu alacak bir vasisi olmadığı sürece Zalindov’un vesayetinde sayılır. Özgürce gitmekte serbest fakat ancak birileri onu almaya gelirse.”

“Ama o *masum*,” dedi Kiva, öne eğilerek. Koltuğunda zar zor duruyordu. “Ve şimdi de Cresta onu bana karşı kullanmak istiyor.”

“Buradaki çoğu kişi masum,” dedi Rooke geçiştirerek. “Eğer görevini yerine getirirsen, Cresta’nın ona zarar vermek için bir sebebi olmaz. İlk defa, onunla bir konuda hemfikiriz. Vay canına.”

Kiva, daha önce başgardiyandan şu anki kadar nefret edip etmediğini düşündü.

Dudağını kemirerek sesini alçalttı ve kabul ederek, “Tilda gerçekten iyi değil,” dedi. “Sorunu ne, bilmiyorum... onu kurtarabilir miyim, onu da bilmiyorum. Ve eğer yapamazsam...”

“Dürüst olayım,” dedi Rooke, arkasına yaslanıp konforlu sandalyesine yerleşirken. “Şahsen asi kraliçenin yaşaması veya ölmesi umurumda değil. Bu önümüzdeki imtihanlar zahmetli olacak ve onları planlamak bende mide hazımsızlığına sebep oluyor. Uyulması gereken çok fazla kural ve dört görevin hazırlanması için yapılması gereken çok fazla düzenleme var. Bütün krallıklardan günlük olarak tavsiye veren ve sürekli bilgilendirilmeyi talep eden bildiriler geliyor. Tanrılara şükürler olsun ki sadece Vallentis varisleri bizzat geliyor fakat sadece onlar bile bana hayatım boyunca yetecek derecede baş ağrısına sebep olacaklar.”

Rooke dudaklarını birbirine bastırды ve devam etti: “Ama sinir bozucu olsa da Tilda Corentine’in cezasını infaz etme emri aldım.”

Yüz hatlarının gerginliği bu emirler hakkında ne hissettiğini belli ediyordu. Özellikle de şimdiye dek neredeyse hesap verme zorunluluğu olmadan burayı rahatça yönettiği düşünülürse...

“Bunun olabilmesi için kadının hayatta kalması lazım,” diye devam etti Rooke. “Ve bunun olabilmesi için de senin tanrıların cezası işini yapman lazım.” Yüzü kararırken ekledi: “Eğer Tilda ilk imtihanda mücadele edebilecek kadar uzun yaşamazsa, hayatı tehlikede olan sadece Tipp olmayacak. Yeteri kadar açık mı?”

Kiva’nın kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Yutkundu ve sesli bir tepki veremediği için başını salladı.

Başgardiyân Rooke’un ifadesi yumuşadı. “Bu akşam bana gelmekle iyi yaptın, Kiva. Son konuşmamızda beni dinlediğin için memnunum. Aynen böyle devam et ve her şey yolunda gitsin.”

Kiva hâlâ konuşamayacak durumda olduğundan yeniden kafasını salladı. Rooke’un övgüsü onu rahatlatmalıydı, ona yeteri kadar bilgi verdiği için şimdilik faydalı olduğuna dair bir onaylama olmalıydı. Fakat Rooke’un, Kiva’nın ona söylemediği şeyden haberi yoktu.

Cresta, Kiva’ya sadece Tilda’nın hayatını kurtarma emri vermemişti. Ayrıca asi kraliçenin *kurtarılan* dek hayatta kalması gerektiğini de söylemişti. Kiva onun kurtarılacağından Rooke’a söz etmemişti çünkü yaklaştığını düşündüğü kendi özgürlüğüne bunun nasıl bir etkisi olabileceğinden korkmuştu. Ne zaman olacağına dair *hiçbir fikri* olmasa bile...

Başgardiyânın emrini yerine getirerek Tilda’yı ilk imtihana hazırlamalıydı. Ama bunun ötesinde... Asi kraliçeyi nasıl hayatta tutacaktı? Tipp’in hayatı, onun bunu çözmesine bağlıydı. *Kiva’nın* hayatı, onun bunu çözmesine bağlıydı.

Çünkü eğer başarısız olursa ya Cresta’nın elinden ya da başgardiyânın elinden olsun, hepsi ölecekti.

BÖLÜM ON

Tilda'nın ateşi dört gün sonra düştü.

Kiva hem rahatlamış hem de endişelenmişti. Rahatlamıştı çünkü bu durum kadının bağışıklık sistemini hâlâ boğmaya devam eden hastalığı atatabileceği anlamına geliyordu. Endişeliydi çünkü veliaht prensin ve prensesin Hava İmtihanı'nı izlemek için gelmesine sadece üç gün kalmıştı.

Kiva'nın zamanı tükeniyordu.

Tilda önceki gibi çarşaflarını saat başı ter içinde bırakmasa ve daha uzun süreler uyanık kalsa da Kiva hâlâ kadının sorununu çözemiyordu. Kadın ya konuşmıyordu ya da konuşmak istemiyordu. Kiva'nın nazikçe cesaretlendirmeleri bile hastalığının sebebine ışık tutamıyordu. Bazen aklı başında görünüyordu fakat kısa bir süre sonra hezeyana kapılıyor, bağlarından kurtulmak için debeleniyor, ağzı köpürüyor ve gardiyanların revire koşmasına sebep olacak derecede yüksek sesle çığlık atıyordu.

Kiva ne yapması gerektiğini ya da ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Bütün bunların üstüne, sadece mide virüsünün artan vakaları yüzünden değil; aynı zamanda onu başka sıkıntılar yüzünden arayan mahkûmlara yardım etmekten de yorgun düşmüştü ki bunların sayısı gardiyanlarla münakaşa etmelerinden dolayı artıyordu.

Yenigelenlerin az olduğu kışın bu en soğuk zamanında gardiyanlar aksi ve sıkılmış durumdaydı. Bazen kadın mahkûmları bazen de

erkekleri eğlenceleri için kullanmaya çalışıyorlardı. On yılın sonunda Kiva buna alışmıştı fakat her ne kadar alışmış olsa da bir sürü kadın korkmuş bir hâlde ona gelip hamilelik önleyici bitki istediğinde içinde yanan nefret ateşinin sönmesi mümkün değildi. Çalışmanın yorucu doğası ve kısıtlı erzak, çoğu kadın mahkûmun kanamasının hiç olmaması anlamına geliyordu ama geçirenler için... Zalindov'da herkesin en son isteyeceği şey hamile kalmaktı. Tabii ki bunun gerçekleştiği de olmuştu ve nadir de olsa Kiva'nın doğum yapan kadınlara yardım ettiği de olmuştu. Ama hapishanedeki on yılı içinde hiçbir anne ve hiçbir bebek uzun süre hayatta kalmamıştı.

Kiva kendi önlemlerini almıştı ancak çalışma saatlerinin uzunluğu ve başgardiyana duyduğu varsayılan sadakati sayesinde, genelde gardiyanların gözüne takılmıyordu. Kendisi de birkaç hafta önce Naari'nin müdahale ettiği olayda olduğu gibi bu durumdan her zaman muaf sayılmazdı. Fakat yıllar boyunca onların oyuncağı olmaya birkaç kez katlanmak zorunda kalmış olsa da sanki onun tıbbi yardımına gelecekte ihtiyaç duyabileceklerinin bilincindeymiş gibi daha ileriye gitmeden duruyorlardı. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti... Lütufu çünkü onu tamamen kirletilmekten koruyordu fakat lanetti çünkü başkalarını korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bazı zamanlar revirde uyuyordu, sadece huzursuz gardiyanlardan kaçınmak için değil, aynı zamanda ona ihtiyacı olanların yardımına anında yetişebilmek için de.

Yine öyle gecelerden biriydi. Kiva, sabahın erken saatlerinde ağıt benzeri kısık bir sesle uyandı. Vardiyaları için gelen Olisha ve Nergal'ı, bazı karantina hastalarını gözlemlemek istediğini söyleyerek geri göndermişti. Aslında Naari, Kiva'yı o gece hücre blokuna kadar yalnız yürümemesi konusunda uyarılmıştı. Gardiyan, kendisine başka bir yerde ihtiyaç duyulduğu için Kiva'ya eşlik edemeyecekti.

Kiva, gardiyanın uyarısından sonra saatlerce oyalandı. Naari'nin bir kadın olmasından mı, yoksa yalnızca Zalindov'daki rolüne rağmen düzgün bir insan olmasından mıydı, bilmiyordu ama sebebi ne olursa olsun, Kiva minnettardı. Tipp'i her zamankinden daha erken gönderdikten ve Jaren'a yakın durmasını söyledikten sonra revirin içinde kaldı ve gözlerini açık tutamayacak hâle gelince saman yataklardan birinin üstüne kıvrıldı.

O yakaran, alçak sesi tekrar duydu. Etkisi altına girmek üzere olduğu uykuya direnip kendine geldi. Sesin Tilda'dan geldiğini ve anlaşılmaz bir ses değil, daha çok inleyerek söylenen bir söz olduğunu fark edince, olduğu yerde doğruldu. Yataktan inip yavaşça kadına doğru gitti.

“Suuuu. Suuuuuuuuuu.”

Tilda bağlarını çekiştiriyor, kafasını bir o yana bir bu yana sallıyor, loş odaya doğru boş bakışlarla bakıyordu.

“Buradayım,” dedi Kiva, kadının omzuna sakinleştirici biçimde elini koyarak. “Sana biraz su getireyim.”

Kiva, bir bardak almaya koştu. Bardağı temiz su kovasına daldırırken, kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Tanımadığı bir gardiyanın revirin kapısında beklediğini fark etti. Silahlı adam Tilda'ya doğru merakla bakıyordu, dikkatlice dinlediğine şüphe yoktu.

Adam ikisini de uydukları sırada izlemiş olabilirdi. Bu ihtimalden rahatsız olan Kiva, göz temasından kaçındı ve hemen görevine geri döndü. Hasta kadının başını nazikçe kaldırdı ve bardağı dudaklarına doğru tuttu.

Tilda öyle istekli içti ki suyun bir kısmı çenesinden aşağı aktı. İçmeyi bitirdiğinde, Kiva dökülen suyu sildi.

“Teeeeeeşş... Teeeeeeşşşşeeeee...”

“Rica ederim,” dedi Kiva, boğazındaki yumruyu yutarak.

İlk hükümden önce yirmi dört saat kalmıştı ve haftanın başında ateşi düşmüş olmasına rağmen Tilda'nın durumunda çok az gelişme vardı. Ve nihayet onu iletişim kurmaya çalışırken

görünce... Kiva tekrar yutkundu, içinde bir duygu dalgası yükseliyordu.

Hastalarına bağlanmaması gerekiyordu. Hapishane şifacısı olmanın ilk kuralı buydu. Aslında, *herhangi* bir şifacı olmanın ilk kuralı buydu. Ama özellikle Zalindov'da olan bir şifacının öyle olması gerekirdi. Yine de bu kadın... Kiva onunla bağ kurmaktan kendini alamıyordu.

Ölmesine izin verme.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Kiva sessizce. Ardından bir tabure çekti ve Tilda'nın yatağının yanına oturdu. Söylediği şeyleri kadının anlayıp anlamadığından bile emin değildi ama en azından denemek zorundaydı. Gardiyan dinlese ve büyük ihtimalle her şeyi başgardiyana rapor edecek olsa bile. Dikkatli olmak zorundaydı. *İkisi* de dikkatli olmak zorundaydı.

“Zaaall... Zaaaaaallll...”

“Zalindov, evet,” dedi Kiva cesaret vererek. Tilda'nın konuşmakta zorlandığını fark etti, hastalığının sebebini bulmak için yardımcı olabilecek belirtileri listesine ekledi. Aklına bir fikir geldi ve kadına döndü. “Hemen geri döneceğim.”

Yerinden zıplayan Kiva, malzemelerine doğru hızla hareket etti ve Tipp'in daha önceden ezerek macuna çevirdiği sakız otuyla dolu çömleği aldı. Bu vıcık vıcık, kahverengi madde nahoş olsa da taze otlar gibi kokuyor, insanın rahatlamasını ve zihninin açılmasını sağlıyordu.

Kiva, Tilda'nın yanına döndü ve konuşmasını rahatlatacağı umuduyla ağzını açmasını istedi. Kadın tereddüt edince, Kiva onun direneceğinden korktu. Hatta belki de bağlarından kurtulmaya çalışacağını düşündü ancak bir kalp atışı kadar süre sonra Tilda söyleneni yaptı ve Kiva sakız otunun bir kısmını kadının ağzına sürdü.

Macunun etkisini göstermesi için yeterince bekledikten sonra, Kiva şöyle sordu: “Bana ismini söyleyebilir misin?”

Kadın, bir şeyler söylemeden önce dudaklarını kımıldattı, ardından, "Tilda. Adım... Tilda," diyebilirdi. Boğazı inip kalkıyordu, sanki bir şeyi yutmaya çalışıyor gibiydi ama sarf ettiği efor canını yakıyordu. "Ben... neredeyim?"

Kiva, kalbi acırken dahi *çılğınca* bir nefes verdi, Tilda'nın kendi ismini söylemesi Kiva'nın sonunda bir yerlere vardığını hissetmesini sağladı. En azından Tilda, nerede olduğunu kendisi cevapladığı hâlde bulunduğu yeri sorgulayana dek.

"Zalindov'dasın, hatırladın mı?" diye sordu Kiva yavaşça.

Kadın görmediği hâlde tavana doğru gözlerini kırıştırdı. "Zalindov? Evet. Evet... nerede?"

Kiva'nın kalbi daralmaya devam etti. "On gün önce vardın buraya," diye anlattı, başka ne söyleyeceğinden emin olmayarak. Tilda beklenmedik bir şekilde hafifçe titredi. "Çok hastaydın. Ben... ben seni iyileştirmeye çalışıyorum."

"Neden?"

Bu soruyu çok keskin bir şekilde sormuştu. Kiva bunu nasıl cevaplayacağını bilemedi. Çok fazla sebep vardı, büyük bir kısmını söyleyemezdi. Özellikle de gardiyan onları dinlerken.

Ölmesine izin verme.

"Çünkü ben... Çünkü sen... Çünkü biz..."

"İm... İmtihanlar," diye lafını böldü Tilda, sesi yeniden zayıflamaya başlamıştı. "Benim... cezam. Neden..." Hırıltılı bir nefes aldı ve gözle görülür bir efor sarf ederek devam etti: "Neden beni... ölmem... için... hayatta... tutuyorsun?"

Bu kırık kelimeler, Kiva'nın ellerini kucağında yumruk yapıp tırnaklarını etine geçirmesine sebep oldu. Tilda bileceği, hatırlayacağı o kadar şeyin arasından... neden imtihanlarla alakalı soru sormak zorundaydı? Kiva ne demeliydi? Aklına birçok cevap geldi.

Çünkü bu benim görevim.

Çünkü başgardiyan bana öyle emretti.

Çünkü kız kardeşim bana bir not yazdı.

Çünkü yapmazsam, Cresta, Tipp'i öldürecek.

Çünkü bu durumla başa çıkamam eğer...

“Neredeyim... ben?” diye sordu tekrar Tilda, Kiva'nın düşüncelerini bölerek.

Kendini toparlayan Kiva, tam da Tilda'nın Zalindov'da olduğunu tekrar etmek üzereydi fakat Tilda'nın sorduğu şeyin gerçekte ne olduğunu düşünerek duraksadı. Gardiyana hızlı bir bakış atan Kiva, sözlerini tarttı ve bir sakınca görmeyerek şöyle cevapladı: “Revirdesin. Zalindov'un revirinde.”

Bir anlık sessizlik çöktü, ta ki Tilda, fısıltı hâlinde çıkan sesiyle soru sorana dek. “Sen... kimsin?”

Gardiyana tekrar hızlı bir şekilde göz atan Kiva, cesaret edebildiği en dürüst cevabı verdi. “Bundan sağ çıkmanı isteyen biriyim... *hepsinden.*” Uzandı ve düşünmeden Tilda'nın elini sıktı, ardından kendine gelip hızla serbest bıraktı. “Dinlenmelisin. Yarın tekrar konuşuruz.”

Fakat sabah olduğunda, Tilda yeniden sayıklama nöbeti geçirmeye başladı. Bu defa sakız otu bile işe yaramadı.

Saatler aktı gitti ve Kiva kadının bilincinin açılmasını bekledi fakat umudu boşunaydı. Tilda hâlâ çok hastaydı, durumu onu hasta eden şeyin insafına kalmıştı. Ve ertesi gün geldiğinde -ilk hüküm günü- Kiva zamanının kalmadığını biliyordu.

Ölmesine izin verme.

Ölmesine izin verme.

Ölmesine izin verme.

Kiva o gece gözünü kırpmadı, Tilda'nın mucizevi bir şekilde toparlanması ve Hava İmtihanı'ndan sağ salım çıkması için dua etti. Kiva'nın Tipp'e söylediği gibi ilk görevin atlatılması her zaman imkânsız değildi. Bu imtihan, genelde suçluyu hayatta kalma şansı olduğu konusunda umutlandırmak için kullanılırdı fakat ikinci, üçüncü ve dördüncü imtihanlara gelince, bu umudun boşuna olduğu ortaya çıkardı. Ama yine de zorluk seviyesi ilkinde düşürülmüş olsa da sağlığı yerinde olan birileri için bile bir mücadele gerektirirdi ki Tilda şu anda kesinlikle o hâlde değildi.

Ölmesine izin verme.

Kız kardeşinin şifreli notundaki bu ilk üç kelime Kiva'nın düşüncelerinde uçuşup duruyordu, emir ve talep... Ve bir de Cresta'nın tehdidi vardı, tıslayan sesi sürekli kendini tekrar ediyordu: *Asi kraliçeyi kurtarırsan çocuğu da kurtarmış olursun. Kadın ölürse, çocuk da ölür.*

Kiva'nın zihni bir savaş yeri gibiydi.

Ölmesine izin verme... Kadın ölürse, çocuk da ölür... Ölmesine izin verme... Kadın ölürse, çocuk da ölür.

Kiva'nın ne yapması gerektiğiyle alakalı hiçbir fikri yoktu, ne Tilda'yı nasıl kurtaracağı konusunda ne de Tipp'i nasıl kurtaracağı konusunda. İşe yarayabileceğini düşündüğü tek bir yol vardı ama... riskliydi... ve bir bedeli vardı...

Ölmesine izin verme.

Kadın ölürse, çocuk da ölür.

Naari öğleden önce revire vardığında suratı asıktı. Kiva'nın midesi âdeta düğümlenmişti.

"Zamanı geldi," dedi Naari.

"A-ama...kadın hâlâ çok hasta," dedi Tipp. Parmakları Tilda'nın gevşek kolunu sardı, sanki kadını rahatlatmaya çalışıyor gibiydi.

Tilda uyanıktı ama bilinci yerinde değildi. Kendi kendine mırıldanıyor ve boşluğa bakıyordu, vücudu birkaç saniyede bir kas spazmlarıyla titriyordu.

"Verilen emirler kesin," dedi Naari, taviz vermeden. "Prens Deverick ve Prenses Mirryn geldiler ve burada gerektiğinden daha fazla kalmaya niyetleri yok."

Kiva gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bu lanet yerde bir süre zaman geçirmek zorunda kalmaları soylular için çok kötü olurdu. Öteâlem korusun, duvarların ardında olan biten şeyleri görmemeliydiler: ölümcül işi, korkunç gardiyanları, kötü koşulları. Bu yeri terk ettikleri anda, direkt kış saraylarına geçeceklerdi, mahkûmları ve onların günlük mücadelelerini tekrar düşünmeyeceklerdi.

Ve neden düşünsünler ki? Kiva küçümseyerek derin düşüncelere daldı. Soylulara göre Zalindov'daki her mahkûm suçluydu ve burada olmayı hak ediyordu.

“Yürüyebilir mi?” diye sordu Naari.

Kiva cevap vermek istemedi ama Naari'nin ona attığı bakış açıktı: Naari bugün tıpkı diğerleri gibi bir Zalindov gardiyanıydı. Esneklik payı da merhamet de olamazdı.

“Evet,” dedi Kiva, boğuk bir sesle. “Ama yardıma ihtiyacı var. Ve ne olup bittiğine dair bir fikri yok.”

Naari'nin çenesi kasıldı. Bu, vaziyet hakkında hissettiklerinin küçük bir belirtisiydi. Ama yine de kafasını salladı. “Onu ayağa kaldır. Diğer gardiyanlar mahkûmları doğu avlusunda topluyorlar.” Duraksadı. “Hazırlıklı ol, çalışma görevlerinde olan herkesi çağırdılar.”

“Sanırım soylular s-seyirci kitlesi istiyor,” dedi Tipp. Beti benzi atmıştı.

Fakat Kiva, Naari'nin doğu avlusundan bahsetmesine takılmıştı. Bu alan, revirden en uzak noktada olması bir yana, darağacının da bulunduğu yerdi. Tilda için hazırladıkları şey bu muydu? Boynu kırılınca ya da daha büyük ihtimalle boğulmak üzereyken hayatta kalıp kalamayacağını test etmek için asılıp Hava İmtihanı'na mı tabi tutulacaktı?

Tabii ki öyle olmayacaktı. Kimse darağacından kurtulamazdı. Her hafta, asılan mahkûmlar olurdu ve hepsi kendini morgda bulurdu. Tilda'nın bunu kesinlikle...

“Gitmeliyiz,” dedi Naari, onlara eşlik etmek için bekleyen üç gardiyan daha revirin kapısında belirmişti. “Hemen.”

Kendini uyuşmuş hisseden Kiva, Tilda'nın zincirlerini ve göğüs bağını çözdü. Kadının bir hafta önceki gibi dövüşmesini, içindeki mücadelecî ruhu göstermesini diledi. Fakat hiçbir şey olmadı. Sadece alçak sesle söylendi. Kiva ve Tipp onun kollarını kendi omuzlarına alıp, revirden çıkan Naari ve diğer gardiyanları takip ederken, Tilda'nın vücudu seğirdi.

Kiva, Tilda'nın sol elini damgalamamıştı. Bu kadar hasta bir kadına bunu yapmaya vicdanı el vermemişti. Bu, Tilda'nın Zalindov'da tenine Z damgası kazınmamış tek mahkûm olduğu anlamına geliyordu. Kadına metal kimlik bandı bile verilmemişti ve buna rağmen herkes onun kim olduğunu biliyordu. Dedikodu kazanı, Cresta'nın Kiva'yla duş blokunda yüzleşmesinden bu yana kaynamaya devam ediyordu. Bu yüzden, asi kraliçenin de Zalindov'da olduğunu herkes biliyordu. Fısıltılar hapishanenin etrafında dolanıyordu; bazıları öfkeliyken, bazıları saygılıydı. Ortamdaki tedirgin atmosfer Kiva'yı endişelendirdi. Havadaki enerji, geçmişte olduğu gibi mahkûmların son raddeye kadar gelip başka bir isyan başlatmadan önceki hislerine benziyordu. Bu kadar şeyin üstüne, Kiva'nın ihtiyacı olan son şey buydu.

Onlar hapishane arazisi boyunca hasta kadını sürükleyerek götürürken, Kiva'nın aklı Tilda'nın sol eline gidip duruyordu. Kiva onu damgalamalı mıydı? Ya gardiyanlardan biri onun yara izi olmadığını fark ederse? Şayet asi kraliçe bugün üstünde Zalindov'un sembolü olmadan ölürse, o bir mahkûm mu olurdu yoksa özgür mü sayılırdı?

Kiva dağılmış düşüncelerinden dolayı paniklediğini fark etti ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. Yürüyüşlerinin sonuna yaklaşıp mahkûm kalabalığını yarararak geçtikçe, durum daha da kötüleşti. Mırıldanmaların şiddeti arttı. İlk başta böcek vızıldaması gibiydi fakat avlu görüş alanlarına girdiğinde Kiva kendi zihnini zar zor duyar hâle gelmişti. Mahkûmları kenara iten Naari ve diğer üç gardiyan olmasaydı, kalabalığın içinden çıkma şansları hiç yoktu. Zalindov'un nüfusunun tamamı gerçekleşecek olan şeyin beklentisi içindeydi.

Darağacı önlerinde yükseldiğinde midesi şiddetle sarsılan Kiva kusacağından korktu. Ama kendini daha yakından bakmaya zorlayınca gördü ki ne kirişin üzerinden sarkan bir organ vardı ne de manivelanın yanında bekleyen bir cellat.

Fakat gördüğü şey, platformun üstünde duran ve aşağıdaki mahkûmların erişiminden uzak, küçük bir grup insandı. Başgardiyen oradaydı, kalabalığa sırtı dik, başı yukarıda, duygusuzca bakıyordu. Başka hiçbir hapishane gardiyanı ona eşlik etmiyordu. Bunun yerine, öğlen güneşinde gümüş renkli, parlayan, kendine has zırhlarıyla kraliyet muhafızları duruyordu. Krallığın en ölümcül koruyucuları, iki ayrı figürü çembere almıştı. İkisi de vücutlarını baştan aşağı kaplayan kalın kış pelerini giymişti. Sadece duruşlarından bile Zalindov gibi bir yere ait olmadıkları belli oluyordu.

Kiva yüzlerini görmeye çalıştı fakat kendi gardiyanlarıyla çevrili olmaları bir yana, ayrıca maske de takıyorlardı. Vallentis varislerinin halka açık etkinliklerde yüzlerini gizlediği söylentilerini duymuştu. Bunun bir tür güç gösterisi, sıradan insanlara kıyasla ne kadar erişilmez olduklarının altını çizmenin başka bir yolu olup olmadığını merak etti. O maskeler yüzünden Kiva'nın tek seçebildiği, veliaht prensin kardeşinden uzun olduğu ve ikisinin de saç renginin açık olduğuydu.

Onlara ve muhafızlarına bakan Kiva, aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetti. Titriyordu ama Tilda'nın durumuna duyduğu korkudan mı yoksa bütün bu manzaranın rezaletinden mi, emin değildi. Bildiği tek şey darağacının bir kaç adım ötede oluşuydu, ki Tilda burada ilk hükmü ve neredeyse kesin olan ölümlüyle yüzleşecekti.

Ölmesine izin verme.

Kadın ölürse, çocuk da ölür.

Kiva dişlerini gıcırdattı, soğuk rüzgâra rağmen alnından ter damlıyordu.

Ölmesine izin verme.

Kadın ölürse, çocuk da ölür.

Kiva imtihanı durduramıyordu. Tilda'yı, o darağacı basamaklarına çıktığı anda olacak şeylerden kurtaramıyordu, Tipp'i kurtaramıyordu, kendini de kurtaramıyordu...

Tek bir kadın yüzünden üç hayat birden pamuk ipliğine bağlıydı.

Ölmesine.

İzin.

Verme.

Kiva gözlerini kapadı; kalbi kulaklarında atıyor, eğlenen kalabalığın sesini bastırıyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Gözlerini aniden açınca midesi bulandı. Çılgınca mahkûm kalabalığı içinde tanıdık bir yüz aradı. Mot etrafta yoktu, Olisha ve Nergal da öyle. Çaresizce, bakışları darağacı platformunun dibinde diğer tünelcilerle beraber duran Jaren'ı buldu. Yüzü o kadar kirliydi ki neredeyse tanınmayacak durumdaydı.

"Jaren!" Kiva, kalabalığın gürültüsünü ve Naari'nin onu uyararak dik bakışlarını görmezden gelerek haykırdı.

Jaren, Kiva'nın onu çağırması yüzünden şaşırılmış görünüyordu. Neredeyse paniğe kapılmış, dikkat çekmekten korkar gibi gözleri, soylulara ve onların gardiyanlarına gidip geliyordu.

"Ne y-yapıyorsun?" Tipp, Tilda'nın diğer tarafından Kiva'ya bağırdı. Sesi onları iten mahkûmların çığlık ve haykırışlarından zor duyuluyordu.

Kiva onu görmezden geldi ve yürüyüş hızlarını yavaşlattı. Jaren topluluğu yarararak gelip darağacı basamaklarına adımlar kala onlara ulaştığında, Kiva'nın içinde rahatlama ve dehşet aynı anda büyüyordu.

"Burada kalın." Kiva, Jaren ve Tipp'e emretti, Tilda'nın kolunu kendi boynundan aldı ve Jaren'la yer değiştirerek hasta kadını destekleme işini ona bıraktı. Bir kelime açıklama bile yapmadan, boğucu kalabalığın geri kalanını aşır Naari ve rafakat eden üç gardiyanın yanından sıçrayarak geçti; tahta platformun tepesine varana dek hızını iki kat arttırdı.

Kraliyet muhafızları hızla harekete geçerek hemen kılıçlarının ucunu Kiva'ya doğrultmuştu. Öte yandan hareketsiz duran

başgardiyân Rooke'un gözleri, Kiva platformda belirdiğinde o kadar açılmıştı ki elmas şeklindeki yarası neredeyse kaybolmuştu.

Kalabalık bir anda sustu.

"Sen de kimsin, kızım?" diye cevap talep etti en yakındaki gardiyân. "Asi kraliçe nerede?"

Ölmesine izin verme.

Titrek bir nefes alan Kiva, omuzlarını dikleştirdi. Gardiyânların ötesindeki maskeli prens ve prensese doğru bakarak, Tilda'yı hayatta tutabilecek yegâne sözleri yüksek sesle söyledi:

"Adım Kiva Meridan ve onun cezasını üstleniyorum."

BÖLÜM ON BİR

Kiva o sözleri söyleyince, sağır edici bir sessizlik çöktü. Toplanmış kalabalıktan hızla bir patırtı sesi takip etti bunu, çıkan ses o kadar gürültülüydü ki Kiva platformun üzerinde yalpaladı.

“SESSİZLİK!”

Duyulan gür ses, prens ve prensese en yakın gardiyandan geldi. Diğer kraliyet muhafızlarının göğüslerine işlenmiş amblem gümüşün koyu bir tonuyken, onunki altın rengiydi. Dört köşesi toprak, ateş, hava ve su olan elemental büyülerini temsil ediyordu, önünde bir okla çaprazlamasına duran bir kılıç ve üstünde de bir taç vardı.

Vallentis aile arması.

“Bırakın geçsin,” diye emir verdi altın amblemlili adam. Kiva, adamın kraliyet muhafızlarının yüzbaşı olduğunu fark etti. Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Gardiyancılar kılıçlarını indirdiler ve Kiva titreyen bacaklarla ileri adım attı, kalbi göğsünde dörtmala koşuyordu. Gardiyancılar tamamen rahat bir pozisyonuna geçmediler, Kiva'nın ufacık yanlış bir hareket yapma ihtimaline karşı, acil müdahale edilebileceğinin uyarısı niteliğinde bir duruşları vardı.

Kiva, platformun merkezine doğru hareket ederken sonsuz bir zaman geçmiş gibiydi. Ne donup kalmış başgardiyancıyla göz teması kurmaya ne de kafasının üstünde yükselen darağacına bakmaya cesaret edebildi. Kendine ilk imtihanın en kolay olduğunu

ve suçluların hayatta kalabildiği -kaldığı- gerçeğini hatırlatmaya çalıştı. Ötesini düşünmeyi, aceleci hareketlerinin sonuçlarını hesaba katmayı ya da sonraki imtihanların neler getirebileceğini merak etmeyi reddetti. Bundan bile sağ çıkma ihtimali... Kiva, Tilda'nın hayatını kurtarabilmek için kendi hayatından vazgeçmiş olabileceğini biliyordu.

Ölmesine izin verme.

İşte o anda Kiva kız kardeşinden, Cresta'dan, Başgardiyen Rooke'tan, Vallentis ailesinden ve hatta Tilda'yı en başında Zalindov'a gönderen Mirraven hükümdarlarından bile nefret etti.

Ancak yine de Kiva kendi seçimini yapmıştı. Ve sonuçlarıyla yaşayacaktı... ya da ölecekti.

Aralarında otuz santimlik mesafe kalınca yüzbaşı kıınıldandı, hafif bir hareketti ama Kiva'nın daha yakına gelmemesi gerektiğini anlaması için yeterliydi.

Kiva kendini ona bakmaya zorladı, aklar düşmüş siyah saçlarını ve kısa, düzgün bir sakalla birleşen kesilmiş bıyıklarını süzdü. Yaşlanmış hatları kraliyet muhafızlarının sadece göstermelik lideri olmadığını, aynı zamanda pek çok olaya şahit olduğunu gösteriyordu.

Ki Kiva bunları zaten biliyordu.

Her şey yolunda. Hepsi geçecek.

Babasının sesi ona âdeta çarptı, kalbini yararak açtı ve nefesinin düğümlenmesine sebep oldu. Fakat Kiva hatıraları geri itti, önündeki adama bütün dikkatini vermesi gerekiyordu. Bu sırada onu tanıdığına, onu *hatırladığına* dair hiçbir belirti göstermemeliydi.

Yüzbaşının kahverengi gözleri Kiva'nın gözleriyle buluştu. Adam şöyle dedi: "Kendini açıkla, Kiva Meridan."

Sadece kendi ismini o gıcırtılı sestem duymak bile platformdan koşarak inmemek ve izleyen kalabalığın arasında kaybolmamak için fazladan gayret göstermesine sebep oluyordu. Ama bunu yapamazdı... Kiva bunu *yapmazdı*. Kararını vermişti ve şimdi bunun arkasında duracaktı.

“Dediğim gibi, yüzbaşı,” dedi Kiva berrak bir sesle, iç çalkantısını açığa vurmayınca rahatlamıştı. “Asi kraliçenin cezasını üstleniyorum.”

“Ve sana bu hakkı veren nedir?” diye karşılık verdi yüzbaşı, koyu gri kaşlarından birini kaldırarak.

Kiva, ne kadar çok insan tarafından izlendiğinin farkındaydı, izleyiciler arasındaki mahkûmlar, gardiyanlar ve soylular onun söylediklerini duymakta zorlanıyorlardı. Başgardiyanın ona olan bakışını ve bu bakışın yoğunluğuyla alev alev yandığını hissedebiliyordu. Kalabalığın bir yerinde Cresta ve asiler izliyordu. Jaren, Tipp ve Naari izliyordu. *Herkes* izliyordu.

Omurgasından aşağı bir ter damlası aktı, diken diken olmuş tüyleri üşümüş tenine battı.

Doğru ifadeleri hatırlamak ve konuyla alakalı duyduğu *fısıltıların* yerinde olması için dua eden Kiva, yüksek sesle ilan etti: “Hüküm İmtihani’nin beşinci kuralı, Kanun Kitabı’nda yazıldığı üzere, *Eğer bir kişi, bir zanlının cezasını üstüne alırsa, o kişi, zanlının şampiyonu olarak imtihanlarla yüzleşir.*” Kiva, yüzbaşının gözlerine baktı, yüzünde bir şaşırma ifadesi -hatta belki de saygı ifadesi- gördü. Bu, Kiva’nın söylediği şeyin doğruluğu konusunda daha güvenli hissetmesine sebep oldu. Öyle ki bu sayede konuşmaya devam edebildi. “Cezasını üstlendim. Kabul ettiğiniz yasalarca, Tilda Corentine’nin şampiyonuyum.”

Bir kahkaha bağırtısı, Kiva’nın soylular tarafına dönüp bakmasına sebep oldu.

“Onu sevdim,” dedi veliaht prens, maskesi yüz ifadesini gizlese de sesinden eğlendiği belli oluyordu. “Çok cesur.”

“Eceline susamış,” diye karşılık verdi prenses, her ne kadar kendi de eğlenmiş olsa da.

Kiva ikisine de duyduğu kinle âdeta yandı ve hızla yüzbaşına doğru döndü. Başgardiyan Rooke’un suratındaki fırtınalı bakışı da kaçırmamıştı. Yutkundu, kendi müdahalesinin Rooke’un asi kraliçe için yaptığı planları zorlaştırdığını fark etti. Başgardiyan,

kadının yaşayıp ölmesini umursamadığını iddia etmişti ama Kiva, eğer Tilda bugünkü imtihanda ölürse Rooke'un hayatının çok daha kolay olacağını biliyordu. Başaramadığı için cezası uygulanmış olacaktı, kanuna göre infazı gerekirdi. Zalindov adalete çok az değer verirdi ama şimdi bütün Wenderall izlerken Rooke dikkatli davranıyordu. Karanlık bakışı Kiva'ya tek bir şey söylüyordu: İmtihandan sağ salim kurtulursa, bunun hesabını verecekti.

“Bu üstlenişinin sonuçlarını anladığından tam olarak emin değilim, kızım,” dedi yüzbaşı, devasa kollarını zırhlı göğsünde kavuşturmuştu. “O kuralın diğer kısmı senin kaderini onunkine bağlıyor. Eğer dört imtihanın tamamını geçmeyi başaramazsan, ikiniz de öleceksiniz.”

Dinleyen kalabalıkta bir mırıldanma dalgalandı.

“HAYIR, KIVA! Y-YAPMA!”

Kiva, Tipp'in haykırışını duymazdan geldi. O bunu sadece Tilda için değil, aynı zamanda Tipp'in ve kendi hayatını kurtarmak için de yapıyordu. Aklının çelinmesine izin vermeyecekti. Özellikle de paniğin onu sersemleten hissiyatı tarafından kuşatılmış, kısa ve uzun iğneler parmaklarına batmış ve görüşü kenarlardan kararmaya başlamış hâldeyken.

Az da olsa cesaretini toplayan Kiva, tırnaklarını avuçlarına batırdı; acı odaklanmasına yardımcı olurken cevap verdi: “Ve eğer ben başarırısam, ikimiz de özgürlüğümüzü kazanacağız.”

Olasılıkların ona ne kadar karşı olduğunu kabul etmenin anlamlı olmadığını düşündü. Herkes bunun çoktan farkındaydı. Ama eğer Kiva bu ilk görevi geçemezse...

Güvendeyiz. Hayatta kal.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

Biz.

Geliyoruz.

Kiva kız kardeşinin notunun bu anlama da geldiğine inanıyordu... Şimdi, on yıl geçtikten sonra; onlar sonunda *geliyorlardı*,

sözlerini yerine getireceklerdi. Özellikle de şimdi Tilda burada olduğundan, destekçilerinin Zalindov'a karşı bir harekette bulunması için fazladan bir sebepleri vardı. O arada Kiva'yı da kurtarabilirlerdi. Cresta'nın tehdidinde ima edilen şey buydu: Bir kurtarma çalışması başlatılmıştı.

Meridan ailesinin -Kiva'nın ailesinin- geçmişte asilerle karmaşık bir ilişkisi vardı. Onlardan çok küçükken ayrılmasına rağmen Kiva hâlâ hatırlıyordu. Ebeveynleri Evalon'da büyüyen siyasi kargaşadan uzak durmaya çalışmışlardı. Yabancılar tarafından çoğunlukla unutulmuş, Armine Dağları'nın eteğinde gizlenmiş küçük köylerinde yaşıyorlardı. Fakat Kiva hapsedildiğinden beri, on yıl içinde durumlar değişmişti. Aynı kendisinin hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmış olması gibi. Görünen oydu ki ailesi de aynı şeyi yapmıştı.

Belki... sadece belki... ilk imtihandan sağ çıkarsa... Tilda'ya biraz daha zaman kazandırırca, Cresta'nın ona yüklenmesini engelleyecek kadar, asilerin ve ailesinin gelmesine yetecek kadar zaman...

Belki sonunda özgürlüğü tadardı.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

Prensese öne çıktı. Hareket ettikçe, iç kısmı kürk kaplı kırmızı pelerini dalgalanıyordu. Kiva'yı çaresizce tutunduğu umut dolu düşüncelerinden kopardı.

“Neden hayatını riske atıyorsun?” Prensese Mirryn maskesinin ardından Kiva'yı süzdü. “Neden tek şekilde sonuçlanacağını bile bile böyle bir şeyi üstlenir ki insan?”

Kiva ikinci bir yol olabileceği ve hayatta kalacağı konusunda tartışarak kendini yormadı. Bunun yerine, basitçe şöyle dedi: “Cezaya çarptırduğunuz kadın ölümcül derecede hasta, bırakın bugünkü imtihanı geçmeyi, kendi başına ayakta duramıyor. Eğlenmek için uzun yoldan geldiniz, prenses. Benim nedenlerimi sormaktansa, neden olması gerektiği gibi geriye yaslanıp gösterinin tadını çıkartmıyorsunuz?”

Altın maskesi yüz ifadesini tamamen saklayan prensin aksine, prensesin maskesi erimiş gümüş gibiydi ve yüzünün yarısından diğer tarafa çaprazlamasına akıyordu. Bu yüzden Kiva, prensesin kırmızı dudaklarından, “Kesinlikle eceline susamış,” sözleri dökülmeden çok kısa bir süre önce dudaklarının bir sırtıyla kıvrıldığını görebildi.

Ve ardından Kiva havaya fırladı.

Bir an için ayakları ahşap darağacı platformundaydı; sonraki anda ise görünmez bir zincirle yukarı doğru çekilirken, ne altında bir şey vardı ne de onu tutan bir şey vardı. Soğuk rüzgâr yüzüne vurdu, nefesi ciğerlerinde ve atacağı çığlık boğazında takılı kaldı. Neler olduğunu merak etmek için saniyeleri bile olmamıştı... imtihan bu muydu? Ne yapması gerekiyordu? Nasıl hayatta kalacaktı? Ardından yukarı yükselişi durdu ve Kiva düşmeye başladı.

Salt dehşet, ayakları katı zemine çarpmadan önce onu ele geçirdi. Bedeni, bacakları ağırlığını kaldıramayınca bir yığın hâlinde olduğu yere çöktü.

Ölmemişti.

Fakat yer de onun için güvenli değildi.

Kiva ayağa kalktığı anda, doğu köşesine bakan ve dış duvara dik duran bağımsız nöbetçi kulelerinden birinin tepesinde olduğunu fark edince korku içine çörekledi.

Çok yüksekteydi. *Çok yüksek.*

Arkasından gelen gürültüye dönünce kraliyet muhafızlarının yüzbaşısının çevik bir şekilde birkaç adım öteye indiğini gördü, o da prensesin elemental büyüyle buraya gelmişti.

“Prenses Mirryn’in seni daha yukarıdan bırakmadığına şükret, yoksa şu an ayakta duramıyor olurdun,” dedi yüzbaşı, Kiva’nın bütün bedeninin titrediğini fark etmişti.

Kiva midesinin bulanmasından korktu. İtibarı bu şekilde uçup gidecekse en azından yüzbaşının cilalanmış botlarını da mahvetmeyi umuyordu.

“Prens ve prenses, Kanun Kitabı’nın beşinci maddesi gereğince Tilda Corentine’in cezasının sana aktarılması talebini kabul etti,” diye devam etti yüzbaşı. Bakışları Kiva’nın üstündeydi. “Şayet sağlığıyla alakalı raporlar doğruysa, kendi hayatını bir hiç uğruna feda ediyorsun demektir. Bu yüzden sana talebini iptal etmen için son bir şans bir veriyorum.”

Kiva hiçbir şey söylemedi çünkü eğer ağzını açarsa tam olarak da yüzbaşının önerdiği şeyi yapacağından korkuyordu. Fakat tek yapması gerekenin imtihanları adım adım geçmek olduğunu hatırlattı. Bunu yapabiliyordu. Bunu *yapardı*.

Ölmesine izin verme.

Kiva’nın asi kraliçeyi hayatta tutabilmek için bildiği tek yol buydu. Kiva Hava İmtihani’ndan sağ çıkarsa *-çıkınca-* o zaman Tilda’nın iyileşecek daha fazla zamanı olur ve asiler ikisi için gelene kadar da Kiva zaman kazanmış olurdu.

Fakat... eğer Kiva bugün ölürse... ölümler, yaşayanların suçlamasına katlanmak zorunda değildi. Tilda’nın kaderi onun sorumluluğu olmaktan çıkardı.

Kiva sessiz kalınca, “Öyle olsun,” dedi yüzbaşı fakat hoşnutsuz görünüyordu. Kiva, yüzbaşının onun kim olduğunu bilip bilmediğini, onu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti ama öyle olsaydı yüzbaşının ona çok daha farklı davranacağını düşünürdü.

Her şey yolunda. Hepsi geçecek.

Kiva derin bir nefes aldı ve anıyı yeniden kenara itti.

“Kiva Meridan.” Veliht prensin gürleyen sesi hem onu hem de yüzbaşını bekçi kulesinin balkonundan aşağı bakmaya sevk etti. “Suçlanan asi kraliçenin yerine Hüküm İmtihanları’nı üstlenmek için gönüllü oldun. Bugün Hava İmtihani’yle yüzleşeceksin. Son olarak söylemek istediğin bir şeyler var mı?”

Kiva’nın söyleyecek çok şeyi vardı fakat bunların hiçbiri imtihanından canlı çıkarsa onu hayatta bırakacak şeyler değildi, o yüzden çenesini tuttu ve başını salladı. Ne Tipp’i, Jaren’ı, Tilda’yı ve Naari’yi en son gördüğü yere bakmaya cesaret edebildi ne

de cesaretini kaybetmemek için Mot ya da başka tanıdık yüzlere bakındı.

“Pekâlâ,” dedi Prens Deverick, herkes duysun diye sesini temel büyüyle yükseltmişti. Kiva daha önce hiç böyle bir güç kullanımını görmemişti. Başka bir zaman olsaydı, buna ve prensesin Kiva ile yüzbaşını nöbetçi kulesine taşımaya ağzı açık kalırdı. Fakat hayran kalmak yerine, ileride olacak olanı duymak için beklerken korkudan altına etmemeye çalışıyordu. *İyi olacak*, diye kendine hatırlattı. Hayatta kalacaktı. *Kalacaktı*.

“Yüzbaşı Veris,” diye devam etti Prens Deverick, “ilk imtihanı şampiyona anlatma nezaketinde bulunur musunuz?”

Kiva, yüzbaşına doğru döndü. Şu an bu kadar soluk oluşunun yeni bir durum olmadığını yüzbaşının varsayabilmesini diledi.

“Hava İmtihanı gayet basittir,” dedi Veris. Buldukları kiremitli zemini işaret etti. “Buradan, şuraya atlayacaksın.”

Kiva, gözleriyle Veris’in parmağını takip etti. Varış yerini anlayınca başı döndü.

Doğu duvarının tepesi... *dokuz metre uzağa*.

“Bu imkânsız.” Kiva boğazı sıkışınca boğulur gibi oldu, özgüveni aniden kaybolmuştu.

“Kolay olsun diye yapılmadı,” dedi Veris, acımasızca.

Kule duvara yakın olsaydı bile zorlu bir atlayış olurdu. Ama aralarında bu kadar mesafe varken, aşağıdan izleyenlerin doldurduğu yeri de hesaba katınca...

Kiva’dan inanamayan bir kahkaha yükseldi. İlk imtihandan sağ çıkma düşünceleri buraya kadardı. Pişmanlıkla karışık panik nedeniyle sırtından ensesine doğru bir ürpertinin tırmandığını hissetti.

“Kayıtlara göre,” dedi Yüzbaşı Veris, “birinin tek bir sıçrayışta ulaşabildiği kaydedilmiş en uzak mesafe 8,8 metreden biraz daha fazla. Bu mesafe ondan çok da fazla değil.”

“*Zeminin üstünde*,” dedi Kiva ters bir şekilde. “Ve tahmin ediyorum ki öncesinde hızını alarak atlamıştır.”

Veris tavrını bozmadı. “Atlayabilirsin ya da ben seni itebilirim. Seçim senin.”

Kiva ona sunduğu seçimle tam olarak ne yapabileceğini söylemek istedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve balkonun kenarına doğru yaklaştı. Kenardan bakmak ve yere olan mesafeyi kestirmek için çürük tahta tırabzana ellerini yerleştirdi. Başı döndüğü için hemen geri çekildi.

“Yapamam... Yapamazsın... Mümkün değil...” Kiva cümle bile kuramıyordu. Havayı tekrar içine çekti, artan histerisini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Bütün gün seni bekleyemeyiz,” dedi prens, sesini yükselterek. Sabırsızlığı, ses tonuna yansıyor. “Otuz saniyen var şampiyon, yoksa pes ettiğini varsayacağız.”

Kiva'nın görüşünde ışıklar patladı. Pes etmek başarısızlık demekti ve başarısızlık da hem kendisinin hem de Tilda'nın öleceği anlamına geliyordu. En azından, Tipp artık koz olarak kullanılamayacağı için güvende olurdu ama Kiva gidince onu kim koruyacaktı?

Bu fikir, korkusunu arttırmak yerine onu sakinleştirdi. Zihnine gelen ani bir farkındalık, kurtarmaya çalıştığı hayatını kaybetmesinin, hepsini korkakça bir ölüme mahkûm etmesinden daha iyi olduğunu anlamasını sağladı.

Zaman. İhtiyacı olan tek şey *zamandı*. Bir şekilde bir mucize gerçekleştirebilirse, bir şekilde imtihandan sağ çıkabilirse...

Özgürlüğü bir sıçrayış uzaklığında olabilirdi.

İçine rahatlatıcı son bir nefes çeken Kiva, cesaretini topladı ve tırabzanı işaret etti. “Açın bunu.”

Yüzbaşı Veris onu verdiği emir yüzünden azarlamadı, belki de verip verebileceği tek emir olduğunu düşünmüştü. Parmaklarını şıklatınca kulenin içindeki iki gardiyan acele ederek dışarı çıktı ve bariyerin köşesindeki mandalı havada sallanır şekilde bırakarak çıkardılar.

“Yirmi saniye, şampiyon,” diye duyuldu prensin sıkılmış sesi.

Kiva balkonun kenarına yaklaştı ve kendini aşağıya bakmaya zorladı. Soylular ve Rooke'un hâlâ aşağıdaki darağacı platformunda olduğunu, yüzleri parlayan mahkûm kalabalığının beklentiyle yukarı baktığını görebiliyordu.

Eğleniyorlardı. Hepsi *eğleniyordu*, Kiva'nın yaşamı ya da ölümü onlar için bir gösteriden başka bir şey değildi.

"On saniye ve sonra başarısız sayılacaksın," diye ilan etti prens.

Kiva gözlerini kapadı, izleyen ve bekleyen herkesin görüntüsünü zihninde dışarıda bıraktı.

"*Dokuz!*" diye bağırdı aşağıdaki kalabalık.

Kiva gerilemeye başladı.

"*Sekiz!*"

Bir adım, bir adım daha, bir adım daha.

"*Yedi!*"

Yüzbaşı Veris'in yavaşça yolundan çekildiğini fark etti, diğer gardiyanlar izlemek için balkonda kalmıştı.

"*Altı!*"

Geri gitmeye devam etti, bir adım... "*Beş!*" Bir adım daha... "*Dört!*" Bir tane daha... "*Üç!*" Ta ki Kiva açık kenardan en uzak noktaya varana dek.

"İki saniye, şampiyon!" diye uyardı prens.

Ölmesine izin verme.

Hayatta kal.

Kiva öne doğru fırlarken zihnini boşalttı ve bütün odağını önündeki göreve verdi. İradesiyle, bacaklarının güçlenmesini, bedeninin hafiflemesini ve varoluşundaki bütün atomların havayla dolmasını sağlayarak kule boyunca koşup güçlü bir sıçrayış yaptı.

Hayatta kal.

Geliyoruz.

Soğuk rüzgâr cildini yaktı ve Kiva havayı yarararak giderken giysilerini sertçe çekiştirdi. Yapıyordu... *gerçekten* yapıyordu. Duvar, hızlanan her kalp atışında giderek yaklaşıyordu, nabızı

o kadar gürültülüydü ki neredeyse havanın şiddetli uğuldamasını bile bastırıyordu.

Yakına ve daha yakına süzüldü, yer çekimine karşı koyarak geçen her salisede doğu duvarının üstüne daha da yaklaşıyordu.

Başaracaktı, ilk imtihanda başarılı olup, ihtimalleri yenecekti. Galibiyet duygusu içinde yükseldi. Neredeyse altında katı duvarı hissedebiliyordu, neredeyse zaferin tadını alabiliyordu.

Ancak ardından düşmeye başladı.

Çok yakın... Kiva *çok yakındı*. Uzanıp kenarından tutunabilse, o zaman halledebilecekti...

Artık çok geçti.

Çoktan aşağıya düşmeye başlamıştı. Giderek aşağı, aşağı, *daha aşağı* düşüyordu.

Her şey yolunda. Hepsi geçecek.

Babasının sesi kulaklarında yankılandı ve Kiva bu defa sesi kenara itmedi. Kiva düşerken yanında babasının olmasını istemişti, sonu yaklaşırken onun tesellisine ihtiyaç duyuyordu.

Her şey yolunda. Hepsi geçecek.

Kiva gözlerini kapadı, kaçınılmaz olanı izlemek istemiyordu. Gözlerini açmadı ve babasını, hayatının ondan alındığı gün olanları düşündü. Son on yıldır günleri sayılıydı ve bugün o sürenin sonuna gelinmişti.

Her şey yolunda. Hepsi geçecek.

Aniden kulaklarındaki uğuldama durdu, soğuk rüzgâr kayboldu ve sonra...

Acı.

Kör edici, *dayanılmaz bir acı* Kiva'nın vücudunun her yerine dağıldı.

Ve sonra Kiva'nın bilinci kapandı.

BÖLÜM ON İKİ

“Her şey yolunda. Hepsi geçecek.”

Kiva, kraliyet muhafızları tarafından etrafları sarılırken ne babasının elini bıraktı ne de diğer taraftaki kardeşinin elini. En yakında olan askerler, onun ve Kerrin’in sepetlerini ezip geçince, topladıkları böğürtlenlerin tatlı aroması burnuna doldu, bütün o sıkı çalışmaları çamurun dibini boylamıştı. Anneleri reçeli bu akşam yapamazdı, artık mümkün değildi bu.

“Faran Meridan, tutuklusun,” dedi direkt olarak babasının önünde duran gardiyan. Nazik bir yüzü var, diye düşündü Kiva, o yüzden niye bu kadar öfkeli görüldüğünü anlayamadı. Göğsünün üstündeki altın arma, sadece gümüş birer amblem taşıyan diğer askerlerden farklıydı.

“Hangi suçla?” diye sordu Faran.

Kiva, sesinde garip bir duygu fark edince babasına baktı. Kerrin ve kendisi geçen yaz nehirde oynarken, kimin en derine dalıp nefesini en uzun süre tutabileceğini denedikleri zaman da benzer bir duygu hissetmişti. Kiva açık farkla kazanmış ama su üstüne çıktığında, bir daha asla su altında bu kadar uzun süre kalmamasını söyleyen babasının titrediğini görmüştü.

Şimdi de sesinde aynı o ton vardı, titreyen eli Kiva'ninkini sanki ikisini de sakinleştiresin diye sıkıca kavramıştı.

Kiva orada olduğunu hissetmesi için elini daha da sıkı tuttu. Askerler etraflarını sarmak için onların kulübesinden dışarı

taştıklarında, babası ona her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Kiva da inanmıştı, babasının ona asla yalan söylemeyeceğini biliyordu.

“Pazar yerinde tanınan bir asiyle görülmüşsünüz,” diye cevap verdi altın armalı gardiyan. “Krallığa ihanet şüphesiyle hapsedileceksiniz.”

Kiva'nın babası, uzun bir süre boyunca konuşamıyor gibi göründü, yüzü yavaş yavaş yükselmekte olan ay kadar beyazdı.

“Ben... Siz...” Faran omuzlarını dikleştirdi ve tekrar denedi. “Pazar yeri insan doludur. Bilmeden bir sürü asiyle bir araya gelmiş olabilirim. Kim bilir, belki onları iyileştirmişimdir. Ben bir şifacıyım, bana her kesimden insan gelir ve onlara yardım etmeden önce soru sormam.”

“Belki de sormalısınız,” dedi gardiyan duygusuzca. “Çocukların yanından çekilin ve kendi isteğinizle gelin, yoksa sizi zorla götürürüz.”

Faran'ın tutuşu ezici hâle geldi. Kiva'dan korkuyla bir ciyaklama çıktı, nefesi kesilen kardeşinden ise daha da gürültülü bir ses çıktı. Kerrin'a döndü, gümüş böğürtlenlere bulanmış ağzını ve kendisinininkiyle aynı renkte olan, büyümüş zümrüt gözlerini gördü. Yanında titriyordu ve babasının kavrayışı canını yakmaya başlasa da Kiva küçük kardeşinin yapışkan parmaklarını nazik ve rahatlatıcı bir şekilde sıkmaya özen gösterdi.

“Ben yapmadım... Beni ailemden alamazsınız,” dedi Faran.

“Ailenin geri kalanı çoktan kaçtı,” dedi gardiyan. Zırhlı eliyle, annesi ve büyük kardeşlerinin en son bulunduğu tepedeki kulübeye doğru işaret etti. Evlerinden duman yükselmeye başladı, yanıp sönen turuncu bir parıltı pencerelerden geceye akıyordu. “Öteâleme dua et ki onları kovalamayacak kadar çok istiyoruz seni, yoksa onlar da seninle birlikte Zalindov'a geliyor olurlardı.”

“Zalindov mu?” Faran ayaklarının üstünde sallandı. Kış havasına rağmen avuçları terden kayganlaşmış olan Kiva'nın, onun elini daha güçlü tutmasına sebep oldu. “Bunu yapamazsın... Beni oraya gönderemezsiniz...”

“Yeter,” diye lafını kesti altın armalı gardiyan. En yakındaki iki askere baktı ve emretti: “Götürün onu.”

Bu iki kısa sözcük Kiva'nın paniğini açığa çıkardı..

“Hayır!” diye çığlık attı, babasını daha da sıkı tutarak.

“Baba!” diye çığlık attı Kerrin.

Askerler çekilmiş kılıçlarını kaldırdı ve ilerleyip aralarındaki mesafeyi kapattılar. Faran, elini Kiva'dan kurtardı ve üç adım sendeleyip dengesini kaybederek yere düşmesine neden olacak derecede yeterli güçle onu itti.

Kerrin da onunla beraber düşmeliydi ama böğürtlen yüzünden kayganlaşmış olan parmakları, geriye sıçrarken Kiva'nın ellerinden kaydı. Sıçrayışı babasına doğru değil, Faran'ın aloe otu stokunu kesmek için kullandığı hançere doğruydu.

“KERRİN! YAPMA!” diye bağırdı Kiva.

Kerrin onu duymadı ya da dinlemedi. Bunun yerine, bıçağı kaptı ve haykırarak, yaklaşan gardiyanlara doğru fırladı.

Her şey bir anda, o kadar hızlı oldu ki, yerdeki Kiva, Kerrin'in ne yaptığını çok geç olana dek fark edemedi.

Bir an için Kerrin öne doğru ilerliyordu; sonrasında, göğsünü ve oraya gömülmüş kılıcı tutarak yere düşüyordu.

Askerin kılıcını geri çekmesi yıllar sürmüş gibiydi... Et ve kemiğin içinde hareket eden çeliğin sebep olduğu hastalıklı sesin kayboluşu... İzleyenlerin ne olduğunu tamamen idrak edebilmeleri yıllar sürdü.

“HAYIR!” diye haykırdı Faran, oğlunun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve küçük çocuğun göğsüne ellerini bastırdı. “Hayır, hayır, hayır!”

“Kerrin,” diye fısıldadı Kiva, gözleri yaşlarla dolmuştu. Çamurun içinden onlara doğru ilerlemeye çalıştı; elleri, dizleri ve giysileri böğürtlene bulanmış şekilde koşturdu. “K-Kerrin!”

“Birileri bana bir şey versin... bir şey verin...” Faran hıçkırıklar yüzünden lafını bitiremedi, birilerinin ona getirebileceği bir şey

yoktu. İşe yarayacak bir ilaç yoktu, Kerrin'in gözleri kayıp giderken kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

"H-hayır!" dedi Kiva, yapış yapış elleriyle ona doğru uzandı. "Hayır! KERRIN! HAYIR!"

Babası gibi yaraya parmaklarını bastırıp ona dokunmasına fırsat kalmadan, bileğinden tutan demirden bir el Kiva'yı ayağa kaldırdı.

"Bu yaşanmamalıydı," diye hurlayarak konuşan birinin sesini duydu. Altın armalı adamdı. "Bu asla yaşanmamalıydı."

"BIRAK BENİ!" diye bağırdı Kiva, tekmeler savururken gözlelerinden yaşlar akıyordu. "BIRAKIN... GİT MEM GEREKİYOR... BIRAKMANIZ LAZIM..."

"Onu kaldırın," diye emir verdi gardiyan, Faran'ı tutan askerlere. Kılıcı Kerrin'in kanıyla ıslanmış olan, yüzü kül rengine dönmüş gardiyan hareketsiz durdu, ta ki diğerleri onu kenara itene dek. Ancak o zaman kendine gelip kılıcını sildi ve diğerleriyle birlikte ilerledi. "Emirlerimiz açık."

"BABA!" diye haykırdı Kiva, hâlâ gardiyana tekmeler savuruyordu ama adamın tutuşu gevşemiyordu. "BABA!"

Faran, Kiva'nın yalvarışlarına tepki vermiyor, en küçük oğlu kadar cansız duruyordu. Gardiyanlar onu kaldırıp sürüklemeye başlayınca da hiç mücadele edip direnmedi.

"BABA!" diye haykırdı Kiva tekrar.

"Oğlanı gömün," diye emir verdi onu tutan adam, askerlere. Daha kısık, hırıltılı bir sesle, ekledi: "Ama dikkatli olun. O sadece bir çocuk."

Gardiyanlar Kerrin'i almak için harekete geçince Kiva, onu esir alan adama karşı daha sert hareket etmeye başladı. "DOKUNMAYIN. ONA!" diye feryat etti. "SAKIN... ONA... DOKUNMA..."

"Bunun için üzgünüm, küçük kız," diye mırıldandı onu tutan adam. "Fakat sen kaşındın."

"BIRAK BENİ!" Kiva hıçkırırken nefes almakta güçlük çekiyordu. "BABA! BA..."

Fakat ani bir acı, ağlamasını yarıda kesti. Görüşüne karanlık dolmaya başladı, dünyası ve hayatı bir anda yok oluyordu.

“Bütün gün seni bekleyemem, şifacı. *Uyan!*”

Kiva'nın gözleri sert bir sallantıyla aniden açıldı, nefesi tıkanarak öksürük krizine dönüştü. Doğrulup oturmak zorunda kaldı.

Nefes alamıyordu.

Ciğerlerine hava çekemiyordu.

Yapamıyordu...

Yapamıyordu...

“Ah, bu kadar dramatik olmayı bırak,” dedi kibirli bir kadın sesi, Kiva'nın sırtına bir el sertçe vurmada saniyeler önce.

Kiva, öksürüp öğürürken kendisine saldıran kişiyi itmeye çalıştı ama çabası boşunaydı. Acı kollarını kamçladı, bacaklarına inip karnından geçti. Her yeri ezilmiş gibi hissediyordu, sanki biri bir satırla gelmiş ve onu lime lime etmişti.

“Öteâlem aşkına, normal bir insan gibi nefes alsana,” diye emir verdi hâlâ sırtına vuran kişi. “Bu o kadar da zor değil.”

Kiva öksürmeyi yavaşça bıraktı. Fakat hâlâ vücudunun her bir parçası ağrıyordu. Ciğerlerini havayla doldurmaya çabalaması yüzünden gözlerinden yaşlar aktı ve bulanık görüşünü gidermek için titreyen eliyle gözlerini sildi. Açık bir şekilde etrafını görmeyi başardığında o kadar keskin bir nefes aldı ki neredeyse tekrar öksürmeye başlayacaktı.

“Ma-majesteleri.” Kiva maskeli prensesin revirde yatağının yanındaki bir taburede oturduğunu görünce nefesini tuttu. “Siz... burada... ne...”

“Tekrar ölmeye başlamadan önce şunu iç,” diye lafını böldü Prenses Mirryn ve Kiva'nın önüne küçük bir taş bardak itti. Sadece dörtte biri doluydu ve Kiva'nın beyaz sıvının haşhaş sütü olduğunu anlaması için koklamasına gerek yoktu. Normalde, zihninin

açıklığını engelleyecek hiçbir şey istemezdi, özellikle de karşısında bir Evalon soylusu varken ama vücudunun her yerine yayılan acı yüzünden bırakın konuşmayı, zar zor düşünebiliyordu.

Ceviz aromalı ilacı bir dikişte bitiren Kiva, prensesin ilacın etki göstermesini beklemesinden memnundu. Aldığı doz onu bayıltacak ya da kafasını iyi yapacak kadar fazla değildi ama acısını hızla azalttı, öyle ki acısı âdeta bir *uğultuya* dönüşmüştü.

“Daha iyi misin?” diye sordu Prenses Mirryn.

“Çok daha iyiyim,” dedi Kiva. Lafına devam etmek için kendini zorladı. “Teşekkür ederim.”

Kiva yastığını dikkatlice, çok dikkatlice döndürdü ve duvara sırtını verdi; hafifçe inledi ve daha fazla haşhaş sütü almak istedi. Ama şimdi bedeni daha destekliydi ve birkaç yatıştırıcı nefes sonrası, ağrıları tekrar katlanılabilir hâle gelmişti.

“Yapmalı mıyım... şey...” Kiva yatağında uzandığı yerden reverans yapmaya çalıştı.

Mirryn homurdanarak güldü. “Denediğini görmek isterdim.”

Kiva bunu, görgü kurallarına uymadığı için prenses tarafından cezalandırılmayacağı şeklinde algıladı.

“Sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsun?” dedi Mirryn. Bardağı Kiva’dan aldı ve sanki elleriyle bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi parmaklarının arasında döndürdü.

Kiva soruyu düşündü ve yavaşça cevapladı. “Dürüst olmak gerekirse, asıl merak ettiğim şey *benim* niye burada olduğum.”

Haşhaş sütü etkisini gösteriyordu. Dikkati, fiziksel rahatsızlığından kurtulan Kiva, Hava İmtihani’nda gerçekleşen olayı hatırladı. Anlık durumunu zihninde bir şeyle bağdaştıramıyordu.

“Düştüm,” diye devam etti Kiva. “Ölmüş olmalıydım.”

“Evet,” diye cevapladı Mirryn. “Öyle olman gerekirdi.”

Prenses daha fazlasını söylemedi, Kiva o anda bir sürü soru sormak istese de çenesini tutup bekledi. Sessizliği revirde etrafa bakınmak için kullandı, veliaht prensin kız kardeşinin yanında olmadığını fark etti. Fakat köşedeki yatağın etrafında

-Tilda'nın yatağıydı- perdelerin çekili olduğunu gördü ve umutla Jaren ve Tipp'in hasta kadını hüküm bittikten sonra buraya geri getirdikleri çıkarımında bulundu. Oğlanların ikisi de odada değildi ama Yüzbaşı Veris revirin girişinde duruyordu, tetikte olan gözleri önce prensesten Kiva'ya, sonra da yere döndü. Etrafta ne kraliyete ait bir muhafız vardı ne de diğer gardiyanlardan biri.

Yüzbaşıyı gören Kiva'nın ağrıyan karnı kasıldı, yollarının ilk kesiştiği zamanın anısı zihninde tazeydi. Hâlâ yüzbaşı onu kollarıyla havaya kaldırdığında nasıl hissettiğini, kurtulmak için bütün gücüyle savaştığı o aman vermez kavrayışı hatırlıyordu. Erkek kardeşinin hayatının sonlandığı gün orada olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Başka bir açıdan, *kendi* hayatının da bittiği gündü.

Kiva yutkunarak önüne döndüğünde prensesi onu incelerken buldu. Başka yere bakması gerektiğini, az da olsa saygı göstermesi gerektiğini biliyordu fakat bunu yapacak hâli yoktu. Mirryn'in bakışlarına korkmadan karşılık verdi, prensesin maskesi mavi bakışlarındaki entrikayı saklamayı beceremiyordu.

"Yapacaktın," dedi Mirryn sonunda. "Onun için ölecektin."

"Teknik olarak, onunla *birlikte* ölecektim," dedi Kiva. "Ben ölürsem o da ölür, hatırladınız mı?"

"Ve sen yaşarsan o da yaşar," diye karşılık verdi prenses. "Eğer sonraki üç imtihandan sağ çıkarsan, krallığın en çok aranan kadını serbest bırakmış olacaksın."

"Bence şu an endişelenmenizi gerektirmeyecek kadar büyük bir *eğer* bu."

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi Mirryn. "Çalmaya çalıştığı taht *senin* değil."

"Onu gördünüz mü?" Kiva kafasıyla kapalı perdeyi gösterdi. "Yakın zamanda herhangi bir şeyi çalabilecek gibi durmuyor."

Kiva daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama prensesin maskesinin ardında kısılan gözlerini görse bile sözünü sakınmayı kendine yediremiyordu.

Lafını geri almaya ve açık sözlülüğü için haşhaş sütünü suçlamaya direnen Kiva, çenesini kaldırdı ve gözünü kırpmadan prensese bakmaya devam etti. Uyandığında, Tipp, Mot, Jaren ya da başka birinin yanında olmasını diledi... Hatta Naari ya da başgardıyan bile olabilirdi. Sorularını sorabileceği herhangi biri... Ama madem yalnızca Mirryn buradaydı, onunla idare etmek zorundaydı.

“İmtihandan nasıl sağ çıktım?” diye doğrudan sordu Kiva. Dolambaçlı şekilde konuşmak için fazla yorgun ve yaralıydı.

Mirryn bardağı Kiva'nın yatağının yanındaki masaya koydu ve kırmızı pelerininin işlenmiş uçlarıyla oynamaya başladı. “Bana sevgilimi hatırlatıyorsun. Eğer senin bugün öldüğünü öğrenseydi asla çenesi durmazdı. Senin cesaretine sahip birine mücadele şansı verilmeli. O olsa bana bunu söylerdi.”

Kiva'nın dünyası sarsıldı. “Beni *siz* mi kurtardınız?”

Mirryn homurdandı. “Tanrılar, hayır. Sana bir şey olup olmadığını neden umursayayım?” Omzunu temizler gibi eliyle silkerek, devam etti. “Öte yandan, aptal kardeşim...” Gözlerini devirdi. “Öyle görünüyor ki veliaht prenslerin bile güzel bir yüz görünce aklı çelinebiliyor. Çekicilik belli ki *çok* daha önemliyken kimin adalete ihtiyacı var ki?”

“Anlamadım, beni *Prens Deverick* mi kurtardı?” Kiva'nın zihni dönmeye devam etti.

Mirryn'in soluk kaşı maskenin arkasında çatıldı. “Kuleden aşağı on beş metre düştün. Kendi başına sağ kalmadın tabii ki.”

“Ben... Siz... O...” Kiva cümle kuramadı. Vallentis ailesiyle ilgili bildikleri düşünülünce... Zalindov'da olma sebebinin en başından beri onlar olduğunu... Bu olası olmayan gerçeği anlayamıyordu. “Fakat... *Neden?*”

Prens sabırsız bir ses çıkardı. “Söyledim ya. Beni dinlemiyor musun?” Peleriniyle oynamayı bıraktı ve kollarını kavuşturdu. “Boş ver, hayatta olduğun için memnun olmalısın.”

Kiva yatağında hareket etti, ağrıdan yeniden yüzünü buruşturdu ve kendini mırıldanmaktan alıkoyamadı. “Neredeyse.”

“Anlamadım?” Tek kaşı havada olan Mirryn’in ikinci kaşı da yükseldi.

“Neredeyse dedim,” diye tekrar etti Kiva. “Vücudumdaki bütün kemikler kırılmış gibi hissediyorum.”

Presesten şaşkın bir kahkaha yükseldi. “Kardeşime hayatını kurtardığı için gösterdiğin minnettarlık bu mu yani?”

“O şu anda burada değil.”

“Hayır, ama *ben* buradayım,” dedi Mirryn, sesinde tehlikeli bir ton vardı. “Ve az da olsa saygı göstersen iyi edersin.”

Kiva kiminle konuştuğunu kendine hatırlatırken ayıldı. Eğer kasten krallıktaki en güçlü insanlardan birinin damarına basıyorsa ilaç onu düşündüğünden daha fazla etkiliyor demekti. Buna ek olarak, prenses haklıydı... Prens Deverick onu *kurtarmıştı*, sıg sebeplerden dolayı olsa bile.

“Özür dilerim, majesteleri,” dedi kendini zorlayarak. Sözler, ağzını ateş gibi yakıyordu sanki. “Lütfen kardeşinize minnettarlığımı iletin.”

Mirryn geri yaslandı, mavi gözleri kısılmıştı. Uzun bir sessizlik sonrası tekrar konuştu: “Hayal kırıklığına uğradım. Daha fazla mücadele bekliyordum senden.”

Kiva’nın alnını kırıştı. “Zorlu biri olmamı mı *istiyorsunuz?*”

“Darağacı platformuna atladığında gördüğüm o cesur duruşu göstermeni istiyorum,” dedi Mirryn. “Nöbetçi kulesinden atlamayı sağlayan o yürekliliği göstermeni istiyorum. Sevgilimin burada olsaydı sana tezahürat yapacağı bir canlılığı, aynı zamanda erkek kardeşimin seni hayatta tuttuğu o canlılığı istiyorum.”

“Beni kurtaran şeyin yüzüm olduğunu söylemişsiniz,” dedi Kiva dümdüz.

“Onun bir aptal olduğunu da söyledim.”

“Ecelime susadığımı da iddia ettiniz,” diye hatırlattı Kiva. “İki kere.”

“Ve şimdi kendine bir bak, iyisin ve hayattasın,” diye karşılık geldi Mirryn'den.

“Tamamen kardeşiniz sayesinde,” dedi Kiva, ses tonunda suçlama ve kafa karışıklığı vardı. “İmtihanda kazanılmış bir başarı sayılıyor mu bari? Tekrar denemem...”

Prenses Mirryn elini sallayarak Kiva'nın sözünü kesti. “Yasaya göre imtihanı atlattın. Hayatta kaldın ve önemli olan bu.” Kiva karşı çıkmak için ağzını açınca Mirryn ona keskin bir bakış attı ve şöyle dedi: “Hiç başlama. Düşüncesizce davranan *ben* olmadığım hâlde müdahale etmekle ilgili ders bana çoktan verildi. Ama *tabii ki* bu olaya zorla sürüklenmeliydim, değil mi?”

Mirryn sinirle mırıldanmaya devam ederken, Kiva yeniden boş revire göz gezdirdi. “*Peki*, Prens Deverick nerede? Neden burada değil?”

Prenses eğlenmiş bir ses çıkararak kahkaha attı. “İşte *bu* mükemmel bir soru. Kardeşim düşüncesiz, fevri bir aptaldır fakat yine de tanıdığım en iyi insanlardan biri olmayı beceriyor. Şu an biz konuşurken büyük ihtimalle suçlularla arkadaş olup hayat boyu sürecek dostluk bağları kuruyordur.” Mirryn lafına sinsice devam etti: “Senden çok etkilendi, anlarsın ya, şu anda hâlâ hayatta olman yeterli kanıt değilmiş gibi.”

Prensin toplanmış kalabalığın karşısında *onu sevdim* dediğini hatırlayınca, Kiva'nın yanaklarına sıcaklık hücum etti. Prensesin bunu fark etmemesini uman Kiva konuştu: “Size ders veren kişi... Yüzbaşı Veris'ten mi bahsediyorsunuz?”

Yüzbaşı, kendi ismini duyunca gözlerini çevirdi fakat bunun dışında yüzü ifadesizdi ve olduğu yerden kıpırdamadı.

Mirryn tekrar güldü. “Veris, koca bir yufka yüreklinin tekidir. Kuleden atlayıp seni yakalamadığına şaşırıdım.”

Kiva hiçbir şey söylemedi, ağzını açarsa söyleyeceği şeylerden korktu. Adamla ilk karşılaşmasını ve onun kendinden götürdüğü her şeyi -Vallentis ailesi adına götürdüğü her şeyi- açığa vurmaktan korktu. *Mirryn*'in ailesi adına.

Kiva'nın nefret ettiği ve yaşadığı sürece de nefret edeceği o aile...

“Hayır, kardeşim ve benim için bazı... seçmece söylemleri olan kişi Başgardiyen Rooke'tu,” diye açıkladı Mirryn.

Kiva o söylemlerin ne olduğunu bilmek için birçok şeyden vazgeçerdi. Kraliyet ailesinden olmayan herhangi birisi için bir imtihana müdahale etmek ağır ceza anlamına gelirdi: mahkûm edilmek, hatta belki de ölüm. Ama bir *preense*? Hem de tahtın varisine? Kiva, prensin Rooke'la sorun yaşamamasına rağmen, Deverick'in derisini yakın zamanda kazıyacağından şüpheliydi.

“Başgardiyen, kardeşimin eylemleriyle alakalı memnuniyetsizliğinin altını çizdi ve bizim açık şekilde... sonraki üç imtihana katılmamızın hoş karşılanmayacağını belirtti,” dedi Mirryn. “Aramızda kalsın, buna çok üzülmediğimi söyleyemem.” Havayı koklayıp burnunu kırıştırdı; sanki bizzat havanın kendisinden rahatsız oluyor gibiydi.

Ne Rooke'un prens ve prensesi azarlamış olması, ne de onların başgardiyenin isteğine boyun eğmiş olması Kiva'yı şaşırttı. Sonuçta Evalon soylularının son isteyeceği şey en büyük düşmanlarını kilit altında tutan adamlarla aralarının bozulmasıydı.

“Peki siz neden *buradasınız*, prenses?” Kiva sonunda sormuştu. Özellikle de soylulara Rooke tarafından uzaklaşmaları emri verilmişken cevaplara ihtiyacı vardı. Mirryn'in revirde olmak için ya da bir prensesin bir mahkûmla konuşarak zaman harcamaya tenezzül etmesi için hiçbir sebep yoktu. “Kardeşiniz bir sebepten dolayı beni kurtardı. Bu, size söylediği hangi tuhaf sebepten dolayı olursa olsun. Ve minnettarım, gerçekten öyleyim. Ama bu yatağımın ucunda benim uyanmamı *beklemenizin* nedenini açıklamıyor. Bana söylemediğiniz şey nedir?”

Prensese elini kaldırıncaya, Kiva irkilerek bilinçsizce kendini savunmak için geriye doğru hareket etti. Mirryn'in gözleri maskesinin ardında titreşti ama hiçbir şey söylemedi, bunun yerine elini yavaşça bir yumruk şeklinde kapattı. Bunu yapınca

etraflarındaki hava dalgalandı ve Kiva'nın kulakları değişen basınç yüzünden tıkanı. kafasının içine pamuk doldurulmuş gibi hissediyordu.

"Etrafımızda bir hava cebi oluşturdum," dedi Mirryn, "özel konuşmak için." O anda dışarıya bakan ve devam eden konuşmanın içeriğinden habersiz olan Veris'e doğru kafasını salladı.

Prensesin yaptığı şeye hayranlıkla bakan Kiva, esneyerek basıncı geçirmeye çalıştı ama rahatsız edici hissiyat buna direndi.

"Yüzbaşı neden bu kadar sessiz olduğumuzu merak edip, yaptığım şeyi fark etmeden önce fazla zamanımız yok," diye devam etti prenses. Düzgün ve kültürlü sesinde bir parça aciliyet emaresi vardı. "Söyle bakalım, sonraki üç imtihandan sağ çıkabileceğine ne kadar güveniyorsun?"

Kiva, esneme çabalarını durdurup hava cebinin yarattığı garip duyguyu göz ardı edecek kadar şaşırmişti. "Sanırım doğru soru *ne kadar güvenmiyorsun?* olmalıydı."

"Ben ciddiym, şifacı."

"Ben de, prenses," diye hemen karşılık verdi Kiva. "Daha önce kimse dört imtihanın hepsinden sağ kurtulmayı başaramadı."

Kiva, geri kalan İmtihanlara girmeme ihtimalini ve ailesinin bundan çok daha önce onu kurtaracağına dair umutlarını itiraf edecek değildi.

Mirryn kafasını salladı. "Bu doğru değil. Uzun zaman önce sağ çıkan insanlar oldu."

Kiva alaycı bir ses çıkardı. Haşhaş sütü, Kiva'nın kendini koruma dürtülerini bastırıyordu. "Tabii ki sağ çıktılar çünkü o zamanki insanlar büyüye sahipti. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama şayet uzun süredir kayıp kardeşiniz değilsem, damarlarımda zerre kadar elemental güç yok."

"O hâlde diğer yeteneklerini kullanmalısın," dedi Mirryn, siniri bozulmaya başlamıştı. "Neler *yapabilirsin?*"

Kiva kollarını hızla etrafa açtı ve ani acı dalgası yüzünden yaptığı hareketten anında pişman oldu. “Etrafınıza bakın. Benim yapabildiğim bu... İnsanları iyileştirim. Bu kadar.”

“O zaman öleceksin.”

Üç kelime, Kiva'nın ciğerlerindeki nefesin donup kalmasına yetti.

Mirryn koltuğunda geriye yaslandı, yüzü az önce verdiği ölüm kararına rağmen ifadesizdi.

“Gerçek bu, böyle olduğunu biliyorsun,” dedi prenses soğuk bir tavırla. “Ve *sen* böyle bir sonu hak etmesen de geri kalan herkes *onun* hak ettiğini düşünüyor.” Mirryn zarif parmağıyla Tilda'nın kapalı perdesini gösterdi.

Kiva yutkundu.

“Öleceksin,” diye tekrar etti Mirryn, “ve o da ölecek.” Prenses ona acımasız bir bakış attı. “Dürüst olmam gerekirse, böyle olursa geri kalan herkes için çok daha az sıkıntı olur.”

Kiva nefesine içine çekti ama Mirryn konuşmasını bitirmemişti.

“*Fakat*,” dedi prenses, uzun ve yüksek sesle iç çekmeden önce, “görünüşe göre kendi iyiliğim için fazla yüce gönüllüyüm.”

Kiva'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Ne?”

Mirryn tekrar iç çekip konuştu: “Başgardiyen Rooke senin on yıldır burada olduğunu söyledi. *Sen bir hayatta kalansın*, Kiva Meridan. Ve eğer bu kadar uzun süre dayanabildiyse, bir altı haftanın daha üstesinden gelebilirsin. Özellikle de yardım alırsan.”

Kiva yaşananlara ayak uydurmakta güçlük çekiyordu, ağrı kesiciler zihnini normalden daha yavaş bir hâle getirmişti. Sözleri sanki ona...

“Al bunu,” dedi Mirryn, elini pelerinine daldırarak. Hâlâ her şeyden habersiz olan Veris'e hızlı bir bakış atıp parlak bir tılsım çıkardı.

Kiva söyleneni yapıp tılsımı eline aldı ve parmakları arasında çevirdi. Ne olduğunun farkına varınca, tılsımı prensesin suratına

geri fırlatmasının bahanesi olarak haşhaş sütünün etkisi altında olmanın yeterli olup olamayacağını düşündü.

Göz alıcı zincirin sonunda Vallentis armasının mükemmel bir tasviri vardı. Kılıç, ok, taç ve dört köşe saf altındı ancak elemental temsilleri renkli cevherlerden yapılmıştı. Su için safir, toprak için zümrüt, hava için topaz ve ateş için ise yakut kullanılmıştı.

Çok güzeldi.

Ama Kiva'nın nefret ettiği her şeyi *-her şeyi-* temsil ediyordu. "Pek hoş," derken elindeki prensese doğru geri itti.

Mirryn geri almadı. Bunun yerine konuşmaya devam etti:

"Ailemin çoğunda sadece bir elemental yatkınlığı var fakat ben iki tanesine birden sahibim. Senin de bildiğin gibi, hava..." Kiva'nın dikkatini çektiğinden emin olmak ister gibi duraksadı. "Ve ateş."

Yüzbaşı Veris'e hızla bir bakış daha atan Mirryn, Kiva'ya doğru döndü ve avucunu açtı. Elinin üstünde havalanan bir alev belirdi. Hayır, elinin *üstünde havalanan* değil, elinin tam *üstündeydi*. Tenini çevreliyor, bileğini bir o tarafa bir bu tarafa oynatırken alev teninin üstünde dans ediyordu. Ateş, ön kolunda gezinmeye başlamıştı ki Mirryn parmaklarını şıklatıp hepsinin kaybolmasına sebep oldu.

Cildi lekesizdi, pelerinin kolu hafifçe kararmış olsa da zarar görmemişti.

Kiva, prensesin bir tepki göstermesini beklediğini fark edince, öksürerek, "Etkileyici," dedi.

Mirryn sırttı ve Kiva'nın hâlâ elinde tuttuğu tılsıma doğru başını salladı. "Armanın üzerindeki yakut, benim gibi ateşi kullanan gücünü kullanarak saldırırsa, o kişinin ateş büyüsunü içine çeker." Mirryn'in sırtışı genişledi, yaptığı ima netti. "Ateş İmtihanı'nın ne olduğunu bilmiyorum ama bunu taktığın sürece..." Yenidem tılsımı işaret etti. "...içindeki büyü seni korur."

Kiva önce prensese sonra da tılsıma ağzı açık bakakaldı, dili tutulmuş gibiydi.

“Kimsenin görmesine izin verme, yoksa çaldığını düşünürler,” diye uyardı Mirryn. Duraksadı, sonra ekledi: “Benim edebileceğim yardım bu kadar. Son iki imtihan için başka bir şey düşünmen gerekecek.”

Kiva dilini yutmuş gibi başını salladı, hâlâ cevap verecek durumda değildi. Fakat parmaklarını tılsımın üstüne kapadı ve gözlerden uzak olacak şekilde yorganının katmanları arasına soktu. Tılsımın üstü örtüldüğü anda, Mirryn elini kaldırdı ve hava cebini oluştururken yaptığı hareketi tekrarladı. Kiva'nın kulakları tekrar tıkandı, bu defa hava basıncının kalkmasından dolayı rahatladı. Artık özel konuşma için yaratılan balonda olmadıklarının farkındaydı.

“Seninle tanışmak... enteresan... bir deneyimdi, şifacı,” dedi prenses. Ayağa kalkıp pelerinin üstündeki görünmez kırışıklıkları düzeltti. “Sonun ne olursa olsun, sonraki imtihanlarla nasıl başa çıkacağının haberlerini duymak için sabırsızlanıyorum.”

Mirryn, Kiva'nın hayatta kalması için cesaretlendirici sözler söylemedi ya da iyi dileklerini sunmadı. Aslında, uzaklaşmaya başlarken Zalindov ve sakinlerinden, hapisane şifacısı da dâhil herkesten kurtulduğu için epey memnun görünüyordu. Yine de Kiva, ona seslenmekten kendini alamadı ve sonunda konuşabildi.

“Bekleyin!”

Prensese ona doğru hafifçe dönerek durdu.

“Bana neden yardım ediyorsunuz?” diye sordu Kiva, battaniyesinin altındaki tılsım neredeyse yanıyordu. “Daha önce bana ne olduğunu umursamadığınızı söylemişsiniz. Ben... *anlamıyorum.*” Yutkundu ve devam etmek için kendini zorladı. “Eğer ben hayatta kalırsam, Tilda da hayatta kalır. Neden bu riski alıyorsunuz ki?”

Haşhaş sütü etkisini yitirdikten sonra, Kiva kendi cesaretine şaşırabilirdi. Ama şu an cevaplara ihtiyacı vardı.

Mirryn bilse de bilmese de Vallentis ailesi Kiva'nın bu durumda olmasının nedeniydi. *Krallığa ihanet şüphesi...* Faran Meridan bu yüzden tutuklanmıştı. Kanıt, haince amaçlar ya da eylemler

yoktu; sadece halka açık bir pazar yerinde yanlış zamanda, yanlış kişiyle görülmüştü. Sözde suçu, onu ve onunla birlikte Kiva'yı, Zalindov'a getirmişti. İkisi de şartların kurbanıydı... Kerrin ise sadece ek zayıttan başka bir şey değildi.

Kiva o geceyi kabullenmek için on yılını harcamıştı, ailesinin başına gelenlere üzülmenin onu hayatta tutmayacağını kabul etmeyi öğrenmişti. Durumun adaletsizliği ağzında acı bir tat bırakıyordu fakat daha önemli olan şeye odaklanabilmek için ilerlemeyi başarmıştı: hayatta kalmak. Bu yüzden sonraki imtihandan önce kurtarılmamış olursa, prensesin ona paha biçilemez bir hazine verdiğini bilecek kadar mantık sahibiydi. Bu da üçüncü imtihana güvenli geçişini sağlayacaktı.

Fakat... Kiva *nedenini* bilmiyordu.

Onunla yüzleşmek için tamamen dönen Mirryn, vereceği cevabı tartarak Kiva'yı süzdükten sonra cevap verdi: "Bir yandan kardeşimin yumuşak bir kalbi var ki bana soracak olursan fazla yumuşak... Özellikle de bir veliaht prenses göre." Mirryn maskenin ardından gözlerini devirdi. "Ama şehvetli bir ahmak olsun ya da olmasın, ona bir iyilik borcum vardı."

Gerçekten de şehvetli bir ahmaktı. Kiva'nın Prens Deverick'in ne düşündüğüyle alakalı hiçbir fikri yoktu. Minnettar olsa da yardımını hiç beklememişti ve onun bir Vallentis olduğu düşünülünce, borcunu ödemek gibi bir niyeti de yoktu. Asla.

"Diğer sebebe gelince..." diye devam etti prenses. "Sende bir hayatta kalanın cesareti var ve buna saygı duymamak elimde değil. Başka şartlar olsaydı, sen ve ben daha yakın olurduk diye düşünüyorum. Belki de arkadaş olurduk."

Kiva afallamış şekilde bir nefes aldı. Ya bunu yapacaktı ya da gülmeye başlayacaktı. Koruyucu tılsım olsun ya da olmasın, prensesin onunla arkadaş olmasının imkânı *yoktu*...

"Ama bu durum, şartların başka olduğu bir durum değil," diye devam etti Mirryn, Kiva'nın içsel inkârını yarıda keserek. "Ve gerçek şu ki benim yardımım ile bile başarısız olacağını düşünüyorum. Bu yüzden umutsuzca da olsa sana bu fırsatı sunuyorum."

Omuzlarını silkti, beden dilinde, özür dilediğine dair bir işaret yoktu. “Tilda’nın ve senin önümüzdeki altı hafta tek başınıza sağ kalma ihtimaliniz, Tilda’nın hastalığı göz önünde bulundurulunca daha uzun yaşaması bile... Eh, olasılıkları sana hatırlatmama ihtiyacın yok bence.”

Bu doğruydı... Kiva bunu zaten biliyordu. Sadece prensesin bilmediği bir şeye güveniyordu. Ya da *birisine*. Ya da birden fazla kişiye.

Ailesine.

Ve asilere.

Hayatta kal.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

“Her zaman mazlumun yanında olmuşumdur,” dedi Mirryn, derin düşüncelere dalar gibi. “Ve sen, Kiva Meridan, şimdiye kadar gördüğüm en mazlum kişisin.”

“Bu konuda sana katılıyorum,” diye yeni bir ses, konuşmasını böldü.

Kiva, veliaht prensin revire uzun adımlarla girişini izlemekten başka bir şey yapamadı: Omuzları geride, başı dik, rahat ve telaşsız bir biçimde hareket ediyor; kış pelerini çarpıcı bir şekilde dalgalanıyordu.

“Sonunda,” dedi Mirryn ona.

“Üzgünüm, canım Mirry. Meşguldüm,” dedi prens. “Burada çok ilginç insanlar var. Bir o kadar da etkileyici hikâyeler...”

Deverick’in Mirryn’e bakma şekli, Kiva’ya kelimeler olmadan iletişim kurduklarını düşündürdü ve kendi kardeşleriyle bir zamanlar yaptığı sessiz konuşmaları hatırlayınca Kiva’nın canı yandı.

“Ah, *merhaba*, güzellik,” dedi prens, Kiva’nın yatak ucunda duraksayarak. Mükemmel durumdaki dişlerini göstererek Kiva’ya sırıttı. Maskesi, ağzının ve eğlenceyle dans ediyor gibi görünen kobalt gözlerinin dışında her şeyi gizliyordu. “İyi görünüyorsun.” Göz kırptı. “Hem de *çok* iyi.”

Kiva, prensin gözüne çekici gelip gelmediğini merak etti. Kendisi pek etkilenmemişti. Ayrıca hiçbir şekilde ilgilenmiyordu. Mirryn onun için düşüncesiz ve fevri demişti. Belli ki aynı zamanda biraz da terbiyesizdi. Kiva onun öyle olduğunu tahmin ettiği için değil; prens, Kiva'nın hayatını, dış görünüşünden dolayı kurtarmıştı sonuçta. Yine de üzümünü yiyip bağına sormamak gerekirdi, her ne kadar o bağ çamura bulanmış olsa da.

“Majesteleri,” diye sertçe karşılık verdi Kiva. “Beni kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Prens Deverick elini salladı, hâlâ sırtıyordu. “Önemli değil. Gerçekten.”

“Şifacının fiziksel durumuyla alakalı bazı şikâyetleri var,” dedi Mirryn kardeşine, kendi tırnaklarını izlerken. “Herhangi bir minnettarlık gördüğün için kendini şanslı hissetmelisin.”

Kiva'nın gözleri büyüdü.

“Kabul ediyorum, zamanlamam biraz son âna kalmıştı,” diye onayladı prens. “Birkaç saniye daha ve...” Ellerini birbirine vurarak, Kiva'nın midesinin çalkalanmasına sebep olacak bir şak sesi çıkardı. “Ama hayattasın ve önemli olan da bu. Senin kadar tatlı birinin öldüğünü görmek...”

“Tanrılar, beni kurtarın,” diye sızlandı Mirryn, yüzünü tamamen buruşturmuştu. “Artık gidebilir miyiz? Önümüzdeki yüz yıl boyunca banyo yapmam gerekecek. Bu yerin kokusunun üstümden hiç çıkmayacağından korkuyorum.”

“Halkın prensesi,” dedi Deverick, Kiva'ya, iğneleyici bir tonda. “Sabırlı, çilekeş, neşe dolu, sevgi ve merhametle dolup taşan ve...”

“Ah, kapa çeneni,” dedi Mirryn, ardından kardeşinin koluna uzanıp onu Kiva'nın yatağından uzaklaştırdı. “Kendi sesini duymaktan o kadar hoşlanıyorsun ki.”

“Gayet güzel bir sesim var,” dedi prens. “Sen de öyle düşünüyor musun, Kiva?”

Kiva, adını onun dudaklarından duyunca şaşkına döndü. İsmi sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi bu kadar rahatça kullanıyor olması ürkütücüydü. Kiva hiçbir şey söylemedi, bu da prensin gülümsemesinin genişlemesine sebep oldu.

“Bugün güzeldi,” dedi, kız kardeşi onu odanın dışına itmeye devam ederken. “Umarım yollarımız bir gün tekrar kesişir, şampiyon.”

Mirryn kardeşini Yüzbaşı Veris’in yanından ve kapıdan iterek geçirdi, sadece pelerinini düzeltmek için duraksadı ve o sırada Kiva’ya seslendi: “Hâlâ eceline susamış olduğunu düşünüyorum. Beni haksız çıkarmak senin elinde.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Soylular revirden çıktıktan sonra, Kiva yataktan kalkmaya çalıştı ama ağrı içindeki bedeni buna hazır değildi. Bunun yerine, olduğu yerde dönüp durdu, ta ki bu bile fazla ağrıya sebep olana dek. Bu yüzden olduğu yerde yattı ve haşhaş sürünün etkisiyle uyguya dalmadan önce o gün içinde olanları düşündü.

Tekrar uyandığında, revir çok daha karanlıktı. Az ışık veren luminiyum fenerleri gecenin en korkunç görünen gölgelerini kovuyor ve yalnız olmadığını gösteriyordu.

“Burada ne işin var?” diye cılız bir sesle konuştu Kiva, yeni uyandığı için sesi hâlâ hırıltılıydı.

Jaren yatağın yanındaki bir taburede oturuyor ve kendi ellerine bakıyordu ama soruyu duyunca kafasını hemen kaldırdı. Yüz ifadesi rahatladığını gösteriyordu. “Neden bana hep bunu soruyorsun?”

“Belki de hâlâ hayatta olduğumu gördüğüm için şaşkınlık içindeyimdir.”

Yarım gülümsemesi dudaklarını kıvrır gibi olup kayboldu ve yüzü sertleşti. “Aynı şey, bugünkü marifetinle alakalı da söylenebilir.”

Kiva bu konuşmayı yatarken yapmak istemiyordu. Bu konuşmayı aslında hiç yapmak istemiyordu ama kesinlikle bu kadar zayıf olduğu bir pozisyonda da yapmayacaktı.

Kendini iterek kaldırırken acı kollarına, gövdesine ve kafasına aynı anda hücum edince yüzünü buruşturdu. Dikkatlice, prenses oradayken aldığı pozisyona geçip sırtını duvara yasladı.

“Acı verici görünüyor.”

Kiva, Jaren’a sert bir bakış attı. “Her şey görüldüğü gibi değildir.”

Onun etrafındayken neden bu kadar savunmacı davrandığını, neden herhangi bir zayıflık işareti göstermek istemediğini bilmiyordu.

Jaren iç çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. Saçları garip açılarda dışarı doğru uzuyordu, sanki bu hareketi defalarca tekrarlamış gibiydi. Kiva daha yakından bakınca, Jaren’ın onu darağacında gördüğü zamana kıyasla daha fazla çamur ve kirle kaplandığını fark etti, bu da hem öncesinde hem de sonrasında tünellerde ağır çalıştığını gösteriyordu. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve duruşunda bir yorgunluk seziliyordu. Kiva, Zalindov’un onun içine işlemeye başladığını görebiliyordu, her ne kadar henüz onu yıkmamış olsa da.

“Senin için... yapabileceğim... İhtiyacın olan herhangi bir şey var mı?” diye sordu Jaren sessizce.

Acı giderici ilaçlardan zerre hazzetmediğini hatırlayan Kiva, kafasını salladı. O karşısındayken zihninin bulanması riskini almak istemediğinden, biraz daha haşhaş sütü almak için Jaren’ın gitmesini beklemeye karar verdi.

“İyiyim ben,” dedi Kiva. “Şimdi bana cevap ver, niye buradasın?”

Jaren inanamayan bir ses çıkardı. “Acaba neden?” Parmağını Kiva’ya doğru salladı ve açıkça suçlayarak, “Bugün neredeyse ölüyordun, Kiva,” dedi.

“Ee yani?”

Kendine hâkim olamayarak sormuştu.

Jaren inanamayarak, “Ee yani mi?” diye tekrar etti. “Ee yani mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Kiva hiç bir şey söylemedi, Jaren’ın sert tepkisi onu şaşırtmıştı.

“Ölmek mi *istiyordun?*” diye sordu Jaren. “Planın bu muydu?”

Kiva geriye doğru sıçradı. “Tabii ki hayır.” Karantina odasının kapısının açılıp kapandığının hayal meyal farkındaydı ama gözlerini Jaren’den ayırmadı.

“O zaman neden, Kiva? *Neden* kendini böyle feda edesin? Neden hiç tanımadığın bir kadın için hayatını riske atasın?” Tilda’nın yatağının etrafındaki kapalı perdeyi sertçe işaret etti. “Neden onun için her şeyden vazgeçesin?”

“Neden umursuyorsun ki, Jaren?” diye karşılık verdi Kiva. “Beni bu derece üzülecek kadar tanımıyorsun bile.”

“Hayır, ama *ben* t-tanıyorum!”

Kiva, Jaren’in duyguları incinmiş ifadesini görmezden geldi ve döndüğünde Tipp’in karantina odasının kapısında durduğunu gördü. Tipp’in gözlerindeki yaşları gören Kiva anında yumuşadı.

“Tipp...”

“Neden y-yaptın bunu, Kiva?” diye sordu titreyen bir sesle. Çilleri, soluk yüzüyle zıtlık içindeydi. “Bana kimsenin imtihanları g-geçemediğini söyledin, onların birer ölüm c-cezası olduğunu söyledin.”

“Tipp, buraya gel,” dedi Kiva elini uzatarak. Hem bu karşılaşmadan hem de acıdan dolayı hafifçe titriyordu. Prens Deverick, Kiva’nın düşüşünü onu ölmekten alıkoyacak kadar yavaşlatmış olabilirdi ama pek de nazik olduğu söylenemezdi.

Tipp yavaşça yaklaştı, Kiva’ya bakarken hâlâ gözleri dolu doluydu. “Neden, Kiva?” Yutkundu. “Anneme b-beni koruyacağını söylemiştin. Ölürsen bunu y-yapamazsın.”

Kiva, *Cresta*, *Tipp’in hayatına kastetti*, gibi bir şey söyleme niyetinde değildi ama bu konuşmayı şu an çocukla baş başa yapmayı isterdi. Jaren’a hızlı bir bakış attı. Jaren ise kollarını kavuşturdu ve onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Naari de kulak kabarttığını saklamaya bile çalışmadan revirin tam girişinden içeriye izliyordu.

“Haklısın, annene sana göz kulak olacağımı söyledim,” dedi Kiva sessizce, Tipp’in elini tutarak. “Ve niyetim de bunu yapmaya devam etmek, bu imtihanlar bittikten sonra bile.”

Tipp yüzünü başka tarafa döndürünce, Kiva onun dikkatini çekmek için parmaklarını sıktı ve devam etti: “Hey, ciddiylim. Daha şimdiden bir imtihanı atlattım, sonraki üçü ne kadar zor olabilir ki?” Sesinin güven verici çıkması için çabaladı, bütün şüphe izlerini saklarken aynı anda geri kalan imtihanlarla yüzleşmek zorunda kalmayacağı umudunu da gizlemeye çalışıyordu.

Hayatta kal.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

“Ya sonra ne olacak?” diye sordu Tipp. “Sen özgür k-kalacaksın ve ben yalnız kalacağım.”

Kiva ona henüz gerçeği söyleyemez ve yapılandan bahsedemezdi. Başgardıyanla konuşmadan yapamazdı. O zaman bile Tipp’i boşuna umutlandırma korkusuyla sessiz kalırdı. Önlerinde uzun bir yol vardı ve Kiva bu yolun sonunun iyi olacağını garantisini veremiyordu. Onlardan herhangi biri için.

Az da olsa kısık bir sesle konuştu. “O bugünün sorunu değil, o yüzden buna henüz kafa yormanın gereği yok.”

“O hâlde bugüne odaklanalım,” diye araya girdi Jaren. “Yaptığın şeyi niye yaptığını, bize hâlâ söylemedin.”

Kiva bunun onu hiç ilgilendirmediğini ve reviri terk etmesini istediğini söylememek için içinden ona kadar saymak zorunda kaldı. Aslında uyandığında yatağının yanında onu bulmak hoşuna gitmişti. Jaren’in endişeli ve olanlara sinirlenecek kadar değer veriyor oluşundan hoşlanmıştı. Kiva, her zaman başkalarına göz kulak olan tarafta olmuştu, bunun tersi yaşanmamıştı. Zalindov’da onun sağlığını umursayan çok az sayıda kişi vardı.

Ama Kiva söylediği şeyin de arkasındaydı; Jaren onu, onun için üzülecek kadar tanııyordu. Kiva aralarında ne olduğunu anlamıyordu ve onunla bir bağı varmış gibi hissetmesinin,

Zalindov'da uyandığında karşılaştığı ilk kişi olmasından kaynaklanabileceğini düşünüyordu. Bir mahkûm ilk defa bu şekilde, Kiva onu damgaladıktan sonra bile tepki veriyor olmayacaktı. Mahkûmlar onu zor bir geçiş sürecinden yeni hayatlarına adım atarken tanıdık birisi olarak görüyorlardı. Neredeyse, bir teselli olarak... Ama bağılıkları genelde birkaç hafta sonra söner giderdi. Kiva, sağlık sorunları olmadığı ya da ölmedikleri sürece -ki o zaman da onları morga gönderirdi- nadiren onlarla iletişime geçerdi.

Öte yandan Jaren, neredeyse üç buçuk haftadır Zalindov'daydı ve Kiva'nın hayatından çıkma belirtileri göstermiyordu. Aksine, durum tam tersiydi. Zaman geçtikçe onu daha fazla görüyordu. Kısmen, Tipp ile kurduğu bağdan dolayıydı çünkü çocuk, Jaren'i sahiplenmiş, yeni gelenin hayatta kalmasına yardımcı olmanın kendi amacı olduğuna karar vermişti. Ve Tipp'in Kiva'yla olan bağı da ortak tanıdık olmalarından dolayı Jaren'i Kiva'ya da bağlıyordu.

Fakat yine de... Kiva buna hiç alışkın değildi ve onun cevap vermesi yönündeki ricasına -hayır, onun *talebine*- nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. Jaren'in umursuyor oluşu onu etkilemiş olsa da gösterilen bu tarz bir özenden dolayı da ödü kopuyordu. Uzun soluklu ilişkiler kurmaması gerektiğini bilecek kadar uzun zamandır Zalindov'daydı. Kiva'nın az da olsa kendisine yakın olmasına izin verdiği tek kişi Tipp'ti ve Kiva bu durumun değişmemesi konusunda kararlıydı.

Yine de Jaren'in yüzündeki endişeyi, Tipp'in gözlerinin hâlâ yaşlı oluşunu, hatta onları dinleyen Naari'nin gergin yüz ifadesini görünce cevap vermemesi için gerekli olan karşıt duyguları ortaya koyamadı.

"Kalkmama yardım et, olur mu?" diye rica etti sakince. "Size bir şey göstermek istiyorum."

Tipp'in yardımını tercih edecek olsa da Jaren onu taşımak için daha uygundu. Bu yüzden Kiva gururunu kenara koydu ve titreyerek ayağa kalkarken, Jaren'in kolunu ona dolmasına izin verdi.

Kiva, sanki bacaklarından bir elektrik akımı geçmiş de bütün sinirleri hareket etmeye direniyormuş gibi hissedince kendini tutmayı başaramayıp acıyla inledi. Hiçbir yeri kırık olmasa da hâlâ *her yeri* kırıkmuş gibi geliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Jaren.

Kiva ona baktı. Jaren’in yüzünün kendisine ne kadar yakın olduğunu fark etti. O mavi-altın karışımı gözler *tam da önündeydi*. Jaren’in kollarındayken yüzü kızarırsa bu utançla asla yaşayamayacağını kendi kendine sertçe tembih etti. “Sana zaten söyledim, ben iyiyim.”

“İyi falan değilsin,” diye itiraz etti Jaren, alnını kırıştırarak. “O kadarını bilmek için şifacı olmama gerek yok.”

“O zaman neden iyi olup olmadığımı soruyorsun?” diye karşılık verdi Kiva, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama bunu başaramadı. Jaren’in yanağındaki bir kasın seğirdiğini gören Kiva nefesini verdi ve daha sabırlı bir şekilde konuştu. “On beş metre yukarıdan düştüm, Jaren. Ve hayattayım. Diğer olasılığı düşününce, *gerçekten iyiyim*.” Duraksadı ve gönülsüzce kabul ederek devam etti. “Ama yine de on beş metreden düşmüş gibi *hissediyorum*, o yüzden *iyi* kavramı göreceli tabii.”

Jaren kolunu daha güvenli olacak şekilde onun etrafına doladı. Sanki Kiva’nın kendine daha fazla zarar vermeyeceğinden emin olmak için onu daha da yakına doğru çekmişti. “Prens seni daha erken yakalamalıydı,” dedi yakından.

Kiva nasıl bildiğini sormadı, söylentilerin hapisanede orman yangını gibi yayıldığını tahmin etti. Prensini onu *neden* kurtardığını Jaren’in bilmiyor olmasını umuyordu. Bu akşam daha fazla küçük düşmek istemiyordu. “Beni yakalamak zorunda bile değildi.”

Jaren’in kaşları kalktı. “Onu mu *savunuyorsun?*”

“Hâlâ buradaysam, sebebi o,” diye araya girdi Kiva. Ağzından bu sözlerin çıkmış olmasına herkesten daha fazla şaşırmişti. Bir *Vallentis*’i savunacağı günün geleceğini hiç düşünmemişti.

“Ama...”

“Bize ne g-göstermek istiyordun, Kiva?” diyerek Jaren’ın lafını böldü Tipp. “Yatağın dışında uzun süre d-durmaman lazım.”

Kiva’nın kalbi çocuğun sözleriyle ısındı ve ona küçük bir gülümseme sundu. Tipp karşılık vermedi, hâlâ göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Dışarıdan belli etmeyerek iç çeken Kiva, Jaren’a, “Tilda’nın yanına gitmeme yardımcı olur musun?” dedi.

Jaren dudakları birbirine bastırdı. Bu hareketi diğer kadınla ilgili hissettiklerinin açık bir göstergesiydi. Ama Kiva’nın istediğini yaparak onun oda boyunca acılı bir şekilde yavaş yavaş gitmesine yardımcı oldu. Vardıkları yerde ise perdeyi çekerek, uyuyan asi kraliçeyi gözler önüne serdi.

Bütün bunların yanında, Kiva Jaren’ın bedeninin dayanıklılığını ve onu destekleyen gücün rahatlatıcı doğasını görmezden gelmeye çalıştı. Jaren’ın kollarında kendini güvende hissetmesine rağmen onun dokunuşu sayesinde rahatlamaktan hoşnut olmamış gibiydi.

Kiva, Tilda’nın yatağının yanındaki tabureye oturmak için ondan uzaklaşarak -ve şimdi Jaren ile aralarında daha fazla alan olduğu için daha kolay nefes alarak- Tipp’in yaklaşmasını bekledi. Ardından kadını işaret ederek, “Ona baktığın zaman ne görüyorsun? Senin için ne ifade ediyor?” dedi.

Naari sanki Kiva’nın söyleyeceği şeyi kaçırmak istemiyor gibi daha yakına geldi. Kiva umursamadı. Evalon’un prensesiyle kafa kafaya geldikten ve hovarda veliaht prensle muhatap olduktan sonra, gardiyan ona artık o kadar da korkutucu gelmiyordu. Ne yapabilirdi ki? Kiva’yı ölüme mi mahkûm edecekti? Halihazırda, Hüküm İmtihanları ile karşı karşıyaydı; doğru düzgün korkacak başka bir şeyi kalmamıştı. Hem Naari, Kiva’nın endişelenmesi gereken gardiyanlardan biri olmadığını kanıtlamıştı. Şayet kehribar renkli gözleri olan kadın dinlemek istiyorsa, öyle olsundu madem.

“N-ne demek istiyorsun?” diye sordu Tipp, kızıl kâkülünü gözünün önünden çekerek. “T-T-Tilda işte.”

“Daha yakından bak,” diye onu cesaretlendirdi Kiva. “Kim o?” Tipp kafası karışmış gözüktü. “A-asi kraliçe?”

Jaren’in bedeni taş kesildi, gözleri hızla Kiva ve Tilda arasında gitti geldi. Kiva’nın cevabından korkuyormuş gibi yavaşça sordu: “Sen... Onun davasına sıcak mı bakıyorsun? Bu yüzden mi onu kurtardın?”

Kiva cevabını tarttı. Ailesinin asilerle olan karmaşık geçmişini düşündü. Kendisinin nerede durduğunu, neye inandığını... Her geçen saniye Jaren daha da gerginleşti. Ta ki Kiva sonunda konuşana dek. “Emir altında olan bir asi destekçisi değilim, eğer sorduğun şey buysa.”

Jaren gözle görülür bir biçimde rahatladı.

“Gerçi, sıcak bakmıyor da sayılmam,” diye itiraf etti Kiva, Jaren’in yeniden kaskatı kesilmesine sebep olarak. Duygularının ne yönde olduğu barizdi. Jaren’in Tilda’nın gelişinden sonraki çıkışı düşünülünce, Kiva onun tamamen asi karşıtı olduğunu biliyordu.

“Nasıl olur da...”

“Tartışmanın iki tarafını da dinleyecek kadar uzun sürer buradayım,” diye lafını böldü Kiva. “Evalon’un tarihinden bahsederken hepiniz oradaydınız. Torvin Corentine ve Sarana Vallentis’in nasıl düşman hâline geldiğini ve asilerin nasıl ortaya çıktığını duydunuz. Mot’un da dediği gibi, *gerçekten* de tahtta hakları var.” Kiva, Tilda’ya doğru baktı ve sessizce ekledi: “Onun tahtta hakkı var.”

“Ama...”

Kiva, bir kez daha Jaren’in sözünü kesti. “Tekrar ediyorum, bu benim bir asi olduğum anlamına gelmiyor.” Ailesinin onlarla olan bağına ya da Tilda’nın destekçilerinin onu Zalindov’dan kurtarabileceği umudunu açığa vuracak değildi. En iyisi onların kaygılarını giderecek cevabı vermektir. Ve Naari’nin kaygılarını da... Ne de olsa, o da en az Jaren kadar gergindi. “Buraya geldiğimde

sadece yedi yaşındaydım, hatırlarsanız? Bunun öncesinde beni üyeleri yapmak için pek uğraşmazlardı sanki.” Bir gülümseme belirtisi gösterdi, ikisini de rahatlatmaya çalışıyordu.

“Eğer onlardan taraf değilsen, nasıl olur da onların yaptıklarını kabul edebilirsin? Neden oldukları kargaşayı düşününce...” diye sordu Jaren, açıkça sinirlenmişti. “On senedir buradasın. O yüzden dışarının nasıl olduğunu, ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun. Evalon neredeyse çökmüş durumda. Asi hareketinin kendi topraklarına sıçrayacağından korktukları için bütün mütefrik krallıklar sınırlarını kapadı. Bazılarında ise bu çoktan *oldu*. Ve düşmanlarımızın... Caramor ve Mirraven’in bir istila ihtimali için ağızları sulanıyor. Ufacık bir zayıflık belirtisi görmeyi bekliyorlar. Tanestra Dağları, ordularını hareket ettirmeleri konusunda onları zorlamıyor olsaydı...” Sesi kısılırken kafasını salladı.

Dış dünyaya dair ne kadar az bilgisi olduğunu hatırlayan Kiva'nın bu duruma canı sıkıldı. Aldığı şifreli notlar herhangi bir politik haberden bahsetmiyordu. O yüzden umabildiği en iyi şey, konuşkan olan yeni mahkûmları tedavi ettiği sırada ya da Rooke ile özel görüşmeleri sırasında bir şeyler öğrenebilmektir. Fakat onun bilgisizliği Jaren'in suçu değildi. Bu yüzden sabırlı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı: “Herhangi birini desteklediğimi söylemiyorum, sadece gerekçelerini anlıyorum. Krallığın kanunen onlara ait oluşunu ve bunu geri istemelerini yani. Ama...” Jaren'in konuşmasına fırsat vermeden hızla devam etti: “Deneyimlerime göre, asilerle ilişkileri olanlar genelde ya hapsedilirler ya da ölürlür. Çoktan hapsedilmiş durumdayım ama ölmek istemiyorum.”

“Ben hâlâ...”

“Bu konuda tartışmayalım,” diye Jaren'in lafını kesti Kiva. Belli ki bu Jaren'in tutkulu olduğu bir konuydu. Öyle ki Jaren'in asilere bu kadar karşı olmak için daha derinden, daha kişisel sebepleri olup olmadığını merak etti. Arkadaşları ya da ailesi onlar tarafından zarar görmüşse -ya da daha kötüsü- verdiği tepki sadece mantıklı değil aynı zamanda haklı da olurdu. Kiva kendi fikri

değiştirilsin istemese de onu daha fazla üzmemek istemedi. “Sadakatimin kime olduğuyla alakalı hâlâ endişeliysen, özellikle de burada onlara ne kadar faydasız olacağımı düşün.” Onlara nerede olduklarını hatırlatacak şekilde elini salladı. “Hapishane asileri halihazırda benden nefret ettikleri için benden yardım talebinde bulunmazlar.” Talep mi? Hayır. Tipp’in canına kastetmek mi? Evet ama Kiva bundan bahsetmeme kararı aldı. “Zalindov’un dışında olsam bile berbat bir isyancı olurum. Şifacı hislerim bana gelen herkese yardım etmem gerektiğini söyler ve buna Vallentis ailesine sadık olanlar da dâhildir. *Bunun* -iki taraf için de- iyi olacağından şüpheliyim.”

Jaren’in gerginliği kayboldu ve gözleri sonunda parladı. Sanki o da öyle bir durumun ne kadar anlamsız olacağını fark etmiş gibiydi.

“Ben h-hâlâ anlamıyorum,” dedi Tipp, sesindeki duygu Kiva’nın kalbine dokunmuştu. Dikkati dağılmıştı, Jaren ve Naari’yi amacını öğrenmemeleri için göz hapsinde tutmaya çalışırken, hepsini neden Tilda’nın yanına getirdiğini ve ne yapmaya çalıştığını açıklamayı unutmuştu.

Genç oğlana dönen Kiva, “Sana Tilda’ya baktığında ne düşündüğünü sordum. Bir kadın görüyorsun, asi kraliçe ya da değil. Ama ben ona baktığımda ölümcül derecede hasta ve yardıma muhtaç birini görüyorum.” Kiva bakışlarını yatağa geri döndürdü. Tipp’in onaylayacağını bildiği tek gerekçeyi sunmaya devam etti çünkü Tipp’in onu, söylediklerinin gerçek olduğunu görece kadar uzun süredir tanıyor olmasına güveniyordu. “O, yıllar boyunca kurtarmaya çalıştığım herkesi temsil ediyor. *Kurtaramadığım* herkesi. Benim için sadece bir hayattan ibaret değil. Bu benim için herkes demek ve herkes eşit derecede önemli.”

Farkında olmadan Tilda’nın kalçasını ovdu fakat sonra donup kaldı ve elini hareketsiz kalmaya zorladı. Ne Jaren ne de Tipp fark etmişti ama Naari, Kiva’nın yutkunduğunu ve gözlemci bakışlarından kaçındığını fark edecek kadar dikkatle izliyordu.

“Yani gördüğünüz gibi,” diye devam etti Kiva, “herkesi hayatta tutamayabilirim ama ya bu kadını? Ya bu hastayı?” Özenle omuzlarını silkti. “Bir şeyler yapabilecek gücüm vardı. O yüzden yaptım.” Fazla mütevazı olduğunu umduğu bir gülümseme yayıldı suratına. “Şimdiyse geriye, bir fark yaratıp yaratmayacağını bekleyip görmek kaldı.”

Kiva yalan söylemiyordu. Söylediği ve kastettiği her şeye inanıyordu. Ama onlara her şeyi söyleyemezdi. Tilda'nın cezasını niye üstlendiğinin gerçek sebeplerini paylaşamazdı ve bunun sebebi de Naari'nin dinliyor olması değildi. Güven, Kiva'nın kolaylıkla sunduğu bir şey değildi, özellikle de Zalindov gibi bir yerde.

“Yani diyorsun ki... sen g-g-gönüllü oldun çünkü o hastaydı?” diye sordu Tipp, şaşkın bir şekilde.

En azından gözyaşları artık yoktu.

Jaren ve Naari kuşkulu görünüyordu. Sanki Kiva'nın söylediğinden fazlası olduğunu biliyor gibiydiler ama Kiva onların bakışlarından kaçındı. Hikâyesine bağlı kalma konusunda kararlıydı.

“Tilda bugün ölmüş olurdu,” dedi Kiva. “Mantıksız olduğunu biliyorum. Hayat nasılsa bu da öyle, özellikle de burada. Fakat insanların benim gözetimimdeyken ölmesinden bıktım. O yüzden evet, Tipp. Eğer onun hayatını kurtarabilirsem ya da ölümünü biraz olsun erteleyebileceksem, bunu yapacağım.”

Özellikle bu, ikisinin de özgür olabileceği anlamına geliyorsa.

Genç çocuk alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve dudağını ısırırken Kiva'nın sözlerini düşündü. “O zaman sanırım biz de onu iyileştirme k-k-konusunda daha çok çabalamalıyız. Böylelikle sana k-kendisi teşekkür edebilir.”

Bir rahatlama dalgası Kiva'nın üstünden geçti ve Tipp, gergin de olsa ona eksik dişleriyle sırtınca bu etki daha da büyüdü. Tekrar uzanıp Tipp'in elini sıkıca tuttu. “Seni terk etmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım, anlıyor musun? Annene söz verdim ve ben sözlerimi tutarım. Sen ve ben bu işte beraberiz.”

Kiva, Rooke'tan istemeyi planladığı şeyi düşünüp, reddedilmemeyi umdu. Geriye kalan üç imtihana katlanması olası en kötü durumda geçerli olacak bir plan olsa bile... Yasaya göre imtihanlar on dört günde bir gerçekleşeceklerdi, yani bir sonraki imtihandan önce Kiva'nın iki haftası vardı. Eğer ailesi ve asiler bundan önce varmayı başaramazlarsa, o zaman tek başınaydı. Eğer başaramaz ve ölürse, Tipp kimsesiz kalacaktı.

Kiva, Jaren'a baktı. O sırada Jaren'ın gözleri de Kiva'nın üzerindeydi. Kiva bu bakışlarından kaçınmadı ama bunun yerine düşündüğü, hissettiği her şeyi aktarmaya çalıştı. Eğer ölürse birisinin olduğunu bildiğince uzun süre Tipp'e göz kulak olacağına emin olmalıydı.

Jaren takdire şayan bir şekilde bu sessiz iletişim ile mücadele etmedi. Dudakları gerildi ve ifadesi yoğun hâle geldi. Sanki Kiva'nın ölümünü hesaba katmasını bile istemiyormuş gibiydi. Kiva, sakince dimdik bakmaya devam edince, Jaren derin bir nefes verdi. Bu verdiği karşılık, kabul ettiğini gösteren kısa ve öz bir baş sallayıştı. Anlaştıklarını belli ediyordu.

Sözsüz iletişim kurabildikleri için kendini biraz rahatsız hissederek Kiva, gözlerini Jaren'dan ayırdı ve öne doğru uzanıp elinin tersini Tilda'nın alınına koydu. Ateşi tekrar çıkmamıştı ama kadın uykusunda bir o yana bir bu yana dönüyor ve inliyordu.

"Bugün bir değişiklik var mı?" diye sordu Kiva, şifacı rolüne geçiş yapmaktan kendini alamamıştı.

"O-onda yok," dedi Tipp. Sesinde tereddütlü bir ton vardı. Konuşmaya devam ederken, Kiva ona baktı. "Ama mide v-virüsü olan hastalarının durumu kötüye gidiyor. Vehastalığı yayılmaya devam ediyor. Sen uyurken gardiyanlar üç t-t-tane daha hastayı sürükleyerek içeri getirdiler."

Uyumak Kiva'nın bilinçsizlik hâli için çok nazik bir sözdü. Karantina kapısına doğru döndü, gidip hasta mahkûmları kontrol edecek kadar gücü olup olmadığından emin değildi.

"Aklından bile geçirme."

Kiva hızla Jaren'a doğru döndü. Sert yüz hatlarını fark etti ve suratını astı.

"Bana istediğin kadar yüzünü buruştur ama derhâl yatağa geri dönüyorsun," dedi Jaren ona.

Tehdidinin arkasında duran Jaren, kolunu tekrar Kiva'ya doladı ve nazikçe onun ayağa kalkmasına yardım etti. Bu defa Kiva inlememek için dilini ısırıldı. Fakat Jaren, Kiva'nın acısını saklamaya çalıştığı farkındaydı.

Yatağına dönerken çektiği acı, Tilda'nın yanına giderken çektiği acıya göre çok daha ızdıraplıydı ve Kiva bunu asla kabul etmeyecek olsa da Jaren haklıydı. Hasta mahkûmlara bakacak kadar uzun süre ayakta kalması kesinlikle mümkün değildi.

Sessizce yerine yerleştikten sonra, "Teşekkür ederim," demeye zorladı kendini. Bütün bedeni zonkluyordu ama Kiva dışarıya bunu belli etmiyordu. Yine de hissettiği kadar berbat görünüyor olabileceğinin fazlasıyla farkındaydı.

Jaren başını sallayarak uzun adımlarla uzaklaştı ve odanın uzak köşesinde bulunan çalışma tezgâhının ucundaki tahta dolaba yöneldi. Kiva, Tipp'e şaşkın bir bakış attı, Tipp ise omuz silkip Kiva'nın arkasındaki yastığı kabarttı. Jaren, ikisini de fazla bekletmeden elinde taş bir bardakla geri döndü.

"İç," dedi Jaren, elindeki Kiva'ya vererek.

Kiva beyaz sıvıya bakarken gözlerini şaşkınca kırptırdı. "Sen... Bana haşhaş sütü getirmişsin."

Cümlesini bir soru olarak ifade etmedi ama yaşadığı şaşkınlıktan dolayı cümlesinin sonuna doğru sesi tizleşip titredi.

"İç," dedi Jaren tekrar. "İyi gelir."

"Ama sen... onu..." Kiva'nın sesi kısıldı, ona bakıyor ve anlamaya çalışıyordu.

Jaren'ın ağzının kenarları seğirdi ve Kiva'nın tepkisini eğlenmeli buluyor gibi kafasını salladı. "Sırf ben hoşlanmıyorum diye başkaları da öyle olmak zorunda değil. Kendin söyledin, bugün

on beş metre yüksekten düştün. Uyuşturulması gereken herhangi biri varsa, o da sensin.”

Koyduğu doz Mirryn’in Kiva’ya verdiğiinden daha fazlaydı. Sadece yarım bardak kadardı ve Kiva’yı uyutmaya kesinlikle yeterdi.

Kiva hafifçe yüzünü astı. “Ben...”

“İç işte, Kiva,” dedi Jaren, yine de nazikçe. Kendi elini onun boşta olan elinin üzerine koydu. Avucundaki nasırlar tenine sürünse de garip bir şekilde rahatlatıcı gelmişti. O nasırlar Jaren’in tünellerden sağ çıktığının, başka bir sürü kişinin aksine vazgeçmediğinin kanıtıydı. “Dinlenmen lazım.”

“Olisha ve Nergal y-yakında burada olurlar,” dedi Tipp. “Yeni hastaların durumunu bildiririm ve onlara bakacaklarına söz vermelerini sağlağım. Uyu, Kiva. Sen olmadan da b-bu geceyi çıkarırlar.”

Tipp uzanıp Kiva’nın alnına bir öpücük kondurdu, daha sonra Kiva’nın elindeki bardağa parmağını vurarak işaret etti.

Tipp şimdiye kadar yakınlık göstermekten hiç çekinmemişti ama Kiva’nın alnına kondurduğu bu öpücük yeni bir şeydi. Bu şefkatli davranış karşısında gözlerinin dolmasını engellemeye çalışan Kiva, haşhaş sütünü hızlıca içti ve boş bardağı Jaren’a verdi.

“Yarın kesin ayağa kalmış olurum,” dedi, ilaç etkisini gösterdiği için esneyerek.

“Ve o zaman da sonraki Hüküm İmtihani’nı nasıl g-gececeğini düşünürüz,” dedi Tipp, Kiva’nın üstünü örterek.

Kiva cevap vermedi ve yatağına daha da kıvrıldı. Battaniyenin altında hâlâ saklı olan tılsımın soğuk metalini hissedince rahatladı. Eğer Prenses Mirryn’e inanacaksa, Kiva’nın sonraki Hüküm İmtihani’nı kafaya takmasına gerek yoktu. Ama ondan sonraki iki imtihanı...

İlk defa olmasa da Kiva, kendini Tilda’nın yerine koyarak, onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Geleceği beklenen kurtarma konusunda yanılmıyor olmayı umdu fakat yanılıyor olmasa bile... Gözleri kapanmaya başladı, haşhaş sütünün etkisi

altına girerken dahi, yaptıklarına dair pişmanlık hissine kapılmadı. Alnındaki, Tipp'in kondurduğu öpücüğün hissi henüz geçmemişken, hayır.

"Tatlı rüyalar, Kiva," Jaren'in fısıltısı çok uzaktaymış gibi gelmişti. Kiva, elinin sıkıldığını hissedince fark etti ki eli hâlâ Jaren'in elindeydi. Huzurlu bir şekilde uykuya dalmadan önce hissettiği son şey buydu, duyduğu son şeyse onun sesiydi.

Kiva gece yarısı uyandı. Karşısında ona doğru eğilmiş bir gölge görünce korkuyla doğruldu. Bu devasa bedeni tanıyınca, korkusu iyice arttı.

Başgardiyen Rooke yumruklarını sıkmış, Kiva'ya bakıyordu. Kara gözleri parlarken, "Tanrı aşkına, aklından neler geçiyordu?" diye sordu.

"Ben..."

"Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı?" diye çıkıştı Rooke. "Ne kadar düşüncesiz, ne kadar aptalca olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?"

"Cresta, Tipp'i öldürecekti," diye araya girdi Kiva. Haşhaş sütünün etkisi hâlâ sürüyor ve Kiva'ya hatırı sayılır bir cesaret veriyordu.

"Yani?" Rooke kollarını iki yana açtı. "O sadece bir çocuk. Bırak ölsün."

Fikri bile Kiva'nın kanının donmasına sebep oldu. "O benim için önemli."

"O hâlde bir ahmaksın demektir," dedi Rooke parmağını ona doğrultarak. "Yani şimdi ne olacak? Bütün bu imtihanlardan sağ çıksan bile -ki bu *imkânsız*- ya sonra? Sen gideceksin ve Tipp..."

"Benimle gelecek."

Bu söz başgardiyeni durdurdu. Topuklarının üzerinde geriye doğru yaslanırken, Kiva'ya gözlerini kısarak baktı. "Anlayamadım?"

Kiva bunu başarabileceğini umarak dudaklarını yaladı. Zihninin ilaç yüzünden daha az bulanık olmasını dilerdi ama yine de

ona bu kadar cesaret aşıladığı için de minnettardı. Başgardiyanın karşısında hiç bu kadar korkusuz hissetmemişti kendini.

“Dışarıda onu almak için bekleyen bir vasisi olduğu sürece, Tipp’in Zalindov’u terk edebileceğini söylemiştin,” dedi Kiva. “Şayet imtihanları atlatır ve serbest kalırsam, onun vasisi ben olacağım. Buradan benimle beraber gider.”

Başgardiyın uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kiva canı yanarak yatağında doğruldu, Rooke’un cevabını beklerken elleri terden sıırılsıklam olmuştu.

Rooke sonunda konuştu. “Bunun olabilmesi için imtihanlardan sağ çıkman lazım.”

Kiva gülümsemek, kahkaha atmak, ayaklanıp kutlamak için dans etmek istedi. Rooke itiraz etmedi, itiraz *edemedi*; ne de olsa Kiva’nın kullandığı sözler kendisine aitti. Ama yine de Kiva, Rooke’un bir açık veya talebini boşa çıkartacak bir yol bulmasından endişelenmişti. Bunun yerine, başgardiyın sadece onun başarısız olma olasılığında bahsetmişti. Kiva *bununla* baş edebilirdi.

“Daha önce de zorlukların üstesinden geldim,” diye cevapladı Kiva. “On yıldır buradayım ve hâlâ hayattayım. Bu hiç de yabana atılacak bir şey değil.” Mirryn’in ona *hayatta kalan* olduğunu söylemesi aklına geldi, bunu prensese söyleyenin ise Rooke olduğunu hatırladı.

“Hayattasın çünkü seni ben *korudum*,” diye tısladı başgardiyın Rooke, öfke yeniden yüzüne yerleşirken. “Hayattasın çünkü baban hayatımı kurtardı ve karşılık olarak ben de sana göz kulak olacağıma söz verdim. Nasıl bu kadar uzun süre dayandığını sanıyorsun?”

Kiva laf babasından açılınca irkildi ama sesinde biraz soğuklukla cevap vermeden de duramadı. “Çünkü herkes senin *muhbirin* olduğumu biliyor. Kimse bana güvenmediğinden ve herkes benden nefret ettiğinden benimle uğraşmıyorlar.”

“Yanlış,” dedi Rooke dişlerini sıkarak. Kiva normalde kayıtsız görünen bu adamdan daha önce hiç bu kadar fazla duygusal tepki görmemişti. “Öyle olmasının sebebi buradaki herkesin

-mahkûmların *ve* gardiyanların- sana ellerini sürerlerse, bana hesap vermek zorunda olduklarını bilmeleri.”

Kiva neredeyse burnundan soluyarak kahkaha atacaktı. Yıllar boyunca sayılamayacak kadar kötü muameleye maruz kalmıştı. *Özellikle* de gardiyanlar tarafından. Şimdi de Cresta ve onun Tipp'e karşı oluşturduğu tehdit vardı ki bu başgardiyanın zerre umurunda değildi. Onun iddia ettiği koruma bu kadardı işte. Kiva'nın Tipp'e karşı dışarıdan belli olan bağlılığı, beladan başka bir şey getirmemişti. Rooke'un işine yaramaya devam edebilmek için yeterli bilgi sağlamak zorunda olmanın neden olduğu bitmek bilmez endişeler de cabası...

Fakat Rooke, çoğu mahkûmun çektiğinin -özellikle de gardiyanların elinde- aksine, başına gerçekten çok kötü şeylerin gelmediği konusunda haklıydı.

Kiva, her zaman Rooke'un dikkatinin üzerinde oluşunun diğerlerine uyarı niteliğinde olduğunu düşünmüştü. Rooke'un onu korumayı *istememesinden* ötürü olduğunu ve yaklaşık on sene önce babasının Rooke'u neredeyse ölümcül olacak bir kan zehirlenmesinden kurtardığı için bunun bir borç ödeme çabası olduğunu hiç göz önünde bulundurmamıştı. Belki de Rooke, kendince alışılmadık bir şekilde ona değer veriyordu. Bu fikir Kiva'nın aklına pek yatmadı. Rooke'un onu hayatta tuttuğu düşüncesini ve onu sık sık ölümle tehdit edişini bağdaştırmak nedense zor geliyordu.

“Olmasına izin veremedin, değil mi?” dedi Rooke nihayet, Kiva sessiz kalınca. Sesi bitkin gelse de öfkeli gibiydi. “Eğer araya girmeseydin, Tilda Corentine bugün ölmüş olacaktı ve hayat normale dönecekti. Kraliyetten daha fazla emir gelmeyecekti, onun durumuyla ilgili gelişmeleri bildirmek ya da *bilinci yerinde mi, iletişim kurabilecek durumda mı?* gibi soruları cevaplamak zorunda kalmayacaktım.”

Kiva onun işini zorlaştırmaları hakkında iğneleyici bir cevap vermemek için dudaklarını ısırıyor.

“Sayende, imtihanların geri kalanının da devamını getirmek zorundayız,” diye devam etti Rooke. “Ya da artık kaç tanesine dayanabilirsen.” Yüzü asıldı. “Ve sen başarısız olunca -ki başarısız *olacaksın*, Kiva- beni becerikli bir hapisane şifacısından mahrum etmiş olacaksın.”

“Olisha ve Nergal var,” dedi Kiva, hayatta kalma ihtimalinin bu kadar kolay görmezden gelinişi yüzünden boğazı kurudu. *Değer*, Rooke’un ona karşı hissettiğini, alışıldık olsun ya da olmasın, ifade etmek için fazla yoğun bir kelimeydi. Kiva onun için sadece bir araçtı. Bir şifacı, bir muhbir... “Ve bana daha önce de -defalarca- söylediğin gibi yerime birini rahatlıkla bulabilirsin.”

Rooke elini kısa saçlarından geçirdi ve onun sözlerindeki suçlamayı görmezden geldi. “Bugün ciddi bir hata yaptın. Senin için yapabileceğim her şeyi yaptım. Sana Hüküm İmtihanları için yardım edemem. Bundan sonra kendi başının çaresine bakacaksın.”

Kiva neredeyse on yıldır kendi başının çaresine bakıyordu, Rooke sözüm ona onu koruyorken bile. Altı hafta daha -ya da daha kısa bir süre, şayet ailesi zamanında gelirse- hayatta kalabilirdi.

Başgardiyana topuğu üzerinde döndü ve büyük adımlarla uzaklaşmaya başladı. Revirin kapısına varıp görevdeki gardiyanın yanında duraksayınca geri döndü ve son sözünü söyledi.

“Baban büyük hayal kırıklığına uğradı.”

Ve gitti. Kiva’yı zihninde tekrar tekrar dönen beş kelimeyle baş başa bıraktı. Ta ki haşhaş sütü onu tekrar etkisi altına alana dek...

Gözleri kapanırken, başgardiyanın haksız olduğunu düşünmeden edemedi. Babası hayat kurmak konusunda onu cesaretlendirecek ilk kişi olurdu. Öte yandan, annesi... Annesi Kiva’nın bugün yaptıkları hakkında sert konuşurdu.

Ama ikisi de onu durdurmamıştı.

Ve böylece, Kiva yaptıklarının sonuçlarıyla yaşayacaktı.

Ya da yaptıkları yüzünden ölecekti.

BÖLÜM ON DÖRT

Kiva bütün çabalarına rağmen ertesi gün ayaklanamamıştı. Yardım olmadan tek başına ayakta durabilmesi dört gününü almıştı ve o zaman bile Zalindov'un maden vagonlarından biri ağzına kadar lüminyum dolu şekilde üstünden geçmiş gibi hissediyordu.

Devam eden ağrılar olsun ya da olmasın, Kiva haşhaş sütünü almayı yatakta geçirdiği ikinci günden sonra bıraktı. Bunun bir kısmı, uyuşturucu özellikleri olan ilaca bel bağlamaktan -ki bağımlılık yaratıcı nitelikleri düşünülünce bu ciddi bir riskti- kaçınmaktı. Öteki kısmı ise Jaren'in giderek sıklaşan düzenli ziyaretlerinin birinden önce yüksek doz alma talihsizliği yaptığından beri itibarının kalan kısmını korumaktı. Jaren yanına oturup nasıl hissettiğini sorunca, Kiva gelişigüzel bir şekilde cevap vermişti: "Gördüğüm en güzel gözlere sahipsin. Tıpkı denizin üzerine gün ışığı düşmüş gibi."

Dudakları kıvrılan Jaren, Kiva'ya daha da yaklaşmıştı. "Daha önce denize gittin mi?"

"Bir defa," diye cevaplamıştı Kiva. "Babam götürmüştü."

Jaren, Kiva'nın yüzüne hücum eden duyguları yanlış yorumlamıştı. "Eminim dışarıda bir yerde seni bekliyordur. İmtihanları atlatınca onu özgürce görebileceksin."

"Hayır," diye cevap verdi Kiva hafifçe. "Göremeyeceğim."

Tam o anda Tipp revire zıplayarak girmişti. Kiva haşhaş sü-tünün etkisi sonunda geçince onun zamanlamasına inanılmaz derecede minnettar olmuştu.

Kendisi gibi hissedebilmeye başlaması için bütün bir haftanın geçmesi gerekti. Geçen her günle birlikte, giderek daha da rahatsız hissediyordu kendini. İlk başta sadece huzursuz edici bir şekilde yataktan çıkma isteği vardı çünkü Kiva hastalara bakmaya alışkındı, onlardan biri olmaya değil. Fakat zaman ilerledikçe hareketsizliği canını daha çok sıkmaya başladı. Özellikle de Tilda tepkisiz kalmaya devam ederken ve etrafta kol gezen mide virüsüne yenik düşen mahkûmların sayısı giderek artarken. Olisha ve Nergal'a hastaların bakımının sorumluluğunu vermek Kiva'ya güven vermiyordu. İkili hastalara bakmak adına mümkün olan en az işi yapıyor ve bu sırada virüsü kapmamak için mesafelerini koruyorlardı. Onlara her defasında Tilda'ya ya da karantina hastalarına bakmalarını söylemek -kendisi onları zorlamazsa hiçbir şey yapmayacaklarını bildiğinden- feci şekilde sinirini bozuyordu.

Tipp olmasaydı, Kiva'nın stresi katbekat daha fazla olurdu. Jaren da beklenmedik bir yardımcı olmuştu, özellikle de hem vardiyasından önce hem de sonra akranı olan tünelciler için birtakım ilaçları alma bahanesiyle reviri ziyaret etmeye başladığından beri. Mahkûmların çalışma saatleri dışında Zalindov'un duvarları içinde özgürce gezmelerine izin verilse de Kiva yine de Jaren'in revirde aşırı zaman geçirdiğini düşünüyordu. Naari kapıda nöbet yerindeyken, Jaren'in her gelişinde gözlerini deviriyordu. Jaren'in Kiva'yı kontrol etmek için sebepler uydurduğunun açıkça farkındaydı.

Bariz şekilde olsun ya da olmasın Kiva, Jaren'i çalıştırıyordu çünkü hem hasta mahkûmların olabildiğince rahat olduğundan emin olmak için Tipp dışında birine daha ihtiyaç vardı hem de Jaren'i meşgul tutmaya çalışıyordu. Çünkü Jaren meşgul olduğu sürece, yatağının yanına oturup onunla muhabbet edemezdi; Kiva'ya

asileri sevmemesi için alttan alta gaz vermezdi ve Kiva'nın onun gözlerinin rengiyle alakalı ağzından fırlayan şiirlerini duymazdı.

Kiva *bunu* unutursa memnun olurdu çünkü bunu, bilinçaltının en derin oyuklarına gömmeye çalışıyordu.

Hafta bitimine gelindiğinde, Kiva yeniden tek başına hareket etmeyi becerbilse de huzursuzluğu artmaya devam ediyordu. Onu meşgul tutacak ne kadar fazla işi olursa olsun, sonraki imtihan konusunda endişelenmeden edemiyor, ailesi zamanında gelemezse, imtihanı tamamlamak zorunda kalacağını biliyordu. Sanki bunu yapmak onu daha hazırlıklı kılacakmış gibi yüzleşme ihtimali olan şeyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Bazı senaryolar çok da kötü değildi, akkor bir demiri tutmak ya da sıcak kömürlerin üstünde yürümek gibi. Hiçbiri *hoş* olmazdı tabii ki ama bir odun yığınının bağlanıp ateşe verilmekten daha hayatta kalınabilir oldukları kesindi. *Bu durum*, Zalindov'da bir süredir -asılmak daha hızlı, temiz bir ölüm yolu olarak sayıldığından görülmemişti ama birkaç yıl önce bir sürü mahkûmun canlı canlı yakıldığı olmuştu. Kiva, o anılar zihnini işgal ettiğinde gerginlikten terlemeye başlıyor ve eli otomatik olarak tüneliğin altında gizli olan tılsım tutunuyordu.

Eğer dış müdahale ikinci imtihandan önce gelmezse, Kiva, Mirryn'in büyüleri armanın onu koruyacağına dair verdiği söze güvenmek zorunda kalacaktı. Bir Vallentis'e güvenme düşüncesi bile ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Öyle ki prensesin yalan söylemiş olması ihtimaline karşı yedek bir plan düşünmekten kendini alamıyordu. Sorunu, imtihanda neler olacağını bilmenin ona çok az seçenek bırakıyor oluşuydu. Cildine yanmaya karşı korunma sağlayacak merhemler sürebilirdi ama hiçbiri kesin çözüm değildi. Duman solumanın yaratacağı zararı giderecek ilaçlar da vardı ama onlar imtihan sırasında işe yaramazlardı. Kiva daha fazla bilgi edinmek için uğraşırken, krematoryum çalışanı Grendel'a bile ulaşmış ve başgardiyanın ona bir odun yığını oluşturulması için haber gönderip göndermediğini sormuştu

ama Grendel hiçbir şey duymamıştı ve imtihanın ne olabileceğiyle alakalı bir fikri yoktu.

Kiva kabul etmek istemese de büyülü tılsım kimden geldiği fark etmeksizin sağ kalmak için en iyi seçimdi. Ama kim bilir, belki de Ateş İmtihani'nda ateş *yoktu* ve bu yüzden tılsımın yardımını olmayacaktı. Bunun yerine korkularıyla yüzleşmek gibi -gerçi, bir görev Kiva'nın korkularına göre nasıl tasarlanabilirdi, bilmiyordu- mecazi bir ateşle yüzleşmek zorunda bırakılabilirdi.

Ne kadar uzun süre üstüne düşünürse düşünsün, Kiva her herhangi bir çözüm bulamadı. Endişesi katlanarak artınca, hem kendi sağlığı hem de onun ilgisine ve dikkatine ihtiyaç duyan hasta mahkûmlar için çok fazla düşünmemeye ve olasılıklar üzerinde çok durmamaya karar verdi.

Ailesi zamanında gelirdi ya da gelmezdi.

Tılsım çalışırdı ya da çalışmazdı.

Kiva yaşardı ya da yaşamazdı.

Bu sırada yapabileceği hiçbir şey yoktu. En azından kendisi için... Ama başkalarına yardım etmek için yapabileceği bir şey *vardı*.

Kiva dikkatini verdiği noktayı değiştirerek, neden çok sayıda mahkûmun mide virüsüne yakalandığını anlamaya çalıştı. Revire ilk vakalar geldiğinde, onlara bağırsak enfeksiyonu teşhisi koymuştu. Böyle hastalıklar, Zalindov gibi kapalı yerlerde veba gibi yayılması ile meşhurdu. Ama rahatsız edici ve pis olması dışında, bu virüs formu genelde geldiği hızla giderdi, iki ila beş günlük ömrü vardı.

Kiva'nın yanlış tanı koymuş olduğu açıktı. Zira virüs sadece bulaştığı kişilerde barınmaya devam etmiyor, aynı zamanda olması gerektiği gibi de yayılmıyordu. Giderek daha fazla mahkûm buna yakalanırken, kimin hastalığı kaptığına dair belli bir belirti de yoktu. Hastalığa yakalananların hepsi düzgün bir cümle kuramayacak kadar hasta olduğundan, Kiva'nın bunları birbirine bağlayanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir de bunların üstüne -belki de daha rahatsız edici şekilde- kimsenin durumu daha iyiye gitmiyordu. Ne kadar ilaç denediyse, dinlenmeleri için ne kadar yatıştırıcı veriyse, ne kadar antiviral ya da antibakteriyel ilacı onlara yutturduysa da hiçbiri işe yaramamıştı. Hastalığı ağır olan bazılarına hacamat yapmayı bile denemiş, yine de kimsenin durumu daha iyiye gitmemişti.

Gel gör ki ölmeye başlamışlardı.

Teker teker öteâleme göçüyorlardı. İlk hastalar çoktan morga gönderilmiş ve sonrakilerin birçoğu da hızla onlara katılmıştı. Kuluçka dönemi herkes için farklıydı; bazıları günler içinde, bazıları saatler içinde ölüyordu.

Kiva buna bir anlam veremiyordu. Her yeni kurban, Kiva'nın duyduğu hüsrana ve çaresizliğine yenilerini ekliyordu.

"M-merak etme," dedi Tipp bir gece, Hava İmtihanı'ndan on gün sonra. "Sen ç-çözersin bunu."

Geç olmuştu ve Tipp, Kiva'ya yardım ederek bütün gün koşturmuştu. Aşırı yorulmuştu ama yine de Kiva'nın ona oturup dinlenmesini defalarca söylemesine rağmen durmuyordu. Kiva, Tipp'in düşüp kalmasını istemiyordu ama kendi durumuna sınırlanmasını de istemiyordu. Çünkü yorgunluk kekeleymesini daha belirgin hâle getirdiğinde, Tipp'in canı daha da sıkılırdı.

"Anlayamıyorum," dedi Kiva, ellerini ovuşturarak temizleyip ardından fazladan önlem olarak gümüş tohum yağıyla sildi. Küçük şişeyi Tipp'e verdi ve aynısını yapmasını bekleyip gözünü ondan ayırmadı. "Semptomları birebir aynı: yüksek ateş, genişlemiş göz bebekleri, baş ağrısı, kusma, ishal..."

"Döküntüyü de u-u-unutma," diye lafını böldü Tipp. Sterilize edici yağ geri verirken keskin koku yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Ve karın bölgesinde döküntü," diye ekledi Kiva, parmaklarıyla sayarak. "Hepsinde aynı şey var, bundan eminim."

"O zaman sorun ne?"

Kiva etrafında döndü, Jaren'ın revire gelişini duymamıştı. Belki de yorgun olan tek kişi Tipp değildi.

“*Sorun,*” dedi Kiva, Jaren'a burada olma nedenini sormak için enerji harcamaktan vazgeçmişti. “İdare kısmından Rayla.”

Jaren kafasını yana yatırınca, yüzünün yarısına sürülmüş olan tünel tozu daha da belirgin hâle geldi. “Bunun ne anlama geldiğini bilmeli miyim?”

“O k-k-kayırlılardan,” diye cevapladı Tipp, Kiva'nın yerine. Sonra geniş bir esnemeyle sallandı.

Jaren endişeyle ona doğru uzandı. İtiraz kabul etmeyen bir bakışla onu metal sıralardan birine yönlendirdi ve oturduğunu görene dek bekledi. Kiva, Tipp'in artık ayakta olmadığını görmekten ötürü rahatlamıştı. Bir saatten uzun süredir, dinlenmesi için ona yalvarıyordu fakat Tipp'i dinlenmeye ikna eden Jaren olmuştu, Kiva bu duruma homurdanmadan edemedi.

“Ne demek, *kayırlı*?” diye sordu Jaren.

Revirin girişindeki görev yerinde olan Naari'den bir öksürme sesi duyuldu. Kiva da aynısını yapmak istedi. Fakat bunun yerine, soruyu elinden geldiğince dikkatli şekilde cevapladı.

“Gardiyanların onlara, hizmetleri karşılığında sağladıkları fazladan konforları -daha sıcak kıyafetler, daha iyi yemekler, daha güvenli iş yerleştirmeleri, o tarz şeyler- var demek.”

“Ben a-anlamıyorum,” dedi Tipp, tekrar esneyerek. “Onlara başkalarının vermediği ne t-t-tür hizmetler veriyor olabilirler ki? Çamaşırlarını y-yıkayan, yemeklerini yapan ve odalarını t-temizleyen mahkûmları var zaten. Başka b-bir şeye ihtiyaçları yok.”

Naari tekrar öksürdü. Kiva da Jaren da cevap vermedi.

“Anlıyorum,” dedi Jaren ciddi bir şekilde. “Ama hâlâ sorunun niye idareden Rayla olduğunu kavrayamadım.”

“Kayırlı mahkûmlar, biz geri kalanlardan ayrı tutulur,” diye paylaştı Kiva. “Rayla'nın gardiyanlar dışında başkalarıyla ya çok az etkileşimi var ya da hiç yok. Bu yüzden...” Boğazını temizledi

ve devam etti. “Uyuduğu oda bile hücre bloku yatakhanelerinden daha uzakta, gardiyan odalarına daha yakın.”

Ya da zaten hemen her gece o odalarda, diye ekleme zahmetine girmede Kiva.

“Onun hasta olmaması gerekirdi,” dedi Jaren, durumu kavradığı için yüzü aydınlanmıştı.

“Onun hasta olmaması gerekirdi,” diye onayladı Kiva. “Yani, hastalığı taşıyan biriyle iletişime geçmiş olması *imkânsız* değil ama eğer bu doğruysa, neden birlikte olduğu gardiyanlar...” Kiva Jaren’a dönmeden önce hızlıca Tipp’e bakarak sustu. “İı, yakınında olanlar, hastalanmadı?”

“Gardiyanlardan hiçbirinin hastalanmadığını mı söylüyorsun?”

Kiva başını çevirdiğinde, Naari’nin sessizce yaklaştığını ve sohbetlerine katıldığını fark etti.

“Hiç,” diye belirtti Kiva. Kehribar gözlü gardiyanla konuşma konusunda -artık bu hissiyat yavaşça kaybolmaya başlamış olsa da- hâlâ azıcık da olsa huzursuz hissediyordu.

“Kaç mahkûm hasta?” diye sordu Naari.

Kiva zihninden hesabını yaptı. “Ölenleri de sayarsak yetmiş yakın ve her gün ortalama on kişi daha geliyor.” Her gün en az bir o kadar da ölen vardı. Karantina odası neredeyse tamamen doluydu ve ölümlerdeki hızlı artış olmasaydı çoktan dolmuş olurdu. Kiva hastalara bakılması için fazladan çalışan bile yerleştirmişti. Mot ve Grendel da morg ve krematoryumda aynısını yapmıştı.

“İstatiksel olarak şimdiye kadar en azından birkaç gardiyanın hastalığı kapmış olması gerekmez miydi?” diye sordu Jaren. Naari’den hiç korkuyor gibi durmuyordu. Tabii Kiva’nın gördüğü gibi on yıldır gardiyan şiddetine şahit olmamıştı.

“Başta bulunduğum varsayımdaki gibi bir mide vîrüsü ise evet,” dedi Kiva. “Ama bütün belirtiler bunu gösterse de...”

“İdareden Rayla bütün teoriyi boşa çıkarıyor,” diye bitirdi Jaren onun cümlesini. “Veya gerçekten, onun bağlantı kurduğu hasta olmayan gardiyanlar.”

“O hâlde, bir v-virüs değilse, bu ne olabilir?” diye sordu Tipp, gözlerini ovuşturarak.

“Asıl soru da bu, değil mi?” dedi Kiva. Çalışma tezgâhına sırtını verirken kendini üç bin yaşındaymış gibi hissetti. “Her şey olabilir. Havadaki bir spor, suyumuzdaki bakteri, tahılımızdaki küf, hastalıklı et ya da süt ürünü... Liste uzayıp gidiyor.”

“O hâlde hepimiz risk altındayız,” dedi Jaren, söyleme şekli yarı soru yarı açıklamaydı.

Kiva çaresizliğini belirten bir hareket yaptı. “Açıkçası bilmiyorum. Onlar neden hasta da...” Kapalıkarantina kapısını gösterdi. “...biz değiliz? Neden bazıları birkaç hafta önce bu hastalık neyse artık onu kaptı da, diğerleri sadece bugün belirti göstermeye başladı?” dedi. Düşünceli bir şekilde duraksadı. “Eğer bu suyumuz ya da yiyeceğimizdeki bir böcekten kaynaklıysa, gardiyanların yakalanmaması mantıklı hâle gelir. Ne de olsa erzakları ve yemeklerinin hazırlanışı bizimkilerden ayrı. Ama havadan, hayvanlardan ya da tahıldan gelen bir şeyse...” Yüzünü astı ve neredeyse kendi kendine konuşurcasına devam etti. “Sıkıntının ne olduğunu anlayamazsam, o zaman hastalığın çıkış noktasını bulmam gerekiyor. Belki bu, tedavi bulmam için yardımcı olur.”

“Sonraki imtihan d-d-dört gün içinde,” dedi Tipp. “Bence ona odaklanmalısın.”

Kiva, Tilda'nın yerine geçmek için gönüllü olduğu andan beri Tipp imtihanlarla alakalı sessizliğini korumuştur. Bazı zamanlar Kiva onu, sayıklamalarından dolayı karşılık veremeyecek olan hasta kadına fısıldarken duymuştu. Kiva onun endişeli olduğunu biliyordu ama aynı zamanda pozitif kalmaya çalıştığını da biliyordu ki bu, Kiva'nın umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Bazen bu yüzden kendisine sinirleniyordu. Ne de olsa Tipp'i rahatlatan kişi Kiva olmalıydı ancak kendi korkusu çok büyük hâle

gelince de onu gölgelerden çekip çıkararak şey yine Tipp'in neşeli kişiliğiydi.

“Dört gün başlamak için yeterli,” dedi Kiva. Bu süre, asilerin gelmesi için de yeterliydi. (Her ne kadar geleceklerine dair henüz bir işaret olmasa da.) Tipp'e güven verici bir şekilde göz kırptı. “Ve sonraki İmtihan bittikten sonra da araştırmaya devam edebilirim.” Tabii hâlâ hayatta olursa...

Tipp'in gülümsemesi Kiva'nın gecesini aydınlattı, göğsüne sıcak ve tatlı bir duygu yayıldı.

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu Jaren, yakınındaki tezgâha kalçasını dayamıştı. “Araştırmayı, yani. Bir planın var mı?”

Kiva, bu fikir sadece birkaç saniye önce aklına geldiğinde Jaren'in da orada olduğunu düşündü ve bunu belli edecek alaycı bir karşılık vermemek için dişlerini sıktı. Bunun yerine düşündü ve açıkladı: “Semptom gösteren ilk mahkûmlar madencilerdi, bu yüzden oradan başlayacağım. Hapishanenin dışından daire çizip çiftlikleri, kereste deposunu ve diğer bütün yerleri dolaşip duvarların içinde ne olduğuna bakmadan önce buraları elden geçireceğim.”

Önemli bir şeyi unuttuğunu fark eden Kiva, Naari'ye döndü ve hafif bir tereddütle sordu: “Başgardiyana Rooke'tan izin alman mümkün mü acaba? Kapılardan dışarı bir refakatçi olmadan çıkmam.” Normalde Kiva başgardiyana kendisi giderdi ama ilk imtihanın gecesinden beri onu görmemişti. Ertesi gün yeterince ayılmış olarak uyandığında haşhaş sütü etkisinde ne kadar girişken davrandığını hatırlayıp dehşete düşmüş ve onunla yakın zamanda yapılacak bir konuşmadan kaçınması gerektiğini düşünmüştü.

Kiva'nın aksine, gardiyan hiç de tereddütlü değildi ve başıyla onaylayan bir hareket yaptı.

“Naari seninle gelmeli,” dedi Jaren.

Kiva ona doğru döndü, endişe kahkahası atma dürtüsünü zorla bastırdı. “Refakatçimin kim olacağını ben seçmiyorum. Bu böyle işlemiyor.”

Jaren gardiyana baktı. “Onunla gitmelisin.”

Kiva'nın kalbi tekledi. Arkadaşça davranıyor olsa da Jaren'ın sanki ikisi de eşit seviyedeymiş gibi konuşmasının yanına kâr kalmasına Naari'nin izin vermesi imkânsızdı.

“Rooke'la konuşacağım,” dedi gardiyan.

Kiva'nın nefesi *ciğerlerini terk etti*. Donakalmış bir baykuş gibi görüldüğünden emindi. Az önce olanlardan ötürü şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırıyordu.

En azından Naari, Jaren'ı haddini bilmesi konusunda uyarmalıydı. O bir mahkûmdu ve bir gardiyandan sanki emreder gibi bir istekte bulunmuştu. Kiva bundan daha azı için infaz edilen mahkûmlar görmüştü.

İkisini de gözetleyen Kiva, Jaren'ın belki de çoktan “kayırlan” mahkûmlar hakkında bir şeyler bildiğinden şüphelendi. Jaren gençti, formdaydı, çekiciydi... Ve Naari de öyleydi. Birkaç durum dışında, Kiva, Jaren'ı nadiren Naari yokken görmüştü. Sanki Naari, onun boş zamanında bile hapisanedeki hareketlerine nezaret etme görevini üstlenmiş gibiydi. Bu derece dikkat... *Özveri...*

“Niye öyle bakıyorsun?” diye sordu Jaren, Kiva'ya gözlerini kısarak bakarken.

Kiva yüz ifadesini değiştirmeye çalıştı ama başarılı olup olmadığından emin değildi.

“Yok bir şey.” Ardından Naari'ye doğru döndü. “Cidden bana kimin refakat ettiği çok da önemli değil.”

Naari ve diğer gardiyanlar arasında seçim yapma şansı olsa -Kemik ya da Kasap gibi- o zaman *tabii ki* Kiva kehribar rengi gözleri olan kadını seçerdi. Ama Jaren'ın aksine, kişisel bir istekte bulunma riskini alacak değildi.

“Rooke'la konuşurum,” diye tekrar etti Naari. Ses tonu Kiva'nın üstelememesi gerektiğini bilecek kadar netti. Kiva'nın gardiyanın niye bu kadar yardımsever davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne de olsa Naari'nin bundan kesinlikle bir çıkarı yoktu.

Belki de Jaren dışında.

Bu düşünce Kiva'nın ağzında hastalıklı bir tat bıraktı ama Kiva nedenini düşünmeyi reddetti. Bunun yerine, cesaretinin son kırınımlarını topladı ve gardiyana, " Ne kadar çabuk, o kadar iyi," dedi.

Naari başını salladı. Kiva başka bir şey söyleyemedi, Jaren bağıarak çalışma tezgâhından uzağa kaçtı.

"Ne si..." Ertiği küfür yüzünden utanan Jaren, sözünü utanmış bir kahkahayla yarıda kesti. Tam o anda ilaç dolabında saklandığı yerden dışarı çıkıp ona sürtünen koyu gri renkteki kediyi fark etti. "Hey! Sen de kimsin?"

Kiva gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Jaren'in gergin tepkisi, Kiva'nın kendi ürkek yapısı hakkında iyi hissetmesini sağladı.

"Onun adı Ç-Ç-Çizmeli," dedi Tipp, ismi açıklayan dört beyaz patiyi işaret ederek.

Jaren elini uzatarak kediye doğru hareket etmeye başlayınca, Kiva'nın sevinci uçup gitti ve hızlıca onu uyardı. "Dikkat et, huysuzdur."

Jaren'in gözleri cevap verirken âdeta dans ediyordu. "Sana çekmiş olmalı."

Tipp kıkırdadı, Naari kıs kıs güldü. Kiva üçüne de dik dik baktı.

"Onunla tanışmadın mı?" diye sordu Tipp eğlenirken.

Jaren banka doğru tekrar yavaşça yaklaştığında Kiva onu bu defa uyarmadı. Bunun yerine Kiva, kediden daha uzağa giderek aralarına güvenli bir mesafe koydu.

"Onu hapishanede etrafta görmüştüm," diye cevapladı Tipp'in sorusunu. "Ama onun buralarda dolaşan bir sokak kedisi olduğunu düşünmüştüm."

Tipp kafasını iki yana salladı. "O hep b-buradaydı. Benden daha uzun zamandır b-burada." Çizmeli'nin kuyruğunun olması gereken yeri gösterdi ancak orada sadece güdük kalmış bir kısım vardı. "Kuyruğunu gördün mü? Ben geldikten hemen sonra o-oldu. Bir isyan vardı ve bazı mahkûmlar kapıyı onun üstüne k-kapatmışlar."

Jaren irkildi. "Ah!"

"Kiva onun yarasını s-sardı," diye anlatmaya devam etti Tipp. Hatıralar arasında gezmekten yorgunluğu gitmiş gibiydi.

"Hayvanlara da mı bakıyorsun?" diye sordu Jaren, kaşları kalkmış şekilde. "Ne yetenekli bir kadın."

"Bundan memnun olan pek yok," dedi Kiva, Jaren'in övgüsünden doğan heyecan hissini göz ardı ederek. "Kazadan önce de şeytani bir kediydi. Ondan sonra benden daha da nefret eder hâle geldi. Artık ölesiye tırmalanmadan ona yaklaşamıyorum bile."

"Ah," dedi Jaren, önceki uyarıyı anlayan bir gülümseme suratında belirirken. Ya da Kiva, Jaren pofuduk kediyi sevmek için elini tekrar uzatana kadar öyle varsaymıştı.

"Hayır, bekle..." Tam itiraz etmeye başlamıştı ki Çizmeli, şeytanın ta kendisi olduğunu göstermek yerine Jaren'in eline sürtünerek hepsinin duyacağı şekilde mırılınca Kiva durdu. "Hain," dedi kısık sesle.

Jaren ona kör edici şekilde sırttı. "Bütün huysuzlar üzerinde böyle bir etkim..."

"Eğer sağlığına değer veriyorsan, sakın o cümleyi bitirme," diye belirtti Kiva, yanakları ısınmaya başlamıştı.

Tipp tekrar gülmeye başladı ama gülüşü sonradan o kadar büyük bir esnemeye dönüştü ki Kiva çenesinin kütlediğini duyar gibi oldu. Gözlerini kısarak parmağını ona doğrulttu. "Sen, yatağa." Jaren'a dönerek kibirli bir şekilde, "Sen, uyuya kalmadan yatağına kadar gittiğinden emin ol," dedi.

Jaren sessizce kıkırdadı. Sanki Kiva'nın onunla yalnız kalmasını istemediğinin tamamen farkında gibiydi. Naarı ordayken tam olarak yalnız kalacaklarından değil ama yine de oradaydı. Kiva onunla birebir zaman geçirmekten kaçındığını saklamıyordu. Jaren, Kiva'nın Zalindov'da olduğu sürece herhangi bir bağ -bu arkadaşlık olsa bile- kuramayacağını -veya kurmayacağını- anlamıyordu.

“Daha sonra görüşürüz, Çizmeli,” dedi Jaren, kedinin çenesinin altını son bir kez sevdikten sonra. Kendini çalışma tezgâhından iterek güçlkle ilerleyen Tipp’e doğru uzandı.

“Yarın g-görüşürüz, Kiva!” dedi Tipp, elini sallayarak, Jaren onu revirin dışına doğru itmeye devam etti. Tipp, çıkmadan önce omzunun üstünden Kiva’ya gülümsedi.

Fakat Naari arkada kaldı. Kiva ona baktığı sırada kadın, “Bu akşam hücre blokunda mı uyuyacaksın?” dedi. Kiva’nın başını sallamasıyla Naari konuşmasına devam etti. “Sen çıkmak için hazır olana kadar beklerim.”

Kiva hissettiği şeyi yutmak zorunda kaldı. Bunun korku değil, rahatlama olduğuna şaşırı. Diğer gardiyanlar, mahkûmlar için hâlâ alışıldan daha fazla sorun çıkarıyorlardı, özellikle de geceleri. Naari’nin varlığı onları uzak tutardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Kiva boğuk bir şekilde.

“Jaren ve bana nasıl baktığını gördüm,” diye karşılık verdi Naari.

Kiva, gardiyanın neden bahsettiğini bilmediğini söyleyebilmeyi diledi. “Beni ilgilendirmez,” diye mırıldandı Çizmeli’ye doğru uzanarak fakat şeytan kedi tıslayıp saklanma deliğine girince, Kiva hızla elini geri çekti.

“Haklısın, ilgilendirmez,” diye onayladı Naari. “Ancak yine de, ben asla nezaretimde olan biriyle uygunsuz ilişkilere girmem.”

Her ne kadar böyle hissettiği için kendini zihinsel olarak azarlamış olsa da Kiva’nın üstünden bir yük kalktı. Naari ve Jaren’in ilişkisinin olup olmaması, uygunsuz veya değil, onu ilgilendirmezdi... Ya da kendisini böylesine inandırmaya çalışıyordu.

“Bu çok profesyonelce,” dedi Kiva, çaresizce söyleyecek bir şeyler arıyordu. “Bunu takdir ettiğimizi söylersem, bütün mahkûmlar adına konuşmuş olacağıma eminim.”

Naari başını yana eğdi, kısa kesilmiş saçı ve yeşim kolyesi luminiyum fenerlerinin ışığında parlıyordu. “Beni şaşırtıyorsun.”

“Ben... ne?”

“Burada aylardır görevliyim,” dedi Naari, reviri ima eden bir harekette bulunarak. “Senin diğerleriyle nasıl iletişim kurduğunu gözlemleyecek kadar uzun bir süredir. Tipp ve nadiren de olsa Mot ve Grendel hariç, neredeyse tamamen dışarıya kapalısın.”

Kiva ona büyümüş gözlerle baktı. Sadece Naari'nin onu izliyor olmasına şaşırmamış aynı zamanda diğer mahkûmların isimlerini biliyor olmasına da şaşırmişti. Çoğu gardiyan, mahkûmlara iş yerleştirmeleriyle, fiziksel görüntüleriyle ya da eğer okuyacak kadar yakındalarsa kimlik numaralarıyla seslenirlerdi.

“Neden kendine başkalarına yaklaşmak için izin vermiyorsun?” Naari devam ederken, ses tonundan gerçekten merakla sorduğu belli oluyordu. “Jaren nadiren karşına çıkacak iyi olanlardan biri gibi görünüyor. Çaba sarf etmeye değer bence.”

“Onu sadece otuz üç günlük tanıma süresiyle değerlendirerek yorumlamak doğru değil,” dedi Kiva. Kendi dikkatini dağıtmak için açık bir şişeyi aldı ve tıpasını aramaya başladı.

Naari'nin gözleri parladı. “Demek günleri sayıyorsun?”

İçinden söverek, “Yani tahminen,” dedi Kiva.

“‘Otuz’ bir tahmindir. ‘Bir ay’ bir tahmindir. ‘Birkaç hafta’ bir tahmindir.” Naari sırtıttı, parlak dişleri koyu cildine tezat oluşturuyordu. “‘Otuz üç’ tam bir sayı.”

“Biliyor musun?” dedi Kiva, tıpayı buldu ve şişenin ucuna olması gerektiğinden daha sertçe yerleştirdi. “Ben burada iyiyim, istersen gidebilirsin.”

Naari güldü. Canlı, derin ve neredeyse hırıltılı bir ses çıkardı. “Bunun yerine gitmeden önce yapılması gerekenleri neden bana söylemiyorsun, böylece bitirmene yardımcı olabileyim.”

Kiva'nın beyni neredeyse tamamen kısa devre yaptı. Güçlkle, “Ne?” dedi.

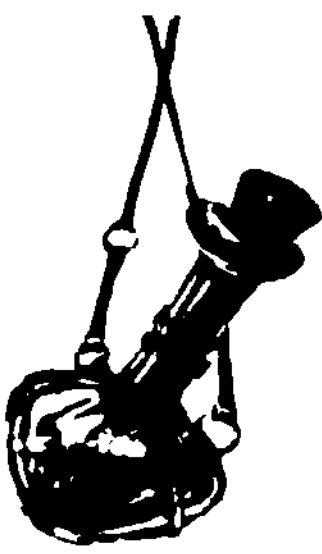
“İki elim iki ayağım var,” dedi Naari. Eldivenli sol elini kaldırarak ekledi: “Bu sadece süs olsun diye durmuyor. Bana bir görev ver ve ben de yapayım.”

Teklifi yüzünden afallamış olan Kiva, Naari onu teşvik edinceye kadar cevap veremedi. “Hadi, şifacı, bütün gece bekleyemem. Hancı son içkiler demeden önce Vaskin’e varmış olmak istiyorum.”

Ar üstünde sadece on dakikalık bir mesafede olan Vaskin, Zalindov’a en yakın kasabaydı. Bu yüzden gardiyanlar sıklıkla vardiyaları bittikten sonra oraya rahatlamaya giderlerdi. Hatta bazıları orada yaşıyordu. Özellikle de aileleri olanlar... Ne de olsa hapishane kışlası eşler ya da çocuklar için uygun bir yer değildi. Kiva, Naari’nin içeride mi dışarıda mı yaşadığını merak etse de kendini bu kadar kişisel bir soruyu soracak kadar rahat hissetmiyordu. Bunun yerine, gardiyanın ona attığı cesur bakışla endişesini kenara itti ve Naari’nin teklifini kabul etti.

“Pekâlâ,” dedi Kiva, evhamlı hâlini saklamayı beceremeyerek. Fakat ardından omuzlarını daha fazla güvenle dikleştirdi. Olisha ve Nergal gelmeden önce yapılması gerekenleri ve Naari’nin üzerine düşeni anlattı. Ardından Naari anladığını göstererek kafasını salladıktan sonra kollarını sıvarken, Kiva onu şaşkınlıkla izledi.

Ve böylece, şifacı ve gardiyan gece boyunca yan yana çalıştı. Aralarındaki güç dengeleri bulanık hâle geliyor ve belki de Kiva’nın fark etmeye başladığı üzere tamamen kayboluyordu.

BÖLÜM ON BEŞ

İki gün sonra, hava yağmur tehdidiyle aydınlandı ama Kiva, İmide hastalığının çıkış noktasını araştırmaya başlamasını hiçbir şeyin durdurmaması konusunda kararlıydı.

Bir önceki gece Naari'yi bıraktığında -daha doğrusu, gardiyan *onu* hücre blokuna güvenli şekilde teslim ettiğinde- kehribar rengi gözlü kadın, Başgardiyan Rooke ile mümkün olan en kısa zamanda konuşacağını sözünü tekrar vermişti. Ve beklenildiği gibi Kiva, ertesi sabah revire vardığında, Naari başgardiyanın Kiva'ya kapılardan geçmesi için refakatçi iznini verdiğini söylemek için bekliyordu. Ne yazık ki dün gelen yeni hasta akını Kiva'nın bütün zamanını ve dikkatini alıyordu ancak bugün, Kiva öngörülü davranıp Olisha ve Nergal'ı gündüz vardiyasına döndürerek Naari ile çıkışını sağlamıştı.

Kiva, karantina hastalarına hızlıca baktı. Ardından Tilda'nın da -ki kendisi hüsrans edici şekilde sağlık durumunda gelişme göstermemeye devam ediyordu- yatak yarası olup olmadığını kontrol ettikten sonra Naari ile revirin girişinde buluştu. Gardiyan siyah deriler içinde neredeyse her zaman olduğu gibi görünüyordu; bu defa farklı olarak küçük bir sırt çantası taşıyordu ve normalde sırtında iki kılıç varken şimdi belinde bir tane vardı, omzundan ise bir arbalet sarkıyordu.

Kiva, kapıdan çıkan bütün gardiyanlar için standart olsa da yeni silahın görüntüsü yüzünden içten içe titremekten kendini

alamadı. Dış çalışma alanlarının çok ötesinde ikinci bir bölge çiti olsa da uzun mesafeli arbaletler kaçmaya çalışma konusunda şansını deneyecek herhangi bir mahkûm için fazladan caydırıcı bir unsurdu. Kiva aptal değildi, kaçma şansının olmadığını biliyordu. Yardım almadan yapamazdı.

Hayatta kal.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

“Hâlâ önce madenlere mi gidiyoruz?” diye sordu Naari, Kiva onun önüne geçer geçmez.

“Planımız öyle,” dedi Kiva. Gardiyan başını sallayıp onları revirden dışarı çıkardı.

Tipp de gelmek istemişti ama Kiva, bunun başgardiyanla şansını zorlamak anlamına gelebileceğinden endişelenmişti. Tipp’in kendisine eşlik etmek için makul bir sebebi yoktu, bu yüzden kendisinin yokluğunda ona başka bir iş verdi. Bu iş önemliydi, ne de olsa Kiva döndüğünde Tipp’in topladıklarına ihtiyaç duyacaktı fakat Kiva bu göreve imrenmiyordu. Tipp ise buna çocukça bir sevinçle karşılık vermiş, aynı anda ona hem bir doğum günü, hem de bir Yulemas hediyesi birden vermiş gibi davranmıştı. Kiva bazen çocuğun on bir yaşında olduğunu unutuyordu.

Naari ön kapıya ilerledikleri sırada hiçbir şey söylemedi, Kiva da onu örnek aldı. Tam köpek kulübelerini geçip merkez kışlaya yaklaştıklarında yağmur çiselemeye başladı ve Kiva, buz gibi damlalar cildine çarpınca titredi. Sert soğuklara sadece ince tuniği ve pantolonuyla dayanmaya alışmıştı fakat kış aylarından her daim nefret ederdi. Kiva dışarıda çalışmak zorunda olanlarla kıyaslanınca şanslıydı ama yine de soğuk soğuktu.

“Al,” dedi Naari, yağmur daha da hızlanırken çantasına uzandı ve keten bir yağmurluk çıkarıp Kiva’ya doğru fırlattı.

Kiva, soğuktan değil, şaşkınlıktan uyuşmuş olan elleriyle yağmurluğu aldı, dilini yutmuş gibi eline bakakalmıştı.

“Sırılsıklam olmadan önce üstüne geçir,” dedi Naari, sanki bir ahmakla konuşuyormuş gibi.

Kiva verilen emri güdüsel olarak yerine getirdi. Keten, omuzlarına yük bindiriyordu ama onu yağmurdan koruyordu. Kiva, vücut ısısının keten yağmurluğun içinde korunmasından dolayı ani bir sıcaklık yükselişi hissetti. Kapüşonunu siyah saçlarının üstünden geçirdiğinde, neredeyse sıcaklık farkı yüzünden inlemişti.

“İhtiyacımız olan son şey senin hasta olman,” diye açıkladı Naari, Kiva minnettarlığını ifade edemeden önce. “Olisha ve Nergal işe yaramazlar. Hepimiz ölmeden önce bu hastalığı nasıl durduracağını çözecek biri varsa, o da sensin.”

Bu, verdiği şey için uygun bir bahaneydi ama Kiva, bunun Naari'nin yağmurluğu getirmesindeki tek sebep olduğunu düşünmüyordu. Kendi deri zırhı onu dış etkenlerden koruyordu ve sarf ettiği sözlere rağmen Kiva için hiçbir şey getirmek zorunda değildi. Yine de bunu yapmıştı.

Kiva, başka bir zamanda veya başka bir yerde arkadaş olup olamayacaklarını merak etti. Burada bile öyle gibi hissetmeye başlamıştı ancak yine de böyle bir fikrin üstünde uzun süre durmaya cesaret edemiyordu. Bu düşüncenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Gardiyanlar gelip giderdi ve çok yakında Naari de tıpkı ondan öncekiler gibi gidecekti.

Giriş blokunun köşesine adım attıkları sırada, yerleşkeyi çevreleyen kireç taşı duvarlara sabitlenmiş demir kapılar üstlerinde yükselmişti. Maden arabalarının rayları girişle kesişiyor; lüminyum deposuna ve açıklıktaki hasat fabrikasına doğru gidiyor ve kapılardan doğruca kereste deposuna, çiftliklere ve madene gidiyordu. Her günün sonunda işçiler arabaları doldurur ve ganimetleriyle geri dönerlerdi ama şu anda raylar, Naari ve Kiva'nın takip edeceği yol gösterici bir yoldan fazlası değildi.

Kuledeki gardiyanlara el sallayan Naari, dışarı çıkmadan önce duraksamadı. Kiva ise diken üstünde olsa da onun arkasından gitmeye devam etti.

Kiva, Zalindov'da geçirdiği on yıl içinde, revire tıbbi yardım olmaksızın gelemeyecek mahkûmlarla ilgilenmek için geçitlerden sadece birkaç kere geçmişti. Bu yolculukların hepsinde şu anda hissettiği gibi; merkez yerleşkenin ötesinde olma heyecanı, özgürlüğe yakın ve bir o kadar da uzak olduğunu hissetmişti.

Ailesinin nerede olduğunu, asilerin onu kurtarmak için ne zaman geleceğini merak etti. Sonra bu fikri zihninden uzaklaştırdı, süreci hızlandırmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını farkındaydı. Bugün tek bir amacı vardı ve bütün dikkatini ona verecekti.

“Gardiyan Arell, konuşabilir miyiz?”

Kiva ve Naari, Başgardiyan Rooke'un yağmur yağmaya devam ederken bile tanınan o kendine has sesiyle onlara seslendiğini duyunca durdular. Arkalarını döndüklerinde, onu uzun adımlarla ve deri üniformasına sıçrayan damlalara aldırış etmeden geçitlerden geçerken gördüler.

Burada olma sebebini merak eden Kiva, başgardiyanın kafasıyla hapishanenin hemen girişinin dışındaki ahırları işaret edişini izledi; onların içeri sığınmasını ima ediyordu. Kiva içeri adım attığı anda samanın ve atların kokusu burnuna doldu, yağmur üstlerindeki çatıyı döverken ses neredeyse sağır ediciydi.

Rooke, Kiva'ya, “Sen burada kal,” dedi ve Naari'ye dik dik bakarak ahırın uzak ucuna doğru yürüdü. Hâlâ görüş ve arbalet mesafesindeydiler ancak Kiva'nın söylenenleri duyamayacağı kadar da uzaktaydılar.

Merakı artmıştı ama dudak okuma yeteneği yoktu, bu yüzden iç çekip en yakın kapıya yaslandı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak kafasını dışarı çıkartmış nemli bir atın yüzünü sevdi. Yelesine bulaşmış ıslak çamur göz önünde bulundurulunca, Kiva onun yakın zamanda geldiğini varsaydı. Sürücüsü belki de son zamanlarda başgardiyanı rahatsızlık veren kraliyet mektuplarından birini teslim eden bir ulaktı. Bu, sıkılmış gibi kolları göğsünde kavuşmuş şekilde duran Naari ile konuşan başgardiyanın yüzündeki karanlık bakışı kesinlikle açıklıyordu.

Bakışlarını başka yöne kaydıran Kiva, ahıra çoktan yerleştirilmiş diğer atları ve aralarında bulunan boş bekleme bölmelerini inceledi. Onun durduğu tarafa doğru dönük olan tek bir at arabası vardı, onun da başgardiyana ait olduğunu biliyordu. Çok sık olmasa da Zalindov'a gelip giderken kullandığını görmüştü. Rooke hapishaneden nadiren ayrılırdı, tıpkı bir kralın krallığından nadiren ayrılması gibi.

"Pişşt."

Kiva bakışlarını at arabasından uzaklaştırıp, artık omzunu dürtükleyen ata surat astı.

"Pişşt, Kiva. Buradayım."

Kiva, bölme kapısının üstünden bakarken, atın ön bacağının yakınında çömelmiş başseyis Raz'la karşılaştığında şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Orta yaşlı adam elinde bir fırça tutuyordu ve fırça tüylerle kaplıydı. Bu da hayvanı onlar geldiğinden beri tımarladığını ve gözden uzak olmayı seçtiğini gösteriyordu.

Kiva, Raz'ı iyi tanımıyordu. Aslına bakılırsa, ondan kaçınma konusunda dikkatli davranıyordu. Ne de olsa aralarındaki herhangi bir etkileşim ikisinden birinin ölümüyle sonuçlanabilirdi. Kiva için bu, bir karşılığı olduğu sürece almaya hazır olduğu bir riskti. Fakat Raz bir mahkûm ya da bir gardiyan değildi ve Kiva gelmeden çok daha önce Zalindov çalışanı olsa da kaybedeceği şeyler, Kiva'nın sahip olduklarından daha fazlaydı.

Raz, Kiva'nın dış dünyayla olan bağlantısıydı. On yıl önce, hamile eşi onu ziyaret etmiş ve erken doğuma girmişti. Eğer Kiva'nın babası olmasaydı, hem bebeği hem de anneyi kaybetmiş olurlardı. Raz, Zalindov'dan içeri ve dışarı iletişim kanallarının ne kadar sıkı olduğunu biliyordu, bu yüzden teşekkür olarak dışarıdan mesaj alıp göndermeyi teklif etmişti.

Faran Meridan kurnaz bir adamdı. Meraklı gözlerin dikkatini çekmemesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden, Kiva ve kardeşlerinin eğlencesine yarattıkları, ailelerindeki herkesin az bir çabayla

anlayabileceği bir şifreli kod kullanmıştı. Ve böylece, Raz'ın Kiva'ya hizmetlerini sunmasıyla birlikte yazışmalar başlamıştı,

Raz'ın iyilikseverliğine rağmen, Faran ve sonrasında da Kiva için mektupları hapishane dışına çıkarmak zorluydu. Sadece birkaç kere Raz'ı arama riskine değmişti, özellikle de adam ahırda veya kireç taşı duvarların dışında olunca. Kiva, yalnızca iki kez kendi mesajlarını onun aracılığıyla gönderebilmişti, ilki iki kelimeydi: *Babam öldü*. İkincisi ise dört: *Ben yeni hapishane şifacısıyım*.

Ailesinden gelen mektuplar Kiva'nın istediği kadar sık gelmesede sonuçta daha sık geliyordu. Böyle olmasına rağmen Raz, mektupları içeri nasıl sokacağı konusunda her zaman dikkatliydi; yeni gelen mahkûmları hapishane arabalarından indiren gardiyanlara yardımcı olurken onların kıyafetlerine iliştirirdi, daha sonra onların revire gönderileceğini ve soyunmalarının sağlanacağını bilirdi. Bu tehlikeliydi ancak şimdiye kadar kimse onların bu numarasını keşfetmemişti. Büyük ihtimalle risk almadıkları içindi... Tabii şimdiye kadar. Kiva'nın, özellikle de Rooke ve Naari birkaç adım ötedeyken, Raz'ın neden onun dikkatini çekmeye çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

“Sana bir şey getirdim,” dedi Raz. Sesi devam eden yağmurdan zar zor işitiliyordu.

Kiva ani hareketler yapmama konusunda dikkatliydi, bu sırada Raz paltosundan çamur lekeli bir not çıkardı ve ona doğru uzattı.

Hızlıca başgardiyan ve Naari'ye bakış atıp ancak bundan sonra hararetli bir şekilde konuştuklarından emin olan Kiva, atın kafasının altına doğru eğildi ve Raz'ın verdiği şeye uzandı.

Kalbi hızla çarpan Kiva, kız kardeşinin tanıdık el yazısından çıkmış şifreyi okudu. Notta ne söylendiğine dair heyecanlı, herhangi bir kurtarma haberi için ise umutluydu. Fakat sonrasında kelimeleri deşifre etti.

Λ||:.'Ϟ >>≡Ϟ Μ≡< Λ#≡.

⊕≡ ~<≡ ρ||⊕#.:~.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

Mesaj, bir önceki mesajın birebir aynısıydı.

Birebir aynısı.

Öfkeden doğan yaşlar Kiva'nın gözlerine battı. Notu yumruğu içinde top hâline getirdi, öfke ve umutsuzluğun bir karışımıyla kendinden geçti. Ama sonra pervasızlık ağır bastı ve parşömeni tekrar düz hâle getirdi. Elini atın çamurdan birbirine dolanmış olan yelesinde gezdirdi ve işaret parmağını kız kardeşinin yazısının altındaki boşlukta bastırarak hareket ettirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladı Raz aceleyle.

Kiva bir şey söylemedi, sadece hızla tekrar Rooke ve Naari'ye baktı. Ardından ata hareket etmemesi ve aralarında bir bariyer oluşturması için sessizce yalvardı.

Çılgına dönen Kiva, kendi çamurlu şifresini çizerek işaret üstüne işaret karalıyordu, şimdiye kadar yazdığı en uzun kod buydu.

↘μ≡'↘ ↘#ρ△. #'⊕ μ≡<

ρμ~⊕⊂#||.: #.:

Ϟ<#~>> 7<⊗ ||<μ≡~>>.

∴≡≡μ <≡↘ρ□≡ — ⊕μ≡.:???

Kadın hasta.

Ben onun Hüküm İmtihani'ndeki şampiyonuyum.

Kurtarılmaya ihtiyaç var... ne zaman?

Çamurlu ve şifreli notu hızla katlayıp Raz'a doğru uzattı.

"Kiva, yapamam..."

"Lütfen," diye fısıldadı Kiva. Rooke ve Naari sonunda konuşmayı kesip ona doğru geldiği için dudaklarını neredeyse hareket ettirmemişti. Yağmur bile hafiflemiş, sanki yapabileceği bütün yardımı yapmış ve şimdi de işini bitirmiş gibiydi. "*Lütfen.*"

Raz'ın tek cevabı teslimiyet belirten bir iç çekiş oldu ancak o ses Kiva'nın içini rahatlattı. Raz notla beraber Vaskin'e gidecek, ardından notu Kiva'nın ailesine gönderecekti. Ve o zaman... *İşte o zaman*, Kiva sonunda bazı cevaplar alacaktı.

Başgardıyan yaklaşırken, endişeden doğan ter damlacıkları Kiva'nın alnında noktalar oluşturdu. Fakat Rooke, ahırdan çıkıp gitmek için yanından geçerken ona dönüp bakmadı bile, o yüzden Kiva'nın bakışları Naari'ye döndü. Gardıyan sanki onun endişeli gerginliğini görebiliyor gibi onu yakından izliyordu, bu yüzden Kiva kendini rahatlamaya zorladı. Naari konuşunca çabasının boşa olduğu ortaya çıktı.

"Arkadaşın kim?"

Panik Kiva'yı ele geçirdi. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Zihni Naari'nin neden bahsettiğini bilmediğini, bugünden önce Raz ile karşılaşmadığını açıklaması için çılgınlık atıyordu. Ama sonra gardıyan elini uzatıp atın yüzünü okşadı ve Kiva durumun farkına varmasıyla birlikte derin bir nefes verdi.

"Ah, evet. Çok tatlı," diye boğuk bir şekilde çıktı Kiva'nın sesi, atın dişi ya da erkek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Elini kaplayan çamuru hissetti -notunu yazmak için kullandığı çamuru- ve elini yukarı kaldırıp şöyle dedi: "Ama kirli. İyi bir temizlenmeye ihtiyacı var."

"Dağılmışsın," diye gözlemini paylaştı Naari. Sonra başını salladı. "Yağmur tekrar başlamadan önce buradan gidelim."

Alçak sesle ekledi: “Ya da Rooke gitmemize izin verme konusunda fikrini deęiřtirmeden.”

Kiva şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, başgardiyanın Naari ile görevleriyle alakalı tartıştığını fark etti. Belki de Rooke’la bizzat kendisi konuşmalıydı, hastalığın yayılması konusunda ne kadar endişeli olduğunu onunla paylaşmalıydı. Fakat bunu yapmış olsaydı, ailesine yazacak şansı olmamış olurdu. şayet Naari, Kiva’nın mücadelesini onun yerine vermek istiyorsa, o hâlde Kiva bunu ona bırakmaktan memnun olurdu.

Kiva ahırını terk ederken dönüp Raz’a bakmaya cesaret edemedi. Ama zihninden mesajı olabildiğince çabuk göndermesini istedi, ailesinin de en az o hızla cevap vereceği umuduyla. Onların durumunun aciliyetini sezecekleri umuduyla. *Gelecekleri* umuduyla...

BÖLÜM ON ALTI

Kiva ve Naari buğday çiftliği ve sebze tarlasının yanından geçip madene doğru yürüyüşlerine devam ederken yağmur tamamen durdu. Fakat kümesin ve domuzların yanından geçerken hafif bir çiseleme başladı. Yanından geçtikleri her yerde durmak büyük bir öz disiplin gerektirmişti ama Kiva kendine planlarını hatırlattı. Baştan başlaması ve oradan metodik bir şekilde ilerlemesi gerekiyordu.

Çiftlikleri geride bırakırken, aralarında hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Doğu duvarıyla aynı hizaya vardıklarında, kabaca Kiva'nın Hava İmtihanı sırasında atlaması gereken yere geldiklerinde, Naari sessizliği bozdu.

“Hava İmtihanı'ndan sonra prensesle tanıştığını duydum. Sana ne dedi?”

Kiva nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda kafa yordu ancak -tılsım hariç- Mirryn'in söylediği hiçbir şeyin onların başını belaya sokmayacağına kanaat getirdi. “Sanırım prenses daha çok beni ve niye gönüllü olduğumu merak etmişti.”

“Bu kadar mı?”

“Belli ki ona sevgilisini hatırlatmışım,” diye anlattı Kiva. “Aynı mücadelecî ruha sahip olmamla alakalı bir şeylerden bahsetti. Sanırım *belki de* bunun bir iltifat olması gerekiyordu?” Omuzlarını silkti. “Açıkçası konuştuğumuzda, haşhaş sütü almış hâlimle bile çok fazla acı içerisindeydim. Onu iyice inceleme şansım olmadı.”

Naari, Kiva'ya doğru döndü. "Prenses Mirryn'in sevgilisi mi varmış?"

Kiva tekrar omuzlarını silkti. "Öyle söyledi." Naari'ye yakından bakarak ekledi: "O kraliyet takıntısı olan hayran kitlesinden değilsin, değil mi? Herhangi bir bilgi kısıntısı için umutsuzca bekleyenlerden hani?"

"Tabii ki hayır," dedi Naari, yüzünü asarak. "Sadece şaşırdım."

"Onun bir ilişkisi olduğu için mi?"

Naari hiçbir şey söylemedi, sessizliği bir onaylama olarak yeterliydi.

Kiva homurdanarak güldü, daha sonra kimin yanında olduğunu hatırladı ve öksürmeye başladı. Bunun sonucunda da kimse -mesela Jaren- duymadığı için minnettar olduğu iğrenç bir ses çıkmıştı.

"Komik olan ne?" diye sordu Naari, Kiva'nın öksürme girişiminin işe yaramadığını kanıtlayarak.

"Sadece..." Kiva, aklındaki şeyi tepeden tırnağa ölümcül silahlarla donanmış kadını kızdırmadan nasıl söyleyebileceğini düşünmeye daldı. "Sanırım kral ve kraliçe çocuklarının flört etme durumuyla ilgili açıklamada bulunmamışlardır. Eğer Mirryn nişanlanmış olsaydı, o zaman tabii ki krallığın bundan haberi olurdu. Ama sadece bir sevgilisinin oluşu?" Kiva kafasını salladı. "Üzgünüm ama bunu bilmediğin için şaşırmamalısın."

Naari yine hiçbir şey söylemedi. Ama ardından...

"Belli ki hayatını kurtardığı için veliaht prensle teşekkür etmelisin."

Kiva'nın suratı asıldı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Duyduğuma göre yakışıklıymış," diye yorum yaptı Naari.

Kiva neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. "Cidden şu anda bu konuşmayı yapacak mıyız?"

"Sadece söylüyorum, bazıları bir prensle evlenme hayali kurar."

"Evlenme... bir..." Kiva'nın dili dönmediği için kelimeleri tekrar bile edemedi. "Sen deli misin? Daha kötü bir şey

düşünemiyorum.” Özellikle de söz konusu Deverick gibi bir serriyken. Karşısında neredeyse birkaç dakika geçirmişti ve kurttarıcısı olsun ya da olmasın, Kiva ona bir şeyler fırlatmaya hazırды.

Gardiyan güldü, Kiva'nın sözlerine mi yoksa iğrenmiş yüz ifadesine miydi, Kiva emin değildi.

“O hâlde sen neyin hayalini *kuruyorsun*, şifacı?”

“Bir ismim var, farkındaysan.”

“Farkındayım.”

Kiva iç çekti. “Bir sürü hayalim var. Bir sürü de kâbusum var. Hayatımın hangi yöne sapacağını sadece zaman gösterecek.”

Naari, sessizce konuşmadan önce ağır bir sessizlik oldu. “Yaşından beklenenden daha bilgesin, Kiva Meridan.”

Yaşının ötesinde bilgesin, minik fare.

Naari'nin sözlerinin çağrıştırdığı anı, Kiva'nın boğazında bir yumru gibi oturdu. Bu, babasının daha önce kendisinin düşünmediği her yeni ilaç ve tedaviyi bulduğunda Kiva'ya söylediği bir şeydi. *Bıçak gibi keskin zekâlı, bizim Kivamız*, diyerek annesi lafa devam ederdi, dinleyen herkese söyler ve kızına gururla gülümserdi.

Yaşlar, Kiva'nın gözlerine iğne gibi battı. Kiva, gözleri kırptırarak gözyaşlarının gitmesini sağladı, nitekim onları gizleyecek bir yağmur yoktu şimdi. Ne kadar mesafe kaldığını görmek için yola baktı. Sol taraftaki terk edilmiş madeni çoktan geçmişlerdi. Kiva'nın içi rahatladı, gidecekleri yere varmışlardı.

Kiva, terk edilmiş madeni hiç ziyaret etmemişti. O Zalindov'a gelmeden birkaç yıl önce içindeki cevher tüketilmiş, çalışanlar onun ve Naari'nin şimdi gitmekte olduğu kuzeydeki daha geniş bir madende görevlendirilmişti. Kiva, bu terk edilmiş maden her ne kadar küçük olsa da, mahkûmların toprağın çok derinlerine kadar kazmak için zorlandığını ve bu yüzden de pek çok çöküntünün yaşandığını, sonuç olarak da birçok ölüm vakasının gerçekleştiğini duymuştu. Daha yeni olan madende de daha az sıklıkla olmakla birlikte benzer kazalar gerçekleşmişti.

“Bunu nasıl yapmak istersin?” diye sordu Naari, çekiçlerin ve keskinlerin kayalarda çıkardığı sesleri duydukları sırada. Kiva'nın yanında getirdiği çantayı ima etti ve ekledi: “Maden devasadır. Örneklerini nereden almak istediğini biliyor musun?”

“İşçilerin en yoğun olduğu yere, birçok mahkûmun erişiminin olduğu ya da zamanlarının çoğunu geçirdikleri yerlere gitmeliyiz.”

Naari'nin verdiği karşılık iğneleyiciydi. “Bunu önceden planlamadın, değil mi?”

Bu bir soru değildi, bu yüzden Kiva cevap vermedi ancak yine de yanakları hafifçe ısındı.

“Bu taraftan,” dedi Kiva, rayların sonuna gelirken. Yük vagonları üst üste yığılmıştı, içleri boştu ve mahkûmların onları doldurup vardiyaları bitince de depoya geri itmeleri gerekiyordu. Zor bir işti, hem vücut hem de zihin üzerine ağır bir yük bindiriyordu. Madenciler de tıpkı tünelciler gibi, Zalindov'da nadiren uzun süre hayatta kalırlardı.

Madeni gören tek bir nöbetçi kulesi vardı fakat yerde mahkûmların çalıştığından emin olmak için birçok gardiyan bulunuyordu. Mahkûmlar çalışmadıkları zaman, kan lekeli kamçıları ve sopalarıyla onları teşvik etmek için oradaydılar. Maden Şefi Harlow, aralarında en kötüleriydi ve beklediği nöbetçi kulesinin dibine yaklaşan Kiva ve Naari'ye sertçe baktı.

“Geleceğinizi duymuştum,” dedi Harlow, ağzını aça aça çiğnediği siyah sakızı Kiva'nın ayağının ucuna bir yığın hâlinde tükürdü. Sakızın Kiva'ya temas etmesini istemiş miydi acaba, Kiva bunu merak etti. Böyle olsa bile şaşırmazdı. Gerçi Harlow, kronik genital kaşıntısı nüksedince rahatsızlığını gidermek için Kiva'nın yanına gelecekti yine fakat bu defa Kiva yardımcı olmak için daha az istekli olurdu. Kiva, daha iyi birinin bu rahatsızlıkla yaşamasını istemezdi fakat ona bacak arasını yakan tedaviler uygulamaktan büyük zevk alıyordu, onu çabucak iyileştirecek çözümleri bilerek öteliyordu.

Belki de onun üstüne *tükürmeliydi*. Şayet ona bilerek verdiği ilacın etkisiyle semptomlarının daha da çoştüğünü ve bu rahatsızlığa sebep olan faaliyetlere yeniden katılabilmesi için bir süre daha geçmesini gerektirdiğini bilse, kesinlikle bununla yetinmezdi.

Hak ettiğini bulmuştu, aşağılık herif.

“Yolunuza çıkmayız,” dedi Naari soğukkanlı bir ses tonuyla.

“İyi olur,” dedi Harlow. “Ayrıca işçilerimi de rahatsız etmeyin. Onlara kaytarsınlar diye para ödemiyorum.” Aniden güldü, kamburunu çıkarmış ve kahkahalara boğulurken tek eliyle göbeğini tutuyordu. “Onlara para ödemek mi? Hah! Bir düşünsene!”

Kiva, Naari’yle bakıştı, onun da yüz ifadesi eşit derecede iğrenmiş duruyordu.

“Uzun süre kalmayacağız,” dedi Naari fakat bunu Kiva’ya mı demişti yoksa Harlow’a mı, Kiva pek emin olamamıştı.

“İstedığınız kadar uzun süre kalabilirsiniz, sadece madende olmak zorunda değil,” dedi Harlow. İkisini de süzdü. Dudaklarını yalayıp, “*Benim* madenime ne zaman isterseniz gelebilirsiniz,” dedi. “Aslında, niye biz...”

“Uzun süre kalmayacağız,” diye tekrar etti Naari sertçe, dudığı tiksintiyle kıvrılmıştı. Topuğu üzerinde dönerek dik dik Kiva’ya baktı ve Harlow’un yanından kasten uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Onlar madenin girişine doğru tırmanırken, Kiva’nın mide bulandırıcı maden şefine dair son gördüğü şey adamın kasıklarını kaşıyıştı ve bu görüntü kahkahasını tutmak için çabalamasına neden oldu.

“Adam tam bir domuz,” dedi Naari, uzaktaki değişken ve katmanlı manzaraya bakmak için durduğunda.

“Bir domuzdan da beter,” dedi Kiva. Bir saniye kendi kendine düşündükten sonra sessizce ekledi: “Ama eğer iyi hissetmeni sağlayacaksa, biz konuşurken an itibarıyla o sessizce acı çekiyor.”

Naari ona soru sorarcasına bakınca, Kiva, Harlow’un durumunu ve ona yazdığı en yeni ilacı anlattı. Gardiyan o kadar şiddetle güldü ki gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kaldı.

“Hatırlat da seninle ters düşmeyelim,” dedi Naari, hâlâ kıkırdarken.

“O bunu hak ediyor,” dedi Kiva.

“Katılıyorum,” diyerek onayladı Naari. Önlerindeki manzaraya elini salladı. “Gelip bizi rahatsız etme fırsatını ona vermek istemiyorum, o zaman buradan nereye gidiyoruz?”

Kiva düşünceli bir biçimde yanağını dişledi. Madenin en üst katmanları çoktan kazılmıştı, bu yüzden mahkûmların keskiyle çukurun dibinde çalıştığı yere kadar hatırı sayılır -ve *dik*- bir iniş vardı. Toprağın kendisi çorak bir gri rengindeydi ama ışık altında taş boyunca sık sık yansımalar ve parlak lüminyum cevherinin izleri görülebiliyordu.

“Yolu neden en dibe varana dek takip etmiyoruz? Hem ben de işçilere yakınlaşınca topraktan örnek alacak yerler bulurum?” dedi Kiva sonunda.

Naari kendinden emin adımlarla yokuş aşağı gitmeye başladı, Kiva ise rotasını daha dikkatli seçti. Yol, bir vagon sığacak kadar genişti ama tek yapması gereken gevşek bir taşa basıp bileğini burkmaktı ve böylece başı belaya girerdi. Naari'nin aksine Kiva ne atletik ne de güçlü, bir mahkûm olarak hayatı egzersiz namına çok fazla bir şey sunmuyordu. İşçilerin durumu ise istisnaydı; bu kadar ağır şartlarda çalışmaya zorlanıyor olmaları, formda olmaları anlamına geliyordu. Ya böyle olurlardı ya da ölürlardı. Ve neredeyse her zaman önünde sonunda ölürlardı.

Tıpkı Jaren'ın da öleceği gibi.

Kiva bu düşünceyi kenara itti. Onu tanıdığı andan itibaren ağır bir işe yerleştirileceğini ve bunun, onu ölüme sürükleyeceğini biliyordu. Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden üzerinde durmanın da anlamı yoktu. Zalindov acımasızdı... Hep öyle olmuştu ve her zaman da öyle olacaktı.

Fakat uzun zamandır ilk defa, Kiva kaçınılmazın gerçekleşmesini engelleyebilmeyi diledi.

“Sessizsin.”

Kiva, Naari'nin sözleri üzerine aniden başını kaldırdı. "Sadece nereye bastığıma dikkat ediyorum."

Naari, Kiva'nın düşünceleriyle boğuştuğunun bilincinde olduğu hâlde üzerinde durmadı. Bir yerden sonra gürültü o kadar fazla hâle geldi ki kolaylıkla konuşamaz oldular, çekiç ve kazmaların kayalara çarpan sesleri kulaklarında yankılanıyordu.

Çukurun ne kadar geniş olduğu düşünülünce, diğer yerlerden çok daha fazla mahkûm buraya yerleştirilmişti. Burada her zaman yedi yüz madenciden fazlası olurdu ve bunların çoğu, bir yıl içinde yok olurdu. Ve o mahkûmlar orada sadece onlar için alan olduğundan değil, aynı zamanda luminiyumun hayati oluşundan; sadece güç ve ışıklandırma için değil, aynı zamanda mimari ve bina altyapısından dolayı da oradaydılar. Ne kadar fazla işçi olursa, o kadar hızlı luminiyum çıkarılabilirdi. Fazladan üç yüz civarında mahkûm, geçidin içindeki depoda mineralleri işlemleri ve Wenderall'ın geri kalanına gönderilmek üzere hazırlanmaları için bulunurdu.

Mahkûmların hayatı ve ölümü üzerine kurulan, iyi yağlanmış bir makineydi bu.

Kiva ve Naari ilk gri kıyafetli işçilerin ve onları izleyen gardiyanların yanından geçerken, aletlerin çınlama sesi ve maden tozunun tebeşirimsi kokusuyla birleşen ter ve kanın keskin kokusu daha da yoğun hâle geliyordu. Birkaç kişi onların tarafına baktı ama kimse onları durdurmadı. Tozla kaplı mahkûmların merak ayıracak çok az enerjisi vardı. Ayrıca gardiyanlar, onları ellerinde kamçılarla ve ufacık bir kaytarma işaretine hazır bir şekilde, yakından izliyorlardı.

Kiva'nın göğsü öfkeyle yandı ama kendine burada tek bir sebepten dolayı olduğunu hatırlattı: örnekleri toplamak için. Eğer hastalığın nereden geldiğini bulursa, bütün bu işçilerin normalinden daha da erken ölmesini engelleyebilirdi... Ne işe yarayacaksa artık.

Çukurun daha aşağı seviyelerine indikçe, Kiva, çalışanlarla daha yüksek düzeyde etkileşimin olduğunu gördüğü ya da o an öyle görünen yerleri Naari'ye gösterdi. Her defasında duraksayarak, yola devam etmeden önce yanında getirdiği şişelerin

içine toprağı kazıyıp örnekler aldı. Çoğunlukla durgun su birikintileri ve içinde maden minerallerinin bir karışımı olan küçük çamur bataklıklarına bakıyor, özellikle de mahkûmların ya da işçilerin çalıştığı yerlere yakın kaya yarıklarına yerleşmiş olan yerleri arıyordu.

Tam Naari'ye yeteri kadar örnek aldığını ve gitmeye hazır olduğunu söylemek üzereydi ki küçümseyen bir tonla kendisine seslenildiğini duydu.

“Bak, bak, bak, bu *Zalindov'un kaltağı* değil mi?”

Kiva, ifadesizce dönerken Cresta'yı ardında buldu. Kızıl saçlı kadının suratu maden tozuyla kaplanmıştı, yılan dövmesi bu parlak kirin altında neredeyse canlı görünüyordu.

Kiva onu son gördüğünde, Cresta Tipp'in hayatını tehdit ediyordu. Şimdiye kadar Kiva, Tilda'yı hayatta tutarak anlaşmada üzerine düşeni yapmıştı fakat Cresta'nın yüzündeki ifade, hâlâ yapması gereken işleri olduğunun belirgin bir hatırlatıcısıydı. Zalindov'un asileri, kraliçeleri özgür kalana dek mutlu olmayacaklardı... Ve belki de asiler de onunla birlikte giderdi.

Kiva'nın omurgasından bir ürperti indi. Asiler Tilda'yı kurtarmaya gelince ne olacaktı, bunu düşünmemişti. Yanlarında başkalarını da götürecekler miydi? Başkaları... Cresta gibi?

Kiva, bunun kendi problemi olmadığına karar vererek düşüncüyü üstünden silkeledi. Bu kararın etik olmayan sonuçlarına kafa yormadan da uğraşması gereken yeteri kadar şey vardı.

“Burada bir sorun mu var?” diye sordu Naari, adım adım yaklaşırken.

“Bebek bakıcısı da varmış,” Cresta, Kiva'yla alay ederken, gardiyanı görmezden geldi, yine de elinteki kazmayı daha sıkı tutmaya başladığını fark etmişti. “Sen kalende çalışırken, geri kalanımızın burada kölelik yapması nasıl hissettiriyor?”

Kiva, Cresta'nın Naari'yi küçümseyecek cesareti bulması bir yana, aynı zamanda gardiyan *oradayken* Kiva'yı kışkırtma çabasına da inanamıyordu. Öte yandan, karşısındaki Cresta'ydı; her zaman istediğini yapar ve sonrasında bir şekilde kurtulurdu.

“Revir pek de kale sayılmaz,” diye karşılık verdi Kiva soğuk bir tonla, “ama sanırım bu bakış açısına bağlı.” Açık bir tavırla arkasını döndü ve yürümeye başladı, omzunun üstünden Naari’ye seslendi: “Burada işim bitti. Hadi gidelim.”

“İşte bu, şifacı kaltak, her zamanki gibi kaç bakalım,” diye seslendi Cresta arkasından. “İkinci imtihanından önce biraz cesaret edersen iyi olur. İhtiyacın olacak!”

Kiva, Cresta’nın gevezeliğini görmezden geldi, omzundan geriye bakarsa genç kadının gözlerindeki uyarıyı göreceğinden emindi. Onu yalandan aşağılasa da Cresta, Tilda’nın hayatta kalışının Kiva’nın başarısına bağlı olduğunun gayet farkındaydı.

“Bunun neyle ilgili olduğunu söylemek ister misin?” diye sordu Naari yeteri kadar uzaklaştıkları zaman.

“Onu neden cezalandırmadığını söylemek ister misin?” diye karşılık verdi Kiva.

Naari hemen cevap vermedi ama sonunda konuştu. “Yapmamı ister miydin ki?”

Kiva iç çekti ve örneklerin olduğu çantayı omzunda daha yukarı yerleştirdi. “Hayır. Boş ver.”

“Soruma cevap vermedin.”

Kiva uzun bir süre sessiz kalıp, vereceği cevabı düşündü. Maddeden çıkıp rayları takip ederek hapishane geçidine vardıklarında sonunda cevap verdi.

“Cresta’nın Zalindov’la alakalı nefret ettiği her şeyi temsil ediyorum,” dedi Kiva. “Onun kafasında, ben, bana söyleneni, ne zaman söylenirse söylensin harfiyen yapıyorum. Ve bu doğru... Öyle yapıyorum.” Çünkü Cresta’nın aksine, Kiva hayatta kalıp kalmadığını umursuyordu. Ve itaatkâr olmanın, daha yüksek ihtimalle onu öteâlemin bu tarafında tutacağını fark etmişti. Hayatını kurtarmak için ruhunu feda etmeyi çok uzun zaman önce seçmişti ve hâlâ bu oyunu oynuyordu. Diğer mahkûmlar ona bu yüzden öfke duyuyorlardı. Özellikle de asiler. Ve buna rağmen

birçoğu ölüp gitmişken, kendisi hâlâ nefes almaya devam ediyordu.

“Damgalar,” diye tahminde bulundu Naari.

“O ve başka şeyler de sayılabilir,” dedi Kiva. “Ayrıca, o buraya ilk geldiğinde onu hayatta tuttum.”

Naari, şaşırmış bir duraksamanın ardından tekrar konuştu. “İnsanlar genelde bundan ötürü minnettar olurlar.”

“Ölmek istiyorlarsa olmazlar.”

Kiva'nın sözlerini ağır bir sessizlik karşıladı. Bu sırada aklına, Cresta'nın Zalindov'a ilk geldiği haftalarda bileklerini cam parçalarıyla keserek intihar etmeye çalıştığı geldi. Kiva hızla harekete geçmiş olmasaydı, öfkeli genç kadın ölmüş olurdu. Sonrasında Cresta'ya güçlü, kuvvetli ve her şeyle başa çıkabilecek olduğunu ve yaşamak için bir neden bulmayı kendine borçlu olduğunu söyleyerek onu istemsizce ateşleyen Kiva'ydı.

Cresta da tam olarak bunu yapmıştı, hapishane asilerini bir araya toplamış ve hayatının amacının gerek gardiyanlar, gerek mahkûmlar için olabildiğince çok çatışma yaratmak olduğuna karar vermişti.

“Arkadaş edinmekte baya iyisin, değil mi?” dedi Naari alaycı bir ses tonuyla ve bu, Kiva'nın istemsizce kıkırdamasına sebep oldu.

“Hayattaki en büyük hünelerimden biridir,” diye karşılık verdi en az o kadar alaycı bir şekilde.

Ama geçide doğru geri dönüş yolunda Kiva, gardiyanın suratında küçük bir gülümsemenin gezdiğini gördü. Belki de bu konuda her şeye rağmen gerçekten o kadar kötü olmadığını düşündü. Ve bu fikir, midesinin bu konuyu daha fazla düşünmesine izin vermeyecek şekilde kasılmasına sebep oldu. Bunun yerine dikkatini revire geri dönmeye ve örnekler üzerinde testler yapmaya verdi, bu sırada yaklaşan imtihandan ve başındaki gitmek bilmeyen ölüm tehdidinden dikkatini uzaklaştırmalıydı.

BÖLÜM ON YEDİ

“N-n-nasıl geçti?”

Kiva ve Naari revire girer girmez Tipp hemen karşılarında belirdi, cevap beklerken hoplayıp zıplıyordu.

“Başlamak için elimde yeterli miktarda örnek var,” dedi Kiva ona, çantasına hafifçe vurarak. “*Seninki* nasıl geçti?”

“B-birkaç tane var bende de,” diye cevap verdi çocuk, çalışma tezgâhının yanındaki zeminde duran bir sürü farklı eşyadan inşa edilmiş küçük, dairesel yığını işaret ederek.

“Birkaç tane kaç ediyor?” diye sordu Kiva, onu takip ederek.

“Beş,” dedi Tipp. “Ama Grendel b-bana krematoryum yakınında yuva yapmış bir yığın olduğunu söyledi, o yüzden ihtiyacın olduğu kadarını getirebilirim.”

Onaylayarak başını sallayan Kiva, ağıl içinde koştururan beş fareye baktı. Tipp’in, onlar oynasın diye çer çöpten yaptığı derme çatma engeller hakkında yorum yapmamaya karar verdi. Bunun yerine, “Diğer yerlerden de örnekler edinince, onları birbirinden ayırmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Maden testi yapılmış farelerle çiftlik testi yapılmış fareler ya da başkaları birbirine karışmamalı. Eğer hastalanırlarsa, çıkış noktasını bilmem lazım,” dedi.

“Çoktan hallettim,” diye karşılık verdi Tipp. “Mot daha sonra ağılı ayrı bölümlere ayırmak için g-gelecek.”

Kiva çantasını dikkatle çalışma tezgâhının üzerine koydu. “Aslında, Mot’un bana yardım etmesine ihtiyacım olabilir.”

“Jaren sana yardım edebilir,” dedi Naari, Tipp’e. “Elleri becerikli.”

Kiva’nın kaşları yukarı doğru havalandı.

Naari gözlerini devirdi. “Onu bazı tünelcilere bir şeyler anlarken duymuştum; kardeşine, oynaması için bir kale yapmakta yardımcı oluyormuş. Elleri *bir şeyleri inşa etme konusunda* becerikli.”

Kiva’ya bakışındaki ciddi ifade, geçen gece Jaren dâhil tüm mahkûmlara karşı sadece profesyonel davrandığını söyleyen açıklamanın güçlü bir tekrarı kadar etkiliydi.

Kiva sessizce öksürerek, “İyi bir plana benziyor,” dedi. Ardından maden örneklerini bankın üzerinde düzenlerken, sonraki adımları düşündü. O bunu yaparken, tuniğinin altındaki tılsım kaydığı için anlık bir paniğe sebep oldu. Ateş İmtihanı iki gün içindeydi. *İki gün*. Eğer ailesi yakın zamanda gelmezse...

Kiva bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Geleceklerine dair umut etmek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve eğer gelmezlerse, prensesin sözüne ve büyüüne inanmak zorundaydı. Bir Vallentis’e inanmak zorundaydı. Kiva’nın güvenmeyi en son seçeceği ama yine de hayatta kalmak istiyorsa belki de tek olasılığı olan insanlardan birine.

Kiva, dişini sıkarak işiyle dikkatini dağıtmaya çalıştı. Şayet mide rahatsızlığını giderecek bir yol bulamazsa, büyük olasılıkla kendisi de hasta olurdu. Bu gerçekleşirse... en azından imtihanları düşünmek zorunda kalmazdı. Hapishaneden kurtarılmaya ihtiyacı da olmazdı.

Bu uğursuz düşünceyle bütün endişelerini kenara itti ve elindeki işe odaklandı.

Hazırlık yaparken saatler geçti ve ardından farelere doz vermeye başladı. Kendi yemek payına karıştırdığı toprak örneklerini ağılın içine attı. Kiva canlı hayvanlarla test yapmayı sevmese de bu farelerin sayılı zamanı olduğunu biliyordu. Eğer Çizmeli onları yakalayıp yemezse aç kalmış mahkûmlar yerdi. Her halükârda, kaderleri belliydi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Naari, Kiva bütün farelerin ölçülebilir miktarda yediğinden emin olduktan sonra.

“Şimdi bekliyoruz.”

Gardiyan daha fazlasını sormak ister gibi baktı ama tam o anda Jaren revire girerek dikkatlerini dağıttı.

Kiva dönüp Jaren’a tekrar bakarak, “Sana ne oldu?” diye sordu.

Jaren elini yüzüne doğru kaldırdı. Sanki bunu yapmak gözünü karartan morluğu kapatacaktı gibi. Ya da alnındaki sıyrığı... Ya da patlamış dudaklarını...

“Bir şey olmadı,” diye cevap verdi Jaren. “Bugün senin işler nasıl gitti?”

Naari bir adım yaklaştı ve parmağını Jaren’ın yaralarına doğrulttu. “Şifacın sana bir soru sordu.”

“Ve ben de bir şey olmadığını söyledim.” Jaren, Tipp’e doğru yürüdü. Çocuğun yanından geçerken oyunbaz bir şekilde saçlarını karıştırdı ve tam Kiva’nın karşısında durdu. Kısa bir süre farelere baktıktan sonra, “Maden örneklerini alma konusunda sıkıntı yaşamadın herhalde?” diye sordu.

Kiva yaralarını inceledi. Gardiyanı başından savarak hayatını riske attığına göre çok da kötü zarar görmemiş olduğuna karar verdi. Ama buldukları ortamı düşününce yine de tedavi görmesi gerekirdi. “Bir anlaşma yapalım,” dedi Kiva. “Seni temizleme izin verirsen ben de sorularına cevap veririm.”

Jaren kafasını yana yatırdı. “Herhangi bir soruya mı?”

“Sadece bu ikisine.”

Gülümsemesiyle dişleri kendini gösterdi. “Bu pek de teşvik edici değil. Benim bir sürü sorum var. Ve sen nadiren cevap verecek ruh hâlinde oluyorsun.”

“Şu anda da cevap verecek ruh hâlinde değilim.”

Jaren gözünü kırpmadan ona bakmaya devam edince, Kiva onu teslim olmaya zorlamanın ne kadar zor olabileceğini tarttı kafasında ve sonunda, “Pekâlâ. Ama benim de soru sormam şartıyla,” dedi.

Jaren'in gülümsemesi daha da genişledi. "Sana daha önce hiç cevap vermemezlik yapmadım. Pazarlık yapmakta çok kötüsün."

Jaren'in cevabı üzerine Kiva, sadece en yakın metal bankı işaret etti. "Otur."

Jaren kıkırdadı ama söyleneni yaptı. Fakat Naari, ondan bir açıklama koparmak üzere gibi duruyordu. Yüzündeki karanlık bakış... Kiva, Naari'nin Jaren'a karşı duyguları olup olmadığını düşünmeden edemedi ama kendi ahlak kuralları, bunların önüne geçiyordu. Ya da belki de aynı ahlak kuralları mahkûmlara uygulanan gaddarlığı, Zalindov'da kendisi hâlâ yeni olduğu için kaldıramadığı anlamına geliyor ve bunun kanıtını Jaren'in suratında görmek onu rahatsız etmeye yetiyordu. Eğer öyleyse, bir an önce umursamamayı öğrenmeliydi yoksa hapisanede uzun süre hayatta kalamazdı.

Sebebi ne olursa olsun, Kiva bir müdahalenin gerektiğini biliyordu. Bu yüzden hızla Tipp'e, "Mot'a gidip ona bu akşam ihtiyacımız olmayacağını ama yarın akşam yardımcı olursa iyi olacağını söyler misin?" dedi. Çocuk, başını hevesle sallayınca Kiva, Naari'ye döndü ve ekledi: "Onunla gider misin? Geç oluyor ve kendi başına dolaşmasını istemiyorum."

Kötü bir bahaneydi çünkü Tipp, saat fark etmeksizin hapisanede yalnız başına gezerdi. Ama gardiyanların son dönemdeki tavırlarını ve Tilda'nın gelişile birlikte mahkûmların arasında büyüyen anlaşmazlıkları düşününce -özellikle de Tipp'i çoktan hedef almış olan asileri- Kiva'nın söylediği doğrudu ve Naari bunun herkesten daha fazla farkındaydı. Gardiyan gergince onayladı. Ama bunun sebebi Kiva'nın Jaren'i konuşturmaya çalışacağıının bir sinyali olan göz kırpmasını fark etmesi de olabilirdi. Buna rağmen Naari'nin yüz hatları, Tipp reviri terk ederken bile sertliğini korudu.

"Aslında ben, senin benden kaçındığını düşünüyordum."

Kiva arkasını dönünce Jaren'in neşeli gözleriyle karşılaştı. "Pardon?"

“Sen. Ben,” dedi Jaren, herhangi bir karışıklık olmaması için bir elini ikisi arasında sallayarak. “Nadiren yalnız kalıyoruz. Bunu senin yaptığını düşünmüştüm.”

Kiva, tampon görevi gören iki kişiyi gönderdiği için içten içe keyiflenerek, “Şu an yalnız değiliz,” dedi ve odanın diğer ucunda uyuyan Tilda’ya baktı.

Jaren onun bakışlarını takip etti. “Durumunda herhangi bir gelişme var mı?”

Kiva, Jaren’ın bu soruyu Tilda’yı umursadığı için sormadığını biliyordu. Asi kraliçe ve onun amacıyla alakalı hissettiklerini gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu. Ama Kiva’yı *umursuyordu* ve Jaren da biliyordu ki ona ne kadar mantıksız geliyor olursa olsun, Kiva da Tilda’yı umursuyordu. Bu durumun Jaren için önemli oluşu -bizzat *Kiva’nın* Jaren için önemli oluşu- Kiva’nın damarlarında yayılan sıcaklığı göz ardı etmek için çabalamasına neden oluyordu.

“Bu ilk sorun muydu?” diye sordu Kiva, öyle olmadığını biliyordu ama aynı zamanda Tilda’nın durumunda değişiklik olmamasını kabul etmekten kaçınmak istiyordu. Kiva zamanın yardımcı olacağını umut etmişti ama hasta kadın herhangi bir değişiklik olmadan üç buçuk haftadır Kiva tarafından bakılıyordu.

Jaren onu uzunca bir süre inceledi, Kiva’nın görmemesini istediği her şeyi gördü. Sanki Jaren, tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyormuş gibi sırttı ve cevapladı: “Eğer seninki de buysa.”

Kiva, dudaklarının kenarının kıvrıldığını Jaren’ın görmemesi için arkasını döndü ve tıbbi malsmeleri toplayarak kendini meşgul etti. Geri döndüğünde Jaren’ın tünediği yerin karşısında durdu ve çenesine doğru uzandı. “Bunun nasıl olduğunu bana söylemek ister misin?”

“Ah, ah, ah,” diye inledi Jaren. “Ben başlıyorum.”

“Genelde bayanlar önden denir,” dedi Kiva, Jaren’ın yüzünü yanına doğru çevirerek.

“Ben senin daha liberal bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Hani tamamen centilmence davranırsam buna burun kıvrıracak türden.”

Kiva homurdanarak güldü. “İyi deneme.”

“Ayrıca,” diye devam etti Jaren neşeyle. “Ben çoktan ilk sorumu sordum.”

Kiva bunları kabul etmek *zorunda* olduğundan, bezi tuzlu suya batırdı ve Jaren’ın patlamış dudacağına bastırmadan önce, “Bu canını yakacak,” dedi. Jaren acı yüzünden suratını ekşitirken, Kiva ona madendeki gününü ve Naari’nin yanında olmaktan ne kadar zevk aldığını anlattı. Jaren buna herhangi bir tepki vermedi. Gardiyana karşı duyguları olduğunu gösterecek hiçbir işaret yoktu. Bu yüzden nasıl geri döndüklerini ve Tipp’in fareleri üzerinde test yapmaya başladığını anlattı.

“Belirti göstermeye başlamaları ne kadar sürer?” diye sordu Jaren, derme çatma ağıla bakarak.

“Eğer gösterirlerse,” diye düzeltti Kiva, ne de olsa hastalığın çıkış noktasının maden olduğunun garantisi yoktu. “Emin değilim ama umarım Mot yarın süreci hızlandırmam için yardımcı olur. Deneysel test söz konusu olduğunda benden çok daha fazlasını biliyor.”

“Yaşlı olduğu için mi?”

Kiva kafasını sallayıp bezi tekrar suya batırdı. “Eczacılar ve şifacılar söz konusu olunca durum hep böyledir. Eczacılar bir sürü farklı ilaç bilirler, şifacılar bu ilaçlara ihtiyaç duyan bedenleri bilirler.”

Jaren’ın kaşlarının çatıldığını gören Kiva, daha iyi açıklamaya çalıştı. “Eğer bir hasta bir şifacıya gelirse, ona tanı koyarız ve sonra onu ilaçla tedavi ederiz ama nadiren o ilacı kendimiz yaparız. Kullandıklarımızın çoğunluğu bize bir eczacıdan gelir ya da bir eczacının tarifine göre karıştırdığımız maddelerin birleşimidir. Onların rolü ilaç yapmaktır bizimkisi ise hangi tedavinin gerekli olduğuna karar vermek ve o tedaviyi uygulamaktır.”

Bu dış dünyada doğru olurdu. Durumlar Zalindov'da farklıydı ve Kiva çoğunlukla elindekiyle yetinmek durumundaydı. Revirin arkasındaki şifalı bitki bahçesini ve arayıp bulabildiği her türlü malzemeyi kullanarak kendi ilaçlarını yaratıyordu.

“Yani şifacıların el, eczacıların da beyin olduğunu mu söylüyorsun?”

Kiva onun yaptığı benzetmeye burun kıvrarak, “Eh, öyle de denebilir,” dedi. Alnındaki sıyrığı temizlemeye başladı ve kısmen derin düşüncelere dalarak ekledi: “Bunların tamamı herkesçe bilinir. Senin çoktan bilmiyor olman beni şaşırttı.”

“Küçükken bu tarz şeyleri öğrenme şansım pek olmadı.” Jaren omzunu silkti. “Benim ilacım direkt olarak bir şifacıdan gelirdi. O yüzden hep kendilerinin yaptığını varsaydım.” Çalışma tezgâhını işaret etti. “Senin burada yaptığın gibi.”

Cevabı şaşırtıcı değildi, ne de olsa bütün iyi şifacılar her daim malzeme stoku bulundurulardı. Kiva'nın babası her zaman ihtiyaç duyduğundan daha fazlasını elinde tutardı ve tükenme ihtimalinden kaçınmak adına düzenli bir envanter listesi yapmaya dikkat ederdi. Bu, babasının eğitime başladıktan sonra defalarca altını çizdiği bir noktaydı: *Fazladan hazırlık, yetersiz hazırlıktan iyidir, küçük fare. Bir hasta akınıyla karşılaşırsan, bu yaşam ve ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir, o yüzden yapabildiğin kadar stok yapmak her zaman en iyisidir.*

Şaşırtıcı olan şeyse, Kiva'nın zaruri bilgi olarak gördüğü şeylerden Jaren'in yoksun olmasıydı; daha fazlasını öğrenmek için baskı yapmayı düşündü fakat ne soracağından emin değildi. Kiva bir süre onun zengin, üst kademe bir aileden geldiğini varsaymıştı ama şimdi yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Belki de aksi doğrudu, özellikle de ailesi ona bu tarz şeyleri öğrenmesi için bir öğretmen tutmadıysa. Belki karşılayacak güçleri yoktu.

“Eh, artık biliyorsun,” dedi Kiva neşeli bir biçimde, onu rahatsız etmek istemeyerek. İnsanlar -özellikle de erkekler- eğer zekâlarının eleştirildiğini düşünürlerse nahoş tepkiler verebiliyorlardı.

Bezi kenara koyarak çavdar öz suyunun olduğu küçük kavanoza uzandı, birazını parmağına aldı ve Jaren'in patlak dudağına sürmek için öne eğildi.

Jaren irkilmiş bir şekilde nefes aldı ve Kiva'yla göz göze geldi.

Çok yakınlardı, Kiva'nın parmak ucu Jaren'in dudağının üstünde kalakalmıştı.

Ne yapacağına karar vermek için bir saniyeden daha kısa bir zamanı vardı. Bir yanı geriye zıplamak ve aralarına olabildiğince fazla mesafe koymak istiyordu ama Kiva, bunun nasıl görüneceğini biliyordu. Jaren'in böyle bir hareketi nasıl algılayacağını ve bu hareketinin Kiva'nın ondan bu derece etkilendiğini ortaya koyacağını. Bu yüzden bütün sinir sistemi nasıl -ve *nereye*- dokunduğu konusunda aşırı farkındalık gösterse de Kiva, iyileştirici öz suyunu yaraya rahatlıkla uygulamaya devam etti. Yanaklarındaki sıcaklığın düşmesi ve hissettiğinden daha rahat görünüyormuş olması için duyan kim varsa onlara dua etti.

"O kadar da kötü değil, bu yüzden birkaç gün içinde toparlanırsın," dedi Kiva, sesi her zamankinden yarım ton daha ince çıkmıştı. Sessizce boğazını temizledi ve sonunda elini onun dudağından çekip alınına uzatabildi. "Bu sıyrık neredeyse ilk geldiğin gün aldığın yaraya degecekmiş ama bu defa daha şanslısın. Yüzeysel bir yara. İz bırakmadan iyileşir." Nazikçe öz suyunu yaraya yedirdi ve Zalindov'a onunla beraber teslim edilmiş iki ölü adamı hatırlayarak, "Ne olduğunu hiç söylemedin. Ya da nasıl buraya düştüğünü..." dedi.

Jaren cevap vermeden önce kısa bir duraksama oldu, "İnsanlara neden mahkûm edildikleri konusunda soru sormanın kabalık olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum?"

Ses tonu şakacıydı ama gözlerinde ciddiyet vardı. Kiva merakına rağmen bu uyarıyı dikkate almaya karar verdi.

"Öyle olsun. Ama ya bugün? Şimdi bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kiva yapış yapış olan ellerini tuzlu suda arındırdı ve aloe otu jeli alma bahanesiyle çalışma tezgâhına doğru yürüdü. Aslında ondan biraz uzak olmaya ihtiyacı vardı ama Jaren konuşmaya başlayınca tekrar ona döndü.

“Yemekte başka bir mahkûmla anlaşmazlık yaşadım, senin eski bir tanıdığın olduğunu iddia eden biriyle,” dedi Jaren, neredeyse fazla sıradan bir şekilde. “Senin hakkında konuşma şekli hoşuma gitmedi ve ben ona durmasını söyleyince, arkadaşları bundan hoşlanmadı. Durum giderek kızıştı, ta ki biz kelimelerle konuşmayı bırakana dek.”

Jaren konuşmaya başladığında, Kiva ona doğru yürüyordu ama cevabı duyunca yarı yolda donup kaldı. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle,” diye neredeyse bağırdı.

Jaren kendi yüzünü işaret etti. “Şaka yapıyormuşum gibi mi gözüküyor?”

Düz bir sesle, “Cresta’ydı, değil mi?” dedi Kiva.

“Kırmızı saç? Yılan dövmesi?” diye sordu Jaren. Kiva başını sallayınca, Jaren tekrar konuştu. “Evet, o. Büyük konuşmayı seviyor ama hareketlenme başlayınca etrafta pek görülmedi.”

Kiva bu kadarını biliyordu. Cresta’nın ortalığı karıştırmak, kirlî işini başkalarına bırakmak ve ardından olanları görmeden kaçıp gitme konusunda adı çıkmıştı. Jaren ve yumruk yumruğa dövüştüğü kişi her kimse, gardiyanlar tarafından sürüklenip ceza için Çukur’a gönderilmemiş olmaları bir mucizeydi. Ya da darağacına...

“Tam bir budalasin,” diye tısladı Kiva, yolun geri kalanında ayaklarını yere vurarak. Şişmiş gözüne aloe otu jeli uygularken parmaklarını daha nazik kullanabilmek için şifacı eğitiminde öğrendiği her şeyi kullanması gerekti, çoktan şişmeye başlamış kısımlarda fazladan dikkatli oluyordu.

“Onurunu savunduğum için aldığım teşekkür bu mu?” diye karşılık verdi Jaren, içerlemiş bir şekilde. “Sana neler söylediklerini duymalıydın.”

“Zalindov’un kaltağı? Kalpsiz damgacı? Ölüm prensesi? Şifacı orospu? Hapishane a...”

“Evet,” diye lafını kesti Jaren sertçe, yanağında bir kas seğiriyordu. “Ve buna benzer şeyler.”

“Güven bana, hepsini duydum,” dedi Kiva, daha fazla jel uygulayarak. “Ama beni bunlar için kavgaya girerken göremezsin. *Özellikle* de hapishane asileriyle. Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu?”

“Hapishane...” Jaren küfrederek kendi lafını kesti. “Sen ciddi misin?”

“Çok ama çok ciddiylim,” dedi Kiva düz bir sesle. “Bu yüzden, olur da sırtına bir hedef tahtası çizerlerse diye hazırlıklı olman lazım.”

Jaren kısık bir tonda, “Kim olduklarını bilmiyordum,” dedi.

“Cresta buradaki liderleri,” dedi Kiva, Jaren’a tekrar küfretti-rerek. Bakışları Tilda’ya döndü. “Şu anda daha büyük sorunları olduğu için şanslısın, yoksa bir sonraki durağın morg olurdu.”

Aralarında gergin bir an geçtikten sonra Jaren sessizce konuştu. “Söyledikleri seni rahatsız etmiyor mu? Sadece Cresta’nın değil, herkesin söyledikleri? Canını yakmıyor mu?”

“Bunlar sadece laf,” dedi Kiva, kalbindeki sancıyı görmezden gelerek. *Tabii ki* yakıyordu. Kimse kaltak, orospu ya da son on senedir ona takılan diğer isimlerden biri olarak bilinmek istemezdi.

“Bunlar sadece laf değil,” diye itiraz etti Jaren. “Bunlar saygısız zorbalar tarafından söylenmiş aşağılık, doğru olmayan iftiralar ve sen böyle davranılmayı hak etmiyorsun. Bütün bu insanlara, Cresta da *dâhil olmak üzere*, yardım edebilmek için uykuların kaçıyor. Hiç değilse insan içinde sana hakaret etmemeliler.”

Kiva, elindeki jelle işini bitirip geriye doğru bir adım attı. “Buna karar veren ben olsam daha doğru olmaz mı?”

Jaren yüzünü astı. “Ne?”

Kiva parmağıyla kendini işaret etti. “O şeyleri bana söylüyorlar. Onları cezalandırıp cezalandırmayacağımın kararını benim

vermem gerekmez mi? Yoksa sadece ibretiâlem olsun diye onların suratlarına yumruğunu gömmen için seni mi seçerdim?”

Jaren'in gözlerindeki altın rengi, mavinin aksine öfkeyle parladı. “Sen orada değildin.”

“Ve sen de son on yılda bunlar olurken orada değildin,” diye çıkıştı Kiva. “Bunlarla artık nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Karşılık vermenin durumu daha kötü yaptığını bizzat öğrenmediğimi mi düşünüyorsun?”

Jaren utanmış görünecek kadar anlayış sahibiydi. Bu yüzden Kiva sözlerine devam ederken ses tonunu nazik bir hâle getirmek için çaba gösterdi. “Duyduğun şey yüzünden sinirlenmen beni duygulandırdı ama benim mücadelemi benim adıma vermene gerek yok. Yapabileceğim en iyi şeyin görmezden gelmek ve beni etkilemiyormuş gibi davranmak olduğunu bilecek kadar uzun zamandır buradayım. İstediklerini söyleyebilirler. On kişiden dokuzu, çoğunlukla yaralandığında veya hastalandığında onlara yardım edecek tek kişinin ben olduğumu fark ettiklerinde gelip özür diler. Onlar...” Vurgulayarak devam etti: “...pişmanlık göstermezlerse tedaviyi esirgeyeceğimden değil tabii. Sadece benim onlara gerçekten değer verdiğimi kendileri fark edince, öfkelerini benden çıkarmayı bırakıyorlar. İşte hepsi bu, Jaren. Öfkeliler, üzgünler, yılgınlar ve çaresizler. Burada hepimizin olduğu gibi... Sadece duygularını yanlış şekilde dışa vuruyorlar.”

Jaren uzun süre bir şey söylemedi ama banktan aşağı inerken sordu: “Cresta on kişiden dokuzuna dâhil değil herhalde?”

Kiva'nın bunu onaylamasına gerek yoktu, bunun yerine onu uyardı. “O tehlikelidir. Eğer söylediklerime biraz değer veriyorsan, ondan uzak dur.”

“Söylediğin her şeye değer veriyorum, Kiva.”

Sözleri sessizdi, ciddiydi ve Kiva'nın gözlerinin onunkilerle buluşmasına sebep oldu. Kiva, onu gözlerini ayırmadan, ciddi bir şekilde bakarken buldu.

Sessizlik, onlar birbirlerine bakarken üstlerine çöktü, ikisi de ötekinin söylediğini düşünüyordu. Sessizliği ilk bozan Jaren'dı, sesi özür dileyen bir tonla doluydu.

“Bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim. Bir daha olmaz.” Bakışlarını ondan ayırmadan devam etti. “Ve bil diye söylüyorum, seni kurtarılmaya ihtiyaç duyan bir kadın olarak görmüyorum. Senin kadar güçlü biriyle daha önce karşılaşmadım. Sadece on yıldır bu rezalet yerde hayatta kaldığın için değil, aynı zamanda etrafındakilere hizmet verebilmek için kendi ihtiyaçlarından defalarca feragat ettiğin, hatta -ve özellikle- senin yardımını istemeyenlere bile bunu yaptığın için. O yüzden haklısın, senin mücadelemi senin adına vermeme ihtiyacın yok.” Bir adım daha yaklaştı, lafını bitirirken sesi boğuklaşmıştı. “Ama eğer izin verirsen, sen o mücadelelerle uğraşırken yanında duruyor olmak isterim.”

Kiva'nın nabızı gürültüyle kulaklarında atıyordu. Midesinde kelebekler uçuşuyor, elektrik akımları vücudunda dolaşıyordu. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bedeninin bu sözlere verdiği fiziksel tepkilerden zar zor düşünebiliyordu.

Dikkat et. Dikkat et. Dikkat et.

Bu sözler babasının, annesinin ya da başka kimsenin değildi. Bir hatıradan değillerdi; bizzat Kiva'nın kendisinden geliyorlardı. Zalindov'daki tek kuralı arkadaş edinmemektir çünkü edindiği arkadaşlarını neredeyse hep kaybediyordu. Jaren'in durumuna gelince... Onun istediği şey arkadaşlık mıydı yoksa bundan daha fazlası mı, Kiva emin değildi ama her halükârda, bu onun geçemeyeceği -geçmeyeceği- bir sınırdı. Kalbi ne kadar hızlı atarsa atsın, Jaren ona şu anda nasıl cevap bekleyerek bakarsa baksın, Kiva bir istisna yapamazdı.

“Ben...”

Özür dilerim, yapamam... Söylemek üzere olduğu ve dudaklarında çoktan biçimlenmiş olan kelimeler bunlardı. Ama Kiva onları dillendirmeden Tipp revirin içine daldı. Arkasından da Naari geldi ve Kiva, Jaren'in yanından uzaklaştı. Titreyen

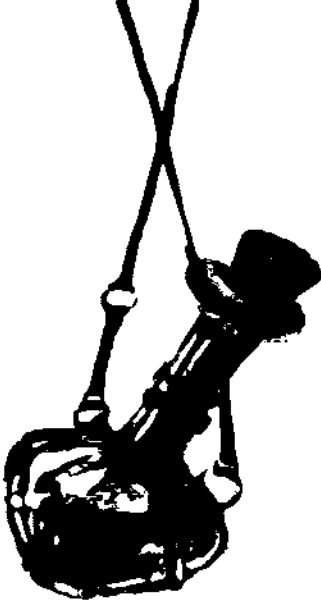
parmaklarını saçından geçirirken, güçten düşen bacaklarıyla çalışma tezgâhına yürüdü.

Jaren'a bakmaya cesaret edemedi. Ne Tipp fare ağılını tekrar inşa etmek için onun yardımını istediğinde ne de Jaren sessizce kabul edip hangi malzemelerle çalışacaklarını sorduğunda... Kiva'nın zihni durmuyordu, durmuyordu, *durmuyordu*, ta ki elinin üstünde tüy hafifliğinde bir dokunuş hissedip zıplayana dek. Döndüğünde Naari'nin sessizce yanına geldiğini fark etti.

"İyi misin?" diye ağzını oynattı gardiyan, sanki Kiva'nın dikkatin kendisine çekilmesini istemediğinin farkındaymış gibi.

Kiva onaylamak için başını sallamak üzereydi ama bütün günü Naari ile geçirdikten sonra, ona yalan söylemek istemedi. Bunun yerine ona kısa, dürüst bir şekilde kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi. Nefesini tuttu ve gardiyanın ne yapacağını bekledi. Ama Naari, Jaren ve Kiva'ya baktı. Sonra küçük, sevecen bir gülümsemeyle arkasını dönüp gitmeden önce, "Olacaksın," dedi.

Ve Kiva ona inandı. Daha çok, kendi gönül rahatlığı için Jaren'la yaptıkları konuşma hiç olmamış gibi davranmaya karar vermişti.

BÖLÜM ON SEKİZ

Kiva, ertesi sabah örnek toplamak için Naari ile birlikte hapishanenin dışındaki çiftliğe gitmeye niyetlenmişti ancak gardiyanın revire gelmemesi bir yana, Kiva'nın dikkatini daha acil bir şey meşgul etti.

Tilda nefes almayı kesti.

Tipp'in kadın kriz geçirirken yatağının yanından geçiyor olması tamamen şanstı. Kiva'nın karantina hastalarını kontrol ediyor olması ve çocuk bağırdığında koşarak gelecek kadar yakın olması tamamen şanstı. Kiva'nın kalp masajı kullanarak Tilda'yı tekrar hayata döndürebilmiş olması da tamamen şanstı.

Kiva, kadının durumu tekrar stabil hâle geldiğinde baştan aşağı terle kaplıydı. Bu kadar ter içinde kalması, kısmen korkudan, kısmen de Tilda'yı hayatta tutabilmek için bu denli çabalayışındandı... Tipp yaprak gibi titriyor ve Kiva'nın hasta kadına verdiği haşhaş sütü kadar beyaz görünüyordu. Kiva ilacın Tilda'nın bünyesini rahatlatacağını ve onu başka bir kriz geçirmekten alıkoyacağını umuyordu.

“*Bu da n-neydi?*” diye sordu Tipp kriz bitince. Sesi az önceki panik yüzünden tiz çıkmıştı.

“Merak etme, bu kadar uzun süre hasta olan biri için bu normal,” diye teskin etti onu Kiva, kendisi düşmeden önce onu bir tabureye doğru nazikçe iterken. “Onu daha dikkatli izlemeliydim.”

Aslında Kiva'nın Tilda'nın niye kalp krizi geçirdiğine dair hiçbir fikri yoktu çünkü asi kraliçenin probleminin ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Bu, Tipp'e az önce söylediği sebeplerden dolayı olmuş olabilirdi, ya da Tilda günbegün ellerinden kayıp gidiyor da olabilirdi.

Ölmesine izin verme.

Tilda'nın sağlığı için yapabileceği hiçbir şey *-hiçbir şey-* yoktu. Onu daha rahat ettirmek ve bir sonrakine sadece bir gün kalmış olan imtihanlarda an meselesi olan ölümden korumak dışındaydı. Ama Kiva şu an bunu düşünemezdi, yakında yüzleşeceği şeyin düşüncesi yüzünden göğsünün sıkışması ve nefesinin daralmasıyla başa çıkamıyordu. Saatler geçtikçe tek bir şeyden emin oluyordu; ailesinden ya da asilerden hiçbir iz, notunu aldıkları ve zamanın çok değerli olduğunun farkında oldukları konusunda hiçbir kanıt yoktu. Hayatta kalmak için gittikçe prensesin tılsımına daha fazla güvenmek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Günün geri kalanında Kiva, Tilda'yı gözünün önünden ayırmaktan korktu. Olur da bir nöbet daha geçirir diye ona yakın durdu. Karantina hastalarının kontrol edilmesi gerektiğinde, onları kontrol etmeye Tipp'i gönderdi. Naari sonunda geldiğinde Kiva, gününü Mot'la birlikte maden farelerine test yaparak geçirmesinin hapishanede daha fazla örnek için gezip tozmasından daha iyi olduğunu iddia etti. Söylediği doğrudu, ne de olsa farelere test yapması gerekiyordu ama bu aynı zamanda revirde kalıp hasta kadına bakmak için bir bahaneydi.

Mot sabahın ortasında geldiğinde, Kiva ona durumu açıkladı. Eski eczacı beş dakika boyunca pis başparmak tırnağını çiğneyerek, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle oturdu. Sonunda kuluçka sürecini hızlandırmaya yardımcı olabilecek malzemeler listesini bir çırpıda döktüğünde, Kiva ona şifalı bitki bahçesinin yönünü gösterdi. Kolları dolu hâlde geri döndüğünde, Kiva'nın çalışma tezgâhına geçti ve ona Alamet İksiri olarak adlandırdığı şeyin nasıl yapılacağını ve uygulanacağını anlatabilmek için yanına çağırdı.

“Bu, sana bilmen gerekeni saatler içinde gösterir,” dedi Mot bitirince. Yeşilimsi karışıma bakarken kahverengi dişlerini göstererek kendini beğenmiş bir gülümseme sundu.

“Bu harika,” dedi Kiva yaşlı adama; tatlı, çiçek kokulu aromayı içine çekerek. “Teşekkürler, Mot.”

“Başka bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeter, hayatım,” diye cevap verdi Mot, kepçeyi Kiva’ya verip kambur sırtını gerdirerek. Çıkan çatırtı sesleri Kiva’nın irkilmesine sebep oldu. “Bu yaşlı kemikler, bana göndermeye devam ettiğin ölümlere yetişemiyor. En iyisi bu hastalık hepimizi götürmeden ne olduğunu bulmak, değil mi?”

“Planımız bu yönde,” dedi Kiva. Tam da o an, Tipp karantina odasından dışarı adımını atarken kapıyı arkasından kapattı. Yüzündeki ifade, Kiva’nın o söylemeden ne diyeceğini bildiğini gösteriyordu.

“Bir tanesini daha kaybettik.”

Kiva iç çekti. “Kim?”

“Çalışma odalarından bir kadın. Sanırım gardiyanların uniformalarını onarıyor.” Tipp yutkundu ve cümlesini düzeltti. “Onarıyordu.”

Mot elini kelleşen kafasının üstünden geçirdi. “Onu alması için birini gönderirim.” Yüksek sesle nefesini verdi. “Neredeyse onları sürükleyerek getirmesi için birini burada bırakmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, ne de olsa artık çok sık olmaya başladı. Grendel’dan ikinci ocağı yakmasının istendiğini biliyor muydun? Bizzat Rooke’un kendisi talep etmiş, fazladan yakılmayı planlamak için bir salgının yeterli olduğunu düşünüyor olsa gerek.”

Başgardiyan doğru hareket etmiş, diye düşündü Kiva. Ne de olsa ihtiyaçları olan son şey, bedenlerin morgda birikmesiydi; özellikle de hastalık bulaşıcıysa. Öyle olmasaydı bile, ölümler yakılmak için sıralarını beklerken çürürdü. En iyisi onları aradan çıkarmak ve toplu çürüyen bedenler yüzünden yayılmaya başlayacak diğer hastalıkların riskini azaltmaktı.

“Tipp, Mot’a morga kadar eşlik edip sonra da Grendel’in bahsettiği fare yuvasına gidebilir misin? Sonraki örnekler için daha fazlasına ihtiyacımız olacak. O yüzden taşıyabildiğin kadar yakala,” dedi Kiva. Revirdeki ölüm bulutundan uzakta zaman geçirmenin ve temiz havanın çocuğa iyi geleceğini düşünmüştü.

Mavi gözleri daha fazla haşerat avlama fikriyle aydınlandı. Bu heyecan, Kiva’nın anlayamadığı bir şeydi ama belki de bunun sebebi Kiva’nın on bir yaşında bir oğlan çocuğu olmamasıydı.

Kiva iksiri eliyle göstererek Mot’a, “Bunu yemeklerine mi karıştıracağım?” dedi.

“Öyle yapabilirsin tabii ki ya da sularına,” dedi Mot. “Ya da bir damlalıkla ağızlarına damlatabilirsin.”

Kiva gereken teması düşünerek yüzünü astı. “Sanırım mesafemi koruyacağım, teşekkürler.”

Mot güldü. Derin, hırıltılı ses rahatsız edici olmalıydı ama bunun yerine neredeyse rahatlatıcıydı.

“Kendine iyi bak, Kiva hayatım,” dedi Mot, peşine takılan Tipp ile birlikte kapıya doğru topallarken. “Ve yarın için iyi şanslar. Bahse giren bir adam olsaydım, altınım senindi.” Duraksadı, sonra ekledi: “Bir planın var mı? Hayatta kalmak için?”

Kiva’nın iç organları büzüştü, midesine gerginlik topuna benzer bir taş oturmuştu sanki. Farkında olmadan tuniğinin altındaki tılsıma uzandı, artık tanıdık hâle gelmiş ağırlığı az da olsa rahatlık veriyordu. Hâlâ ona ihtiyaç duymayacağına dair inancı-hâlâ *umudu*- vardı. Ailesinin gelmesi için hâlâ vakit vardı. Ama eğer gelmezlerse...

Sonraki gün onu bekleyen şeyleri bilmeyi diledi. Prensese, tılsımdaki elemental büyünün çalışması için bir şey *yapması* gerekip gerekmediğini sormayı düşünmüş olmayı diledi. İmtihanlarla hiç yüzleşmek zorunda olmamış olmayı diledi. Ama dilemenin daha önce ona yardımı dokunmamıştı, tıpkı şimdi de olmayacağını bildiği gibi.

Tipp'in yüzündeki bakış, Kiva'yı durumunun belirsizliğini Mot'la paylaşmaktan alıkoydu. Bunun yerine alçak sesle, "Tabii ki. Hiç endişeli değilim," dedi.

Mot ona gözlerini kısarak baktı, ardından Kiva'nın bariz özgüveni karşısında rahatlayan Tipp'e baktı.

"Anlıyorum," dedi yaşlı adam. Başka bir şey söylemeden döndü ve topallayarak şifalı bitki bahçesine gitti. Başka bir yükte daha geri döndü ve hepsini Kiva'nın çalışma tezgâhına boşalttı.

Kiva, yaşlı adamın karışımını ölçüp, doğrayıp, ezdikten sonra, Tipp'in saatler boyunca titizce topladığı karonut yağı kavanozunu bulana dek malzemelerini karıştırışını sessiz ve afallamış şekilde izledi. Mot kavanozun tamamını karışımına döktü, bir süre karıştırdı ve sonra Kiva'ya doğru uzattı.

"Bir geceliğine dokunma," diye talimat verdi Kiva'ya.

Kiva nefis, ferah kokuyu içine çekerek, "Nedir bu?" diye sordu.

Mot buruşuk elini onun omzuna koydu. "İmtihanın için, Kiva hayatım. Seni korusun diye." Kiva şaşkınlıkla kasılınca, Mot omzunu nazikçe sıktı ve başıyla kavanozu işaret etti. "Sabaha kadar kıvamı mum gibi olur. Bütün cildine iyice ve tamamen yedirdiğinden emin ol, duydun mu beni? Seni yakılacak bir odun yığınının üstüne koyma planları varsa bu seni kurtaramaz ama aklına gelebilecek diğer bütün merhemlerden daha fazlasını yapar. Sana mücadele şansı verebilir, oradan kurtulmak için fazladan zaman gibi bir şeyler." Duraksadı. "Gözlerine temas etmesin, dikkat et. Çok acayip yakıyor."

Kiva odun yığını düşüncesine gülsün mü ağlasın mı -ya da kusun mu- bilemedi. Öyle görünüyordu ki Mot tıpkı Kiva gibi onun yüzleşebileceği bir ihtimal olduğu varsayımında bulunmuştu.

Kiva, ikisini de şaşırtarak öne doğru uzandı ve kollarını Mot'a doladı. Bu, onun için eşi benzeri görülmemiş bir sevgi gösterisiydi ve onu ürkütmeye yeterliydi. Öyle ki Kiva tekrar geri çekilmeden önce, Mot sarılmaya karşılık vermeyi beceremedi.

“Teşekkür ederim, Mot,” dedi Kiva duygu dolu bir şekilde. “Gerçekten.”

“Bana, imtihan bittikten sonra hayatta kalarak teşekkür edebilirsin,” dedi Mot, al yanakları hafifçe pembeleşmişti. Ardından, sanki Mot, Kiva’ya sağ çıkabilmesi için kusursuz bir yol vermiş gibi öncekinden daha da geniş şekilde gülümseyen Tipp’e döndü. “Hadi, evlat. Zaman akıyor.”

İkisi revirden çıkarken, Kiva’yı dostluğa dair düşünceleriyle yalnız bıraktılar. Çok yakında, sonraki gün ile ilgili korkuları, dikkatini çekmek için çılglık atmaya başlayacaktı. Kafasını dağıtmaya, paniğe yenilmesini engelleyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Tılsım ondaydı ve şayet içindeki büyü başarısız olursa, artık karışımın sınırlarıyla ilgili uyarılmış olsa da Mot’un koruması da vardı. Daha fazla yapabileceği bir şey yoktu. Düşünmeyi bırakması gerekiyordu; ne de olsa bu, durumu sadece daha kötü yapıyordu.

Kiva, Tilda’ya bakarken ani bir karar verdi. Kapıdaki gardiyayı saymazsak, ikisi şu anda yalnızdı, bu yüzden asi kraliçenin baş ucuna yürüdü ve ona baktı. Kadının beti benzi atmıştı. İlk geldiği günden daha solgundu. Ten rengi, sanki yatakta geçirdiği haftalar boyunca bütün yaşam enerjisi çekilip alınmış gibi yavaş yavaş solmuştu. Kiva, Tilda’nın buraya varmadan ne kadar süre önce hasta olduğunu yeniden merak etti. Acaba bu yeni bir rahatsızlık mıydı, yoksa bir süredir mücadele ettiği bir şey miydi? Çok fazla sorusu vardı. Tilda mucizevi bir şekilde iyileşse bile, sorabileceğinden çok daha fazlası vardı.

“Burada ne yapıyorsun?” Kiva kadına fısıldadı. “Seni nasıl iyileştirebilirim?”

Tilda tabii ki cevap vermedi.

Kiva, Hava İmtihani’ndan önce aklının kısmen yerinde olduğu konuşmayı yapmalarının bir rastlantı olup olmadığını merak etti. Belki de Tilda’nın o gece uyandığını duyması şans ve zamanlamadan başka bir şey değildi. Tilda’nın buğulu gözlerinin

yeniden açılmasını ve Kiva'ya onu hayatta tutmak için niye bu kadar çabaladığını hatırlamasına yardımcı olacak bir şey -herhangi bir şey- söylemesini diledi. Hatırlatılmasına ihtiyaç duyduğundan değildi ama Kiva'nın az da olsa teselliye ihtiyacı vardı.

Ölmekte olan bir kadından gelecek teselli... Kiva'nın kurtarmak için her şeyi riske attığı ama yine de başarısız olduğu bir kadından...

Hayatta kal.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

Kiva yüksek sesle iç çekerek Tilda'nın yatağının yanına oturdu. Gardiyanın duyma mesafesi içinde olduğunu hatırlamaya özen göstererek, kadının elini tuttu.

“Eğer babam burada olsaydı, olan biten her şeyi duymanın mümkün olduğunu söylerdi,” dedi Kiva sessizce. “Birinin sana göz kulak olduğunu, yaşamını istediğini bilmenin önemli olduğunu söylerdi.” Kadının elini sıktı. “Büyük ihtimalle sana bir hikâye anlatırdı. Ne zaman hasta olsam, benim için bir hikâye anlatırdı. O ve... annem.” Kiva kelimeyi söylerken zorlandı. Babasının hatırası, canını nasıl yakıyorsa, annesinin hatırası da canını yakıyordu ama farklı sebeplerden dolayı. Kiva annesinin hiçbir şeyi ailesinden daha fazla sevmediğini biliyordu. Onları korumak için her şeyi yapardı. On yıl önce, en küçük oğlu ölmüş, en küçük kızı ve kocası arabayla Zalindov'a gönderilmişti. Kiva, annesinin bundan sonra neler yaşadığını ya da Faran'ın ölümüne dair yazdığı notu aldıktan sonra nasıl hissettiğini kafasında canlandıramıyordu bile. Kocasını ve oğlunu, ikisi de sonsuza dek yok olmuştu. Kızı hapsedilmişti. Ailelerinin yarısı paramparça edilmişti.

Gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarından kurtulan Kiva, zihninin başka yerlere kaymasına izin vermeden tekrar Tilda'ya odaklandı.

“Çok fazla hikâye bilmiyorum. Ama...” Duraksayıp dudaklarını ısırıp ve sonra devam etti. “Babam buraya ilk geldiğimizde, bir tanesini tekrar tekrar anlatırdı. Annemle nasıl tanıştıklarının hikâyesini...” Kiva bunu yapabileceğinden emin değildi. Ailesinin anıları bu kadar taze, bu kadar acı doluyken değil. Ama aynı zamanda buna ihtiyacı da vardı, kafasını dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden kendini devam etmeye zorladı. “Uyuyamadığım zamanlarda geceleri bana fısıldayarak anlatırdı. Diğer mahkûmların seslerini, köpeklerin havlamalarını ve gardiyanların yaptığı gürültüleri alır götürürdü. Duymak ister misin?”

Tilda sessizliğini korudu ve Kiva ertesi gün olacakları düşünüp titremeye başlayınca kendi iyiliği için hikâyeyi anlatabileceğine karar verdi. Bir zamanlar bu, huzur bulmasına yardımcı olmuştu; belki şimdi de yardımı olurdu.

Kiva gözlerini kapatıp Tilda'nın elini tutmaya devam ederken, ezberden anlatmaya başladı. “Babam Fellarion'un güneyinde büyümüş, annem ise Lamont'ta doğmuş, en kuzeyde Mirraven sınırına yakın bir yerde. Birbirlerinden o kadar uzaklarmış ki karşılaşmaları için hiçbir neden yokmuş. Babam onları bir araya getirenin kader ya da kısmet ya da -şairane hissettiğinde- yıldızların doğru konumda olması olduğunu söylerdi.” Kiva boşta kalan elini gözünden akan bir yaş silmek için kullanırken bile gülümsedi. “Ama her şeyden önce şansmış, ne de olsa ikisi de Kral Stellan ve Kraliçe Ariana'nın düğün kutlamaları için Vallenia'dalarmış. Babam o zamanlar bir şifacı çırağıymış ve dayanamayıp başkentte en çok tanınan eczacıyı ziyaret etmek için gizlice kaçmış. Onun bilmediği şey ise, o dükkânın hırsızlar ve yankesiciler için revaçta olan bir nokta olmasıymış. Babam ne olduğunu anlayana dek cüzdanı çalınmış ve bir anda kendini Vallenia sokaklarında hırsızları kovalarken bulmuş. Sonradan onu çıkmaz bir sokakta köşeye sıkıştırmış ve altınını geri vermesini talep etmiş.”

Kiva, hikâye zihninde dönerken gülümsemeye devam etti. “Ancak o zaman hırsız ona dönmüş, kapüşonunu indirmiş ve

babam onu ilk defa doğru düzgün görmüş.” Gülümsemesi genişledi. “İlk bakışta aşk olduğunu söylemişti, en azından kendi açısından. Anneme ne düşündüğünü sorma şansım hiç olmadı.” Kiva'nın boğazında bir yumru yükseldi ve sanki bunu yapmak içindeki acıyı dindirecekmiş gibi Tilda'nın elini daha sıkı tuttu.

Kiva boğuk bir sesle devam etti. “Babam anneme öyle vurulmuş ki ağzı açık ayran budalası gibi orada kalakalmış ve annem de bundan faydalanacak kadar akıllıymış. O sırada birkaç yıldır Vallenia'da yaşıyormuş. Lamont'taki ailesinden kaçtıktan sonra...” Kiva konudan saptığını fark edince durdu ve tekrar başladı. “Başkente sokakları iyi bilecek kadar uzun zamandır yaşıyormuş, o yüzden sersem babamı atlatıp kalabalığa karışmak kolay olmuş. Babam yıkılmış tabii. Giden cüzdanına değil ama parmaklarının arasından kayıp gittiğinden emin olduğu daha büyük hazineye...”

Kiva devam ederken tekrar gülümsüyordu. “Onu aramış ve aklına gelen herkese onu sormuş ama saygıdeğer tanıdıklarının hiçbiri bir hırsızın nasıl bulunacağını bilmiyormuş. O çaresizlikle, babam gecenin bir yarısı rıhtıma gitmiş, özellikle de orasının hava karardıktan sonra suç faaliyetlerinin yuvası olduğunun farkında olarak.” Kiva başını iki yana salladı. “Şehir dışından geldiği belli olan ve kötü bir muhitte gezen hâli vakti yerinde bir genç adam belasını arıyormuş. Beklenildiği üzere, saldırıya uğramış ve ölüme terk edilmiş. Ama onun şansına, annem altınını çaldıktan sonra onu belli bir mesafeden izleyip parasını tekrar yenilemesini bekliyormuş; ne de olsa kolay bir hedef olduğunu çoktan kanıtlamış durumdaymış. Fakat onu tekrar soyunmak yerine hayatını kurtarmış.”

Kiva kendine gelerek, “Sonsuza dek mutlu yaşadılar diyebilmeyi isterdim. Bir süreliğine yaşadılar. Çok mutlu bir şekilde...” dedi. Sesi tekrar tizleşti. “Ama hayatta olaylar beklemediğin, planlamadığın ve durdurmaya gücünün olmadığı şekilde gerçekleşiyor. Hikâyeleri olması gerektiği gibi bitmedi. Ama biliyorum ki tekrar yaşama şansları olsaydı, her şeyi en baştan yaşarlardı, hikâyenin sonunu bile...”

Ama baba, sonlar hikâyesinin en iyi kısımlarıdır.

Bazen, canım. Bazen ise, başlangıçlar öyledir.

Kiva iki eliyle yanaklarını silmek için Tilda'nın elini bıraktı. Son zamanlarda babasının sesini neden bu kadar çok duyduğunu, neden hatıraların bu kadar sık aklına geldiğini bilmiyordu. Hem acı verici hem de rahatlatıcıydı, sanki onun bir parçası hâlâ yalnız olmadığının bir göstergesi olarak Kiva'nın yanında gibiydi.

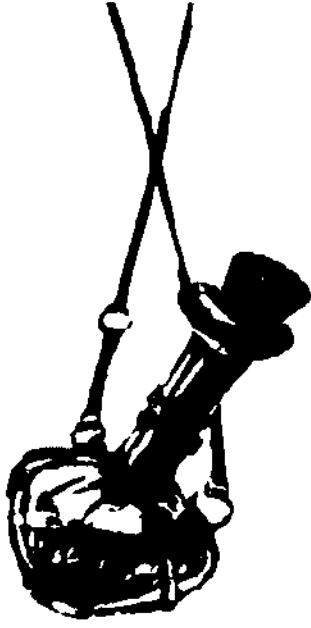
Fazla canlı bir ses tonuyla, "Yani," dedi Kiva, ayağa kalkarken. "Annem ve babam böyle tanışmış." Hasta kadına bakarak devam etti. "Aklın şu an nerelerdeyse, umarım beni duyabiliyorsundur. Umarım bu hikâyeyi ve paylaştıkları sevgiyi rüyada görürsün ve umarım seni hasta eden her neyse, onunla savaşman için ne kadar fazla sebebin olduğunu sana hatırlatır. Ancak en önemlisi, burada *seni* seven insanların olduğunu ve uyanmana ihtiyaç duyduklarını hatırla. Senin de onları sevdiğin insanları... O yüzden eğer kendin için yapamıyorsan, onlar için yap." Kiva öne doğru eğildi ve Tilda'nın kulağına fısıldadı: "Savaş, Tilda. Bundan daha güçlüsün. Ve seni almaya geliyorlar."

Kiva dikleşti. Mot'un ve kendisinin yaptığı dağınıklığı toplamak için çalışma tezgâhına yürüdü. Farelere iksirden vermeye ve ertesi güne zihinsel olarak hazırlanmaya başlamaya hazırды. Babasının hikâyesi ihtiyacı olanı sağlamıştı. Ruhuna huzur vermişti. Ve Tilda'ya sarf ettiği sözler, ona olduğu kadar kendisi için de geçerliydi.

İmtihan öncesi asiler onları serbest bırakmak için gelmese bile, Kiva savaşacaktı ve savaşmaya devam edecekti. Çünkü ona ihtiyaç duyan insanlar vardı. Ve onun da Zalindov'un duvarları ötesinde görmeye kararlı olduğu insanlar vardı.

Ailesi onu bekliyordu. Onun için geliyorlardı. Kiva bundan, kendi isminden emin olduğu kadar emindi. Bir gün yine beraber olacaklardı.

O gün gelmeden, hikâyesinin bitmesine izin vermeyecekti.

BÖLÜM ON DOKUZ

Kiva, babasının hikâyesini Tilda'yla paylaştıktan sonra, şifalı bitki bahçesine daldı. Her zaman babasına en yakın hissettiği yerdi burası. Olisha ve Nergal vardiyaları için erken gelmişlerdi, o yüzden hasta kadına birilerinin göz kulak olduğunu, en ufak sıkıntıda yardım istemeye hazır olunacağını biliyordu. Ancak Kiva, Tilda'nın tekrar stabil durumda olduğundan emindi, en azından şimdilik.

Çakıl taşı yolunda yürüyen Kiva, parmaklarını kendisinden daha uzun olan geveze otundan geçirdi; bitki ötedeki yolun büyük bir kısmını gizliyordu. Uzun yeşil filizler teknik olarak ot sayılırdı ama sapları sağlabiliyor ve kulak ağrılarını gidermek için kullanılabilirdi. Ayrıca Kiva, bu otların sağladığı mahremiyeti seviyordu, hapishanenin ortasına sadece onun için saklanmış küçük bir cennet parçasının illüzyonu gibi hissediyordu.

Burası bizim yerimiz olabilir, küçük fare, demişti babası. Ne zaman her şeyden uzaklaşmak istesek, buraya gelebiliriz. Kendi sığınacağımız.

Kiva gözlerini kapadı. Babasının sesi onun her yerini kaplarken, parmakları hâlâ çalılarda dolanıyordu. Yol üzerinde bir sapağa geldiği zaman gözlerini açtı, buna bir döngü şeklinde devam etti. Sağ tarafında çiçeklikler vardı -kadife çiçeği, aynısefa, lavanta ve haşhaş çiçekleri, onların yanı sıra kar çiçekleri ve tere otları vardı. Zıt yönde orman meyveleri, yanında filizler ve ısırğan otları...

böylece devam ediyordu. Bahçe, bitkilerin türüne göre bölümlere ayrılmıştı ama aynı zamanda tıbbi niteliklerine göre de ayrılmışlardı. En tehlikeli türler, döngü yolunun en uzak ucunda, kazara yayılma risklerini azaltmak için kendi ayrı yataklarında bulunurlardı.

Etrafa göz gezdiren Kiva, bahçeye ilk kez adım attığı zamanı hatırladı; babası gün batımında yol boyunca elinden tutup onu yönlendirmişti.

Bu bizim sırrımız, demişti ona göz kırparak. Ben hapishane şifacısı olduğum sürece, istediğin zaman buraya gizlice girebilirsin.

Ama ya gardiyanlar, baba?

Bunun bir oyun olduğunu düşün, diye cevap vermişti Faran. *Saklambaç, tıpkı eskiden oynadığınız gibi. Zulee, Tor ve... Kerrin'in* ismini anmadan önce birdenbire susmuştu. Asla Kerrin'in ismini anmıyordu.

Kiva anı aklına gelince yutkundu.

Babası, hapishane şifacısı...

Zalindov'a geldiğinde en mantıklı olan şey bu pozisyona yerleştirilmesiydi. İlk günden direkt olarak revire gönderilmişti, Thessa adlı sinirli bir kadın olan başşifacının emrine verilmişti. Faran ona kıyasla çok daha vasıflıydı fakat Thessa yıllardır oranın başındaydı ve Faran'dan bir şeyler öğrenmek -ya da ona boyun eğmek- bir kenara, onu dinlemeyi bile reddetti.

Kiva uzun zamandır Thessa'yı düşünmemişti. Bir altıncök yuvasını boğan deve dikenini yolmak için eğildiğinde, aklı o ilk zamanlardaki korku ve üzüntü dolu günlere gitti. Fakat mutlu anlar da yok değildi, tıpkı babasının onu bu bahçeye ilk getirdiği zaman gibi...

Ne olursa olsun umudunu kaybetmeyeceksin, bana söz ver, diye fısıldamıştı. Tam da burada, altıncökün önünde diz çökmüşken. *Erkek kardeşin, kız kardeşin ve annen -o an sesi çatlamıştı- bir gün seni almak için gelecekler.*

Bizi demek istedin, değil mi baba? Bizi almak için gelecekler, değil mi?

Faran elini uzatmış ve parmaklarını Kiva'nın elmacık kemiğinin üzerinde gezdirmişti. *Tabii ki, canım. Onu kastettim.*

Ondan birkaç hafta sonra, Thessa bir mide hastalığından ölmüştü. Faran ise başşifacı olarak onun pozisyonuna yükselmişti, Kiva'ya yalnız olacağı fazlasıyla zaman kalmıştı, özellikle de babasının zamanı artık başka...

Kiva'nın bedeni dondu, parmakları toprağın içinde kasıldı.

Thessa bir mide hastalığından ölmüştü.

Babası başşifacı olmuştu.

Ve sonra...

Ve sonra...

Kiva hafızasını zorladı, oradaki ilk yılıyla ilgili her şeyi hatırlamaya çalıştı. Sadece yedi yaşındaydı. Tamamen anlamak için çok küçüktü. Hatırlamak için çok küçük.

Ve buna rağmen, hiç unutmayacağı bazı şeyler vardı.

Hatırlamıyor olsa bile.

Şimdiye dek.

Mide hastalığı... daha önce de olmuştu.

Dokuz yıl önce.

Düzinelerce ölü.

Yüzlerce.

En sonunda, babası da gitmişti...

Kiva'nın gözlerinden yaşlar aktı, parmakları hâlâ toprağın içinde donakalmıştı, anılar akıp dururken bakışları odaksızdı.

Faran her şeyini hastalarına vermişti; Kiva, o son haftalarda mahkûm üstüne mahkûm hastalığa yenik düşerken, babasını neredeyse hiç görmemişti. Babası, endişelenmesine gerek olmadığını, onun genç ve sağlıklı olduğunu ve korkacak bir şeyinin olmadığını söylemişti. Ancak Kiva, babası onu günbegün rahatlatmaya çalışırken bile, babasının teninin solukluğunu, gözlerinin altındaki torbaları ve alnında biriken endişeyi görmüştü.

Kiva'nın güvende olduğuna söz vermişti ve Kiva da ona inanmıştı. Babası *kendisinin* güvende olduğuna dair söz vermemişti. Ve Kiva da sormayı akıl edememişti.

Sonra bir gün, babası hücre bloklarına dönmedi.

Karantina hastalarıyla geç saate kaldığında bile, *her zaman* hücre bloklarına geri dönerdi. Her gece, ne kadar yorgun olursa olsun; Kiva'ya şifacılıkla ilgili bildiği her şeyi öğretecek enerjiyi hep bulurdu. Ona öğrenmenin ve anlamının ne kadar önemli olduğunu hatırlatırdı. Geceler boyu, senelerin bilgisini paylaşır, Kiva'yı hayalî hastalar ve rahatsızlıklarıyla test ederdi. Ancak devam edemeyecek kadar yorgun hâle geldiklerinde, yatağında Kiva'nın üstünü örter ve ona bir hikâye anlatırdı. Onu ne kadar rahatlattığını bildiği için de genelde annesiyle nasıl tanıştıklarına dair aynı hikâye olurdu.

Bunlar Kiva'nın sahip olduğu en kötü anılardandı.

Aynı zamanda en iyilerindendi.

Ama o gece geri dönmediğinde, Kiva biliyordu.

Babası bir daha asla ona zanaatını öğretmeyecek, bir daha asla hikâye anlatmayacaktı.

Eliyle gözlerini silen Kiva, babasının o zamanlar söylemiş olabileceği herhangi bir şey için zihnini kurcaladı. Şu anda hapishaneye yayılmış bu hastalığın dokuz yıl öncekiyle aynısı olup olmadığına dair bir ipucu olabilecek herhangi bir şey. Babası da kendisinin yaptığı gibi kaynağı bulmaya çalışmış mıydı? Neyin sebep olduğunu veya nasıl tedavi edileceğini bulmuş muydu? Yoksa hastalarını sonları gelene dek mümkün olduğunca rahatlatmaya mı çalışmıştı sadece? Ta ki *onun* da sonu gelene dek...

Kiva hastalığın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyordu. Babasının ölümünden sonra kendi kederinde o kadar kaybolmuştu ki zaman kavramı bir şey ifade etmemişti. Ama... sekizinci doğum gününü hatırlıyordu çünkü babası öldükten ve onu terk ettikten sonra revire ilk adım atışıydı. Görev başında yeni bir hapishane şifacısı vardı. Kiva, iki yıl sonra onun emrinde çalışmaya başlamış ve ondan iki yıl sonra da onun pozisyonuna geçmişti.

Kiva, doğum günü geldiğinde kimsenin hasta olmadığını hatırlıyordu, mide hastalığı geçmişti. Bunu biliyordu çünkü şifacıyı boş karantina odasında zar zor bulmuştu. Şifacı, odanın uzak köşesinde yasa dışı bir melek tozu yığını karıştırıyordu. Adam, Kiva'nın gelişi yüzünden yerinden zıplamış ve onun neden burada olduğunu sormuştu. Kiva da ona çalışma odalarındaki mahkûmlardan birinin bir gardiyan tarafından dövüldüğünü ve ölmek üzere olduğunu söylemişti.

Şifacı umursamamıştı. Tuniğinden küçük bir haşhaş sütü tüpü çıkarıp, yaralıya vermesini söylemiş, sonra da Kiva'ya onu yalnız bırakmasını söylemişti.

Kiva revirden çıkarken bahçeye uğramıştı.

Gözlerinden yaşlar akarken bahçeye son vedasını sessizce etmiş ve kararını vermişti. Biraz aloe otu koparıp ardından revirden çıkış yolunda biraz çavdar öz suyu ve yedek çarşaf araklamıştı.

Dayak yemiş mahkûmu kendisi tedavi etmişti, tıpkı babasının da yapacağı gibi.

O andan itibaren Kiva, babasının mirasını devam ettirmeye karar vermişti; gittiğini biliyordu, ama hep onunlaydı... Ve her zaman da öyle olacaktı.

Şimdi Kiva'nın gözlerinden daha fazla yaş akıyordu. Ayağa kalkıp bahçenin taze, topraksı kokusunu içine çekti.

Babasının sığınağı.

Kiva'nın sığınağı.

Onların sığınağı.

Faran Meridan bir mide hastalığı yüzünden ölmüştü... Belki de Zalindov mahkûmlarının tekrar muzdarip olduğu hastalığın aynısıydı.

Üzerinden dokuz yıl geçmişti ama Kiva, babasının ölümünün boşuna olmasına izin vermeyecekti. Babası o zamanlar hastaları kurtarmak için *-hayatı* da dâhil- her şeyini vermişti. Kiva onun başladığı şeyi bitirme konusunda kararlıydı. Salgının ilerleyişini durdurmak için bir çare bulma konusunda kararlıydı. Daha önce çare bulunup bulunmadığını ya da son defasında, salgının kendi

kendine zayıflayarak kaybolup kaybolmadığını bilmiyordu. Ama bunu haftalarca, belki de aylarca beklemeye niyeti yoktu.

O kadar uzun zamanı da yoktu zaten.

Yarınki imtihandan sonra testlerini devam ettirmek için yalnızca dört haftası daha olacaktı. Bu da *eğer* kalan bütün imtihanlardan sağ çıkarsa mümkündü... Tabii *eğer* ailesi ve asiler o zamana kadar kaçmasına yardımcı olmamışsa. Bu durum, ona bir çare bulması için çok fazla zaman bırakmıyordu ama Kiva yine de elinden geleni, elinden geldiği kadar uzun süre yapacaktı.

Kiva kendi kendine başını sallayarak ellerini pantolonuna sürttü, toprağı yerinden çıkarttı ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Bahçe, her zaman olduğu gibi ona huzur vermişti ama aynı zamanda onun içinde bir ateş de yakmıştı; harekete geçmeyi bir onur meselesi hâline getiren bir çaresizlikti bu.

Babasını gururlandıracaktı; onun yapamadığı yerde, Kiva başaracaktı.

O gece Kiva, akşam geç saatlere kadar hastalıkla alakalı aklına gelen her şeyi yazdığı için gözleri kıpkırmızı olmuş bir hâlde revirden çıktı. Eli ağrıyordu, parmakları yorgunluktan seğirmeye başlamıştı. Ancak aniden Zalindov'dan gitse -ya da ölse- birilerinin kaldığı yerden devam edebileceği düşüncesi onu memnun ediyordu. Babasının bulguları kaydetmeyi düşünmüş olmasını, ya da ondan önce Thessa'nın yapmış olmasını diledi ama ortada hiçbir şey yoktu. Kiva revirin her santimine baktı ve tek bulduğu parşömen, kendisinden önceki şifacıya ait olan melek tozunun daha kuvvetli versiyonunun gizli tarifiydi. Öfkesi keşfettiği şey yüzünden dolup taşı; ne de olsa onun görevi mahkûmlara *yardım* etmektir, onları bağımlılara dönüştürmek değil. O şifacının, ekriğini biçerek, öteâlemde çürüdüğünü umut etti.

Kiva, kısık sesle insanoğlunun berbat doğasına söylenirken, yemekhaneye girdi. Uzun, ahşap masalarla dolu büyük bir binaydı, o masaların büyük bir kısmı an itibarıyla aç ve yorgun mahkûmlar tarafından doldurulmuştu. Onlara hizmet edenler ise diğer aç ve yorgun mahkûmlardı.

Son zamanlarda Tipp, Kiva'nın yemek payını direkt olarak revire getiriyordu ama bu gece Kiva diğer mahkûmların arasında olmak istemişti. Kısmen yaşayan, nefes alan insanların arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilmek içindi ama aynı zamanda hapisane atmosferini gözlemlemek ve başka bir isyanın çıkma riski olup olmadığını anlayabilmek için. Genelde şiddete başvuranlar Cresta ve asiler olurdu ama her zaman değil. Bazen, küçük bir şey büyüyüp kocaman bir hâle gelirdi; bazen de ortada bir sebep bile olmazdı. Kiva, kanıtlanmış bir sebebi olmaksızın, gelecek günler için kaygılıydı. Özellikle de imtihanlar, daha fazla huzursuzluğa -ya da rahatlamaya- sebep olacak şekilde duruma bilinmeyen yeni bir unsur olarak katılmışken.

Zalindov mahkûmlarının çoğunluğunun Tilda'nın ölmesinden ya da yaşamasından yana çıkarı yoktu. Mahkûmların sadece küçük bir kısmı asilerden oluşuyordu ve sadece onlar Kiva'nın Hüküm İmtihanları'ndan sağ çıkıp çıkmadığını umursarlardı, o da sırf kraliçelerinin iyiliği için. Ama nüfusun geri kalanı... Yarınki imtihan için heyecanlılar mıydı, yoksa rutinleri bozulduğu için sinirlenmişler miydi? Kendi özgürlük şansları olmadığı için onu kıskanıyorlar mıydı? Kiva'ya Tilda'nın yerine gönüllü olduğu için kızgınlar mıydı? Onun başarmasını mı istiyorlardı, yoksa başarısız olmasını mı? Umursuyorlar mıydı? Ve eğer umursuyor ya da umursamıyorlarsa, bu durum onları ölümcül hâle gelebilecek bir taşkınlığa sürüklemek için yeterli miydi? Çünkü isyanlarda bu olurdu: insanlar ölürdü.

Kiva'nın bunların hiçbirine cevabı yoktu ama bazı mahkûmların yanında olarak, duruma dair bir fikir edinebileceğini umut ediyordu.

Uzun masalardan birinin yarısına kadar gelmişti ki sessiz konuşmalar, durumun onun korktuğundan daha kötü olduğunu fark etmesini sağladı. Ama bu sadece imtihanlardan kaynaklı değildi.

“...giderek daha fazla arkadaşımız hastalanıyor...”

“...duyduğum kadarıyla asi kraliçe başgardianla yatıyormuş...”

“...her gün düzinelerce kişi ölüyor...”

“...Corentine orospusu layığını bulacak...”

“...daha karantinadan çıkmadı...”

“...o sözüm ona kraliçeyi uykusunda öldürmek...”

“...boğazımda bir kaşıntı var, sence o hastalık olabilir...”

“...şifacı kaltak hiçbir şey yapmıyor...”

Sonuncusu Kiva'nın yavaşlamasına sebep oldu ve daha yakından dinlemekten kendini alamadı. Tilda'ya karşı duyulan öfke yüzünden endişelenmiş olsa da pek de şaşırmamıştı. Eğer Jaren ve başgardiyanın söyledikleri doğruysa, Evalon'u geri alma çabalarında çok fazla hasara yol açmış ve bir sürü insana zarar vermişlerdi. Asi kraliçenin bu kadar hasta olması neredeyse bir nimetti, en azından revirin sınırları içinde, hapishanedeki düşmanlarının gazabından korunarak güvendedi. Bütün gün boyunca izlendiği için herhangi bir asi karşıtı kişi ölümünü hızlandırmaya kalkarsa, sadece kendi ölümüne davet çıkarmış olacaktı.

Şimdilik Kiva, hastalıkla ilgili fısıltılar konusunda daha endişeliydi. Ayrıca kulak misafiri olduğu en yeni konuşmayla ilgili. Ki bu, spesifik olarak *kendisiyle* ilgiliydi.

“Niye bir şey *yapsın* ki?” diye cevap verdi diğer adam, sadece kel kafasının arkası görünüyordu. “Gardiyanlara bacaklarını ayırmakla meşgul o, değil mi? Geri kalanımızı hayatta tutmakla ilgilenmeyecek kadar eğleniyordur, yanlış mıyım?”

Adamın arkadaşı kahkahayı basarken, alevler Kiva'nın yanaklarına hücum etti. İkisi de onun varlığından haberdar değildi, onlar farkına varmadan Kiva aceleyle devam etti ama ilk konuşanın sözlerini yine de duydu. “Onunla biraz eğlenmeye ben de varım, anlarsın ya? Bulunduğu hücre bloku neydi? Ya da belki de revire uğrarım, hasta olduğumu ve şöyle iyice bir bakıma ihtiyacım olduğumu söylerim.”

Adamların ikisi de gülerken midesi çalkalanan Kiva ilerlemeyi bıraktı. Bunun yerine yeteri kadar duyduğuna karar verip topuğunun üstünde döndü ve geri yürüdü. Durum tam da korktuğu

gibiydi... Mahkûmlar öfkeli, korkmuş ve kararsızdı. Hastalıkla ilgili haber yayılıyordu ve Tilda yüzünden epey huzursuzluk vardı. Ve o iki iğrenç adamın dedikleri...

“...dış cephede gardiyan sayısını iki katına çıkardılar. Söylenenlere göre asiler kraliçelerini kurtarmaya çalışmış...”

Kiva'nın iki adama dair bütün düşünceleri aklından uçup gitti ve bir anda durdu. Fısıltıyla konuşan iki kadın ve bir adamdan oluşan mahkûm üçlüsünü bulabilmek için etrafında döndü. Konuşan, kadınlardan biriydi. Sözleri neredeyse Kiva'nın kalbini durduruyordu.

“Sen az önce ne dedin?” diye nefesle karışık sordu Kiva, konuşmaya zorla dâhil olarak.

İkinci kadın ve adam Kiva'ya küçümseyerek baktı ama ilk kadın, onu sadece dikkatle süzdü ve şöyle dedi: “Bazı oduncular ormanla sınır duvarının birleştiği yerde bir kargaşa olduğunu söyledi. Denilene göre bir grup asi içeri girmeye çalışmış.” Başını yana doğru eğdi ve ekledi: “Arkanı kollasan iyi edersin, şifacı. Eğer içeri girerlerse ve yollarına çıkarsan, kraliçelerine ulaşmak için senin boğazını keserler.”

Kiva'nın ağzı o kadar kurumuştü ki konuşmakta güçlük çekti. “Çiti... çiti aşabilmişler mi?”

İkinci kadın dudak büktü ve konuştu. “Tabii ki hayır. Kimse geçemez.”

En kötüsünden korkan Kiva'nın görüşü kararmaya başladı, ta ki adam lafa karışıp konuşana dek. “Gardiyanlar hiçbirini yakalayamadıkları için öfkeli. O yüzden olur da tekrar denerlerse diye nöbetçi sayısını ikiye katladılar. Yapmazlar ama. Asiler ahmak değil.”

Kiva daha fazla dinleyemedi. Titreyen bacaklarla aynı yoldan geri gitti ve yemekhaneden aceleyle çıktı, iştahı kaçmıştı.

Asiler gelmişti.

Asiler gelmişti.

Ve başarısız olmuşlardı.

Ailesi o hayatını riske atanların arasında mıydı? Gardiyanlar onları yakalaysaydı... Adam konuşmadan önce, Kiva yakalandıklarından -ya da öldüklerinden- korkmuştu. Güvenli şekilde kaçabildiklerini bilmek çok yoğun bir rahatlama getirmişti. Ama yine de...

O yüzden olur da tekrar denerlerse diye nöbetçi sayısını ikiye katladılar. Yapmazlar ama. Asiler ahmak değil.

Adam haklıydı. Asiler ahmak *değildi*. Ama... Bu, Kiva için ne anlama geliyordu?

Biz geliyoruz.

Onlar *gelmişlerdi*. Tekrar gelirler miydi? Tilda'ya ulaşmak, hem onu hem de Kiva'yı özgürlüğüne kavuşturmak için başka bir planları var mıydı?

İlk kez, Kiva daha fazla bilgi edinme umuduyla Cresta'yı aramayı düşündü. Ama o riske değmezdi. Hapishane asilerinin, özellikle *de* liderlerinin sağı solu belli olmazdı. Eğer Cresta öfkesini Kiva'dan çıkarmaya karar verirse, sonuçlarını Tipp çekerdi. Cresta kendine hâkim olamazsa ölebilecek olan yine Tipp'ti. Hayır, şimdilik Kiva beklemeliydi.

Kiva, yemekhane ve hücre blokları arasındaki yolda yürürken endişe, âdeta içinde çalkalanıyordu. Dış dünyayla iletişim kurmanın daha kolay bir yolunu her zamankinden daha fazla istemişti. Şüphesiz ki asilerin başka planları vardı; şüphesiz ki tekrar denerlerdi. Belki de şu an bile yeni bir giriş noktası, dış kısımda bir zafiyet veya girip çıkabilmenin başka bir yolunu arıyorlardı. Kraliçeleri hapsedilmişti... Tilda'yı almak için ne olursa olsun gelirlerdi.

Ve Kiva'nın ailesi de onu almak için gelirdi.

Ne olursa olsun.

Biraz daha kendine güvenir hâle gelen Kiva, birisi ona seslendiğinde ilk hücre blokuna yakındı.

"Sen, şifacı!"

İçine ani bir nefes çeken Kiva, gittiği yolda durdu. Yavaşça arkasına döndü, sesin sahibini biliyordu; bu yüzden ne olabileceğinden korkuyordu.

Kemik, ona doğru uzun adımlarla geldi. Uzun bacakları mesafeyi âdeta tüketmişti; arbaleti gelişigüzel şekilde omzundan sallanıyordu, kara gözleri ölüm gibiydi.

“Sana kışlada ihtiyacımız var,” dedi Kemik, açık bir emirdi.

Kiva yutkundu ve başını salladı, onu takip etmesi için işaret edince de peşine takıldı.

Kemik vahşi bir hayvan gibiydi. Bazen hareketleri ölçülüydü. Bazen ise değildi. Kiva, her hafta onun gazabına uğramış mahkûmları tedavi ederdi; kırılmış parmaklar, bilekler, kaburga kemikleri... O belirgin *çıtırt* sesini çıkaran ne varsa, tercihi oydu. Kiva uzun zamandır kendini onun karşısında midesi bulanmayacak şekilde eğitmişti, yine de hâlâ midesinin ağzına gelmemesi için çabaladığı zamanlar da olmuyor değildi.

Bu gece onu her nereye götürüyorsa, Kiva öyle zamanlardan biri olmasından korkuyordu.

Kiva, Naari'nin son zamanlardaki uyarılarını düşünmeden edemiyordu. Nasıl Kiva'yla revirde kasti olarak geç saatlere kaldığını ya da Kiva'nın tek başına gitmediğini sağlama alma çabasını. Kış zamanıydı. Gardiyanlar tedirgindi. Bu her yıl olurdu ve her yıl, Kiva en kötüsünü atlatmayı başarmıştı.

Tıpkı bu geceyi de atlatacağı gibi.

“İçeri,” diye bağırdı Kemik, kışlanın girişine geldiklerinde.

Kiva, içindeki her şey çığlık atarak öteki yöne koşmak istemesine rağmen ahşap girişten taş binaya adım attı. Kemik'in onun tereddüt ettiğini görmesi riskini göze alamazdı, kim bilir bu yüzden Kiva'ya neler yapardı. Kiva'dan başkaldırının kokusunu bile olsa, bunu ona zevkle ödetirdi. Kara gözleri bu kadarını Kiva'ya anlatıyordu, o gözlerdeki beklenti tıpkı bir şahinin avını izlemesi gibiydi.

“Bu taraftan,” dedi adam, yanından geçerken bedenleri birbirine sürtecek derece yakındı.

Kiva nefes almayı kesti, içindeki korku büyürken kalp atışını yavaşlamaya zorladı. Ona henüz hiçbir şey yapılmamıştı. Bir şey yapılacağını düşünmek için ortada hiçbir şey yoktu. Gardiyanların ona canlı ihtiyacı vardı; sadece imtihanlardaki eğlence olarak değil, aynı zamanda hapishane şifacısı olarak da. *Özellikle de* hastalık yayılırken. Kiva onların tek umuduydu ve onlar da bunu biliyordu. Ona fiziksel ya da zihinsel olarak zarar gelmesi riskini alamazlardı.

Bundan cesaret bulan Kiva, Kemik’i bir koridorda takip etti. Kişisel odalara açıldığını bildiği kapalı kapıların yanından geçtiler ve uzun bir koridorun sonundaki büyük ortak salona doğru yönlendiler. Birileri müzik çalıyordu ki Kiva bunu Zalindov’da nadiren duyardı ve her ne kadar kaynağının yerini saptayamasa da şarkının çocukken annesinin ona söylediği bir ağıt olduğunu fark etti.

Nostalji bir dalganın gücüyle üstünden aktı gitti ama gözleri odayı tarayınca, o anının verdiği rahatlık anında kayboldu.

Gardiyanlar bir parti veriyorlardı... Ya da bir partinin Zalindov’daki karşılığını.

Açılmış içki şişeleri ahşap masaların üstünde dizilmiş, yanlarında çoğunlukla dokunulmamış yiyecekler yığılmış ve buna rağmen içkiler neredeyse tamamen bitmişti. Gardiyanlar rahatça odaya yayılmışlardı, hepsi erkekti. Onların kucaklarında kıvrılmış farklı çıplaklık durumlarında olan, hepsi parlak makyajlı, ateşli gözleri ve al yanakları olan mahkûmlar vardı.

Kiva buraya neden getirildiğini seziyordu. Rahatlayıp rahatlamadığından emin değildi, ilk korkusu onların eğlencesi olacağı yönündeydi fakat şimdi...

“Bu biraz fazla eğlendi,” dedi Kemik, uzak bir köşeyi işaret ederek. Orada, Kasap oturduğu koltukta arkasına yaslanmıştı ve bacaklarının üstüne yayılmış yarı çıplak bir mahkûm vardı.

Kiva mahkûmu tanımıyordu ama kadının bilincinin yerinde olmadığını görebiliyordu. Tıpkı Kasap'ın umursamadığını görebildiği gibi. Belki de fark etmemişti, gözleri odaklanamıyor, kafası yana doğru uzanmış ve dudaklarında salyalı bir gülümsemeye kadının saçlarına burnunu sürüyordu, elleriyse...

Bu defa, Kiva midesinden ağzına gelenleri gerçekten yutmak zorunda *kalmıştı*.

Cesaretini toparlayan Kiva, Kemik'in onu takip ettiğinin bilincinde olarak ikisine doğru yürüdü. Diğer gardiyanlar onların olduğu tarafa neredeyse bakmadılar, köşede ne olduğunu umursamayacak kadar kendi mahkûmlarıyla ilgilidiler.

Kiva, Kasap'a ulaşınca durum değerlendirmesi yaptı. Odada sadece alkol olduğunu, gardiyanların da mahkûmların da sarhoş olduğunu sanmıştı ama yakından bakınca, kadının parmaklarında, burnunun altında ve dudaklarında parlayan altın tozu gördü. Aynısını Kasap'ta da gördü; gözleri yarı açık, elleri hâlâ kadının vücudunda geziniyordu. Kollarında olan mahkûmun tepki vermediğinin farkında değildi.

Çünkü veremezdi.

Kiva'nın kadının nabzını kontrol etmesine gerek yoktu. Durum aşikârdı.

Kadın ölmüştü.

Aşırı dozdan.

Melek tozundan.

Kiva'nın içinde güçlü ve gerçek bir öfke yükseldi. Bu gardiyanlar, umursamıyordu... Onlar sadece oyuncaklarını, *eğlencelelerini* istiyorlardı ve sonra onları kenara atıyorlardı. Mahkûmların, kayırdıklarının bile, onlar için hiçbir önemi yoktu. Yaşa ya da öl, Kemik ve Kasap gibileri için hepsi aynıydı.

"Eee, şifacı?" Kemik, Kiva'yı cevap vermeye zorladı. "Onu uyandırabilir misin? Bizim işimiz daha bitmedi. Şimdi ikinci raunt zamanı."

"Üç demek istedin!" dedi başka bir gardiyan.

“Dört!” dedi başka bir ses.

Kemik kıkırdadı ve bu defa Kiva, hissettiği şeyi yutmayı bece-remeyeceğinden korktu. Ellerini, tırnakları cildini delecek kadar sıkı yumruk yapmıştı; acıyı kendini tutmak için kullandı. Ancak tehlike yaratmadan ağzını açabileceğinden emin olduğunda ce-
vap verebildi: “Onu uyandıramam. Ölmüş.”

Ağıt şarkısı çalmaya devam ediyordu, nakaratı Kiva'nın açıklamasının ardından yankılanıyordu.

*“Aşkım, aşkım, seni bekleyeceğim, ta ki öteâlemde tekrar karşı-
laşana dek.”*

“Ne demek ölmüş?” Kemik sordu.

Kiva dümdüz bir sesle cevap verdi. “Ölmüş, yaşamıyor anla-
mında.”

“Ölmenin ne demek olduğunu biliyorum, seni küçük-”

“Burada neler oluyor?”

Kiva, Naari'nin sesini duyduğu için rahatlamaktan bayılabi-
lirdi. Döndüğünde onu odanın girişinde buldu, Naari'nin orta-
mı süzerken gözleri kısılmıştı.

Arka taraftan kim olduğu belli olmayan bir gardiyan, “Neye benziyor?” diye geveledi. Ona sarılmış kıkırdayan kadının ko-
lunu okşuyordu. “Parti yapıyoruz. Bize katılmalısın, Arell. Sal saçlarını, rahatla.” Hıçkırarak güldü ve Naari'nin kısa kesilmiş buklelerini işaret etti. “Ah, dur ya, saçın yok ki salasın.”

Dili dönmeyen gardiyanın ne söylediği şeyin uzaktan yakın-
dan komiklikle alakası vardı ne de yaptığı şeyin.

“Şifacı, revirden bekleniyorsun,” dedi Naari. Her ne kadar Kiva bunun kendisine yönlendirilmediğini bilse de gözleri öf-
keyle parlıyordu.

“Şimdi, bekle bir dakika,” dedi Kemik, uzanıp Kiva'nın kolu-
nu tutarken. Kavrayışı o kadar sıkıydı ki Kiva irkildi, biraz daha baskı yaparsa bileğini kırabileceğinin farkındaydı.

Bir ter damlası boynundan aşağı aktı ve neredeyse hiç nefes
almadan, olduğu yerde donakaldı.

“Kızlardan birini yeni kaybettik,” dedi Kemik, Naari’ye, çenesiyle aşırı doz kurbanını göstererek. “Onun yerine geçecek biri lazım.”

Kiva’nın iç organları âdeta dizlerine kadar çakıldı.

“Şifacı revirden bekleniyor,” diye tekrar etti Naari, ses tonu kararlıydı. Naari giriş kısmından hareket etmemiştir ama odadaki hava değişmişti, durduğu yerden gerginlik hissiyatı yayılıyordu. Bir ikaz, bir tehdit ve bir söz.

“Şifacı revire gidebilir,” dedi Kemik. Tutuşunu öyle bir sıkılaştırdı ki, Kiva kemiklerinin birbirine sürttüğünü hissetti ve bir inilti çıkarmamak için kendini zor tuttu. “Ancak *sonrasında* gidebilir.”

“O zaman başgardiyana neden beklemesi gerektiğini kendin açıklayabilirsin.”

Sanki Naari büyü yapmış gibiydi, sözleri Kemik’in Kiva’yı tökezlemesine sebep olacak hızda bırakmasına sebep oldu.

“Neden Rooke’un onu beklediğini söylemedin?” dedi Kemik, hoşnutsuz bir şekilde. Kiva’ya baktı. “Git buradan.”

Rahatlamış şekilde ileri bir adım attı ama Kemik ona tekrar uzandı. Bileğini yakaladı ve halihazırda berelenmiş etini sıkarak öne doğru uzanıp fısıldadı: “Başgardiyana bundan bahsedersen, onun evcil hayvanı ol ya da olma, düzenleyeceğimiz bir sonraki partide tam burada olacaksın. Ama şifacı olarak değil, dördüncü raunt için burada olacaksın. Ve beşinci raunt için. Ve altıncı raunt için de.” Daha fazla sığı. “Anlaşıldı mı?”

Kiva başını salladı, bütün enerjisini gözlerini dolduran acı ve korku yaşlarını akıtmamaya odaklanmıştı.

“İşte uslu, küçük bir şifacı,” dedi Kemik bir şarkı mırıldanırcasına. Sonunda onu serbest bırakırken, sırtından hafifçe itip öne doğru tökezlemesine sebep oldu. “Gecenin kalanının tadını çıkar.”

Kiva titreyen bacaklarla Naari’ye doğru yürüdü, Naari ona uzandı ama Kiva’nın irkildiğini görünce durdu.

Naari'nin eli aşağı indi, gözleri o kadar endişeyle doluydu ki Kiva, çaresizce dışarı akıp gitmesini engellemeye çalıştığı her şeyin kontrolünü kaybetme korkusuyla ona bakamıyordu.

Gardiyanlara bacaklarını ayırmakla meşgul o, değil mi? Geri kalanımızı hayatta tutmakla ilgilenmeyecek kadar eğleniyordur, yanlış mıyım?

Zalindov'un Orospusu.

Ölüm Prensesi.

Şifacı Kaltak.

Bu hayatı Kiva seçmişti. Başgardiyana itaatkâr olmayı, gardiyanların ona emir vermesine izin vermeyi ve hayatta kaldığı anlamına geldiği sürece uygun gördükleri gibi davranmalarını Kiva seçmişti.

Ama bu, yüzleştiği şeyden etkilenmediği, aşırı doz almış kadını gördüğünde travmatize olmadığı anlamına gelmiyordu. Onun yerinde kendisinin olması işten bile değildi, bunu çok iyi biliyordu.

Naari, Kiva'yı revire değil direkt olarak hücre blokuna yönlendirdi ve içeri sokarken onunla konuşmaya çalışmadı.

Ancak Kiva'nın yatağına vardıklarında Kiva kısık bir sesle konuşabildi. "Ama... ya başgardiyana?"

"Yalan söyledim," dedi Naari. "Rooke seni beklemiyor."

Kiva neredeyse oracıkta çöküp kalacaktı ama yapmadı. Bunun yerine, başını salladı ve fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Hepimiz onlar gibi değiliz," diye karşılık verdi Naari fısıldayarak, ses tonu üzgün çıkmıştı.

"Biliyorum," dedi Kiva boğuk bir sesle.

Ve biliyordu çünkü Naari bazı gardiyanların iyi olduğunun kanıtıydı. Ama az önce olmuş olan, Kiva'nın şahit olduğu ve neredeyse yaşamak zorunda kalacağı şey...

Kiva, Naari gittikten sonra, hücre bloku o gece uyumak için gelen insanlarla dolduğunda bile olanları aklından çıkaramadı.

Yatağında uzanıp bir top gibi kıvrılmış titrerken saatler geçti. İki tarafındaki mahkûmlar da yorgunluktan uykuya dalınca

sesler azalarak yok oldu. Kiva, ikinci imtihanı hızla yaklaşıırken, onlar gibi uyuması gerektiğini biliyordu. Ertesi gün yüzleşme ihtimali olan şey için gücü yerinde olmalıydı, özellikle de asilerin başarısız olmuş kurtarma girişimi düşünüldünce. Halihazırda uyguladıkları başka bir planları olmadığı sürece, Kiva Ateş İmtihanı'nı geçecekti. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama... gözlerini her kapadığında, aşırı doz almış kadını, Kasap'ın dur durak bilmeyen ellerini ve ikisinin de üstünde parıldayan melek tozunu görüyordu. Kemik'in tehdidini tekrar eder şekilde duyuyor, onun yanında da yemekhanedeki adamın sözleri aklına geliyordu: *Gardiyanlara bacaklarını ayırmakla meşgul o, değil mi?*

Şifacı Kaltak.

Herkes onu öyle sanıyordu.

Yanılıyorlardı.

Kalpsiz Damgacı... Bu da Kiva değildi. Gerçi şu an öyle biri olmayı ve bunun, hissettiği her şeyi alıp götürebilmesini diliyordu.

Kiva ince battaniyesinin altında ne kadar süredir titreyerek yattığından emin değildi. Berelenmiş bileğini korumacı bir şekilde göğsüne bastırıyordu ki sessiz adımları duydu. Omzuna nazik bir elin dokunduğunu hissetti. Sonra da yatak alçaldı. Arkasına biri oturmuştu.

İrkilmedi, kim olduğunu biliyordu. Taze toprak, deniz serpintisi kokusu ve tıpkı sabah çiyinin odun dumanıyla karışması gibi Jaren'a özgü başka bir şey onun geldiğini haber verdi, koku sakinleştirici bir şekilde burun deliklerine doldu ve tarif edemeyeceği bir rahatlık verdi.

"Naari bana ne olduğunu anlattı," diye fısıldadı Jaren. Kiva'nın uyanık olduğunu, bedenini hâlâ sarsan titremeler sayesinde anlamıştı. "İyi misin?"

Kiva kafasını salladı. Göremeyeceği kadar karanlıktı, sadece ince bir ay ışığı hüzmeleri küçük, kare pencerelerden uzun duvarlar boyunca yayılıyordu ama Jaren hareketlerini hissedebiliyordu. Eli omuzundan hareket ederek, kolundan aşağı kaydı, ta ki

parmaklarını dikkatlice yaralı bileğine sarana kadar. Kiva hangisi olduğunu nasıl bildiğini sormadı. Jaren onu elleriyle nazikçe, çok nazikçe kucaklarken, Kiva'nın tek yapabildiği şey hıçkırarak ağlamamak için kendini tutmaya çalışmak olmuştu.

"Üzgünüm, Kiva," diye fısıldadı Jaren.

Bir yaş gözünden düştü. Ardından da bir başkası.

"Ben iyiyim," demeye zorladı kendini Kiva. Sesi hırıltılı, kendi kulaklarına bile can yakıcı geliyordu. "Gerçekten iyiyim."

Jaren'in başparmağı Kiva'nın tenini tüy hafifliğinde okşadı. "Olmak zorunda değilsin."

Kiva yutkundu. Sonra tekrar yutkundu. Ama boğazındaki yumru yok olmuyordu. Ve gözlerindeki yaşlar da dinmiyordu.

Jaren onun yanına yattığında ve onu yüz yüze olmaları için çevirip, kollarına doğru çektiğinde Kiva direnmedi. Onu uzaklaştırması gerektiğini biliyordu ama o gücü kendinde bulamıyordu. Bunun yerine Jaren ona sarılırken, Kiva onun göğsüne daha da sokuldu. Jaren'in tınışı Kiva'nın hıçkırıklarını boğuyor ve gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

İşte o zaman uykuya yenik düşmeden önce son gözyaşlarını döktü ve Jaren ona sarılmışken içi geçti, yıllardır ilk defa kendini güvende ve korunuyor hissediyordu.

BÖLÜM YİRMİ

“Nasıl hissediyorsun?”

Kiva, ertesi sabah başını kaldırdığında Jaren’ı revir boyunca yürüyerek ona doğru yürürken buldu. Bu ışıkta, yüzünde hâlâ bir sürü morluk olduğunu görebiliyordu ama gözünün etrafındaki şişlik neredeyse geçmişti.

“Ne yapıyorsun burada?” diye ciyaklamak dışında başka bir şey yapmadı Kiva. “Tünellerde olman gerekmiyor mu senin?” Paniklemiş şekilde, Jaren’ın az önce adım attığı giriş yolunu işaret etti, gardiyansız olduğunu fark ettiğinde az da olsa rahatladı. “Birileri seni yakalamadan gitmen lazım.”

Jaren kıkırdama cüretini gösterdi. “Sakin ol, Kiva.”

“Sakin mi olayım? *Sakin mi olayım?*”

“Olan biteni düşününce, bu belki de kötü bir kelime seçmiydi,” dedi Jaren, ellerini Kiva’nın omuzlarına koyacak kadar yaklaşarak. “Onun yerine buna ne dersin: *nefes al.*”

Kiva onun söylediğini yapmaya çalıştı, alabildiğince derin bir nefes aldı, omuzları kalkıyor ve iniyordu; Jaren’ın elleri ise onun omuzlarının üstünden ayrılmıyordu. Kiva ondan silkinip kurtulmadı, dokunuşunu kendisine itiraf ettiğinden daha rahatlatıcı buluyordu.

Özellikle de önceki geceden sonra.

Birbirlerine dolanmış şekilde uyandıktan sonra bile bununla ilgili konuşmamışlardı.

Kiva aşırı derece küçük düşme ile bir anlık panik yükselişi yaşamıştı ama Jaren, basitçe uykulu gözlerini ovuşturmuş ve ağzında geveleyerek, “Günaydın,” demişti. Sonra nasıl olduğunu -daha anlaşılır biçimde- sormuştu. Kiva’nın karman çorman, anlaşılmaz cevabı onun hafifçe gülmesine sebep olmuştu ki bu da Kiva’yı ona dik dik bakacak kadar sinir etmişti.

“Eğer bana böyle bakabiliyorsan,” demişti Jaren, sırtıtarak. “O hâlde iyi olacağını biliyorum.” Sonra parmaklarıyla Kiva’nın yanağını okşamış ve duş kabinlerine doğru gitmişti.

Bu kadardı. Gariplik yoktu, utanç yoktu, önceki gece neler olduğundan -yatakta ona katılmadan önce ya da sonra olanlardan- bahsetmek yoktu.

Jaren’in onu zorlamadan durumu *tamamen* kabullenmesine izin verdiği aşikârdı. Ve Kiva, bunun için ona minnettardı.

Sabahı, önceki günü zihninde bölümlere ayırarak geçirdi. Tilda’nın ölümden dönmesinden, bahçedeki babası ve mide hastalığı konusunda aydınlanmasına; yemekhanede kulak misafiri olduklarına ve son olarak gardiyanlarla yaşadığı olaya. Kiva, tüm olanlara kafa patlatırken, tek bir şeyi net biliyordu: Zalindov’da on yıldır hayatta kalmıştı. *On yıldır*. Dün zor geçmişti ama gardiyanlardan bile daha kötülerine maruz kalmıştı. En azından bu defa bileğindeki büyüyen morluk dışında fiziksel zarar yoktu.

Kiva hayattaydı, önemli olan buydu. Ve olup bitmiş bir şeyin üzerinde durmasının anlamı olmadığını fark etmesine neden olan da buydu. Bitmişti ve tek yapmak istediği bunu arkasında bırakıp hayatına devam etmektir.

Jaren’la âciz olduğu bir ânı paylaşmıştı... Ya da belki de güçlü olduğu bir andı, bakış açısına göre değişirdi. Ve minnettardı. Hem de çok. Şimdi bile, Jaren burada onunlaydı, onu tekrar rahatlatmaya çalışıyordu. Bu defa dün yaşadığı olaylar yüzünden değil, bugün yüz yüze geleceği şeyler yüzündendi.

İkinci imtihan.

Kiva'nın önceki günü zihninden atması ve odaklanması için bir sebep daha.

Jaren'in talimatlarını tekrar dinleyerek, ikinci kez derin derin nefes aldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Jaren.

"Senin hâlâ gitmen gerekiyor," dedi Kiva cevap vermek yerine.

"İmtihanından önce seni görmek istedim sadece," dedi Jaren.

"Hazır mısın?"

"Tabii ki hazırım."

Jaren'in gözleri doğruyu söylemesini beklerken onunkilerden ayrılmadı ve Kiva iç çekti.

"Tamam, sinirlerim dağılmış durumda. Mutlu musun?"

Jaren'in elleri Kiva'nın omuzlarını nazikçe sıkarken, bakışları yumuşadı. "Bunu yapacaksın, Kiva."

"Kimse bütün imtihanlardan sağ çıkamaz, Jaren," diye fısıldadı Kiva, midesi düğüm olmuş bir şekilde. Sabah Mot'un karonut yağı karışımını cildine boca ettiğinden beri böyleydi. Şimdi neredeyse zamanı gelmişti ve Kiva karışımın koruyuculuğuna güven duymakta güçlük çekiyordu. Eğer asiler ikinci bir kurtarma girişimini başlatma konusunda başarısız olurlarsa, o zaman prensesin tılsımının hayatta kalmak için en iyi şansı olduğunun her zamankinden daha fazla farkındaydı. Belki de onun *tek* hayatta kalma şansıydı. Hayatı bir Vallentis'in ellerindeydi... Gerçekten de kaderin zalim bir cilvesiydi bu.

"Bir tanesini zaten atlattın," dedi Jaren, sessiz ve rahatlatıcı şekilde. "Tekrar yapabilirsin."

"Ama..."

"Ben sana inanıyorum," diye lafını kesti Jaren, sesinde hiçbir şüphe izi yoktu. "Tipp sana inanıyor. Mot sana inanıyor." Duraksadı. "Naari bile sana inanıyor."

"Çoğu hapisane gardiyanı ölmemi ya da yaşamamı umursamıyor."

“Naari çoğu hapishane gardiyanı gibi gözüküyor,” dedi Jaren, bariz olanı ifade ederek. “Senden hoşlandığı belli oluyor.”

“Çünkü eğer bu hastalık devam ederse, onun hayatı ve ölümü arasında duran tek kişi benim,” diye söylendi Kiva, bunun tek sebep olmadığını biliyor olsa da. Gardiyan samimi bir şekilde onu umursuyordu, geçen akşam onu korumak için diğer gardiyanlara yalan söylemişti.

Jaren, bir saç buklesini Kiva'nın kulağının arkasına sıkıştırırken, Kiva'nın ani bir nefes almasına sebep oldu. Ama Kiva geriye doğru kaçmak, ileriye uzanmak, olduğu yerde kalakalmak gibi bir karşılık veremedi, Jaren geriye bir adım attı, şimdi iki eli de rahatça iki yanındaydı.

“Belki de,” dedi Jaren. Dudakları titredi. “Ya da belki de senin sıcaklığın, nezaketin ve insan canlılığından kaynaklıdır.”

Kiva kollarını kavuşturdu. “Ha-ha.”

Jaren sessizce güldü, bu ses sayesinde Kiva'nın midesindeki düğümlerin bazıları gevşemişti.

Çenesiyle fare ağılını işaret eden Jaren sordu: “Herhangi bir gelişme var mı?”

Kiva, onun sunduğu konudan uzaklaşma şansına gizlemediği bir minnettarlıkla atladı. Hızla Mot'un iksirini anlattı. “Sanırım çıkış noktası konusunda madenin üstünü çizebiliriz. Eğer bir şey olacak olsaydı, şimdiye kadar kendini gösterirdi.”

“O hâlde, taslak aşamasına geri mi dönüyorsun?” diye sordu Jaren.

“Daha çok, bir sonraki aşamaya geçiyoruz gibi,” dedi Kiva.

“Ki onu da bugünkü imtihanı geçtikten sonra yapacaksın,” dedi Jaren, sesi tamamen kendinden emin çıkmıştı.

Kiva yutkunurken, onun sabit bakışlarına karşılık verdi. “Doğru.”

“Zamanı neredeyse geldi,” diye duyuldu Naari'nin sesi, revire girerken.

Kiva'nın bütün nefesi uçup gitti, ilk olarak hazır değildi ve ikinci olarak da Jaren'in çalışma saatlerinde orada olmaması gerekiyordu.

Delice geçen bir saniye boyunca, onu nasıl saklayabileceğini düşündü. Ardından aklı başına geldi ve çok geç olduğunu fark etti çünkü Naari zaten doğrudan Jaren'a bakıyordu.

“Diğer mahkûmlar toplatılıyor,” dedi gardiyan. “Acele et ve birileri onlarla olmadığını fark etmeden geri kalan tünelcilere katıl.”

Jaren ona hızla kafasını salladı, sonra şaşırıp kalmış olan Kiva'ya döndü. “Sonrasında görüşürüz.”

İyi şans söylemleri yoktu ve tabii veda da değildi. Sadece birbirlerini tekrar göreceklerine dair cesaretlendirme vardı, imtihanında başarısız olursa gerçekleşemeyecek bir şeydi bu.

Çünkü ölmüş olurdu.

Kiva'nın kafası karışmıştı. Jaren, Tilda'nın cezasını üstüne almak için gönüllü olduktan sonra onu azarlama konusunda lafını sakınmamıştı ama bugün onun başarma yetisi söz konusu olunca, ona tamamen güveniyor gibi gözüküyordu. Jaren'ın bu dönüşü, onu neredeyse en az Naari'nin onu olmaması gereken bir yerde bulmasındaki rahatlığı kadar şaşırmıştı. Ve *bunu* ise Kiva hiç anlayamıyordu.

Tam Jaren revirin girişine varmış ve neredeyse kapıdan çıkıp kaybolmak üzereydi ki, Kiva ona seslendi, bu da onun durup arkasına bakmasına sebep oldu.

“Tipp'i bugün Mot'a yardım etsin diye morga gönderdim, meşgul olması için... Ve hiçbir şey düşünecek zamanı olmasın diye,” dedi Kiva. “Onu... Ona...” Durdu, yutkundu ve tekrar denedi. “Sadece... ona göz kulak olur musun, lütfen?”

Jaren'ın yüzü yumuşadı. “Ona imtihan boyunca göz kulak olurum ama daha sonra, ona kendin göz kulak olmaya devam edeceksin. Tıpkı söz verdiğin gibi.”

Sonrasında kayboldu, sözleri havada asılı kalmış ve Kiva'da umut uyandırmıştı, aynı zamanda da korkusuna korku ekledi. Eğer asiler gelmezse... eğer imtihanı atlatamazsa...

“Bugün ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Naari, Kiva'nın döngüye girmeye başlayan düşüncelerini bölerek.

“Bir kaç fikrim var,” diye cevap verdi Kiva, “ama çoğunlukla düşünmemeye çalışıyorum.”

“Muhtemelen böylesi en iyisi,” dedi gardiyan.

Kiva son birkaç gündür darağacının yakınından geçmekten kaçınmıştı, odun yığını inşasının olup olmadığını bilmek istemiyordu. Kurtarılmak için dua etse de eğer birileri zamanında gelmezse, o zaman Ateş İmtihanı'nın canlı canlı yanmaktan daha hafif şeyler gerektireceğine dair sadece umut edebilirdi. Yine de imtihanın çarpıcı olacağına dair olan hissi üstünden atamıyordu. Bu defa soylular katılmıyor olsalar da geri kalan Zalindov nüfusu tanık olarak orada olacaktı, o yüzden başgardiyan ve diğer idarecilerin bunu hâlâ bir gösteri hâline getirmeye niyetleri olsa gerekti.

“Gitmeden önce yapman gereken bir şeyler var mı?” diye sordu Naari. “Birkaç dakikamız var.”

Kiva bir süre durup düşündü. Mot'un mum benzeri karışımı bitmişti, o yüzden cildine daha fazlasını süremezdi. Karantina hastalarına çoktan bakmıştı ve morga iki ölü daha göndermişti. Tilda'nın hayati verilerine de bakmıştı, şu anda sağlığının imtihan devam ederken bir nöbet daha geçirmeyecek kadar stabil olduğundan emindi.

“Aklıma bir şey gelmiyor,” diye cevapladı Kiva, Naari'yi. Zorunda olmadıkları sürece gitmek istemiyordu, bu yüzden oyalanmak için konuştu: “Ama sana bir sorum var.”

Naari ona beklentiyle baktı.

Kiva, gardiyana *herhangi bir şey* sormaya cesaret edemeyeceği zamanları hatırladı. Ve şimdi bu durumdaydılar, sadece yaklaşmakta olan kıyameti geciktirmek için bile olsa kasten muhabbeti

uzatıyordu. Kiva'nın bildiğine göre, ailesinin ve asilerin biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Eğer Zalindov'a sızmaya gerçekten çabaladıysa, kuşkusuz tekrar denerlerdi. Belki de tam şu an duvarların dışında saldırmayı bekliyorlardı, Kiva ve Tilda'yla birlikte kaçmaya hazırlardı.

Bunu düşünürken bile Kiva'nın enerjisi düştü.

Ne olursa olsun umudunu kaybetmeyeceksin, bana söz ver, demişti babası ona bahçede. Erkek kardeşin, kız kardeşin ve annen, seni almak için bir gün gelecekler.

Belki gelirlerdi. Belki çoktan gelmişlerdi.

Ve belki de bu kadardı.

Bitmişti.

Sona ermişti.

Zalindov'a girmeye çalışmak, intihar etmektir. Eğer gardiyanlar çoktan iki katına çıkarıldıysa... Reddetmek ya da görmezden gelmek istese de Kiva gerçeği biliyordu.

Asiler gelmiyordu. Ailesi gelmiyordu.

Denemişler ve başaramamışlardı.

Belki ortalık sakinleşince, gardiyanların dikkati dağılınca tekrar denerlerdi. Ama bu, zaman alırdı... Ve Kiva'nın zamanı yoktu. Ateş İmtihanı *bugündü*.

Umut bir uyuşturucuydu ve Kiva da bağımlıydı. İnanmaya, güvenmeye ve *umut etmeye* devam edemedi.

Biz geleceğiz.

On yıl. Ailesi *on yıl* beklemişti.

Biz geliyoruz.

Çoktan gelmiş olmaları gerekirdi. Tilda'dan, şu anki durumdan önce. Ama gelmemişlerdi.

Acı, Kiva'nın göğsünde yükseldi, yoğunluğu kör ediciydi ama Kiva bunu geri itti. Kendi içinde diplere gömdü, tıpkı yıllardır yaptığı gibi.

Artık ona bağlıydı.

Hayatta kalışı Kiva'ya bağlıydı.

İlk önce, Ateş İmtihanı.

Ve sonra, artık ne gelirse.

Babasının ona neyin sözünü verdirmeye çalıştığına aldırma-
sızın, yardımın gelmesini beklemeye devam edemezdi.

Bunun yerine, Kiva kendini kurtaracaktı.

Tıpkı son on yılda yaptığı gibi.

O bir hayatta kalandı... Ve bundan da sağ çıkardı.

“Kiva?”

Naari'nin sözüyle elektrik çarpmış gibi kendine gelen Kiva, çok uzun zamandır sessiz kaldığını fark etti. Yeni kararlılığını sağlamlaştırmak için çabaladı, bu sırada aklında dolaşan bir sürü sorudan en yenisinde karar kıldı: “Bugün neden Jaren’ı tünellerde olmadığı için cezalandırmadın?”

Naari kafasını hızla ona çevirdi. “Bu, bu hafta neden başka bir mahkûmu cezalandırmadığımı ikinci soruşun.”

Kiva burnunu kaşdı, nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin olamamıştı. “Ah...”

“Durum şu,” dedi Naari, kollarını açmış ve bir adım yaklaşmıştı. “Bana kalırsa, burada hapsolmanız başına yeteri kadar büyük bir ceza zaten. Bir güç gösterisi uğruna durumu daha kötü hâle getirecek en ufak şeyde silahına davranan gardiyanlara ihtiyacınız yok. Jaren tünellerden gizlice çıkmalı mıydı? Hayır, tabii ki çıkmamalıydı. Buraya seni görmeye gelerek aptalca bir risk aldı mı? Kesinlikle. Ama eğer tünel gardiyanları onu yakalamadıysa, bu onların suçu, benim değil. Bildiğim kadarıyla, hasta ya da yaralanmış olduğu için buraya gelmesine izin verilmiş olabilir, o yüzden soran olursa, onlara böyle söylüyoruz, anlaştık mı?”

Kiva'nın ağzının kenarı kıvrıldı. “Tamamdır.” Duraksadı. “Ve teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Kiva bakışlarını ayırmadan, gardiyanın geçen akşam söylediğini hatırladı ve cevapladı: “Diğerleri gibi olmadığın için.”

Naari'nin kehribar rengi gözleri yumuşadı. Ağzını cevap vermek için açtı ama karşılık veremedi, Kemik revir girişinde belirdi.

Onu görünce Kiva'nın yüreği ağzına geldi. Ancak olmuş olanı arkasında bırakmak ve ilerleme konusundaki kararını kendisine hatırlattı. Kemik'i hapishanede görmeye devam edecekti, bu kaçınılmazdı. Eğer adam Kiva'nın ondan korktuğunu düşünürse, Kiva'ya sadece acı çektirirdi. Gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

“Senin için her şey hazır,” dedi adam kaba bir sesle. Pencereden gelen güneş ışığıyla iyi aydınlatılmış odanın içine bakınca hafifçe yüzünü buruşturdu.

Kiva, adamın sözleri kulağında çınlamıyor olsaydı, onun bariz akşamdan kalmalığının tadını çıkartıyor olabilirdi. Kendini kurtarma ve hayatta kalma kararını dakikalar önce vermiş olsa da bu, zamanı geldiğinde korkunun yeterince felç edici olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kiva, anlamsız bir şekilde, yapması gereken milyonlarca şeyi hatırlayıverdi. Karantina hastalarını tekrar kontrol etmeliydi, Tilda'ya susuz kalmaması için biraz daha et suyu vermeliydi, fareler belirti gösteriyor mu, ona bakmalıydı, yapması gereken...

“Sakin ol,” diye fısıldadı Naari, yakına gelerek. “Bunu yapabilirsin.”

Kiva çaresizce sakinleşmek için tılsımı tutmak istedi ama bunu yaparsa, dikkat çekme tehlikesi olacağını biliyordu. Tılsımın, göğsündeki ağırlığını hissetmekle yetindi. Bu, imtihanla yalnız yüzleşmediğinin net bir hatırlatıcısıydı. Naari haklıydı. Kiva bunu yapabilirdi.

“Beni takip et, şifacı,” diye emir verdi Kemik, Kiva'ya. Sonra topuğu üzerinde döndü ve alana doğru yürüdü.

Kurşun ağırlığında ayaklarla adamın arkasından giderken, Kiva'nın nabızı kulaklarında atıyordu. Naari'nin varlığı onu az da olsa rahatlattı, kadın yanındaydı ve ona sessizce destek veriyordu.

Fakat Kemik doğuya gitmek yerine kuzeye dönünce, bu rahatlama kayboldu; mahkûmların iki hafta öncesine kıyasla çok daha yakın şekilde hareket ettiklerini, büyük toplanmalar için yapılmamış bir alanda, doğu tarafındaki darağacının aksine, sıkış tıkuş durduklarını gördüğünde gerildi.

Kemik başka bir dönüş daha yapınca, Kiva nedenini anladı.

Darağacına gitmiyorlardı.

Krematoryuma gidiyorlardı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kiva herkesin önünde kusacağından emindi. Ya bu olacaktı ya da bayılacaktı. Bilinci yerinde olmazsa yine de Ateş İmtihani'yla yüzleşmesi gerekir miydi, merak etti. Eğer sonuç yine de aynı olacaksa fark eder miydi ki? Tılsım olsun ya da olmasın, Kiva'nın önündeki şeyden sağ çıkması mümkün değildi.

Mot'un daha dün söylediği şeyi hatırladı: *Grendel'dan ikinci ocağı yakmasının istendiğini biliyor muydun? Bizzat Rooke'un kendisi talep etmiş...*

Kiva bunu sorgulamamıştı bile, tamamen yükselen ölü sayısına hazırlık için olduğuna inanmıştı. Fakat şimdi krematoryuma yaklaşırken, bütün vücuduna âdeta saldıran titremeleri defetmeye çalışıyordu. Mot'un sözlerinin üzerinde durmamış olmasının iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu, onun için ne ifade edebileceklerini bir kere bile düşünmemişti.

Bu yanan bir odun yığınınından daha kötüydü.

Çok daha kötü...

Ve Kiva'nın da bildiği üzere, ailesinden veya asilerden yana bir iz yoktu.

Gerçekten de tek başınaydı.

Kemik, Naari ve Kiva'yı orada Başgardiyen Rooke'un diğer üç gardiyen ve Grendel ile birlikte beklediği taş binanın girişine doğru yönlendirirken, mahkûmlar dalgalar hâlinde ikiye ayrıldı. Krematoryum çalışanı yere bakıyordu, iki dirseğini birden tutuyor

ve o anda ilgi odağı olmak dışında herhangi başka bir yerde olmayı diliyordu. Kiva onun aklından neler geçtiğini ve onun da olacak olan şeyden ötürü dehşete düşüp düşmediğini merak etti.

Otuzlarının başında bir kadın olan Grendel, Zalindov'a kundaklama suçundan gönderilmişti, o yüzden gardiyanlar onu krematoryumun başına getirerek kendilerini eğlendirmişlerdi. Tabii önce ona "hoş geldin" karşılaması yapmışlardı. Yaptıkları yüzünden Grendel'in vücudunun yarısından fazlası yanık izleriyle doluydu ve hayatta kalmış olmasının tek sebebi, Kiva'nın onu kurtarmak için gece gündüz dinlenmeden çalışmış olmasıydı. Ve şimdiyse öyle görünüyordu ki ona borcunu, Kiva'nın ölümüne yardımcı olarak ödemesi için emir verilmek üzereydi.

Başgardiyan Rooke, Grendel'in yanında başı dik ve gururlu bir şekilde duruyordu, siyah deri üniforması her zamanki gibi mükemmel şekilde parlatılmıştı. Kiva'ya bakarken hiç duygu emaresi göstermedi, duruşundan Kiva'ya ilk imtihanından sonra söylediğinin arkasında durduğu anlaşılıyordu; Kiva ondan yardım göremeyecekti. Son on yılda ona sağladığı sözde koruma artık yoktu.

"Kiva Meridan," dedi Rooke derin, yüksek bir sesle Kiva yaklaşırken. "Bugün ikinci Hüküm İmtihani'niyle yüzleşeceksin, Ateş İmtihani. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Prens Deverick de Kiva'ya aynı teklifi sunmuştu. Kiva, tıpkı o zamanki gibi çenesini tuttu. Kısmen başgardiyanı kışkırtmamak için, kısmen de kendi ayağına kusmak istemediği için. Bunun yerine, kalabalığa bakıp onların enerjisini hissetti. Yakındaki bazı mahkûmlar ona surat asarak baktı, ona ve imtihanlara duydukları öfke hissedilir derecedeydi. Diğerleri canlanmıştı, sanki bu imtihanın beklentisi, sonuç ne olursa olsun onları heyecandırıyormuş gibiydi. Son olarak, etrafa merak içinde bakanlar vardı. Eğer Kiva sağ çıkarsa, onlar da sağ çıkabilirlerdi. Eğer Kiva özgür kalırsa, o zaman belki bir gün onlar da özgürlüklerine kavuşabilirlerdi. Kiva onların umuduydu; farklı, aydınlık bir gelecek için duydukları inançlarıydı.

Fakat Kiva başarmaktan çok uzaktı. Bakışları, Cresta'nın ela gözleriyle kesiştiğinde ona hatırlatıldı, asi lider kollarını kavuşturmuş duruyordu ve yüz ifadesi, âdeta *hayatta kal*, diye bağır-maktan başka bir anlama gelmiyordu. Yoksa olacaklardan so-rumlu değildi.

“Pekâlâ,” dedi Rooke, Kiva sessiz kalınca. Toplanmış kalabalığa seslendi. “Bu görevin doğası gereği, bugün tanıklık yapmayacak-sınız. Fakat bir sonuca varılana dek burada kalacaksınız ve ancak ondan sonra işlerinize dönmeniz için serbest bırakılacaksınız.”

Kiva, mahkûmlardan bir memnuniyetsizlik dalgası yayıldığı-nı hissetti, bir saniyeden daha kısa süreliğine kendi durumuna duyduğu endişe başka tarafa yönelmişti. Bu kadar fazla mahkû-mun tek bir yerde oluşu felakete davetiye çıkarmak demekti, bir isyan çıkması için ideal bir ortamdı. Gardiyanlar kontrolü ele alırlardı, her zaman alırlardı ama verilecek kayıplar... Kiva yut-kundu ve korkularını geri itti. Sinirden çok beklenti, haksızlığa yönelmiş öfkeden çok heyecan vardı, şimdilik güvende oldukla-rına dair bir işaretti bu.

Daha doğrusu, Kiva dışında herkesin güvende olduğuna dair.

“Beni takip et,” diye emir verdi başgardiyan. Topuğu üzerinde döndü ve ötedeki karanlık binaya doğru taş kapıdan içeri girdi.

Naari, Kiva'nın kolunu tuttu ve onu ilerlemesi için yönlen-dirdi. Dışarıdan bakanlara, hareketleri itip kakıyormuş gibi gö-rünebilirdi. Görmedikleri şey ise tutuşunun ne kadar nazik ve parmaklarıyla sıkışının cesaret verici oluşuydu, her şeyin iyi ola-cağına dair sessiz bir güvenceydi.

Bu nezaket, neredeyse Kiva'nın gözlerinin yaşarmasına sebep oldu. Eğer işler planlandığı gibi gitmezse, bunun hissedeceği son insan teması olup olmayacağını merak etti. Mot'un mum ben-zeri karışımı yüzleşeceği şey konusunda neredeyse işe yaramazdı, bu da demekti ki Prens Mirryn'in tılsımı, Kiva'nın elinde olan tek şeydi. Eğer o da işe yaramazsa...

Dur, dedi Kiva kendine. Bu kadar çok şey tehlikedeysen, şüpheye düşmesine izin veremezdi.

Hayatta kalacaktı.

Hayatta kalacaktı.

Son mahkûmların yanından geçen Kiva, bakışlarını aşağıda tuttu. Tipp'i ya da Jaren'i kalabalığın içinde görme riskini göze alamıyordu. Ona duydukları güveni hatırlamalıydı; beti benzi atmış, endişeli yüzlerini değil. Ayrıca, yıllardır tedavi ettiği mahkûmların sanki onu son kez görüyölmüş gibi, sanki Kiva'nın ölüme yürüdüğünü biliyorlarmış gibi olan bakışlarına daha fazla maruz kalmak istemiyordu.

"Odaklan, Kiva," diye mırıldandı Naari. "Her şeyi ve herkesi unut."

Kiva, tam büyük kapıya yaklaşırlarken, derin bir nefes aldı ve tekrar verdi. İçeri adımını atmadan önce yukarı son bir bakış attı, bacalardan sadece birinin tüttüğünü, ikinci fırına ait olanın ise hareketsiz ve sessiz olduğunu gördü. Kiva'yı bekliyor gibi görünüyordu.

Kalbi kulaklarında atan Kiva, taş binaya girerlerken ayakta kalabilmek için Naari'nin dokunuşuna güvendi; içerideki karanlığa gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Duvarlara luminiyum fenerleri sabitlenmişti ve odayı, Kiva'nın boş girişi görebileceği kadar aydınlatıyorlardı. Kiva, yıllar içinde birkaç kere daha bulunmuştu burada ama önceki gelişlerinde midesinde bu kadar büyük bir dehşet asla olmamıştı.

"Kanun Kitabı'nda da belirtildiği gibi, Ateş İmtihanı için alevleri kapsayan elemental bir görevle yüzleşeceksin," dedi Başgardiyen Rooke, ellerini arkasında kavuşturmuş şekilde.

Kemik, yakınındaki duvara yaslandı, sıkılmış görünüyordu; bu sırada diğer üç gardiyen, sanki Kiva'nın aniden delirip hepsine saldırmasını bekliyorlarmış gibi tetikteydi. Grendel ve Naari nöbetçi gibi duruyorlardı; Grendel başka bir yerde olmayı tercih edermişçesine hâlâ kendini tutuyor, Naari ise sunduğu sessiz desteğe devam ediyordu.

“Krematoryum sorumlusu görevinin hazırlanmasına yardım etme konusunda epey zarif davrandı,” diye devam etti Rooke, başıyla Grendel’i göstererek. “Belki de en iyisi ne yapacağını onun anlatmasıdır.”

Grendel’in başı yukarı doğru kalktı, korkmuş gözlerle önce Rooke’a, sonra da başgardiyanın başıyla işaret ettiği Kiva’ya doğru döndü. Kadın yaralı dudaklarını yaladı ve yaralarını edindiği zamandan kalma artık iyileşemeyecek şekilde zarar görmüş olan boğazından hırıltılı bir sesle konuştu. “İkinci fırının içini senin için temizleyip boşalttım. Senin... senin için ateşlenmeye hazır, sen içeri girince...”

Kiva yalpaladı ve sadece Naari’nin sıkı tutuşu sayesinde yere yığılmadı.

Grendel başka bir şey söylemeyince, Rooke sabırsız olduğunu gösteren bir ses çıkardı ve onun yerine devam etti. “Bildiğin gibi, Zalindov’un ateşleri toplu yakılmalar için yapılmıştır, iki ya da üç saat içinde bedenleri küle çevirir. Ama alevlerin etin içinden geçip, organlara ve kemiklere işlemesi beş dakikadan az sürüyor. Bütün bunları hesaba kattık ve imtihanın konusunda cömert olmaya karar verdik. Fırını yaktıktan on dakika sonra kapatacağız ve eğer hâlâ hayattaysan, seni bu Ateş İmtihani’ni geçmiş sayacağız.”

Cömert olduğunu düşündüğü şey bu muydu?

Naari’nin kavrayışı şiddetli hâle gelmişti; Kiva bunun nede-nini anlayabiliyordu: Naari sesli bir şekilde hızlı nefesler almaya başlamıştı ve konuşmasa da, Kiva’ya kendisini kontrol etmesini söylemeye çalışıyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken ve panikten dolayı göğsü sıkışırken bunu yapmak zordu. Bedeni daha imtihan başlamadan hayatta kalma durumuna geçiyordu.

Naari’nin tırnaklarını batırması Kiva’nın suratını buruşturmasına sebep oldu, acının hızlı hissi, ona odaklanacağı ve serbest düşüş yaşayan zihninin tutunacağı bir şeyler verdi.

“Görevini anlıyor musun?” dedi Başgardiyın Rooke, kara gözleri onunkilere kilitlenmiş şekilde. Yüzü, daha önceki gibi sanki

onun yaşaması ya da ölmesi konusunda herhangi bir tercihi yokmuş gibi duygusuzdu. Her halükârda, Kiva bir sıkıntı kaynağıydı.

Naari'nin tırnakları bir kez daha battı ve Kiva kısık sesle de olsa cevap vermeyi başardı. "Evet."

"Güzel," dedi Rooke. "O hâlde beni takip et."

Kiva bir adım daha atabileceğinden emin değildi. Bacaklarını hissedemiyordu, vücudu uyuşmuştu. Belki de Mirryn'in tılsımının çalışmaması, Mot'un karışımının onu korumaması en iyisi olacaktı. Alevlere maruz kalan etinin dağlanmasını, derisinin soyulmaya başlamasını, kemiklerinin kabarmasını ve erimesini hissetmek istemiyordu, onun...

"Kiva," diye tısladı Naari, bu defa tırnakları daha da derine girmişti. Kiva, Rooke ve kafilesinin ardından öne doğru sendeleyerek ilerlemeye başladı.

Kiva, Naari'ye minnettar bir bakış attı, onun bedenine dayanan bedeninin titrediğini hissediyor olsa gerekti. Gardiyan geriye o kadar kendinden emin, güven veren bir şekilde baktı ki Kiva ciğerlerine tam bir nefes çekmeyi başarabildi. Naari onun hayatta kalabileceğine inanmasa, onu rahatlatmaya çalışmazdı.

Bir ayağını ötekinin önüne atıp cildini kaplayan mumdan ve boynundan sarkan tılsımdan başka hiçbir şey düşünmeyen Kiva, ayaklarını sürüyerek başgardiyanın ardından gitmeye devam etti. Grendel'in da bütün bunlardan en az Kiva'nın hissettiği kadar travmatize olmuş göründüğünü fark etti.

İçerisinden muazzam miktarda ısı yükselen büyük bir kapının yanından geçtiler, yanmış et ve saç dumanının keskin buruk kokusuyla olan karışımı Kiva'nın burun deliklerine doldu ve öğürmemek için kendini zorlamasına sebep oldu. Uzun koridordan devam ederlerken nefesini tuttu, o odanın ötesinde neyin -ya da kimin- olduğunu düşünmek istemiyordu.

"İşte geldik," dedi Rooke, binanın uzak ucuna varıp başka bir kapalı kapının ardında durduklarında. Kiva bunun geçici olduğunu bilse de o an için kapıdan gelen bir ısı yayılımı yoktu.

Başgardiyen, Kemik'e doğru elini salladı, o da öne adım attı ve homurdanarak kapıyı yukarı doğru açtı. Kalın kapı taştan yapılmıştı ve bir araba dolusu bedenini doğrudan ötesindeki odaya gönderilmesine yetecek kadar genişti, tıpkı durdukları koridorun böyle bir ulaşımına izin verecek kadar geniş olduğu gibi.

Başgardiyen odaya adım atıp, takip etmesi için ona işaret ederken, Kiva'nın kulaklarında yüksek sesli bir çınlama başladı. Eğer Naari onu içeri sürüklemiyor ve üç gardiyen koridorda durmuyor olsaydı, Kiva kaçmayı düşünebilirdi.

Bundan sağ çıkabilirim, dedi Kiva kendine, iç sesi önünde duran şey yüzünden bocalıyordu. Ve yine de savaşmaya ve yaşamaya sonuna kadar kararlıydı. *Bundan sağ çıkacağım*.

Sarsıntılar bedenini sarstı ama Kiva artık merkezinde durduğu geniş odada etrafa bakmak için kendini zorladı. Kapı gibi, duvarlar ve zemin de kalın taştan yapılmıştı; açıkta olan yüzeyler onlarca kullanımdan dolayı kömürleşmişti. Duvarların üçü mühürlenmiş metal ızgaralar tarafından bölünüyordu. Ayrıca Kiva'nın bunları uzun süre incelemesine gerek yoktu, amaçlarının farkındaydı. Kemerli taş tavan koni şeklinde başının üstünde uzanıyor ve bir oluk şeklinde yükseliyordu. Bu da Kiva'nın, krematoryumun üstünden dışarı doğru çıktığını bildiği ikinci bacaydı. Yakında tütmeye başlardı, tıpkı ilk baca gibi.

"On dakika, Kiva Meridan," dedi Başgardiyen Rooke, kapıya doğru ilerledi ve Naari'ye onu takip etmesi için işaret etti. "Kadere ikinci kez karşı gelip gelemeyeceğini göreceğiz."

Kiva, Rooke'un sözlerinin cesaret verici olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Fakat tek yaptığı, ağzında kül gibi bir tat bırakmaktı, sanki bedeni ne olacağını çoktan biliyormuş gibi.

"Ondakikasonragörüürüz," dedi Naari düz bir şekilde, Kiva'nın elini bırakırken. Kehribar rengi gözleri Kiva'nın kilere kilitlenmiş ve yoğun duygularla parlıyordu, sanki o on dakikanın sonunda Kiva'nın hayatta olacağına dair bütün güvenini ve gücünü paylaşmaya çalışıyor gibiydi.

Naari, Kiva'nın kolunu bıraktığı anda, Kiva tekrar tutmasını istedi. Artık onu yerinde tutan, onu düşmekten alıkoyan hiçbir şey yoktu.

“Yavaş nefesler al,” diye fısıldadı Naari, Rooke'un duyamayacağı kadar yumuşak şekilde. Başgardiyen onu çoktan kapıda bekliyordu. “Ve yere yakın dur.”

Kiva gardiyenin giderken söylediği talimatları zar zor anlamıştı. Salt korku yükseliyor ve göğüs kafesini sıkıştırıyordu.

Tılsım, diye hatırlattı kendine. Tılsıma güven.

İyi güzeldi de bu aynı zamanda prensese güvenmesi anlamına da geliyordu; hem de Kiva onun temsil ettiği her şeyden hâlâ nefret ederken.

Kapının sıkıca kapanma sesi odada yankılandı ve Kiva oraya doğru döndü, içinde bir panik dalgası serbest kalmıştı.

“Hayır! Geri gelin!” diye haykırdı çaresizlik içinde. Taş bariyere doğru koşup elleriyle bariyere vurdu. “Lütfen!”

Kapı açılmadı.

Duman Kiva'nın burnunu gıdıkladı ve Kiva tekrar arkasını döndü. Sırtını kapıya verirken üç metal ızgaraya baktı, kulaklarına klik ve sürtünme sesleri geliyordu.

“Hayır, hayır, hayır,” diye fısıldadı Kiva, sanki ızgaralardan daha uzağa giderse, daha güvende olacakmış gibi taş kapıya elinden geldiğince yaslandı. Bu bir yalandı... Bu odada güvenli olan hiçbir yer yoktu. Yüzünün hemen yanındaki kapıya düşen yanık izleri bu kadarını gösteriyordu.

Yavaş nefesler al, demişti Naari ona. Ve yere yakın dur.

Yavaş nefesler almak şu anda imkânsızdı, zira Kiva nefes almaya çalışıyordu. Ama kendini ikinci emri takip etmeye zorladı. Kapının hemen yanına, yerin üstünde eğilmiş pozisyona geleceğe dek kaydı. Eli tılsıma uzandı ve onu tuniğin altından çekti, o kadar sıkı tutuyordu ki armanın kenarları avcuna battı. Aslında ironikti. Altın taç, derisine giriyor ve daha ateş bile başlamadan ona zarar veriyordu.

Ama sonra, üç mühürlü ızgaranın u tarafındaki koyu turuncu parlamayı gördü. Bir miktar ısı, açıkta kalan etine dokunurken duman kokusu giderek yoğunlaştı.

Belki fırın bozulurdu. Belki Grendel, fırın onu yakıp kl etmeden alıştıyormuş gibi gözükmesi için bir yol bulurdu. Belki...

ızgaralar açıldı, metal serbest kaldı ve bir diştli, klik sesiyle yukarı doğru kaydı.

Ve sonrasında cehennem geldi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kiva çığlık attı.

Bunu isteyerek yapmamıştı, ses gırtlığından sökülerek çıkmıştı. Kemerini tavandan yere kadar bütün alanı kaplayan odada, yükselen alev fırtınasından korumak için elini yüzüne siper edince elindeki tılsım düşmüştü.

Etrafının ateşlerle sarılması birkaç saniye sürmüştü. Görebildiği ve duyabildiği tek şey ateş fırtınasıydı. Ateşin kükreyişi ve çıtırdayışı kulaklarını istila ederken yoğun ısı, bir dalga gibi üstüne çökmüştü.

Erinin yanmasının ani ızdırabını hissetmeyi bekliyordu, çığlıklarının dehşetten acıya dönüşmeye başlamasını ve hızla yanarak ölürken hayatının gözlerinin önünden geçişini.

Bunların hiçbiri gerçekleşmedi.

Kiva, yavaşça ellerini indirdi. Fark ettiği şey karşısında şaşırıp kaldı.

Alevler her yerine dokunuyordu ancak yine de... *dokunmuyordu* da. Taktığı tılsım parlıyordu, dışarıya parlak bir ışık yansıtıyor ve onu baştan aşağı bir bariyer gibi kaplıyordu.

Titreyen parmaklarını uzattı. Cehennem alevinin odada dönmesini, onu tamamen sarmalamasını ve buna rağmen ona zarar vermemesini hayranlıkla izledi.

Kiva'nın ağzından çılgınca bir kahkaha çıktı. Kiva bu sesi tutup bastıramadan, kahkaha hızlıca hıçkıra hıçkıra ağlamaya dö-

nüştü. Eğer Mirryn'i bir daha görürse, bütün düşmanlığını bir kenara atacak ve prensesi minnettarlığa boğacaktı. Onun elemental büyüsü olmasaydı, Kiva şu anda çömelmiş ve etrafında şiddetle dönen ateşi izlemek yerine, taş zeminde acıyla kıvranıyor olurdu.

Kiva zeminde kalırken, saniyeler dakikalara dönüştü. Tılsımın büyüsünü bozma riskini almak istemediği için hareket etmeye cüret edemedi. Daha cesaretli olsaydı, ayağa kalkar ve odanın içinde yürürdü, tıpkı alevlerin içinde dans eden bir ateş tanrıçası gibi. Ama tek yaptığı kapıya dayalı şekilde kalmak olmuştu. Tüm iradesiyle gözyaşlarının akmamasını isterken bekledi, bekledi, on dakikanın bitmesini *bekledi*.

Bir dakika.

İki dakika.

Üç dakika.

Kiva ne kadar aşağı çömelirse çömelisin, yükselen ısıdan, onu boğmaya başlayan dumandan ve temiz hava arayışından dikkatini uzaklaştırmaya çalışmak için içinden saymaya başlamıştı.

Dört dakika.

Beş dakika.

Üzerinden akan ter kıyafetlerini ıslatıyor ve yaşadığı şok etkisini gösterince dökülmeye başlayan gözyaşlarıyla birbirine karışıyordu. Onun hâlâ hayatta olması önemli değildi, tılsım onu alevlere karşı koruyordu. Yaşadığı korku çok büyüktü, içinde gömülü kalamayacak kadar güçlüydü. Burada kimse onun gözyaşlarını göremezdi... Isı, yaşlar çenesinden damlayamadan onları buharlaştırmaya yetecek yükseklikteydi.

Altı dakika.

Bir şeyler yanılttı. Kiva, öksürmeye başladığı an anlamıştı. Sıcaklık, rahatsız edici olmanın da ötesine geçip neredeyse katlanılmaz hâle gelmişti. Kiva aşağı baktığında tılsımın hâlâ ışık yaydığını gördü fakat ışık sanki gücü bitiyormuş gibi titriyordu.

Hayır, Kiva iradesini kullanmaya çalışmıştı. Onu sıkıca tutmuş, yüksek sesle konuşmamaya dikkat etmiş ve içine fazladan duman çekme riskini almamaya çalışmıştı. *Sadece biraz daha.*

Yedi dakika.

Kiva'nın tuniğinin kolu alev aldı.

Ciyaklayarak bağırdı ve zıpladı, alevler dalga dalga yüzüne geliyordu ve bir ciğer dolusu duman yutup öksürük krizine girdi. Kendini yere atıp geri kalan kıyafetlerine de sıçrayan ateşi zapt edebilmek için taşın üstünde yuvarlandı ama yararı olmamıştı.

Hayır, hayır, hayır! Kiva zihninde çılgılık attı, nefes almaya çabalarken boğazı yanıyor, sıcak hava ve dumandan başka bir şeyi içine çekemiyordu.

Sekiz dakika.

Kiva'nın tuniği yanıp yok olmuş, pantolonu küle dönüşmüştü. Tılsım artık sadece cildini korumak için uğraşıyordu. Her şeyi kaplayan dumanın arasında burnuna karonut yağının kokusu doldu. Mot'un mum karışımı, sonunda prensesin büyüünün yanında savaşmaya başlamıştı.

Sona çok yakındı... Ateş İmtihani'nden sağ çıkmaya çok yakın. Ama tılsımın içindeki güç azalıyordu ve Kiva, tılsımın ne kadar süre daha dayanacağını bilmiyordu. Şimdiden boğazının şiştiğini ve içeriden kabardığını hissedebiliyordu. Elemental büyü bedenini koruyor olabilirdi ama şimdi geriye çok az oksijen kalmış, oda zehirli dumanla dolmuştu. Kiva bedeninin temiz hava kaynağı olmadan ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordu. Ateş onu yakamasa bile Kiva boğularak ölür müydü? Organları birbiri ardına iflas etmeye başlar mıydı? Yoksa şok etkisiyle kalp krizi mi geçirirdi? Kalbi, bu odaya kapatıldığından beri yerinden çıkacak gibi atıyordu; daha fazla dayanamazdı herhalde.

Dokuz dakika.

Kiva, ter vücudunu sırlıslık yapıp saniyeler içinde buharlaşırken inledi. Mot'un mum benzeri tedavisinin cildinden kaybolduğunu hissedebiliyordu, sağladığı koruma üstünden eri-

yip gidiyordu. Nefes alamayıp hırıltılı şekilde solumaktan, kapıya cenin pozisyonunda kıvrılmış şekilde yaslanmaktan, kollarını dizlerinin etrafına sarmaktan ve gözlerini kapatmaktan başka hiçbir şey yapabilecek hâli kalmamıştı. Bu kadardı işte. Daha fazla dayanamayacaktı, sonuna kadar hayatta kalamayacaktı, yapamayacaktı...

Kükreme durdu.

Isı azalmaya başladı.

Kapı açıldı ve Kiva geriye doğru düştü, hâlâ kıvrılmış şekilde duruyordu.

Gözlerini açamadı, hareket edemedi, her yeri ağrıyordu.

Ama hava... temiz, saf hava onu çağırıyordu. Bu yüzden o da içine çekti, ardından öksürdü, öksürdü ve *öksürdü*.

Ölüyormuş gibi hissediyordu; ciğerleri yanıyor, boğazı çığlık atıyordu.

Sanki çok uzaklardaymış gibi, "İyisin, yaşıyorsun, sadece nefes al," diye geldi Naari'nin sesi.

"Na..."

"Konuşmaya çalışma," dedi gardiyan ve Kiva üstüne kıyafet örtüldüğünü hissetti. Naari'ye ait olduğunu anladığı deri ve portakalların tanıdık kokusu etrafını sarıyor, çıplaklığının üstünü kapıyordu.

"Bu da ne?" diye başka bir ses geldi... Başgardiyan Rooke.

Kiva boynundan bir ağırlığın kalktığını hissetti. Karşı çıkma-ya çalıştı, gözlerini açmaya ve tılsımı geri almaya çalıştı ama hâlâ şiddetli bir şekilde öksürüyordu.

"İnanılmaz," diye hırladı Rooke. "O lanet olası soylulara karışmamalarını söylemişim." Küfretti. "Tipik. Vallentis veletlerinden bunu beklemeliydim."

"Bugünkü imtihana katılmamalarını istediniz," dedi Naari başgardiyanına. "Başka bir şey değil."

"Başka bir şey değilmiş, hadi oradan. Onlar değil de başkaları olsaydı..." Rooke öfkeli bir ses çıkarttı, sonra iç çekip konuştu.

“Olan oldu. Onu ayağa kaldır. Buradan iki ayağı üzerinde çıkması lazım.”

“Bunu yapacak durumda...”

“Onu. Ayağa. Kaldır!” diye tekrar etti Rooke, ses tonu tartışma kabul etmiyordu.

Nazik eller Kiva’ya doğru uzandı, kıyafet -Naari’nin kısa pelerini- omuzları üzerinde tekrar dikkatle ayarlandı. Pelerin gövdesini kapatana kadar uzuyor, kalçasının üst tarafında son buluyordu. Cildini rahat ettirecek kadar yeterli kısmını kapatmıyordu, tenini kaplayan siyah kömür lekeleri de bu konuda yardımcı olmuyordu. Normalde, krematoryumun dışında toplanmış kalabalığın karşısında bu kadar az şey giyerek dolaşsaydı dehşete düşerdi. Ama şu anda bu, revirin güvenliğine ulaşmak ve nefes alışını rahatlatacak bir şeyler almak anlamına geldiği sürece, aralarından çıplak şekilde kıvrılarak geçmek zorunda kalsaydı bile bunu umursamazdı.

“Hadi kalkıyoruz,” dedi Naari, Kiva’nın kolunu kendi omuzuna sardı ve ağırlığının büyük bir kısmını yükledi. “Tuttum seni.”

Kiva gardiyana teşekkür etmek istedi ama kelimeleri oluşturma fikri, onun şu an yapabileceği bir şey değildi. Koridora attığı hızlı, yorgunluktan tükenmiş bir bakış; Rooke’un asık suratını, Grendel’in tuhaf sarsılmış görüntüsünü ve Kiva’nın çıplak bacaklarına bakan Kemik’i görmesini sağladı. Yüzündeki ifade Kiva’da direkt duş blokuna gitme isteği uyandırdı ama sonrasında yutkundu ve boğazının içindeki kabarcıklar bunun için itiraz çılgınlıkları attı. Önce ilaç alır, sonra kendini temizler ve giyinirdi.

“Halledelim şu işi,” diye söylendi Rooke, koridor boyunca ilerleyip krematoryumun girişindeki bekleme odasına gelirken. Oraya vardığında, Kiva ve Naari’nin ona yetişmesini bekledi çünkü onların ilerleyişi çok daha yavaştı. Kiva’nın cildi yanmamış olsa da hâlâ sıcak çarpması ve duman solumuş olmanın etkilerini yaşıyordu. Zarar görmüş boğazının yanı sıra; gözleri yanıyor,

başı ağrıyor, kaslarına kramplar giriyordu ve kalp ritmi de hâlâ fazla hızlıydı. Attığı her adımda, Naari'nin yardımıyla bile, revire kendi başına gidebileceğinden daha az emin oluyordu. İsteddiği tek şey, birkaç dakikalığına bile olsa durup, dinlenmekti.

"Aç gözlerini," diye tısladı Naari. Ardından Kiva'yı hafifçe sarstı ve bu, tam bilincini kaybederken sinir uçlarına gönderilen akımla birlikte onu geri getirdi. "Rooke duyurusunu yapana kadar kendini bırakma, *sonra* kendinden geçebilirsin."

Kiva anlamakta güçlük çekiyordu; göz kapakları Naari'nin emrine rağmen titreşiyor, nefesi hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. Fakat kendini uyanık tutmak ve ayakta durmak için zorladı. Naari de onun Rooke'un ardından ayaklarını sürükleyerek krematoryumdan, kışın parlak gün ışığına çıkmasına yardımcı oldu.

Buz gibi rüzgâr yüzüne, bacaklarına, açıkta olan her tarafına değdi. Kiva, serin rahatlığın tadını çıkardı. Pelerini üstünden atmak çok cazip geliyordu ama sağduyu galip geldi ve Kiva boşta olan elini pelerini önünde kavuşturmak için kullandı, utanca benzer bir imajı koruma çabasındaydı.

"Tilda Corentine'in şampiyonu, Ateş İmtihani'nı başarıyla tamamladı," diye yüksek sesle ilan etti Başgardiyen Rooke bekleyen mahkûmlara.

Şaşkınlık izleyiciler arasında mırıldanmaya sebep oldu, sonra haykırışlar ve alkışlar çınladı. Alkışlar ilk başta kararsız çıktı ancak daha sonra, her şeyin üstüne, Kiva'nın kulaklarını da acıtacak kadar yükseldi. Kiva'nın, hayatta kaldığı için kimin hayal kırıklığına uğradığını ya da kimin sâmimiyetle mutlu olduğunu inceleyecek gücü yoktu.

Rooke ellerini kaldırdı ve kalabalık tekrar sessizleşince konuştu: "İki hafta sonra, Kiva Meridan üçüncü görevi olan, Su İmtihani'yle yüzleşecek. Siz de yasanın emrettiği üzere, tanık olacaksınız. O zamana kadar, günlük işlerinize dönmek için serbestsiniz."

Kalabalık dağılmaya başladı, bu sırada Kiva, Naari'nin kollarında sallanıyordu.

“Burada işimiz bitti mi?” diye sordu gardiyan, Rooke’a.

“Gidin,” diye cevap verdi başgardiyan elini sallayarak. Ama Naari, Kiva’yı yönlendirmeye başlayınca, Rooke onları durdurdu. “Hayır, bekleyin.”

Tılsımı aralarında havaya kaldırdı. Kiva’nın gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu ve ateşten artakalan kuruluğu, gözlerini kırpıştırarak geçirmeye çalıştı. Görüşüne yavaşça dolan karanlığa kendine bırakmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Bu tekrar yaşanmamalı,” diye Rooke, Kiva’yı uyardı kısık bir sesle. “Sana yardımcı olamayacağımı söyledim ve bunun, sana başkalarının da yardımcı olamayacağı anlamına geldiğini anladığımı düşünmüştüm. Prens Deverick’in Evalon tahtının veliahtı olması umurumda değil. Birileri üçüncü görevine karışırsa, soylu olsun ya da olmasın, bunun sonuçlarına katlanır. Anlıyor musun?”

Kiva başını salladı ama anlamadığı için değil. “Prens değildi,” dedi zorla nefes alarak, her kelime oduna sürtülen kömür gibi geliyordu kulağa.

Rooke’un ifadesi sertleşti. “Bana yalan söyleme.” Tılsımı Kiva’ya sertçe uzattı ve Kiva hâlâ pelerini tutmakta olan eliyle beceriksizce almaya çalıştı. Naari onun elinden alıp saklamak için kendi cebine koydu.

“Söylemiyorum,” dedi Kiva, sesi şimdi sadece hırıltı şeklinde çıkıyordu. “Prens değildi. Tılsımı bana prenses verdi.”

“Herkes Prenses Mirryn’in senin bugün çevirdiğin dümene yetecek kadar ateş büyüüne sahip olmadığını biliyor,” dedi Rooke. “Bu arşivlerde var. Prenses, en fazla küçük birkaç alev çıkarabilir ama onun asıl yeteneği hava. Senin o küçük tılsımındaki güç... Onun için Prens Deverick’e teşekkür edebilirsin. O, Vallentis ailesindeki en güçlü ateş elemental becerisine sahip.”

Kiva, Mirryn’in tılsımı ona verdiği zamanı düşündü. Yakutu kendi büyüyle doldurduğunu ima etmişti ama Kiva şimdi fark ediyordu ki prenses bunu asla açıkça söylememişti. *Tekrar yardım eden gerçekten de veliaht prens miydi? Mirryn, Deverick’in*

Kiva'ya dair yüzeysel hislerine imada bulunmuştu. Prens de onunla revirde flört etmişti ama bu gerçekten de onu kurtarması için yeterli miydi? *İkinci kez?* Ve eğer öyleyse, neden Mirryn Kiva'nın tılsımın ondan olduğunu düşünmesini sağlamıştı?

Sonuncusu, Kiva fark etti ki Vallentis kardeşlerin ona yardımcı olmamaları gerekiyordu. Tilda Corentine onların düşmanıydı ve onun gizemli hastalığı görmezden gelinirse, asi kraliçe ve ölümü arasında duran tek şey Kiva'ydı. Veliht prens, saraydan herhangi biri yaptığı şeyi fark ederse büyük ihtimalle kendini epey büyük bir belanın içinde bulurdu.

Ama... *Neden* yapmıştı ki? Gerçekten de Kiva'ya ilgi duyduğu için miydi?

Kardeşim düşüncesiz, fevri bir aptaldır fakat yine de tanıdığım en iyi insanlardan biri olmayı beceriyor.

Mirryn'in Deverick hakkında söylediğini hatırlayan Kiva, bir ihtimal, sadece bir ihtimal, veliaht prensin adalet anlayışının ailesinin geri kalanından daha iyi olduğunu düşündü. Belki Tilda'nın mücadele şansı sunulmaya değer olduğunu düşünmüştü. Belki onun -ve Kiva'nın da- kurtarılmaya değer olduğunu düşünmüştü.

Kararsız kalan Kiva, şu an kafa patlatılacak zaman olmadığını fark etti. Bilincini zar zor koruyabilirken değil.

"Bir daha olmaz," dedi Kiva, Rooke'a, içten bir şekilde. Kiva'nın başka bir kozu yoktu, başka tılsımlar ya da ona sonraki elemental görevinde yardımcı olabilecek başka hiçbir şeyi yoktu. Ve kraliyet kardeşleri çoktan gitmişlerdi. Onlardan yardım -ya da cevap- alamazdı.

"Olmayacağından emin ol," dedi başgardıyan sertçe. Daha sonra ses tonu yumuşadı ve Kiva'yla göz göze gelene dek yaklaştı. "Ben... Hâlâ hayatta olduğuna memnunum."

Kiva konuşmanın değişen yönüne ayak uydurma konusunda bocalıyordu, her tarafı *ağrıyordu*.

“Ciddiyim,” diye devam etti Rooke. “Bu imtihanlar söz konusu olunca yasaya bağlı kalmak zorundayım ama sağ çıktığın için rahatladım.”

Kiva içinde akan duyguyu yutkunarak bastırdı, bunu yapınca acı âdeta boğazını parçaladı. Belki de Rooke onu *cidden* umursuyordu, kendince de olsa.

“Neticede, bu hastalık hâlâ devam ederken...” Rooke’un sesi kısıldı, sanki onun ölümü hepsinin ölümü anlamına gelecekmiş gibi başını salladı.

Kiva’nın kalbi, sadece Rooke için yapabileceklerinin umursandığının anımsatılması üzerine yere çakıldı. Rooke’un onun iyiliği için endişeleneceğini düşünerek ahmaklık etmişti. Rooke bunu yapmak için fazla faydacıydı, kendisinden başkasını düşünemeyecek kadar hesapçı biriydi.

“Duyduğuma göre aşama kaydetmeye başlamışsın?” diye sordu Rooke.

“Evet,” dedi Kiva boğuk bir sesle, daha fazlasını söylemedi. Bu bir yalandı ama Kiva’nın ona şu anda bilgi verecek hâli yoktu.

“Böyle bir hastalık yıllar önce de olmuştu, ben başgardiyen olduktan hemen sonra,” dedi Rooke, kara gözlerinde nostaljik bir parıltı vardı. “Sen büyük ihtimalle hatırlamayacak kadar küçüktün...”

“Hatırlıyorum.”

Rooke onun bakışlarına karşılık verdi, ardından yüz ifadesi değişti. Sanki aniden *neden* hatırlayacağı ve hastalık yüzünden kimi kaybettiği aklına gelmişti. Başını bir kere salladı ve konuştu. “Bol şanslar o hâlde. Bir sürü kişinin hayatı sana bağlı gibi görünüyor.”

Seninki de dâhil, demek istedi Kiva ama demedi. Kısmen onu kıskırtmaktan kaçınmak adına, kısmen de konuşmanın vereceği acıdan kaçınmak için.

“Revire gitmesini sağla, Gardiyen Arell,” dedi Rooke, Naari’ye ki o da başını onaylayarak salladı. Sonra başgardiyen döndü ve ters yöne yürüdü, üç gardiyen ve Kemik de onu takip etti.

Gardiyanlar gidince, “Kiva, çok üzgünüm,” dedi Grendel kısık, kulak tırmalayıcı bir sesle. “Bana fırının niye kullanılacağını bu sabaha kadar söylemedi ve söylediğinde ise seni uyaracak zamanım olmadı. Bilseydim...”

Kiva hırıltılı bir sesle, “Senin suçun değil,” diye karşılık verdi. Yara izleri olan kadına uzanmaya çalıştı ancak bir kolu Naari'nin etrafında ve öteki de pelerine kenetlenmiş şekilde olunca, yapabildiği tek şey krematoryum çalışanına gülümsemeyi denemektir. Buna rağmen büyük ihtimalle dışarıdan bakınca yüzünü buruşturmuş gibi gözüküyordu.

“Nasıl hayatta kaldın?” dedi Grendel fısıldayarak. Alçak sesli konuşması kimse kulak misafiri olmasın diye değildi, ne de olsa etraflarındaki mahkûmlar toplanma alanından gruplar hâlinde çıkarken korkunç gürültü yapıyorlardı. Hayır, sesi kısıktı çünkü yüzleştiği şeyin onu öldürmesi gerekirken Kiva'nın hâlâ hayatta olmasına şaşkındı.

“Bu uzun bir hikâye,” dedi Kiva zorlanarak. Konuşmasının daha da güç hâle gelmesinden dolayı suratını astı. “Başka bir zaman anlatırım.”

Bu boş bir vaatti, ne de olsa Kiva kendini bilincini kaybedecek kadar ilaca boğduktan sonra bu konuşmayı hatırlayacağından bile emin değildi.

Naari, az zamanları kaldığını sezmiş gibi Grendel'a Kiva'yı revire götürmesi gerektiğini söyledi ve gardiyan Kiva'nın o yönde rökezleyerek gitmesine yardımcı oldu. Neyse ki revirle aralarında sadece morg vardı ve Kiva başarabileceği konusunda kendine güveniyordu.

Ama sonra bacakları kendini bırakıverdi.

Naari artan ağırlığın altında homurdandı ve üç erkek sesi, telaşla Kiva'nın ismini haykırdı.

Tipp.

Mot.

Ve Jaren.

Ona ilk ulaşan Jaren olmuştu ve Kiva daha ne olduğunu anlamadan, Jaren onu Naari'den devralarak, kollarına aldı ve hızla revire doğru yol aldı.

Kiva, itiraz etmek istedi ama ona kendisini bırakmasını söylemek bir yana, çekingenlik yapacak bile gücü yoktu. Jaren onu bıraksaydı bile, Kiva yardım olmadan tek başına bir adım daha atamazdı.

“Özür dilerim,” diye hırıltılı bir sesle fısıldarken, Jaren’ın boğazına sıkıca tutundu.

“Konuşma,” dedi Jaren. “Neredeyse geldik.”

“İmtihanında n-ne oldu?” diye sordu Tipp, Jaren’ın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken. “Duman ç-çıkıldığını gördük...”

“Şşşt, çocuk,” diye lafını kesti Mot. “Bırak Kiva dinlensin. Neden öğleden sonra gelip bana yardım etmiyor ve akşam daha geç saatte onu kontrol etmeye gitmiyorsun?”

“Ama...”

“Sorun yok, Tipp,” dedi Jaren. “Ben ona bakarım.”

Kiva’nın gözleri kendiliğinden kapanıyordu ama yine Tipp’in söylediğini duydu. “S-söz mü?”

“Söz veriyorum.”

Kiva, o sırada bilinci gidip geldiği için daha sonra ne olduğundan emin değildi. Morga vardıklarında, Tipp ve Mot’un gittiklerinin farkındaydı, sonrasında ise Naari ve Jaren’ın birbirleriyle fısıldaşarak revire doğru devam etmelerini duydu. Konuşmanın yalnızca bazı kısımlarını duyabildi ama yarı uyanık hâlinde takip edebildiği kadarıyla, Naari Kiva’dan aldığı tılsımdan bahsediyordu, prensesin -hayır, *prens*- ateş büyüyle doldurduğu ve onun hayatını nasıl kurtardığı konusunda Jaren’ı bilgilendiriyordu.

Kiva’nın bildiği diğer şey, revirde olduğuydu. Bir önceki imtihandan sonra uyandığı yatakta yatıyordu. Fakat bu defa yanında Mirryn yerine, Jaren vardı.

“Ne kadar zamandır kendimde değildim?” dedi boğuk bir şekilde, sesi kulağa hâlâ korkunç geliyordu.

“Sadece birkaç dakikadır. Buraya yeni geldik,” dedi Jaren, Naari’yi işaret ederek. O sırada Naari çalışma tezgâhının yanında duruyor ve düzenli kargaşaya bakarak yüzünü ekşitiyordu. “Neye ihtiyacın olduğundan emin değiliz. Haşhaş sütü?”

Kiva kafasıyla onayladı, ardından çıplak bacaklarının üstüne örtülmüş battaniyeyi zayıfça kenara iterek kafasını iki yana salladı.

“Hayır, hayır, yatakta kal,” dedi Jaren, onu durdurarak. “Sen bize söyle, biz sana getiririz.”

Kiva odaklanmaya çalıştı ve belirli dozlarını söylemeye dikkat ederek hırıltıyla birkaç ilaç söyledi. Fazla miktarda yanlış karışımdan alırsa, şu an hissettiğinden çok daha kötü hâle gelirdi.

Ciğerleri ve boğazı için bol miktarda don meyvesi nektarı, baş ağrısı ve sersemliği için ısırgan otunun taç bölgesi; enerji vermesi için sarı yemiş ve geri kalan acı ve ağrıları için de küçük bir doz haşhaş sütü aldı. Ardından, neredeyse bir kova dolusu taze, soğuk suyu kafaya dikti ve sonra sırtüstü yatağa uzandı, önlerindeki on üç yıl boyunca uyumaya hazırdı.

“Başka bir şey?” diye sordu Jaren.

“Biraz aloe otu jeline hayır demem,” diye mırıldandı Kiva, sesinin o kadar acı dolu gelmediğini -ya da hissettirmedeğini- düşünce rahatladı. Sesi hâlâ kısıktı ama hızlı etki eden don meyvesi nektarı sayesinde öncesinin yakınından bile geçmiyordu.

Jaren’in baş ucundan ayrıldığını duydu, sonra çalışma tezgâhının üstündeki eşyaların kurcalanma sesleri ve ardından da adım sesleri tekrar yakınına geldi. Kolunu tuttuğunu hissedene kadar gözleri hâlâ kapalıydı, ardından soğuk ve rahatlatıcı hissiyatıyla aloe otunun nazikçe cildine sürülüyor olduğunu fark etti.

Kiva gözlerini bir anda açtı ve oturur konuma geçti. “Ben yapabilirim.”

“Yat aşağı, Kiva,” diye emir verdi Jaren, saçmalığı kaldırmayacak bir ses tonuyla.

“Ama...”

“Sadece gözlerini kapat ve dinlen,” dedi kesin bir şekilde.

Kiva dudağını ısırды ama cildi üzerindeki jelin dukunuşu, itiraz edemeyeceği kadar iyiydi. Yanan bir yeri yoktu ama o miktardaki ısının sonradan kendini gösteren etkilerini hâlâ hissediyordu, sanki ateş kemiklerinde derinlere gömülmüş ve dışarı çıkacak bir yol bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Aloe otu bu hissi yatıştırıyordu ve Jaren'in geniş, nazik masaj hareketleriyle birleşince, Kiva kendini neredeyse tamamen iradesi dışında rahatlamış olarak buldu.

Jaren gösterdiği özenle ellerine ve kollarına odaklandı, parmaklarının başka yerlere gitmemesi için dikkat ediyordu. Buna karşılık olarak Kiva da özen gösterilebilecek diğer yerlerden bahsetmeme konusunda dikkatli davranıyordu. Jaren masaj yapmayı bıraktıktan sonra Kiva kendi bedeninin geri kalanıyla ilgilenebildi. Özellikle de diğer ilaçlar etkisini göstermeye başlayınca, üstünde sadece Naari'nin kısa pelerininin ve ince battaniyenin olduğunu hatırladı. Önemli kısımların tamamı örtülü olsa da Jaren'in yanında daha önce olduğundan çok daha savunmasızdı. Belki geçen akşam haricinde. Ama o zaman bile, ikisi de tamamen giyinikti.

"Daha iyi misin?" diye sordu Jaren, diğer koluna yaptığı masajı da bitirdikten sonra sırtını yaslayıp yanına otururken.

"Çok daha iyiyim," dedi Kiva, yeniden sesi hırıltılı gelmediği için memnun olarak. "Teşekkür ederim." Naari'ye bakındı, ona da yardımı için teşekkür etmek istiyordu ama gardiyan muhtemelen Kiva ilaçları kafaya dikerken oradan sessizce gitmişti.

"Sana bir sorum var," dedi Jaren, bir miktar tereddütle.

Kiva ona bakınca, oynayıp duran ellerini fark etti. Kiva nedenini tahmin edemese de Jaren gergindi. Jaren'in imtihanla ilgili soru sormak istediği varsayımında bulundu. Naari onu tılsım hakkında çoktan bilgilendirmiş olsa bile. Ki gardiyan tılsımı geri vermemişti ve Kiva da onu tekrar göreceğini sanmıyordu. Arma, ihtiyaç duyulan şeyi yapmıştı; Kiva'nın ona artık ihtiyacı yoktu.

Krematoryumda çok fazla şey yaşanmıştı ve Naari büyük bir kısmını bilmiyordu, ne de olsa Kiva fırının içinde tek başınaydı. Ürperdi ve anıyı bastırdı, henüz konuşmaya hazır değildi, Jaren'la bile. Tam ona bunları söylemek üzereydi ki Kiva konuşmadan önce Jaren lafına devam etti.

“Öncelikle, sapıklık yaptığımı düşünmeni istemiyorum,” diye konuşmaya başladı ama sonra durdu.

Kiva'nın kaşları yukarı kalktı, ne de olsa lafın böyle başlamasını beklemiyordu. Bedeni şaşkınlıkla hafifçe kasıldı ama ardından kiminle konuştuğunu ve onun ne kadar temkinli görüldüğünü hatırlayınca tekrar rahatladı. Ayrıca, söylediği şeye bakılırsa, sorusu imtihanla alakalı olmayacaktı ve Kiva, kafasını dağıtacak herhangi bir şeye açıktı.

Kiva, söyleyeceği her ne ise, Jaren'ın sapıklık *yapmadığından* emin olduğu yönünde onu temin etmeye çalışarak bir şaka yaptı. “Eğer lafını bitirmezsen, yaptığın şeyin tam olarak bu olduğunu düşüneceğim.”

Kiva'nın şakası Jaren'ı hiç de rahatlatmamıştı.

“Sadece...” Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Ya da belki de nasıl diyeceğini.

“Ne, Jaren?”

Jaren boynunu ovaladı ve Kiva'nın gözlerinden kaçındı. Sonunda bir nefes verdi ve konuştu. “Boş ver. Bir şey söylemediğimi varsay.”

“Söyle işte,” diye bastırdı Kiva, artık hem meraklı hem de endişeliydi.

Jaren, sanki kendi kendine tartışıyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. Ama sonra derin bir nefes aldı ve Kiva'yla tekrar göz göze geldi. “Yara izlerin. Kalçanda olanlar.” Duraksadı. “Seni buraya taşırken gördüm. O yaralar epey...”

Sesi yeniden azaldı ama bu defa Kiva onu devam etmesi için zorlamadı. İçi, Jaren'ın söyledikleriyle donup kalmıştı, zihni kilitlemiş ve tutarlı bir düşünce yaratamaz hâle gelmişti.

“Bir şey değil. Hiçbir şey değil,” dedi Kiva, elini ilgisizce sallayarak. Ama sesi fazla yüksekti, kayıtsızlık girişimi fazlasıyla barizdi.

Jaren’in mavi-altın rengi gözleri onunkilerden ayrılmadı, bu defa gözlerini kaçırın Kiva’ydı; sanki cevabı ruhundan çekip almasından korkar gibi.

Kiva boğazını temizledi ve geriye kalmış ağrıdan irkildi. Sırf onu kendinden geçirsin ve bu konuşmayı yapmaktan alıkoysun diye haşhaş sütünü daha yüksek bir dozda istemiş olmayı diledi.

“Hiçbir şey değilmiş gibi gözükmüyorlardı,” dedi Jaren, sesi kısık bir şekilde. Tatlı dille konuşuyor ama talepkâr davranmıyordu.

Kiva, Jaren’in dikkatli duruşu ve sabırla bir cevap bekliyor oluşundan, eğer aynı cevabı tekrarlarsa Jaren’in uzatmayacağını ve büyük ihtimalle bir daha asla bu konuda soru sormayacağını biliyordu. Tam da bunu yapmak ve sırrını korumak için ağzını açmıştı ama ona ikinci kez yalan söylemeye çalıştığı anda, kelimeler ağzından çıkmadı.

Bunun sebebinin, içinde gezen bütün ilaçların birleşiminin ağır etkisi olup olmadığından emin değildi ama Jaren’la tekrar göz göze geldiğinde, ona gerçeği söylemek *istiyordu*. Kiva, Jaren’in sırtındaki yara izlerini görmüştü, onları edinirken maruz kaldığı istismarı öğrenmişti. Belki de kendi hikâyesini de paylaşmak o kadar kötü olmazdı.

Kiva gözlerini tavana dikti, geçmişinin bu kadar hassas bir kısmını anlatırken onun yüzüne bakamıyordu.

“Zalindov’un sembolünü ilk kez birinin tenine damgalamak zorunda kaldığımda on iki yaşındaydım,” dedi Kiva, hâlâ duyulmasını istediğine karar vermeye çalışıyor gibi zar zor duyulacak bir şekilde konuşmuştu. “Kalpsiz damgacı... Onların bana takıldığı ismi duydun. Ama onların düşündüğünün veya benim nasıl davrandığımı gördüklerinin aksine, o izlerin her birini damgaladığım herkeste hissettim. Ve beş yıldır bu böyleydi.”

Jaren, Kiva’ya doğru kaydığını ama Kiva bakışlarını ona çevirmedi.

“Artık yapmıyorum,” diye fısıldadı, bir eli bilinçsizce kalçasının üzerindeki battaniyeye doğru hareket etti. “Ama ilk zamanlarda... Çok yoğun hissediyordum ve konuşacak kimsem yoktu. Birilerini her damgaladığımda, sonrasında duygusal rahatlama ve günah çıkartmaya ihtiyaç duyuyordum,” dedi. “İşte, her damgaladığım kişi için, ben... ben kendimi de kesiyordum. Sonra, tabii... etrafta kimse yokken. Kimsenin asla haberi olmadı.”

Derin bir nefes aldı ve battaniyeyi, iki kalçasında da olan yara izlerini açığa vuracak kadar kenara çekecek cesareti topladı, gerisi Naari'nin peleriniyle örtülüydü.

Bir parmağını kömüre bulanmış olan pembe çizgilerde gezdirdi, kendine zarar vermeyi bıraktığından beri önemlerini yitirmişlerdi.

“Geriye bakınca, başkalarına zarar verdiğim için mi kendimi cezalandırıyordum, yoksa onların acılarını paylaşarak, onlar bilmese bile ve asla bilemeyecek olsalar bile, onlara destek mi olduğumu düşünüyordum, emin değilim.” Kiva yutkundu. “Ama bağımlılık hâline gelince, durmam gerektiğini biliyordum. Acı çekmek için can atmaya başlayınca belirtileri fark ettim. Endorfin patlaması, o herşeyi yok eden uyuşukluk hissini delip geçiyordu. Ve sağlıklı olmadığını, eğer kendime yardımcı olmazsam başkalarına yardımcı olamayacağımı biliyordum.”

Tekrar yutkundu. “Bırakmak çok kolay olmadı. Ama her gün, azar azar, her yeni damgada devam ettim. Sonunda uyuşukluk kayboldu, onun yanında kendime zarar verme ihtiyacı da gitti.” Kiva parmaklarını tekrar yara izlerinin üzerinden geçirdi ve itiraf etti. “Hâlâ suçlu hissediyorum. Her defasında. Ama aynı zamanda kabahatli olanın ben olmadığını biliyorum ve sanırım en çok işe yarayan da bu. Beni eski alışkanlıklarıma geri dönmekten alıkoyan bu.” Duraksadı, lafını bitirmeden önce, solmuş pembe çizgilere baktı. “Eh, bir de bana gelen herkesi iyileştirmeye odaklanmak. Orada onlar için hazır olmamayı asla göze alamıyorum,

hangi sebepten olursa olsun... Özellikle de kendime yaptığım bir şey yüzünden.”

Kiva'nın söyleyecekleri bitmişti. Kendini Jaren'a bu kadar açmasına ve kelimenin tam anlamıyla karşısında bu kadar çıplak kalmış olmasına şaşırmişti. Ona hâlâ bakamıyordu, yüzünde görme ihtimali olan şeyden korkuyordu; göreceği şey acıma mı, anlayış mı yoksa tiksinti mi... ya da bu üçünün bir birleşimi mi olacaktı, emin değildi.

Fakat sonra Jaren hareket etti, yatağın yanında oturduğu yerden kalktı ve Kiva ona doğru olan bakışlarının titremesine engel olamadı. Bu sırada Jaren ona doğru uzanıp daha yakına geldi, ta ki dudakları Kiva'nın alınına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurana dek.

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim, Kiva,” dedi Jaren, sessizce gözlerine bakacak kadar geriye çekilerek. “Paylaştığın için teşekkür ederim.”

Yüzünde acıma, anlayış ya da tiksinti yoktu, bu yüz ifadesini daha önce onda hiç görmemişti. Onlar birbirine neredeyse bir nefes kadar uzak mesafede bakmaya devam ederlerken, Kiva, sıcaklığın arttığını ve midesinde kelebekler uçtuğunu hissetti.

Kiva ne diyeceğini bilmiyordu, cevap verebileceğinden bile emin değildi, yanlış bir şey söyleyeceğinden korkuyordu.

Ama bir şey söylemesine hiç de gerek yoktu çünkü Jaren bakışlarını ondan ayırarak battaniyeye uzandı. Kiva bir kozaya sarılmış gibi olana dek, Jaren battaniyeyi kenarlarından sıkıştırarak onun üzerine örttü. Sonra Kiva'nın elini aldı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla birbirine geçirdi. Ardından ellerini battaniyeye sarılı bacağına, tam yaralarının üstüne gelecek şekilde koydu. “Dinlenmen lazım.” Elini sıktı ve söz verdi: “Tipp buraya gelene kadar, Tilda'ya ve karantina hastalarına göz kulak olurum. Sen sadece ilacın görevini yapmasına izin ver ve bugün yaşanan her şeyi uyuyup üstünden at. Tamam mı?”

Şefkatli davranışları ve cömert tutumu Kiva'nın hâlâ hassas olan boğazının kasılmasına ve onu cevap vermekten alıkoymasına sebep oldu. Ama kafasını salladı ve cevap olarak parmaklarını sıkmaya cesaret edebildi.

Jaren ona gülümsedi, bütün yüzü açıkça şefkatle doluydu ve Kiva'nın gözlerini kaparken aklında tutunduğu görüntü de buydu. Sonunda o günün travmasından sonra bedenine rahatlama için izin verdi. İmtihanın aklında tekrar döneceğinden, onu ayakta tutacağından ve zar zor hayatta kaldığı o alevden fırtınayı kendisine hatırlatacağından korkmuştu ama hayır... Jaren'in gülümsemesi gözünün önünden gitmedi. Jaren da gitmedi, Kiva onun revirde sessizce hareket ettiğinin, Tilda'yı kontrol ettiğinin ve sonrasında tıpkı söz verdiği gibi, karantina odasına girdiğinin farkındaydı.

Gülümsemekten kendini alamayan Kiva, kozasında daha derinlere sokuldu.

Saniyeler sonra uyuyakalmıştı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Kiva; Mot, Tipp, Jaren *ve* Naari'nin emirlerine uyarak cumartesi gününün geri kalanını ve pazarın tamamını yatakta geçirdi. Pazartesi geldiğinde delirmek üzereydi. Mide hastalığını araştırmaya devam etme çaresizliği -babasının *öldüğü hastalığı- onu* güneş doğar doğmaz ayağa dikmişti. Kiva endişeyle refakatçisinin gelmesini beklemişti.

Naari ağırdan alsa da sonunda revirin girişinde belirdi. Kiva kapıdan fırladı.

"Hadi, hadi, yapacak çok şeyimiz var," dedi ve ön geçitlere doğru hızla yürümeye başladı.

Naari kıkırdadı. "Biri çok fazla tıklılıp kalmış."

"Gereksizdi," dedi Kiva, çakıl yoldaki bir su birikintisinden kaçınmak için yana doğru adım atarken. "Dün gayet iyiydim."

Gardiyanın cevabı alaycıydı. "Evet, yataktan çıkıp yüzüstü düştüğünde gerçekten turp gibiydin."

"Sonrasında iyiydim."

"Kabul et, sadece Jaren'in kolları tekrar etrafında olsun istedin."

Kiva'nın kafası o kadar hızlı döndü ki yolda tökezledi. Sırıtan Naari'ye pis pis bakarak konuştu. "O olay öyle olmadı."

"Ben oradaydım," dedi gardiyan, sırtışı genişlemişti. "Seni yakalama konusunda çok hızlı, bırakma konusunda da *çok* yavaştı."

Kiva dişlerini gıcırdattı. "Bence yürümeye konuşmadan devam etmeliyiz."

Naari güldü, yüz hatlarına samimi bir eğlence yansıdı. “Çok geç, şifacı. Artık benden korkmuyorsun. O günler geçti.”

“Ben senden hiç korkmadım ki,” diye yalan söyledi Kiva.

Naari inanmadığını belli edecek şekilde homurdanarak güldü.

“Sen bir *gardiyansın*,” diye kabullendi Kiva, ellerini iki yana açarak. “Bir miktar göz korkutuyor olman lazım. İşinin bütün amacı bu.”

“Sanırım Zalindov gibi bir yerde çalışmak için doğmamışım,” dedi Naari dalgın bir şekilde.

Sözleri, Kiva'nın vücudu boyunca buz gibi bir hissiyatın yayılmasına neden oldu. Naari daha şimdiden çoğu kadın gardiyandan daha uzun süredir hapisanedeydi. Ve Kiva, uzuv farklılığının başka bir yerde korumacı bir role bürünmesini zorlaştıracağını kabul ediyor olsa da bu imkânsız değildi. Ama onun gitmesi düşüncesi...

Kiva, içini dolduran korkuyu göz ardı ederek, “En azından başka bir yerde olsan hastalıktan ölmeyi düşünmek zorunda olmazdın,” demeye zorladı kendini. “Hastalığın yayıldığını fark ettiğimizde buradan kalkan ilk arabaya atlayıp gitmediğine şaşırdım.”

Naari dalgın olduğunu gösteren bir ses çıkardı fakat sonra cevap verdi. “Durumlar zorlaşınca kaçıp giden biri asla olmadım.” Takma elini kaldırdı ve Kiva'ya göstermek amacıyla parmaklarını oynattı. “Bu beni ne tür bir insan yapardı ki?”

Kiva cevap vermedi, yine de göğsünden bir yük kalkmış gibi hissetmişti. Aynı zamanda endişelenmişti, ne de olsa Naari'nin gitmesinden korktuğu gerçeği, gardiyanla makul olandan daha yakın hâle geldiği anlamına geliyordu. Ama bunu nasıl geriye döndüreceğine, aralarında bir şekilde oluşmuş olan arkadaşlığa nasıl dur diyebileceğine dair bir fikri de yoktu. Daha da kötüsü, dur demek *istediğinden* de emin değildi. Ve asıl tehlike tam olarak buradaydı.

Ailesinin onu almaya gelmesine inanma çaresizliği içindeyken, başka bir teselli ve samimiyet kaynağına tutunması şaşırt-

tıcı değildi. Ailesi ve asiler, ikinci imtihandan önce gelmeyerek onu ortada bırakmışlardı. Bu onların hâlâ orada olmadığı, hem Kiva'yı hem de Tilda'yı kurtarmak için başka bir plan yapmadıkları anlamına gelmiyordu. Fakat Kiva, içinde yükselen öfkeyi, on yıldır içinde sinsice büyüyen terk edilmişlik hissini göz ardı edemiyordu. Ailesini hâlâ seviyordu, tabii ki seviyordu. Ama ne kadar hayal kırıklığına uğradığını inkâr edemezdi. Ve son on yıldır, *hissettiğini...* Naari'yle büyüyen ilişkisi, o hissettiklerinin üstünün örtülmesine, bastırılıp derinlere gömülmesine yardımcı olmuştu.

Ve Jaren'la da büyüyen ilişkisi de tabii ki...

“Bugünkü planımız ne?” Naari kışlaları geçip yola devam ederken sordu.

Dikkatinin dağıtılmasına minnettar olan Kiva, cevapladı: “Hayvanlar, süt ürünleri, bitkiler ve tahıllar da dâhil olmak üzere bütün çiftlikler.” Konuşurken parmaklarıyla saymaya devam etti. “Ve mezbaha.”

Naari ıslık çaldı. “Bayağı var.”

“Programa yetişmemiz lazım, ne de olsa dün hepiniz bana karşı fazla koruyucu bebek bakıcıları olmaya karar verdiniz,” dedi Kiva iğneleyici bir tonda. Niyetlerinin iyi olduğunu biliyordu ama insanlar *ölüyordu*. Tıpkı dokuz sene önceki gibi. Tıpkı *babası* gibi. Değer verdiği başka birinin daha bu hastalığa kurban gittiğini görmeyi reddediyordu. “Eğer bugün yeteri kadar örnek toplayabilirsem, yarını fareler üzerinde test yaparak geçiririm. Sanırım bunu yapmanın en iyi yolu bu.”

“Bir gün toplayıp, diğer gün test yaparak mı?”

Kiva başını salladı. “Böylelikle herhangi bir belirtiyi atlama riskim düşer, ya da deneklerin herhangi birini karıştırma ihtimalim. Çıkış noktasını bulana dek her gittiğimiz yerle birlikte seçenekleri daraltmış olurum.”

“Şanslıysak, bugün ihtiyacın olan tek gün olabilir, hastalık çiftliklerden geliyorsa tabii.”

“Umudumuz o yönde,” dedi Kiva. “Nereden başladığını ne kadar erken bulursak, bunu durdurma yolunu da o kadar hızlı bulabilirim.”

“Nasıl?”

Topladığı örnek şişelerinin bulunduğu çantayı omzunun üstüne kaldıran Kiva, onun yerinde olsa babasının ne yapacağını merak etti ama aklına bir şey gelmedi. “Henüz emin değilim. Çıkış noktasını bilmek bana onu iyileştirmem için bir fikir verir diye umuyorum.”

“Ya göstermezse? Ya sebebini bulamazsan?”

Kiva omuzlarını silerken hafif bir tonda konuştu. “O zaman hepimiz ölürüz herhalde.”

Naari tek kaşını kaldırdı ve Kiva, giriş blokuna doğru yürürken onun yüzündeki bu ifadeyi gözünün kenarıyla gördü.

“Hatırlat da cesaretlendirme için sana asla uğramayayım,” dedi Naari alçak sesle.

Kiva gülümsemesini sakladı. “Neredeyse her hastalık tedavi edilebilir. Tamamen *çare* bulunabilmesi ise bambaşka bir şeydir. Ama gördüğüm belirtilere bakarak buna bir çare, artık ne olursa, bulunabileceği konusunda eminim. Sadece bilgiye ihtiyacım var.”

Ve babasının da daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Kiva bundan emindi. Faran Meridan, Kiva'nın tanıdığı en iyi şifacıydı. Hastalığın çaresini onun ölümünden sonra bulurdu. Belki de *bulmuştu* ve hastalık bu yüzden ölümü sonrası bir anda kaybolmuştu. Ama ardında araştırma veya herhangi bir talimat bırakmamıştı. O yüzden ne olduğunu bulmak Kiva'ya düşüyordu.

“Ve sonraki imtihan ne olacak?” diye sordu Naari geçide yaklaşırken. “Düşünmeye başladın mı?”

Kiva için o konuda *düşünmemek* daha zordu. Ateş İmtihani'ndan zar zor sağ çıkmıştı ve bu, büyülü bir yardımla olmuştu. Su İmtihani için neye ihtiyacı olacağına, ona nasıl dayanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“O konuyla ilgili endişelenmek için önümde daha on iki gün var,” diye cevapladı Kiva. “Şu anki önceliğim, hepimizin o zamana kadar hayatta kalması.”

Naari, Kiva’ya yan yan baktı, ardından nöbetçi kulelerindeki gardiyanlara el salladı. “O hâlde ihtiyacın olanı alalım,” dedi. “Önden buyur, şifacı.”

Ve böylece Kiva, o hafta ikinci kez aradığı şeyi bulmak için dua ederek hapishanenin dışına adım attı.

Kiva’nın haftasının geri kalanı, kendini tekrar etmeye başlayan şablonu takip ederek ve bitmek bilmeyen bir hayal kırıklığı yaşayarak geçti.

Kiva, çiftlik ve mezbahadan sonraki gününü, Naari’ye söylediği gibi fareler üzerinde testler yapıp herhangi bir değişiklik olup olmadığını gözlemleyerek geçirdi.

Kendini gösteren herhangi bir belirti olmayınca, Kiva Tipp’ten fazladan kemirgen toplamasını istedi ve sonraki gün, o ve Naari daha fazla örnek toplayabilmek için hapishanenin dışına çıktılar. Bu defa, madene yaptıkları yolculuktan daha uzun süren bir yürüyüşle kuzeye doğru, Karaağaç Ormanı’na yöneltiler. Oraya vardıklarında, Kiva kereste deposundan, ormandan ve hatta keresteleri hapishane geçidinden Zalindov’un dışına, Vaskin’e ve daha da ötesine götüren raylı arabalardan da örnek aldı. Kiva, odun talaşından ağaç mantarına, çiçek poleninden kabarık yosunlara ve ayrıca durgun olan su ve çamur birikintilerine kadar bakteriyel ya da viral olarak ideal bir ortam yaratabilecek her şeyi topladı. Fakat sonraki günü farelerin üzerinde test yaparak geçirdiğinde, yine hastalık izine rastlamadı.

Zalindov duvarlarının dışında toplaması gereken örnekleri tamamlayınca, Kiva’nın dikkati hapishanenin iç tarafına döndü.

Cuma günü, Ateş İmtihani’ndan neredeyse bir hafta sonra, Kiva luminium deposuna gitti. Burası büyük dikdörtgen şeklinde alanın güneyinde kalan, geçidin tam da yanında bulunan bir binaydı. Naari’nin refakatine artık ihtiyacı yoktu,

ne de olsa hapisane alanının içindeydi fakat gardiyan yine de ona depolama tesisine ve yanında bulunan işleme fabrikasına kadar eşlik etti. Kiva, Naari'nin araştırmasıyla alakalı merak içinde miydi yoksa sadece onunla zaman mı geçirmek istiyordu, emin değildi. Kiva bir ya da iki defa, gardiyanın gerekçelerini içinden sorguladı; asilerle alakası olup olmadığını, Kiva'ya Tilda'nın iyiliği için göz kulak olduğunu bile düşünecek kadar ileri gitti. Kafasında geçen başka bir olasılık ise Rooke'un, Naari'yi onu korumak -ya da casusluk yapması için- görevlendirdiği yönündeydi. Ama iki seçenek de Kiva'nın aklına yatmadı ve ikisi için de delil yoktu. Kiva, Naari'nin onu sırtından bıçaklayıp bıçaklamayacağıyla ilgili endişe duymamasının daha iyi olduğuna karar verdi. Belki de tam anlamıyla.

Fakat gardiyan hakkında hâlâ kafasında yanan bir soru vardı ve bu da Jaren'la olan ilişkilerine dairdi. Naari o sınırı asla geçmeyeceğini sertçe belirtmiş olsa da Kiva hâlâ şüphe duyuyordu. Özellikle de Naari'nin, revirde nöbetçi olmadığı zamanlarda tünelcileri izlemesi için görevlendirildiğini ve Jaren'ı onlardan daha fazla gördüğünü öğrendiğinden beri. Kiva ne kadar çabalarsa çabalasın, onların etkileşimde bulunma şekli olan sakin, rahat hâlden şüphe duymaya devam ediyordu. İnsan vücudunu nesneleştirecek biri olmasa da Kiva, Jaren'ı üzerinde tuniği yokken görmüştü. Kollarını etrafında hissetmiş, dudakları alnına değmiş, elleri onunkilere dolanmıştı. Hatta ona sarılmış hâlde *uyumuşt*; sıcaklığı ve kuvveti onu bütün gece çevrelemiş, kendi Jaren kozasında onu güvende tutmuş ve korunaklı hissettirmişti.

Anılar Kiva'nın yanaklarına sıcaklık basmasına neden oldu, bu kadar saçma davrandığı için kendini azarladı. Eğer Naari, Jaren'la yakınlıkları konusunda yalan söylediye, o hâlde bu onları ilgilendirirdi. Kiva'nın umurunda değildi. *Değildi* işte.

Fakat Kiva kendisine yalan söyleme konusunda çok becerikli hâlde gelmişti.

Ertesi gün, luminium deposundan topladıkları örnekler fareler üzerinde denendiğinde onlar da temiz çıkmıştı ve kontrol edilecek yerlerin listesi azaldıkça, Kiva'nın kaygısı artıyordu.

"Kafanı yorma, hayatım," dedi Mot ona, cumartesi gecesini kendisi ve mörg çalışanları bir yığın ölüyü daha almaya geldiklerinde. "Sebebini bulursun. Bunu hep yaptın. Tıpkı baban gibi."

Mot Kiva'nın babasıyla hiç karşılaşmamıştı ama Faran Meridan'ın namını bazı yaşlı mahkûmlardan duymuş olmalıydı. Kiva, bunların büyük bir kısmının varsayımdan ibaret olduğunu düşünmüştü. Ama yine de bu sözlerle gözlerine yaşlar dolmuştu çünkü bir konuda haklıydı: babası, öleceğini bilse bile sorunu çözene dek asla vazgeçmezdi. Ki bu durumda, öldürmüştü de. Ama Mot haksız sayılmazdı... Kiva tıpkı babası gibiydi. Ve o da vazgeçmeyecekti.

"Şimdilik hastaları unut," diye devam etti Mot. "Ya senin sonraki imtihanın? Neyle yüzleşeceğine dair bir fikrin var mı? Planın var mı?"

Kiva bütün hafta bunu düşünmüştü. Üstünde epey düşündükten sonra, üçüncü imtihanın muhtemelen Zalindov'un akiferini, tünellerin su taşıdığı devasa yer altı su rezervini kapsayacağı sonucuna varmıştı. Başka hiçbir şey, ilk iki imtihanın yarattığı türden dramayı ya da benzer türden tehlikeyi sağlayamazdı. Çoğu mahkûm yüzemiyordu, bu yüzden Kiva'nın da boğulması bekleniyordu. Fakat kimsenin bilmediği şey, büyüdüğü yerde, Riverfell'in hemen dışındaki kulübelerinin yanından hızlı, derin Aldon Nehri'nin aktığıydı. Kardeşlerinin ve kendisinin yüzme becerilerini geliştirmek için saatlerce zaman geçirdiklerini de bilmiyorlardı. Kiva o becerileri kullanmayalı uzun zaman olmuştu ama diğerlerine kıyasla, önündeki imtihan söz konusu olunca daha az endişeli hissedecek kadar kendine güveniyordu.

Bu yine de ödünün kopmadığı anlamına gelmiyordu.

İlk iki imtihanda Vallentis soylularının desteğini almıştı, prensin elemental gücü -iki defa- hayatını kurtarmıştı. Kiva hâlâ bununla

ilgili ne hissettiğini, *onlarla* ilgili ne hissettiğini kafasında oturtamıyordu. Sonuçta Zalindov'da hayatının on senesinin kaybolmasının, annesinden ve kardeşlerinden koparılmış olmasının, babası ve erkek kardeşinin ölmüş olmasının sebebi onların ailesiydi.

Ama yine de... Kiva, Prens Deverick *-iki kez-* hayatını kurtarmamış olsa, çoktan ölmüş olurdu.

Onlardan, *her* birinden, ne kadar nefret etmek istese de Kiva bunu yapamıyordu. Ama aynı zamanda, dünyadaki bütün elemental büyüü verseler bile onları affedemezdi.

Fakat o elemental büyüünün bir kısmının son iki imtihanında da ona yardımcı olmasını diliyordu. Özellikle de asilerin hapis-haneye ikinci bir saldırıda bulunacağına olan inancını bırakmış-ken. Cresta, Kiva onu her gördüğünde öfkeden titremek dışında başka bir şey yapmıyor oluyordu ki bu da planlarının altüst olduğunu teyit ediyordu. Tekrar denemek için zamana ihtiyaçları vardı, o zamana da Kiva sahip değildi. Başından beri aptalca bir umuttu ama yine de onun ilk iki imtihanı geçmesine yardımcı olmuştu. Ancak şimdi, asiler ve soylular olmadan, umudu kendine dönüktü. Su İmtihani'ndan sağ çıkıp çıkamayacağı tamamen kendi becerisine, gücüne ve başarmak için duyduğu kuvvetli isteğe bağlıydı.

Fakat Kiva'nın Mot'a verdiği tek cevap, "Üstünde uğraşıyorum," olmuştu.

Yaşlı adam, Kiva'ya yıpranmış, delici bir bakış attı. "Grendel'la konuşuyorduk. Biz bunun aşağıda..."

"Akiferde," dedi Kiva, başını onaylar şekilde sallayarak. "Benim de aklıma gelen tek şey bu."

"Seni bir kuyuya da atabilirler elbette," dedi Mot, sakallı çenesini kaşıyarak, "ama kimse boğulduğunu görmez. Cesedini daha sonra suyla dolu ve şişmiş hâlde çekip almaları gerekir. Bu sıkıcı. Duş bloku için de aynı şey geçerli. İzlemek için hepimiz oraya sığamayız, değil mi? Ama tünellerde hepimiz her şeyi göremeyecek

olsak da izleyiciler için epey yer var.” Kendi kendine mırıldandı. “En iyi izlenecek yer için bir an önce oraya inmek lazım.”

Kiva, yaşlı adamın yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ama yine de midesi öfkeyle bulandı. Özellikle de yüzünde az da olsa heyecan fark edince, sanki ne olacağını görmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Kiva'nın beti benzi atmış ifadesini görünce, Mot'un da ifadesi değişti, yüz hatlarına pişmanlık ve utanç yansdı.

“Kafana takma, Kiva hayatım,” dedi Mot. “Sana yardımcı olabilecek bir şeyler düşüneceğim. Dayanıklılık için çok fazla tarif var ama ciğer genişlemesi, oksijen emilimi ve benzeri şeyler için yaratıcı olmam gerekecek. Sen yaşlı Mot'a bırak, ben hallederim.”

Kiva'nın gülümsemesi titrekti. “Teşekkür ederim.”

Yaşlı adam kahverengi lekeli sırtıışıyla cevap verdi: “Sen bir hayatta kalansın, Kiva Meridan. Bundan da sağ çıkarısın.”

Ve bu cesaretlendirme sonrasında, bir araba dolusu cesedin ardından topallayarak revirden dışarı çıktı.

Ertesi gün Kiva ve Naari, yemek deposu ve hazırlık sürecine ait örnekleri toplamak için yola koyuldu. Kasap bölümünde bulunan kan akıtma, tütsüleme, kurutma ve tuzlama odalarından; tahıl ambarı ve ayıklama fabrikasına, oradan meyve ve sebzelerin, süt ve peynirin yanında muhafaza edildiği geniş yer altı mahzenlerine. Kiva'nın işi başından aşkıydı. Yiyeceklerden örnek toplama zorunluluğu yetmiyormuş gibi, aynı zamanda işçilerin turp toplarken, tereyağı çalkalarken ve ekmek pişirirken kullandıkları tüm el aletlerinden de örnek almak zorundaydı. Mahkûmlara bölüştürülmüş yemek payı düşük olabilirdi ancak gardiyanlar kahvaltı, öğlen ve akşam yemeği olmak üzere üç öğün yemek alıyorlardı. Bu yüzden hazırlama odaları Kiva ve Naari görevlerini tamamlamaya çalışırken hareket edenlerle doluydu.

Kalabalık mutfaktan boş yemekhaneye geçtikten sonra sonunda revire döndüler, Tipp onları beklerken öncekinden daha fazla fareyle oynuyordu. Kiva'nın onları nasıl temin etmeye devam edebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve krematoryumun yakınındaki yuvanın ne kadar büyük olabileceği konusunda dehşete düşüyordu. Fırınlardan örnek toplanmasına gerek olmadığı için gizliden gizliye rahatlamıştı, ne de olsa içeri giren bir daha geri dönmemişti.

Kendisi dışında.

Düşünceyi üstünden atan Kiva, fareleri en yeni örneklerle besledi fakat ertesi gün onlara test yaptığında, hiçbiri belirti göstermedi ve Kiva'nın umutları yıkılmaya başladı.

“Yarın b-büyük gün,” dedi Tipp, Kiva'nın o gece ne kadar yılmış olduğunu görünce. “H-hissedebiliyorum. B-büyük bir şeyler olacak. Bekle de gör.”

Tipp'in özgüveniyle cesaretlenen Kiva, ertesi gün Naari'yle beraber yola düştü, bu defa alanın içindeki geri kalan binaların büyük bir kısmını test edeceklerdi. Buna giriş bloku, genel çalışma odaları, idare, gardiyanların kışlaları, köpek kulübeleri ve son olarak mahkûmların uyuduğu on hücre bloku, onların yanındaki tuvaletler ve duş kabinleri de dâhildi. Bundan sonra test yapması gereken yerler sadece akifer, pompa istasyonu ve tünellerdi. Onları da fareler sağlıklı olmaya devam ederse, bir sonraki imtihandan önce kalan dört gün içinde yapmayı planlıyordu. Zamanının -ve seçeneklerinin- tükenmekte olduğunun her zamankinden daha net bir biçimde farkındaydı.

O akşam Kiva, Naari ile birlikte elinde örnek çantasıyla revire döndüğünde, Tipp'i daha fazla kemirgenle beklerken görmeyi umuyordu. Aslında daha fazlasına ihtiyaçları yoktu, zira çocuk onları yakalama konusunda çok yetenekliydi. Fakat yine de Tipp'in revirde olmaması garipti çünkü Kiva'nın örnek toplamak için dışarı çıktığı günlerde Tilda ve karantina hastalarına görev bilinciyle göz kulak oluyordu. İlk başlarda Kiva'ya katılmak istemişti,

özellikle de geçitlerden çıkmak zorunda kalmayınca. Ama Olisha ve Nergal hastalara yeterince özen göstermediği için Tipp onlara bakmak için gönüllü olmuştu, bu Kiva'nın içini ölçülemeyecek derecede gururla doldurmuştu.

"Kiva, "Tipp'i gördün mü?" diye sordu Nergal'a, çantayı çalışma tezgâhına bırakıp Naari'ye el sallarken. Gardiyan revirden ayrıldığını işaret etmişti, tahminen tünellere -ve Jaren'ın yanına- gidiyordu.

Kiva umursamadığını kendine hatırlattı. Yalnız olduklarında ne yaptıkları... *Umurunda değildi.*

"Görmedim," dedi Nergal, çalışma tezgâhına yakın bir taburede oturup uzun sarı saçlarını elleriyle taradıktan sonra, deri bir tokayla ensesinde toplamıştı.

"Karantina hastalarının yanında mı?" diye sordu Kiva, Nergal'ın dikkat süresinin kısa olduğunun ve genelde dürtülmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Emin değilim," dedi sırik gibi olan adam ve sanki yorucu bir günü tamamlamış gibi ayağa kalkıp gerindi. Kiva adamın bulunduğu yerden saatlerdir kıvıldamadığından şüphe duymuyordu. "Belki de."

"Olisha?" Kiva yüzü delik deşik olan kadına sordu. O sırada kadın, Tilda'nın yemek payına daldıktan sonra aceleyle ağzını siliyordu, sanki Kiva hasta kadının -ve diğer hasta mahkûmların- yemeğinin onun tarafından devamlı çalındığını bilmiyormuş gibi.

"Bu sabahtan beri görmedim," diye cevapladı Olisha, kahverengi gözlerinden biri ona bakıyor, diğeri ise tembelce diğer tarafa doğru kayıyordu. Zalindov'dan önce, göz tembelliğine yardımcı olması için gözlüğü vardı ancak buraya geldikten kısa süre sonra bir isyan sırasında zarar görmüş, camları ezilmişti. Olisha herkes kadar iyi görebildiğini iddia ediyordu ama Kiva onun bir şeyleri devirdiğinde sık sık sövdüğünü duymuştu. "Sen gittikten kısa süre sonra deve dikenini budamaya gitmişti, canım Kiva canım. Ama sonrasında geri dönmedi, o yüzden ben de direkt sana daha fazla fare getirmeye gittiğini düşündüm."

Mümkün olduğunca işe yaramaz olabilmek için elinden geleni ardına koymayan Nergal'ın aksine, Olisha en azından revirde yardımcı olmaya *çabalıyordu*. Hastalığa ve ölüme karşı duyduğu kronik korku -ve etrafını zor görmesini inkâr edişi- olmasaydı, Kiva yardımından ötürü çok daha minnettar olabilirdi. Bunun aksine, Kiva bu ikisinin onun iş yükünü arttırdığını fark etmişti. Ama hiç değilse, Kiva'nın başka yerde olması gerektiğinde devreye giriyorlardı ve gece vardiyasına onun yerine kalmalarının ona sağladığı rahatlık her zaman memnuniyetle karşılanırdı.

“Herhangi bir şey söyledi mi?” diye sordu Kiva, Olisha'ya, o sırada kadın fark edilmeyecek şekilde tünğindeki kırıntıları silkeliyordu. Kiva çalınan yiyeceği umursamıyordu çünkü zaten Tilda et suyunu zar zor tüketiyordu ve ekmek kabuklarını yiyecek hâli de yoktu ama Tipp'i *önemsiyordu*.

“Hatırlayabildiğim bir şeyler olsa söylerdim, tatlım,” dedi Olisha.

Kiva suratını astı. “Ve bütün gün geri dönmedi mi? Emin misin?”

Olisha kararsız göründü, kendinden emin değil gibiydi. “Sanmıyorum.” Kadın, sanki cevaplar kemirgenlerdeymiş gibi fare ağılına doğru baktı.

“Geliyor musun, Lish?” diye araya girdi Nergal. “Neredeyse yemek zamanı.”

Olisha, üç yıldır yemek yemiyormuş gibi dudaklarını şapırdattı ve hızla gitmek için izin beklercesine Kiva'ya baktı.

Kiva, gözlerini devirmekten kendini zar zor alıkoydu. “Git. Yarın gün boyunca sana ihtiyacım yok ama perşembe günü olacak.”

“O zaman görüşürüz,” dedi Olisha, sonra Nergal'ın ardından koştu. Nergal, Kiva'nın onun üstünde bir otorite pozisyonunda olmasını hiç umursamamıştı. Kiva da tıpkı onun gibi bir mahkûmdu... Kiva'ya baktığında gördüğü şey sadece buydu.

Son birkaç hafta boyunca ne Olisha ne de Nergal yayılan hastalıkla ya da araştırmayla alakalı tek bir soru bile sormamışlardı.

Sanki Kiva revirin orta yerinde sık sık deneyler yapıyormuş gibi, fare ağılını ilk gördüklerinde kıllarını bile kımıldatmamışlardı. Belki de karantina odasında neredeyse hiç zaman geçirmedikleri için durumun ciddiyetini kavrayamıyorlardı; belki de hastalığın ne kadar hızlı yayıldığını, kaç kişinin öldüğünü hâlâ fark etmemişlerdi. Ya da belki de umurlarında değildi ve bu yüzden de bilgilendirilmek istemiyorlardı. Sonuç olarak, Kiva her günün sonunda onların sorularına cevap vermek zorunda olmadığı için rahatlıyor muydu yoksa daha fazla yardım etmek adına yeteri kadar endişelenmedikleri için sınırı mi bozuluyordu, emin değildi.

Kiva, ellerini kalçalarına koyarak revirde etrafa bakındı ve merakından yüksek sesle söylendi: “Tipp, neredesin?”

Odada sadece Tilda olduğu için cevap gelmedi, bu yüzden Kiva omzunu silkti ve farelere vermeden önce örnekleri düzenlemeye başladı. Daha sonra Alamet İksiri'nin neredeyse bittiğini fark etti, bu yüzden Tilda'ya zorla biraz et suyu verdikten ve karantina hastalarını kontrol ettikten sonra, yeni bir iksir yapmak için Mor'un talimatlarını takip etti. Bileşenlerin çoğu çoktan çalışma tezgâhının üstündeydi ama böğürtlenlerin ve kar çiçeklerinin bahçeden taze toplanması gerekiyordu. Kiva iksiri iyice karıştırdıktan sonra tam o bitkileri almak için dışarı çıkmak üzereydi ki Jaren ve Naari revir kapısından içeri girdi.

“Mükemmel zamanlama,” dedi Kiva. “Rica etsem biriniz bunu karıştırabilir mi?”

Kepçeyi ona ilk ulaşan Jaren'a verdi. Jaren her zamanki gibi tünel tozuyla kaplıydı ama Cresta'nın yancılarıyla girdiği kavgadan kalan, yüzündeki morluk ve sıyrıklar iyileşmişti. Geriye sadece Zalindov'a geldiği günden kalan, sol gözünün üstündeki hilal şeklinde olan yara kalmıştı.

“Hemen geliyorum,” dedi Kiva, ilaç bahçesine doğru giden kapıyı işaret ederek.

“Ne yani, ‘Selam, günün nasıldı?’ yok mu?” diye karşılık verdi Jaren, Kiva'ya yorgun ama alaycı bir şekilde sırıtarak.

“Umursasaydım sorardım,” dedi Kiva, arkasını dönmeden yürüyüp, gülümsediğini Jaren’ın görmesine izin vermedi.

Naari yine de fark etti, Jaren’dan kepçeyi alırken kehribar rengi gözleri parlıyordu. “Niye gidip Kiva’ya yardımcı olmuyorsun... artık ne yapıyorsan.”

Öteâlem bana yardım et, diye düşündü Kiva kurnazlığının yoksunluğu karşısında. Gardiyan ve Jaren arasında ne geçiyorsa, belli ki bu Naari’yi çöpçatanlık yapmaktan alıkoymuyordu. Belki de onunla olan ilişkisi hakkında gerçekten de yalan söylememişti.

“Gerek yok,” diye karşılık verdi Kiva onlara.

“Yardım etmeyi sorun etmem,” dedi Jaren ve Kiva ayak seslerinin onu takip ettiğini duydu. “Yardım demişken, Tipp nerede?”

Kiva, Jaren’ı bekledi ve ardından kapıyı ikisi için de açtı. “Olisha bu sabah çıktığını ve geri dönmediğini söyledi. Endişelenmemeye çalışıyorum ama...” Tunığının yıpranmış köşesini yoldu. “Hiç onun yapacağı bir şey değil, bilirsin ya?”

“Mot’un yanına baktın mı?” diye sordu Jaren. “Yine onun yanında morgda olabilir.” Gözleri parlayarak ekledi: “Ya da ona başka bir eşek şakası yapıyordur.”

“Tanrılar adına, umarım yapmaz,” diye sızlandı Kiva. Serin gece havasına adım attı ve kollarını soğuktan dolayı ovuşturdu, etraflarında uzun geveze otları yükseliyordu. “Sonuncudan sonra nihayet araları düzelmişti.”

“Kabul etmen lazım, çocuğun iyi bir hayal gücü var,” dedi Jaren, kıkırdayarak.

“Kesinlikle var,” diye ona katıldı Kiva. Sessizce ekledi: “Onun için bundan daha fazlası olmalı. Dünyanın, onun gibi karanlık yerlere ışık veren insanlara ihtiyacı var. Burada harcanıyor.”

“Sonsuza dek burada olmayacak,” diye cevap verdi Jaren, en az onun kadar sessiz bir şekilde. “Sen de olmayacaksın.”

Kiva ona doğru döndü, ay ışığı üstüne düşüyor ve güçlü hatlarını vurguluyordu. Kiva, sanata hiçbir zaman fazla ilgi duymamıştı ama o anda ona bakarken, neredeyse mükemmel olan aç-

larını resmedebilmek için biraz boya, biraz kömür, biraz *herhangi bir şeye* ihtiyaç duyuyordu. Kiva, Jaren'ın ne kadar çekici olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Zalindov'dan önce görünüşünü kendi faydası için kullanıp kullanmadığını merak etti. Belki de onu buraya getiren bu olmuştu, yasa dışı bir ilişki ya da gizli bir aşk. Bir saraylının kızı, bir gardiyanın kız kardeşi, bir soylunun karısı... Bunlardan herhangi biri özgürlüğüne mal olabilirdi. Ama Kiva böyle olduğunu düşünmüyordu. Jaren'ın muzip bir çekiciliği olsa da sadakatsizlik yapacak bir yanı olduğunu hiç sanmıyordu.

“Umarım haklısındır,” dedi Kiva, bakışlarını odan uzaklaştırıp ayaklarının yakınındaki fidanlara dikti.

Çenesine dokunan nazik parmaklar, kafasını tekrar yukarı kaldırdı; yüzü Jaren'ın avucundaydı.

“Benim hakkımda bilinmesi gereken bir diğer şey, Kiva Meridan,” dedi Jaren yumuşak bir şekilde, “*her zaman* haklı olduğumdur.”

Kiva'nın kalbi aniden göğsünde çılgınca atmaya başladı. Çıkardığı ses o kadar yüksekti ki Jaren'ın da duyabileceğinden emindi. Ama o bunu duyduğuna dair bir işaret göstermedi. Sadece gözlerine baktı. Ay ışığı, aralarından sıvı gibi akıyor ve her şeyi parlayan bir mavimsi gümüş rengine buluyordu.

Kiva olduğu yerde donup kalmıştı, Jaren'ı itmeyi mi yoksa onu daha yakına çekmeyi mi istiyordu, emin değildi. Beyni ona uyarı çığlıkları atıyor, mesafesini koruması gerektiğini söylüyordu. Yüzündeki tünel tozu nereden çalıştığının ve sağ çıkma ihtimalinin lanet olası hatırlatıcısıydı. Bilse de bilmese de bütün Zalindov çalışanları gibi, onun da bir ayağı çukurdaydı.

Ama... Cresta madende çalışarak yıllarca sağ kalmıştı ve bir avuç mahkûm daha kesin ölüme karşı koymuştu. Belki Jaren da onlardan biri olurdu... Belki onların arasında sayılacak kadar uzun yaşardı.

Fakat Kiva'nın hâlâ yüzleşmesi gereken iki imtihanı vardı ve ikisi de canını alabilirdi. Olur da bir mucize sonucu hayatta kalırsa, Zalindov'u terk etmek için özgür olacaktı ve Jaren'ı bir daha asla göremeyecekti.

Aralarındaki şey, daha başlamadan bitmeye mahkûmdu.

Ve yine de aklının ona söylediklerine, yıllarca uyguladığı bütün kurallara rağmen, Jaren biraz daha yaklaşıncı Kiva onu durdurmadı. Kiva'nın eli kendiliğinden yükseldi ve Jaren'a doğru uzanıp kir kaplı tuniğini tuttu. Jaren aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam ederken Kiva'nın dizleri titriyordu.

"Kiva," diye fısıldadı Jaren, nefesi Kiva'nın dudaklarına de-
giyordu.

Kiva'nın sırtından bir ürperti geçti, Jaren'ın ellerinden biri onun saçlarının arasından geçip boynunun dibinde durduğunda Kiva'nın gözleri kendiliğinden kapandı.

"Kiva," diye fısıldadı yeniden. "Sana söylemem gereken-" Bir anda durdu, bedeni Kiva'nın bedeni karşısında gerilmişti. "Bunu duydun mu?"

Kiva'nın gözleri kırpışarak açıldı. Sersemlemiş şekilde sordu: "Neyi duydum mu?"

Ama sonra o da duydu, kısık bir inleme sesi.

Jaren bahçenin derinlerini işaret etti, geveze otları görüşlerini engelliyordu. "Bu taraftan geldi."

"Belki Çizmeli'dir?" diye önerdi Kiva. Kediye revirden ve farelerden uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu ve küçük canavar bu yüzden normalden daha da huysuzdu. Ama yine de Çizmeli'nin böyle bir ses çıkardığını daha önce hiç duymamıştı.

"Belki de," dedi Jaren, yine de sesi pek de ikna olmuş gibi çıkmamıştı.

İnleme sesi tekrar duyuldu ve o sese dair bir şey Kiva'ya tanıdık geldi.

Fazla tanıdık.

Damarları buz kesilen Kiva, düşünmeden karanlığa daldı, Jaren'in ayak seslerini ardında duyuyordu.

Bahçe çok küçüktü, bu yüzden kayarak durmadan önce bir köşeden dönmesi yetmişti. Yerde fazla büyümüş deve dikenini çalısının yanında kıvrılmış küçük bedeni buldu, ay ışığında solgun ve titriyordu.

Bulduğu Tipp'ti.

Ve hastaydı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Gecenin devamı, Kiva'nın hayatında deneyimlediği en kötü gecelerden biriydi.

Jaren kollarında Tipp'le revire koştuktan sonra, Kiva ,Tipp sürekli elinin altında olsun diye bütün karantina prosedürlerini göz ardı etti ve Tilda'nın karşısındaki yatağa yatırılmasına yardımcı oldu. Ateşi çok yüksekti, karnını tutuyor ve inliyordu ama bunun dışında ne hissettiğini Kiva'ya aktaracak durumda değildi.

Kiva çocuğun ağzına ilaç üstüne ilaç döktü, Tipp yarısını kustu, bu yüzden Kiva çaresizlik içinde Tipp'in ön koluna kesik atıp damarına küçük, boş bir tüp soktu ve ilacı direkt olarak kan dolaşımına zerk etti. Bunun başka hastalarda da başarılı olmayan denemelerini yapmıştı ama bu Tipp'ti. O hayatta kalmalıydı. Hayatta *kalmalıydı*.

Üç saat geçti.

Altı saat.

On iki.

Jaren ve Naari, Kiva'nın yanında kalıp taze su ve temiz çarşaf- lar getirdiler, ilaçlar hazırlayıp hastaların kovalarını temizlediler. Jaren, tünellerde çalışma zamanı geldiğinde gitmedi ve Naari de onu gitmeye zorlamadı. Üçü de Tipp'in yanında kalıp çocuğu iz- lediler, bir gelişme -ya da kötüye gitme- işareti beklediler.

Kiva, çocuğu bu kadar yalnız başına bıraktığı için kendini azar- lamayı durduramıyordu, araştırması ve imtihanlarla uğraşırken

dikkati dağılmıştı. Keşke dün örnekleri toplamaya onunla birlikte gelseydi, belki o zaman...

İşe yaramazdı, bunu biliyordu. Onu hasta edenin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, tıpkı *herkesi* hasta edenin ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığı gibi. Kendine şifacı diyordu ama gerçekten ne biliyordu ki? Kiva hiçbir zaman resmî eğitim almamış, bir ustanın çırağı olmamış ya da akademide eğitim görmemişti. Tek bildiği, babasının birlikte oldukları kısa süre içinde ve fazlasıyla kısıtlı kaynaklarla ona öğrettikleriydi. Onu hiçbir şey bu ölçekteki bir hastalığa, kaç insanının bilinen bir sebep olmadan ölmesine ve sevdiği başka birini kaybetme ihtimaline hazırlayamazdı...

Babası çoktan bu hastalığa yenik düşmüştü. Tipp'in de yakında onun izinden gideceği fikrine katlanamıyordu.

“K-Kiva?”

Kiva'nın kafası yukarı fırladı. Zihni, kafa karışıklığıyla bulanmıştı fakat adrenalin bu bulanıklığı temizledi. Tipp'in yatağına yanağını koyup sızdığını, uykusuz gecesini ve önceki günün uzun çalışma saatlerinin onu etkilediğini fark etmişti.

“Tipp,” dedi nefes nefese, ellerine uzanarak. Elleri buz gibiydi ama aynı zamanda terden de kaygandı. Bu hissiyata suratını astı, ne de olsa diğer hastaların hiçbiri benzer bir belirti göstermemişti ama bunu zihninden uzaklaştırdı ve korkmuş mavi gözlerindeki yaşlarla ona bakan oğlan çocuğuna odaklandı.

“Ö-ö-ölecek miyim?”

“Tabii ki hayır,” dedi Kiva ona sertçe, sanki fikir saçmamış gibi, sanki içindeki her şey ufalanmıyormuş gibi.

Arkasından iki çift ayak sesi yaklaştı, bunlar Jaren ve Naari'ye aitti. Güçlü eller omuzlarına kondu, burnuna bal, zencefil ve nane kokusu geldi; bunlar Tipp biraz içer umuduyla Kiva'nın Jaren'dan şifa çayına karıştırmasını rica ettiği malzemelerdi.

“Hey ahbap, iyi görünüyorsun,” dedi Jaren, Kiva'nın omzu üzerinden.

“J-Jaren,” dedi Tipp, soluk dudakları bir gülümseme oluşturmuştu. Bu, sanki sarf ettiği efor ondan çok şey götürüyormuş gibi daha da hasta görünmesine sebep oldu. “Buradasın.”

“Ya nerede olacaktım?” dedi Jaren, Kiva’dan ellerini çekerek yatağın yanına çömeldi. “Bütün eğlence burada.”

Tipp kısık, neredeyse acı dolu bir sesle güldü. Kiva çocuğun dinlenebilmesi için Jaren’in susup gitmesini mi istiyordu, yoksa Tipp’in moralini yüksek tutmak ve ona mücadele edecek gücü vermek daha mı önemliydi, emin olamıyordu.

“Ve N-Naari de burada,” dedi Tipp, Kiva’nın omuzunun üzerinden gardiyanın durduğu yere bakarak.

“Ben olsam onunla konuşmayı denemezdim,” diye uyardı Jaren bir komplo kurarcasına. “Bugün kahvaltıyı es geçti, o yüzden bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur.”

Tipp’in gülümsemesi genişledi, buğulu gözlerinde bir ışık belirdi. “Aç mı?”

Jaren başını ciddiyetle salladı. “*Ve* öfkeli. Kış uykusundan uyanmış bir wookadan daha kötü.”

Naari, Kiva’nın arkasından homurdanan bir ses çıkardı ama Tipp tekrar güldü, sesi bu kez o kadar acı dolu gelmiyordu. Kiva, gözyaşları akmasın diye yanağını ısırarak zorunda kaldı, onun bu kadar neşeli, bu kadar *canlı* ve aynı zamanda revir yatağında bu kadar ufak gözükmesi, Kiva’nın kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

“Biraz çaya ne dersin?” diye sordu Kiva, sesi az da olsa titriyordu. “Jaren yaptı, o yüzden seni daha kötü yapma olasılığı yüksek...”

“Hey!”

“Ama mideni rahatlamasına az da olsa yardımcı olabilir,” diye devam etti Kiva, Jaren’in itirazlarına rağmen. “Kulağa iyi geliyor mu?”

Tipp kendi içinde kıvrıldı, sanki bu kadar kısa süre içinde bu kadar çok kustuktan sonra herhangi bir şeyi midesine alma fikrinden gözü korkmuş gibiydi. Ama yine de cevap verdi. “D-denerim.”

Tipp her ne kadar saklamaya çalışmış olsa bile, Kiva onun sesindeki endişeyi fark etti. Ona daha sonra da deneyebileceklerini söylemek isterdi ama Tipp'in şu anda aşırı derecede sıvı almaya ihtiyacı vardı. Susuzluk sadece kendini daha kötü hissetmesine sebep olurdu.

"Birazcık," dedi Kiva, Jaren çömeldiği pozisyondan kalkıp içeceği getirmeye giderken. "Birkaç yudum."

Fakat Tipp birkaç yudum almayı başaramadı. İlkinden sonra öğürüyor, gözlerinden yaşlar akarken tekrar tekrar özür diliyordu.

"Şişşt, sorun değil," dedi Kiva, yanındaki yatakta oturup ellerini terli saçlarından geçirirken.

"Ö-ö-özür dilerim!" diye haykırdı çocuk. "D-denedim!" Hıçkırırken ona korkudan yaşlanmış gözleriyle baktı. "Ö-ö-ölmek istemiyorum!"

Kiva, kalbi ağrırken kendi hıçkırıklarını yuttu. Yüzünü, hissettiği hiçbir şeyi göstermeyecek şekilde ifadesiz tuttu. Dehşet ve paniğini saklıyor, yanına uzanıp onu kollarına alarak kendi kurallarının hepsini çiğniyordu. Tipp'in ateş içindeki küçük bedeni Kiva'ninkine gömülmüştü, sanki bu dünyada kalan tutunacak tek dalı oymuş gibi sıkıca tutunuyordu.

"Buradayım," diye fısıldadı Kiva, Tipp tekrar titrerken göz yaşları ve teri Kiva'nın tünüğünü ıslatıyordu. "Buradayım, Tipp."

Kiva tekrar etmeye devam etti, ona orada olduğunu ve onu terk etmeyeceğini hatırlatıyordu, ta ki Tipp ağlaya ağlaya yorgunluktan uyuyakalana dek. Kiva o zaman bile onu yalnız bırakmadı. Ona sarıldı, göğsünün iniş kalkışlarını, nefesinin devamlılığını ve onda kalan hayatı hissetti. Artık geriye ne kadar kaldıysa.

"Kiva?"

Kiva bakışlarını kollarındaki çocuktan uzaklaştırıp Jaren'a baktı, onun şefkatli endişesi gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep oldu. Kiva bakışlarını ondan ayırdı, kendini dikkatlice Tipp'in kavrayışından kurtardı ve çocuğun etrafına battaniyeler sardı; tıpkı on bir gün önce Jaren'ın ona yaptığı gibi.

“Ben sadece... Yapabilir misin... İhtiyacım...” Kiva cümlesini bitiremedi, gözyaşlarının baskınını durdurmaya çalışmaktan boğazı acı verici şekilde sıkışmıştı. Jaren’a ve yüzünde göreceğini bildiği şefkate tekrar bakmayı kaldıramayacağı için Naari’ye döndü. “Daha fazla zencefil otuna ihtiyacımız var.”

Gardiyan kapıya doğru hareket edince, Kiva elini salladı. “Hayır. Ben alırım. Ona... Ona bakar mısın bir dakikalığına? İkiniz de bakar mısınız? Ben... Ben hemen dönerim.”

Kiva, onların onaylamasını beklemeden revir boyu hızla yürüdü ve ilaç bahçesinin kapısından dışarı çıktı.

“Kiva!” Jaren ona seslendi. “Kiva, bekle!”

Kiva beklemedi, Jaren’ın onu takip ettiğini duyduğunda bile. Deve dikenine ulaşana dek yürümeye devam etti ve köşeyi döndü. Burası önceki gece Tipp’i buldukları yerdi, şimdiyse yumuşak gündüz ışığıyla aydınlanıyordu.

“Kiva, *dur.*”

Omuzuna değen bir el. Çökmesi için bu yeterliydi.

Jaren onu dizleri toprağa değmeden yakaladı, kollarında çevirdi ve Kiva’nın tutmak için o kadar uğraştığı yaşlar, yüzünden aşağı ırmaklar gibi akmaya başlarken, Jaren onu kendine doğru çekti.

“Onu kaybedemem!” diye ağladı Kiva, Jaren’ın göğsünde.

Jaren onu daha sıkı tutarken sırtını rahatlatacak şekilde sıvazladı. “Şişşşt. Yanındayım.”

Kiva’dan yaş üstüne yaş aktı, sonunda hıçkırıklar dinip, yerini yorgunluğa bırakana dek bütün korkusu ve kederi sel olmuşçasına aktı.

Kiva, hırıltılı bir fısıltıyla ızdırıp dolu sözlerini tekrarladı. “Onu kaybedemem, Jaren.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Jaren fısıldayarak, ona hâlâ sıkıca sarılıyordu.

Kiva ona bakacak kadar geri çekildi, endişeli mavi-altın renkli bakışlarla karşılaştı.

“Bilmiyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “*Onu kaybedemem.*”

Jaren, Kiva'nın gözyaşlarını nazikçe sildi. "Hayatım, *biliyorum*."

"O benim erkek kardeşim gibi," dedi Kiva, gerçeği, genç çocuğa verdiği değerin derinliğini kabullenmekten kendini alıkoymayarak. "Yapamam..." Bir kez daha hıçkırığa boğuldu ama sonra derin nefesler alarak kendini kontrol etti. "Bir kardeş daha kaybedemem. *Kaybedemem*."

Ve böylece, Kerrin'in nasıl babası tutuklanmasın diye çabalar-ken öldürüldüğünün, Kiva'nın Faran'la birlikte nasıl Zalindov'a sürüklendiğinin ve sonra bir seneden daha kısa sürede onu da kaybedişinin hikâyesi ağzından döküldü. Konuştuğu süre boyunca Jaren onu göğsüne dayadı, Kiva'yı sağlam ve rahatlatıcı sıcaklığıyla sardı.

Sonunda, gözyaşları dindiğinde ve vücudundaki gerginlik geçtiğinde, boğuştuğu o kadar duygunun arasında utanmış hisse-decek kadar hâli yoktu. Ama Jaren'ın kollarından geriye çekilip, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Jaren kafasını iki yana salladı. "Birini sevdiğin için asla özür dileme. Canını yaktığı zaman bile. *Özellikle canını yaktığı zaman*."

Kiva gözyaşlarının tekrar akmaya başlamaması için derin bir nefes aldı. Yeteri kadar ağlamıştı. Tipp'in bedeninde nefes olduğu sürece, Kiva ondan vazgeçmeyecekti. Tipp gençti, sağlıklıydı. Eğer bunu atlabilecek birisi varsa, o da Tipp'ti. Bunu *atlatmalıydı*.

"İçeri girsek iyi olur," dedi Kiva, reviri işaret ederek. "Benim... Benim biraz zamana ihtiyacım var." Gözleri Jaren'ın gözleriyle buluştu. "Teşekkür ederim. Burada olduğun için."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Kiva," dedi Jaren yavaşça. "Bu işte yalnız değilsin. Hiçbir noktasında."

Kiva yutkundu ve kafasını salladı, sözlü bir karşılık veremedi ama yine de o yanında olduğu için ne kadar minnettar olduğunu göstermeye çalıştı.

"Haydi, gidip Naari'nin yanlılıkla fareleri serbest bırakmadığından emin olalım," dedi Jaren, Kiva'nın elini tutup dönüş

yolunda onu yönlendirirken. “İhtiyacımız olan son şey, Tipp’in uyanıp onları revirde kovalamaya başlaması.”

Kiva’dan küçük bir kahkaha çıktı, içi boş da olsa samimiydi. Jaren’in şakalaşma önerisine uyarak korkusunu ve üzüntüsünü kenara itti. “İki yıl önce göğüs enfeksiyonu geçirdi ve yemin edirim ki gördüğüm en kötü hastaydı. Onu yatağında tutamıyordum. Her zaman yapması gereken bir şeyler, gitmesi gereken bir yerler vardı. Uyusun diye neredeyse onu yatağa bağlamak zorunda kalacaktım.” Bu anıyı hatırlayınca hafifçe gülümsedi. “Eğer o dönemde fareler olsaydı, tam bir kâbus hâline gelirdi, sürekli onlarla oynamak isterdi. Onu kontrol altında tutma ihtimalim hiç kalmazdı.”

Jaren kıkırdadı. “Bekle de gör o zaman. Eğer bu tarz mücadeleci bir ruha sahipse, eminim en kısa sürede ayağa kalkar.”

Bu boş bir vaat olsa da revirin kapısına vardıklarında ve kendini birkaç saat içinde olabileceklere hazırlarken tam olarak Kiva’nın duymaya ihtiyacı olan şeydi.

“Hazır mısınız?” diye sordu Jaren, onun parmaklarını sıkarak.

“Hayır,” dedi Kiva dürüst bir şekilde. “Ama onun yanında olmak istiyorum.”

Böylece revire beraber girdiler. Kiva, günün geri kalanını Tipp’e göz kulak olarak, savaşmasını ve yaşamasını isteyerek geçirdi.

Saatler geçerken gölgelerin odadaki yeri değişti, ta ki aniden tekrar gece olana dek. Tipp sabahtan beri uyanmadığı için Kiva rahatlasın mı endişelensin mi, bilemedi. Çocuğun yanında nöbet tutarcasına beklemiş, sadece Tilda ve diğer hastaları kontrol etmek için kısa sürelerle yanında ayrılmıştı. Yedi kişiyi daha bakım için kabul etmiş ve dokuz kişi daha vefat etmişti, sayılar her geçen gün artmaya devam ediyordu. Mot ölüleri toplamaya geldiğinde, Naari ve Jaren onu durumla ilgili daha önce bilgilendirdiği için Kiva’ya hiçbir soru sormadı. Bir süre Kiva’nın arkasında bekledi ve birlikte küçük oğlana bakıp aldığı nefesleri sayarken, Kiva’ya sessiz yoldaşlığını sundu.

“O güçlüdür, hayatım,” dedi Mot, eli omuzunda sakince dururken. “Bunu aşabilecek biri varsa, o da bizim Tipp’imizdir.”

Kiva sadece başını salladı, sonra Mot’un ayak seslerinin, cesetleri taşıması için getirdiği diğer morg işçileriyle birlikte yavaşça kaybolmasını dinledi. Tipp için ne kadar süre sonra geleceklerini düşünmemeye çalıştı. Ya da o an geldiğinde kendisinin bununla nasıl başa çıkacağını...

Tipp tekrar uyandığında gece yarısından biraz önceydi.

Kiva, enerjiye ihtiyaç duyduğu ve gözlerini zar zor açık tutabildiği için kendisine sarı yemiş çayı demliyordu. Naari ve Jaren taburelerine yığılmış, çalışma tezgâhına dayanıyor ve ikisi de Kiva’nın hissettiği kadar yorgun görünüyorlardı. Ama yine de Kiva’nın yanındaydılar, Jaren’in söz verdiği gibi, onu yalnız bırakmıyorlardı.

“S-sabah mı oldu?”

Kiva oraya doğru baktığında, Tipp’in yatakta doğrulmaya çalıştığını gördü. Demliği indirdi ve yatak tarafına koşturdu, Naari ve Jaren da hemen onun ardındaydı.

“Henüz değil,” diye cevap verdi Kiva, elini çocuğun alınına bastırarak. Öncekinden biraz daha soğuk gibi geldi ama bu, onun açısından büyük ihtimalle hüsnükuruntuydu. “Nasıl hissediyorsun?”

Tipp’in yüzü düştü, sanki aniden nerede olduğunu ve neden burada olduğunu hatırlamış gibiydi ve biraz daha kendine doğru kıvrıldı. “K-karnım ağrıyor.”

“Ya başın?” diye sordu Kiva. Parmakları, Tipp’in ateşi yüksek cildine temas etmekten ısınmıştı.

“Hayır, sadece k-karnım.”

Kiva’nın kaşları çatıldı. “Emin misin? Burası acımıyor mu?” Kiva yüzünün yan tarafına, şakağına yakın bir yere dokundu.

Tipp başını iki yana salladı ve tekrarladı. “Sadece k-karnım.”

Kiva elini kaldırıp ona yakından baktı. Diğer bütün hasta mahkûmların karın ağrısına eşlik eden korkunç baş ağrıları vardı, buna bugün gelen yeni hastalar da dâhildi. Yükselen ateşle birlikte, gösterdikleri en erken belirtilerden biriydi bu.

Kiva, Tipp'in battaniyesini kenara itti ve Tipp'in tuniğinin kenarını kaldırdı. Tipp'in zayıf itirazını göz ardı edip karnının derisini açığa vuracak kadar açtı.

Döküntü yoktu.

Cildi pürüzsüzdü.

Kiva tekrar battaniyesini kenarlardan sıkıştırdı ve Tipp'in kolunu hızlı, rahatlatıcı bir şekilde işinin bittiğini gösterircesine sıktı. Zihni hastalık hakkında bildiklerini bir zaman çizelgesine oturtmaya çalışırken dönüp duruyordu. Ateş, baş ağrıları ve kusma ilk başta olurdu, döküntü genelde sonraki yirmi dört saat içinde belirirdi. Kiva, Tipp'in dün hangi sırada hastalığa yakalandığını bilmiyordu ama Naari'yle sabahın erken saatlerinde çıkmıştı. Eğer Tipp, Olisha'nın söylediği gibi bahçeye bundan hemen sonra çıktıysa, o hâlde çoktan yirmi dört saat sınırını geçmişti. Hatta otuz altı saat sınırını ve ötesini de geçmişti. Şimdiye döküntüsü olması gerekirdi. Ve başından beri aşırı bir baş ağrısı olması gerekirdi.

Belki de genç olduğu için hastalığın etkisini göstermesi daha uzun sürüyordu, ortada görülmeyen belirtiler hâlâ kendini gösterebilirdi.

Ama yine de Kiva, babasının hastalıklar söz konusu olduğunda yaş farkının nasıl bir rolü olabileceğini anlatmaya çalıştığını hatırlıyordu.

Çocuklar genelde daha kötü atlatır, demişti, Kiva'nın pembe yanağını eliyle okşayarak. Size hızlı ve sert vurur ama aynı şekilde de gider. Sonra siz, biz yaşlılardan çok daha hızla ayağa kalkıp oraya buraya hareket edersiniz. Bir göz kırpmış kadar gelen bir sürede toparlanırsınız, o sırada biz hâlâ geçmek bilmeyen hastalığım sistemimizden atılmasını beklerken perişan oluruz. Ona göz kırparak,

lafını şöyle bitirmişti: *Gençlik armağanı hâlâ elindeyken kıymetini bil, küçük fare.*

Eğer babası haklıysa -ki konu iyileştirme olunca hep haklıydı- o zaman Tipp'in şu anda olduğundan çok daha kötü olması gerekirdi.

Kiva kendine yalandan umut vermek istemiyordu ama... Ya Tipp hasta *değilse*? Ya da en azından, hapishanede etrafa yayılan hastalıktan muzdarip değilse? Belirtileri benzerdi ama Kiva'nın başından beri yüzleştiği sorun da buydu... Belirtiler o kadar geneldi ki başka bir sürü hastalıktan kaynaklanıyor olabilirlerdi; virüslerden alerjilere, bozulmuş yiyecek tüketmiş olmak gibi basit bir şeye kadar.

Tamamen bilmenin bir yolu yoktu, dişlerini sıkıp önlerindeki birkaç saat boyunca ne olacağını görmek dışında yapılacak bir şey yoktu.

Bu yüzden Kiva onun yanına tekrar oturdu, ellerini tuttu ve bekledi.

Dört saat sonra, Tipp'in ateşi düştü.

Karnının ağrısı geçti.

Canı ekmek çekti.

Farelerle oynamak istedi.

Kiva ağladı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

“Eğer g-gitmezsen, seni k-k-kapıdan dışarı ben iterim.”
Kiva, Tipp'e suratını astı. Çocuk elleri kalçasında, fare ağılıının yanında durmuş, ona huysuz bir köpek yavrusu gibi bakıyordu.

Kiva onu bahçede kendinden geçmiş hâlde bulduğundan bu yana üç gün geçmişti. İlk gün cehennem gibiydi; Kiva, Tipp'in yakın zamanda morga gideceğinden emindi. Ama o gecenin geç saatlerinde ateşi düştükten sonra durumu epey hızlı iyileşmiş ve vücudunda kısa süreli hastalık namına ne kaldıysa bu süre zarfında onun dinlenmesini sağlamak ciddi bir uğraşı gerektirmişti. Onu yatakta tutmayı başarmanın tek yolu, Kiva'nın o hastalandığı gün ona bakmak için kenara koyduğu örneklerin testini yapma sözü vermiş olmasıydı.

Kiva testleri dün Tipp'in gözetimi altında ikisi revirde yalnızken tamamlamıştı, Jaren tünellere geri dönmüş ve Naari de onun yokluğu yüzünden çıkabilecek pürüzleri gidermek için ona eşlik etmişti. Kiva gardiyanın gerekçelerini sorgulamayı bırakmıştı, şu an sadece hepsi için beklenmedik bir müttefik hâline geldiği için minnettardı.

Ama bugün... En son yaptığı testler yeniden başarısız olduğundan, Naari o sabah revire erkenden gelmiş ve Kiva'ya toplamaları gereken başka örnekler olduğunu hatırlatmıştı. Ve Kiva'nın olur da Tipp'in durumu kötüye giderse diye onunla kalmak istediğine dair itirazlarına Tipp, bir gün daha üstüne düşülmesini istememişti.

“Bir s-sonraki imtihanın *yarın*, Kiva,” dedi Tipp. “İşini bitirmek için akiferi ve t-tünelleri t-test etmen gerekiyor. Ben *iyiyim*, o yüzden endişelenmeyi b-bırak ve *git işte*.” Sanki bunu yapması onu ikna etmeye yardımcı olacakmış gibi kapıyı işaret etti.

“Merak etme, tatlım, ben ona göz kulak olurum,” dedi Olisha, Nergal’la birlikte Kiva’nın yerine gündüz vardiyasını doldurmaya gelmişlerdi.

Bu teklifin Kiva’yı rahatlatması gerekirdi ama Olisha, Tipp’e en son göz kulak olduğunda, çocuk dışarıda dondurucu soğukta, tamamen unutulmuş şekilde yığılıp kalmıştı. Hâliyle Kiva, kadının Tipp’i izleme konusundaki becerisine pek güvenmiyordu.

Tipp iç çekti: “Reviri t-terk etmeyeceğim, söz veriyorum. Y-yanğın çıksa bile.”

Kiva yüzünü astı. “Lütfen yangın çıkarsa terk et.”

“Tamam ama b-bunun dışında hareket etmeyeceğim. Sadece Ç-Çizmeli’yi farelerden uzak tutacağım ve Tilda’nın b-bir şeyler yediğinden emin olacağım. Hatta Nergal’a biraz iş y-yaptırmaya çalışacağım.”

Söz konusu olan adam yüksek sesle boğazını temizledi ve tırnaklarını temizlemeye devam etti, bu sırada Olisha kenarda kıs kıs gülüyordu.

“Peki biraz uyusan,” diye öneride bulundu Kiva bunların yerine. “Uyku sana iyi gelir.”

“Ben z-zaten *günlerdir* uyuyorum,” diye yakındı Tipp. “Çok d-daha iyiyim, Kiva.” Ellerini iki yanında tuttu. “Çakı g-g-gibiyim.”

Tipp’in muhteşem bir şekilde toparlandığı doğrudu, öyle ki sadece birkaç gün önce ölüm döşeginde olacağından korkulduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Ama bu, Kiva’nın yaşadığı her şeyi unutturan, onu kaybetme korkusuyla boğuşmadığı anlamına gelmiyordu.

“Eğer en *ufak* bir rahatsızlık bile hissedersen...”

“Seni alıp g-gelsin diye birini göndereceğim,” dedi Tipp, gözlerini devirerek. “Biliyorum, biliyorum.”

Kiva, onun gözünü devirmesine aldırmadı ve yakınına gelip sıkıca sarılmak için onu kendine çekti. Tipp kollarında donakaldı, ardından elleri devreye girdi ve sarılmasına karşılık verdi.

“Bu g-güzelmiş,” dedi Tipp, sözleri Kiva’nın tüneli yüzünden boğuk çıkmıştı. “Bunu daha sık y-yapmalıyız.”

Kiva güldü ve onu geriye doğru itip hastalandığından beri kullandığı yatağı işaret etti. “Dinlen. Ciddiyim.”

Tipp gözlerini ikinci kez devirdi ama itaatkâr bir şekilde yatağın üstüne çıktı ve oturdu. Kiva, Tipp’in orada ne kadar süre kalacağını bilmiyordu ama sözünden dönmeyeceğine ve reviri o yokken terk etmeyeceğine güveniyordu.

“Elimden geldiğince çabuk döneceğim,” dedi Kiva, Olisha ve Nergal’a. Olisha cevap olarak başını salladı, Nergal ise omuzlarını umursamaz bir şekilde kaldırdı.

Kiva hızla Naari’nin kapıda beklediği yere geldi, gardiyanı dışarıdaki temiz sabaha ve hapisane alanının merkezine doğru takip etti.

“Bugün suyu mu test ediyorsun?” diye sordu Naari.

“Kalan tek şey bu,” dedi Kiva. “Bu ve tüneller.”

“Oraya da mı gidiyoruz?”

Kiva başını salladı. “Kalan her şey yer altında, bu yüzden akifer ve pompalama istasyonundan sonra direkt olarak birkaç geçit yolunu da kontrol edebiliriz. Sonra işimiz bitmiş olacak.”

“Bitmiş?” Naari tekrar etti. “Yani cidden mi bitiyor?”

“Test yapılması gereken başka bir yer aklına gelmiyorsa eğer,” dedi Kiva, “o zaman evet, cidden bitiyor.”

İkisi de düşündüklerini -her şeyin bugünkü örneklerle bağlı olduğunu- söylemedi. Eğer fareler yarın herhangi bir belirti göstermezlerse, o hâlde hastalığın çıkış noktasını bulma çabası başarısız olmuş olacaktı.

“Öyle düşünme,” dedi Naari, Kiva’nın aklını okuyarak. “Su her çeşit bakteriyi barındırır. Bugün bir şeyler bulacağına eminim.”

Kiva onun güveninden dolayı minnettardı ve bunu dile getireceği sırada, öfkeli bir ses bağırarak ismini söyledi. Revir ile hapishanenin ortasındaki kubbeli binanın arasındaki açık alanın ortasındaydılar. Burada zemin çamurlu, otlar düzensiz ve çoğunlukla ölüydü. Yakında çok az şey vardı ve en yakın bina nöbetçi kulesiydi. Bu yüzden dönüp Cresta'yı yumrukları sıkılmış şekilde onlara doğru gelirken görünce şaşırıldı.

“Lanet olası nereye gittiğini sanıyorsun?”

Kiva'nın kaşları kalktı. “Anlayamadım?”

Cresta, parmağını direkt olarak onun yüzüne işaret ederek Kiva'nın önünde durdu. Naarı onlara yaklaştı ama ikisine de müdahale etmedi.

“Arkadaşlarım hasta ve ölüyorlar,” dedi Cresta, parmağını revire doğru hareket ettirerek. “Ve sen burada ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun, şifacı? Çünkü onları iyileştirmedeğin gayet belli.”

Kiva rahatlamıştı, ilk başta Cresta'nın Tilda'nın hayatta kalması gerekliliğini ve eğer Kiva yarınki görevi başaramazsa Tipp'in hayatını kaybedeceğini hatırlatmak için yaklaştığından korkmuştu. *Kiva*'nın da hayatını kaybedebileceği bir yana. Artık hepsi birbirine bağlıydı; Cresta'nın onu tehdit etmeye devam etmesine gerek yoktu. Ama sonra Kiva hiddetli kadının ne söylediğini anladı ve karnına ağır bir his oturdu. Bu konuşmanın amacı hiç de asi kraliçeyi korumakla alakalı değildi. Bu, bir kişinin ötesinde, hepsinin ötesinde bir şeydi; buna asiler de dâhildi.

“Cresta...”

“Bana ‘Cresta’ deme,” diye tısladı genç kadın, yüz ifadesi o kadar öfkeliydi ki yılan dövmesi yüzünden yükselip Kiva'ya saldıracakmış gibi görünüyordu. “Ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Tykon madene giderken yarı yolda bir luminium külçesi gibi yığıldı kaldı, bir daha kalkamadı. Titreyerek her yere kustu. Harlow onu sürükleyerek geri götürmeme izin verdi ama sadece takip etmek ve bütün yol boyunca kıcımlı seyretmek için. Sapık pis-”

"Tykon şu anda nerede?" diye lafını kesti Kiva, tiksindirici maden ustasının düşüncesinden rahatsız olarak.

Cresta tekrar reviri işaret etti. "O *senin* olman gereken yerde. Ama sen *değilsin*. Çünkü sen *buradasın*." Parmağıyla buldukları yeri sertçe göstererek işaret etti, sessizce bir cevap bekledi.

"Çözmeye... çalışıyorum," dedi Kiva temkinli bir şekilde.

"*Neyi* çözmeye çalışıyorsun?" Cresta sertleşmiş kırmızı saçını omuzundan arkaya attı. "Bu mide virüsünü mü?"

"Evet," dedi Kiva, daha fazla bir şey paylaşmadı. Naari'nin nerede dâhil olup bunu durduracağını merak ediyordu.

Cresta'nın gözleri kısıldı. "Yalan söylüyorsun."

Kiva ellerini kaldırdı. "Söylemiyorum. Neden madendeydim sanıyorsun? Test yapmak için örnekler topluyordum, tıpkı bugün de olduğu gibi." Omuzundaki çantaya hafifçe vurdu.

"Bu *iki hafta* önceydi," diye bağırdı Cresta. "Her gün giderek daha fazla insan ölüyor. Lanet olsun, seni en küçük şeyler için görmeye gelen herkes hastalanıyor... Hadi *bunu* açıkla, şifacı! Bana hâlâ nedenini çözemediğini mi söylüyorsun?"

Kiva'nın bir cevabı yoktu, özellikle de Cresta gibi sağı solu belli olmayan birine ne söyleyebileceğinden emin değildi. Eğer asi lider bunu mahkûmlar arasında daha fazla çekişme yaratmak için kullanırsa, eğer bununla panik yaratmaya çalışırsa... Durum uzun süredir patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Dokuz sene önce olan olaylara, yayılanın aynı hastalık ve aynı toplu ölümler olduğuna dair fısıltılar dönüyordu. Mırıldanmalar devam ediyordu, korkular derinleşiyordu. Eğer yakın zamanda bir şeyler mahkûmları sakinleştirmezse...

"Bence artık madene geri dönmelisin," dedi Naari, açıkça aynı şekilde düşündüğü belliydi. "Harlow nerede?"

"Sence nerede olabilir?" diye sordu Cresta, tek eli kalçasında. "Murfak bölümünde, yemek paylarımızı alıyor. Sanki siz halihazırda yeteri kadar yemek almıyormuşsunuz gibi." Yüzü karardı. "Büyük ihtimalle aynı zamanda oradaki işçilere de bulaşıyordur. O yüzden inan bana, oradan gitmek için acele etmez."

Naari'nin ifadesi sertleşti, yüzü Kiva'ya dönerken gözleri yanmıyordu. "Seninle tünel girişinde buluşuruz. BENSİZ AŞAĞI İNME." Ardından Cresta'ya döndü. "Benimle gel."

Tek kelime daha etmeden ve Cresta'nın ona itaat edip etmemesini beklemeden mutfak tarafına doğru ilerlemeye başladı.

"Bir gardiyan olmasaydı, sanırım ondan hoşlanırdım," dedi kızgın kadın. Ama sonra yanında kimin durduğunu hatırladı ve Kiva'ya dudak büktü. "Çöz şu işi, şifacı kaltak. Hepimiz ölmekten. Kanımız senin ellerinde."

Bu kapanış cümlesiyle arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Bekle!" diye seslendi Kiva.

Cresta duraksadı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Ne?"

Naari'nin gecikme yüzünden şüphelenmeden önce saniyeleri olduğunun farkında olan Kiva, aralarındaki mesafeyi kapadı ve fısıldadı: "Herhangi bir şey duydun mu? Tilda hakkında? Başka bir kurtarma denemesi hakkında?"

Cresta'nın yüz hatları, ağzından tek bir kelime çıkarken kaya gibiydi. "Hayır."

Kiva'nın omuzları çöktü, o bile bu kadarını tahmin etmişti. "Bu da ne demek?"

"Bekliyoruz demek," dedi Cresta. "Ve sen de yapman gerekeni yapacaksın... zamanı gelene dek onu hayatta tutacaksın."

Cresta keskin, ikaz eden bir bakışla tekrar harekete geçti ve Kiva'yı yalnız bıraktı.

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," dedi Kiva kendi kendine. Yarınki imtihandan sağ çıkması yetmiyor, hem kendisinin hem de Tilda'nın mide hastalığı kapmamasını sağlaması gerekiyordu. Hem de daha başından nasıl yayıldığını bilmeden ve bir şekilde bunları yapmayı başarırca, iki hafta içinde *başka* bir imtihanla da yüzleşmesi gerekecekti.

Kiva iç çekip şakaklarını ovdu. Cresta'yla olan karşılaşmalarını düşününce, bu defaki çok da kötü değildi. Midesinde onu sürekli huzursuz edecek bir endişe hissetti, asi liderin hastalıkla

İlgili öğrendiği kısıtlı bilgiyle ne yapabileceğini merak ediyordu. Başkası olsa Kiva bu kadar endişeleniyor olmazdı. Ama Cresta... O kontrol edilemeyen biriydi. Hiçbir şey yapmadan, dikkatleri üzerine çekmeyip enerjisini hem duvarların içinde hem de dışında asilere yaşatılanlara harcaması mümkündü. *Ya da* duyduğu şeyi mahkûmların arasında yayılan korkuya kat çıkmak için kullanabilir, gardiyanlar da dâhil herkesin daha da diken üstünde olduğu tehlikeli bir ortam yaratabilirdi.

Yeniden iç çeken Kiva, durumun kontrolünde olmadığını biliyordu. O yüzden çantayı omuzunda daha da yukarıya çekti ve görevine tekrar odaklanarak, tünel girişine olan yolculuğuna başladı. Akifere ve pompalama istasyonuna da tünellere giden aynı maden kuyusundan ulaşıyordu, o yüzden kubbeli taş binaya vardığında, Naari'yi beklemek için içeri adım attı. Burada bakılacak hiçbir şey yoktu, sadece topraktaki geniş dikdörtgen bir çukurdan dışarı çıkan bir dizi merdiven vardı.

Gardiyan dakikalar sonra geldiğinde yüz ifadesi şiddetliydi. "Lütfen bana Harlow'un döküntüsünün, kaşındırdığı kadar acı verici olduğunu da söyle."

Kiva kahkahasını bastırdı. "Yürürken ne kadar irkildiğini göz önünde bulundurursak, sanırım öyle."

"İyi," dedi Naari, sesi tatmin olmuş gibiydi. Kafasını maden kuyusuna inen merdivenlere doğru salladı. "Hadi şu işi halledelim."

İlk olarak kolaylık olması için pompalama istasyonuna gittiler çünkü merdivenin dibine en yakın yer orasıydı. Daha doğrusu *merdivenlere*, ne de olsa tünel zeminine ulaşmadan önce o merdivenlerden kullanılması gereken birkaç tane vardı ve hepsi, Kiva'nın birinden ötekine geçtiğinde midesinin bulanmasına sebep olacak derece dar platformlarla birbirine bağlanıyordu.

Daha önce Zalindov'un altına sadece iki kez seyahat etmişti, ikisinde de akiferdeki suyu deniz yosunları ve diğer doğal kirletici unsurlar açısından test etmek içindi ve ikisi de en az bugünkü kadar korkutucuydu. Sonunda maden kuyusunun dibindeki

toprağa dokunduğunda bacakları muhallebi kıvamına gelmişti, hem sarf ettiği efordan hem de cildine tutunan nemden dolayı alnında ter damlaları oluşmuştu. Öncesinde tünellerde içerisinin dışardaki sıcaklıktan çok daha soğuk olacağına inanmıştı ama yer altına yaptığı ilk gezisinde sıcak havanın daha kolayca kapana kısıldığını öğrenmişti. Kışın, ortamı neredeyse ılık ve yazın ise düpedüz katlanılmaz hâle getiriyordu. Yerin altında çalışan mahkûmların çoğu sıvı kaybı ve sıcaklıkta alakalı sıkıntılar çekiyordu, özellikle de daha sıcak olan aylarda. Bunun yanında, bütün o birbirine dayanmış bedenlerin çok az havalandırmayla yan yana çalışmaları yüzünden burası leş gibi kokardı.

“Buradan nefret ediyorum,” diye belirtti Naari, Kiva’nın yanına hafifçe inerken. “Buna nasıl katlanabiliyorlar bilmiyorum.”

Katlanamıyorlar, demek istedi Kiva. Bu yüzden birçoğu ölüyor. En azından mahkûmlar... Gardiyanlar birkaç vardiyada bir nöbet değiştiriyorlardı. Naari bile tünellere gelişigüzel şekilde gelip gitmiş, yukarıda yerin altında olduğundan daha fazla zaman geçirmişti. Kiva onu bu yüzden yargılamamaya çalıştı, özellikle de kendi iş yerleştirmesi konusunda bu kadar şanslıyken. Ama Jaren gibi insanların seçim şansı yokken, gardiyanın bütün gün boyunca aşağıda olmaya zorlanmadığını kabul etmek zordu.

“İlerlemeye devam edelim,” dedi Kiva, adım atarak.

Sağ tarafa doğru bir bakış attı; uzun bir geçiş yolu kazılmıştı, luminiyum fenerler kireç taşı duvarlara tutturulmuş ve görüş dışına çıkan yerleri de aydınlatıyordu. Bundan sonra Kiva ve Naari yoldan aşağı inecek, sonunda labirenti genişletmek için dinlenmeden çalışan tünelcilerin yankılarını duyacaklardı. Bazı geçişler kuruydu ve yürümeye uygundu ama mahkûmların açmak için uğraştıkları diğer geçişler kısmi olarak suyla kaplıydı ve yüzen tahtalar üzerinde kürekle hareket edilmesi gerekiyordu. İşte akifere giden ve nihayetinde Zalindov’daki herkesi hayatta tutan su buydu.

Kimse bunu kabullenmezdi ama tünelciler ve bulup akifere yönlendirdikleri su olmadan, gardiyanlar da dâhil hapishanedeki

herkes birkaç gün içinde ölürdü. Bu yüzden, kötü şartlar ve yüksek ölüm oranlarına rağmen yer altında devamlı bir işçi akışı olması çok önemliydi. Bu durum Kiva'nın midasını bulandırıyor. Yine de daha fazla su aramayı bırakırlarsa ne olacağını anlıyordu. Burada kazanan yoktu, ya birkaç kişi ölürdü ya da hepsi.

Kiva, Naari'yi merdiven boşluğunun solundaki dar geçiştan ilerletirken, varış noktalarına daha gelmeden pompalama istasyonlarının sesini duydu. Bir pompayı iki mahkûm elleriyle kullanılıyor ve devamlı yukarı-aşağı-yukarı-aşağı hareketleriyle suyu gitmesi gereken yere götürüyorlardı. Bazı pompalar tünellerden akifere su çekiyordu ama çekilmiş suyun çoğu, yer üstünden erişilmesi mümkün olan daha küçük kuyulara gidiyordu, tıpkı mahkûmların temiz içme suyu edinmek için kullandıkları gibi. Diğerleri direkt olarak duş bloklarına ve duş kabinlerine gönderiliyor, buralarda da işin gerisini yerçekimi ile besleme yapılan borular hallediyordu. Su herhangi bir yerde kullanılabilirse, bunu mümkün kılan yukarı tarafta devamlı bir kaynak olabilmesi için gece gündüz pompalama yapan mahkûmlardı.

Pompacılar revire geldiğinde, ellerindeki sinirler o kadar zedelenmiş olurdu ki, sırtları, boyunları ve omuzları o kadar kasılırdı ki Kiva her zaman zorlanırdı. Onlara ağrı kesici vermek dışında yapabileceği çok az şey vardı ve bir süre sonra, ağrı kesicilerin etkisi de azalmaya başlardı. Bu yüzden de birçok pompacı melek tozu gibi daha ağır uyuşturuculara bağımlıydı. Kiva'dan önceki şifacının aksine, Kiva onlara bunu asla tedarik etmek istemezdi. Ellerine nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama ekipmanlarından örnek toplarken gözlerindeki donuk ifadeyi gördüğü için hâlâ bir yerlerden bir şekilde edindiklerini biliyordu.

Havadaki kasveti hissederek Kiva, pompalama istasyonunda çok uzun süre kalmadı. Naari görev başındaki diğer gardiyanlarla konuşurken, Kiva da gerekeni hızla aldı. Gardiyanlar kamçılarını kullanmıyorlardı ama buna gerek de yoktu. Bu mahkûmlar çoktan kendini bırakmıştı.

“Pompacılara fazladan yemek payı verilip verilmediğini sordum,” dedi Naari, diğer geçişe doğru yol alırlarken. Hareket eden kaldıraçların ve zorlanan inlemelerin sesi onlar ilerledikçe kayboluyordu.

Kiva, Naari'nin az önce söylediği şeye duyduğu şaşkınlığı açığa vurmamaya çalıştı. “Ve?”

Gardiyan başını iki yana salladı ve tekrar etti: “Buradan nefret ediyorum.”

Pompalama istasyonu ile akifer arasında kısa bir yürüyüş mesafesi vardı. Dar geçiş alanları genişleyip rezervuar alanı görüş açlarına girince, Kiva'nın kalbi göğsünde daha hızla atmaya başladı. Luminium fenerleri sadece kısıtlı ışık sunacak kadar aralıklı olarak yerleştirilmişti ancak fenerler Kiva'nın su kütlesinin ne kadar uzağa *-görebileceğinden* çok daha öteye- uzandığını ve karanlıkla birlikte en az bir o kadar da kâbus gibi bir derinliği olduğunu fark edebilmesi için yeraltı kanyonu boyunca yeterli derecede yayılmıştı.

“Bir sorun mu var?”

Kiva, Naari'ye döndüğünde onu yakından incelerken buldu, o yüzden biraz saçma bir şekilde sordu: “Burası, değil mi?”

Luminium fenerleri Naari'nin yüzüne gölgeler düşürüyordu ama kafası karışmış bakışını saklayabilecek kadar değildi. “Burası ne? Hastalığın kaynağı? Bulmaya çalıştığımız şey bu değil mi?”

Kiva kafasını iki yana salladı. “Hayır... Yarınki imtihan. Burada olacak, değil mi?”

Bu onun en iyi tahminiydi, sonsuz gibi görünen yer altı gölüne bakarken midesinin bulandığını hissetti.

Naari'nin anlamasıyla yüz hatları değişti ve akifere doğru, sanki yeni bir bakış açısından izliyor gibi baktı. “Bilmiyorum.”

Kiva kendi yüzünün ne gösterdiğinden emin değildi ama Naari geri dönüp ona bakınca tekrar konuştu. “Yemin ederim, Kiva. Son iki imtihanın da ne olduğunu önceden bilmiyordum. Yarınki görevin ne olduğunu bilseydim, sana söylerdim.”

Ses tonu o kadar içtendi ki Kiva ona inandı. Birkaç hafta önce soracak cesareti bile asla bulamazdı ama nasılsa Naari, Kiva'nın

dünyada en çok güvendiği insanlardan biri hâline gelmişti. Eğer gardiyan bilmediğini söylüyorsa, bilmiyordu.

Ama bunun hâlâ Kiva'ya yardımını olmamıştı, *hem de hiç*.

“Karşı tarafa yüzmek ne kadar sürer sence?” diye sordu Kiva, suyun en yakın köşesinin yanına çömeldi ve dengesini kaybetmeye dikkat ederek bir şişeye biraz su doldurdu.

“Açıkçası, düşünmek istemiyorum,” dedi Naari, normalde sarsılmayan sesinde bir ürperti vardı. Kiva'nın yüz ifadesini görünce aceleyle ekledi: “Ama yapman gereken buysa, çok uzun sürmeyeceğinden eminim. Ve bu tatlı su, o yüzden aşağıda yaşayan acayip bir şeyler, deniz canavarları, timsahlar ya da tuzlu suda bulunan herhangi başka yaratık bulunmaz.”

Bu fikir Kiva'nın aklından bile geçmemişti. Elini aniden sudan çekti, dişlerle dolu bir çenenin yüzeye fırlamasını az da olsa bekleyerek hızla geriye çekildi.

“En azından su içilebilir,” diye denedi Naari, Kiva'nın endişesine endişe kattığını fark edince. “Eğer yüzmen gerekirse saatlerce susamazsın.”

“Yardımcı olduğunu sanıyorsun ama aslında olmuyorsun,” dedi Kiva dümdüz bir sesle.

Kiva örneklerin geri kalanını toplarken Naari şükürler olsun ki sessiz kalmıştı, sonrasında dar geçiş yolunun üstünden geldikleri yoldan geri gittiler. İkisi de kendi düşüncelerine dalıp gitmişlerdi, Kiva'nın düşünceleri akifer ve sonraki gün ne yapması gerektiği hakkında endişelenmek üzerineydi. Pompalama istasyonunu geçip, giriş görevi gören maden kuyusuna ilerlerken, kafasına takmış olmak ona herhangi bir cevap sunamamıştı.

Amaçları, Kiva'nın son örnekleri toplayabilmesi için sonraki daha geniş olan geçitten geçip, tünel labirentine doğru gitmekti. Fakat bu plan, Olisha'yı merdivenlerin dibinde beklerken bulunca değişti.

“Ne tarafa gittiğinizi bilemedim, o yüzden siz dönene kadar burada beklersem en iyisi olur diye düşündüm,” diye açıkladı kadın, ellerini ovuşturarak.

Kiva içinde can bulan panikten ötesini düşünemiyordu, ertesi gün olacak imtihana dair bütün düşünceler aklından uçup gitti. “Tipp’e bir şey mi oldu? Yine mi hastalandı?”

“Oh! Hayır, canım, Tipp iyi.”

“Midesinde mi sorun var?” diye sordu Kiva, dinlemeyerek. En alttaki merdiven basamaklarına uzandı ve revire geri dönmek için acele ederek onları dik pozisyona getirdi. “Ateşi tekrar mı çıktı?”

“Kiva, tatlım,” dedi Olisha, kolundan tutup onu durdururken. “Tipp değil. Mevzu Tilda.”

Kiva’yı bir rahatlama dalgası sardı fakat tekrar bir dehşet dalgası gelip bu rahatlamayı süpürüp götürdü. “Başka bir nöbet daha mı geçirdi? Şu anda nasıl?”

“O iyi, Tilda iyi,” diye lafını kesti Olisha, sakinleştirici bir ses tonuyla.

Kiva, kafası karışmış bir şekilde merdiveni bıraktı ve Naari’ye baktı, o da eşit derecede şaşırılmış görünüyordu. Kiva tekrar Olisha’ya dönerek sordu: “O hâlde niye buradasın?”

“Çünkü uyandı. Tilda uyandı.”

Kiva’nın kafası daha da karışmıştı. “Her gün birkaç kere uyanıyor o.” Duraksadı, sonra ekledi: “Tekrar uykuya dalmadan önce ona et suyu içirebilir misin bir bak. Ona sıvı vermeye devam etmeliyiz.”

“Hayır, canım, yanlış anladın,” dedi Olisha sabırsız bir şekilde. Açıklarken Kiva’nın gözlerine bakıyordu. “Tilda uyandı... Ve bilinci yerinde.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kiva, kalan tünel örnekleri için daha sonra geri dönmeye karar vererek, Naari ve Olisha ile birlikte merdiven boşluğundan tırmanırken nefesini kontrol etmekte güçlük çekti.

Sonunda üçü de yüzeye vardıklarında kasları yanar biçimde terliyor ve kesik kesik nefesler alıyorlardı. Daha doğrusu, Kiva ve Olisha öyleydi. Naari'nin neredeyse nefesi bile kesilmemişti, fiziksel formda oluşun mükemmel bir örneği idi. Eğer Kiva'nın revire dönmek için bu kadar acelesi olmasaydı, takma eli hakkında daha detaylı sorular sorar ve nasıl bu kadar rahatlıkla çalıştığını öğrenmeye çalışırdı. Gardiyanın ne merdiveni kavramak konusunda ne de elini attığı herhangi bir şeyi yapma konusunda hiçbir sorunu yoktu.

Kendi bedeninin mola verme ihtiyacını göz ardı eden Kiva, Naari'yle birlikte kubbeli binanın yanından uzun adımlarla ilerledi. Olisha nefessiz kalmış bir şekilde onlara yetişeceğini söyledi.

Ne bulacağından veya ne bulmak *istediğinden* emin olamayan Kiva'nın zihninde, revire varıp içeri adım attıkları sırada düşünceler, endişeler ve sorular fırl fırl dönüyordu.

“Kiva! D-döndün!” diye çığırdı Tipp, Tilda'nın yatağının yanında oturmuş, ellerinden birini tutuyordu.

Kadın, körlüğü sebebiyle yüzünü doğru yöne çevirmemiş olsa da Kiva'nın yakınına çevirince, Kiva'nın kalbine bir sancı girdi.

Kiva yutkunarak, önce pompalama istasyonundan ve akiferden aldığı örnekleri çalışma tezgâhına yerleştirdi. Nergal'ı ise tam bıraktığı yerde, bir taburenin üzerinde otururken buldu.

“Gidebilirsin,” dedi Kiva ona. “Olisha'ya da söyle. Tünellerden bu tarafa doğru geliyor.”

Adam ayağa kalktı ve sanki Kiva'nın fikrini değiştireceğinden korkar gibi revirden hızla çıktı. Ama Kiva zaten onun o sırada burada olmasını istemezdi. Ya da Olisha'nın. İdeal bir dünyada, Tipp ve Naari bile odada olmazdı, Kiva'nın hastasıyla özel olarak görüşmesi mümkün olurdu. Ama Tipp çoktan sessizce Tilda ile konuşuyordu ve Naari de onun yatağına doğru yürüyordu. Gardiyanın yüz ifadesi yeteri kadar tetikleydi o yüzden Kiva, asi kraliçenin gelişinden sonra nedensiz saldırısını hatırladığını düşündü. Tilda o zamandan beri bağlı duruyordu ama Naari kuşkusuz ki hâlâ fazlasıyla tetikleydi.

Kiva, Tilda'nın yatağının yanına titrek bacaklarla gelirken, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Neden bu kadar gergin olduğundan emin değildi. Hayır, bu doğru değildi... Çok fazla sebebi vardı, bunlardan en önemlisi de Tilda'nın Zalindov'a gelmeden öncesine ait herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığıydı. Kiva'nın kız kardeşinden gelen notla ilgili bilgisi var mıydı? O notu Zuleeka'nın gönderdiğini, Kiva'nın onu hayatta tutmak için her şeyi riske attığını ve hâlâ da her şeyi riske atmaya devam ettiğini biliyor muydu? Peki ya duvarların dışındaki destekçileri... Tilda, onu kurtarmaya çalıştıklarını biliyor muydu? Ya başarısız olduklarını? Bir yedek planları olup olmadığını biliyor muydu? Yoksa bu sadece Kiva'nın aptalca umudu muydu?

Çok fazla soru vardı, hiç birini Tipp ve Naari oradayken soramazdı.

Kiva, cesaretini toplayamasa da oraya doğru yaklaşarak, kadına önyargılı ve güvenmeyen bir ifadeyle bakan gardiyanın yanından geçti ve Tipp'in arkasında durdu.

“Duyduğum kadarıyla birileri kendini daha iyi hissediyor-
muş,” dedi Kiva, kendi sesini garipsemişti.

“Aslında hiçbir şey s-s-söylemedi,” dedi Tipp. “Sadece n-nere-
de olduğunu sordu. Ve biraz da s-su istedi.”

Kiva paniğe kapıldı. Tilda, kendinde olmaya yakın olduğu
son defasında, Zalindov’da olduğunu biliyordu, ta ki dakikalar
sonra unutana dek. Su istemiş olması iyiydi ama. Öteâlem bili-
yordu ki Kiva ona sıvı verme konusunda güçlük çekiyordu.

“Kiiiiivva,” dedi kadın. “*Kiiiiivvaa.*”

“Aynen ö-öyle,” dedi Tipp, cesaret verircesine eline hafifçe
vurarak. “Bu, hapishane şifacısı Kiva. Sana ondan bahsetmiştim,
hatırladın mı? Kiva M-Meridan. Bütün W-Wenderall’daki en iyi
şifacı. Sana o b-bakıyordu.”

“Kiiiiiiiva,” dedi Tilda, Tipp’in sesinin geldiği yöne doğru gör-
meden bakarak.

Kendi isminin Tilda’nın dudaklarından döküldüğünü du-
yunca, Kiva’nın tırnakları avuçlarına battı. Olisha’nın çağırması
olmasına rağmen, asi kraliçe hiç de tamamen kendindeymiş gibi
görünmüyordu. Belki de tıpkı haftalar önce Kiva’nın onunla ko-
nuşmaya çalıştığı zaman olduğu gibi, konuşma konusunda tek-
rar sıkıntı çekiyordu.

“Ona hiç sakız otu verdin mi?” diye sordu Kiva, Tipp’e.

Gözleri parlayan çocuk, Tilda’nın elini bıraktı. Taburesinden
atlayıp kahverengi vıcık vıcık macunu almak için aceleyle çalış-
ma tezgâhına gitti. Ardından macunu Kiva’ya verdi ve Kiva da
bunun bir kısmını Tilda’nın ağzına sürdükten sonra, ona açıklık
sağlayıp sağlamayacağını ve ağzını rahatlatıp rahatlatmayacağını
beklemeye başladı.

“Kiva,” dedi asi kraliçe bir süre sonra, artık kekelemiyordu
ama başka bir şey de söylemedi.

“O b-burada,” dedi Tipp. “Ve N-Naari de burada. Sana on-
dan da b-b-bahsetmiştim. O bir g-gardiyan ama iyidir. Onu s-se-
versin.”

Tilda, sanki onları görmeye çalışıyor gibi yüzünü bir oraya bir buraya çevirdi. Ne zamandan beri göremiyordu, bu onu hastalandıran şeyin bir yan etkisi miydi, yoksa görme yeteneğini daha önce mi kaybetmişti; Kiva merak ediyordu.

“Bana nasıl hissettiğini söyleyebilir misin?” demeye zorladı Kiva kendini, bir şifacı olduğunu ve yapacak bir işi olduğunu hatırlama konusunda kararlıydı. “Baş ağrısı, mide bulantısı, herhangi bir yerinde ağrı? Neredeyse altı haftadır buradasın ve ben hâlâ sorunun ne olduğunu bulamadım. Bana söyleyeceğin her şeyin faydası olur.”

“İmti... İmtihanlar,” dedi Tilda. “Neden benim... için... gelmediler?”

Kiva, Tipp ve Naari tamamen sessizdi, hiçbiri ne demeleri gerektiğini bilmiyordu.

“Neden... ben... hâlâ hayattayım?”

Tipp taburesinde kıpırdandı. Naari kollarını kavuşturup, açıp tekrar kavuşturuyordu.

“Ölmüş... olmam... gerekirdi.”

Bu üç kelime Kiva'nın içinde bir şeyleri parçaladı. Bunu yapan gerçeğin beyanı değil, sözlerin ardındaki hislerdi. Tilda'nın önceki konuşmasında söylediğini hatırladı: *Neden beni ölmem için hayatta tutuyorsun?*

Gözyaşları Kiva'nın burnuna batarken, bunun düşüncesi ona dosdoğru ve dolaysız çarptı: Kulağa Tilda ölmeyi *istiyor* gibi geliyordu. Zalindov'a gelmiş bir sürü insan gibi, onun da uğruna yaşayacağı, hayatta kalmayı arzu edeceği bir şeyi yokmuş gibi geliyordu. Ama Kiva durumun böyle olmadığını biliyordu. Asi kraliçe olarak bir amacı vardı, ona saygı duyan insanlar vardı, geri alacağı bir krallık vardı. Ailesinin tahtını geri alabilmek için sahip olduğu her şeyle savaşmadan önce dünyada ölmeyi isteyecek son kişi o olmalıydı.

“Kiva... *neden?*” diye sordu Tilda, yalvaran sözlerle. Bu sırada yüzü terden parlamaya başlamıştı, bu konuşmayı yapmak için sarf ettiği efor onu yoruyordu.

“Neden, ne?” dedi Naari, ilk defa konuşarak.

Kiva irkildi, neredeyse gardiyanın onları yakından izlediğini unutmuştu.

“*Neden?*” diye tekrar etti Tilda, duygu dolu bir ses tonuyla.

“Sanırım niye hâlâ b-burada olduğunu bilmek istiyor. Hâlâ h-hayatta olduğunu,” diye fısıldadı Tipp, her ne kadar kadının sorduğu şeyi biliyor olsalar da.

Fakat Kiva, Tilda’nın kendisine veremeyeceği farklı bir cevap bekleyip beklemediğini merak etti.

“Özür dilerim,” dedi Kiva boğazındaki yumruyu bastırırken. “Niye hasta olduğundan emin değilim ama iyileşmen için elimden gelen her şeyi yapıyorum.” Tilda’nın cezasını üstüne almak da buna dâhildi ancak Kiva bunu söylemeyi planlamıyordu. Tipp ve Naari’ye attığı hızlı bir bakışla ikisini de susturdu.

“Bu yüzden işte h-hâlâ hayattasın,” dedi Tipp neşeli bir ses tonuyla. “Kiva s-sayesinde. Seni k-kısa zamanda eski hâline döndürür.”

Tilda’dan kısık sesli bir inilti çıktı ve ses direkt Kiva’nın kalbine dokundu.

“Kiva,” dedi kadın, sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “*Kiiiiiva.*”

“Onun neyi var?” diye sordu Naari sessizce.

“Kadın hasta,” dedi Kiva, ona çıkışmamak için kendini zorluyordu.

Naari anlamlı bir duraksamadan sonra dikkatli, neredeyse nazik bir şekilde konuştu. “Hasta olduğunu biliyorum, Kiva. Benim demek istediğim, neden sürekli senin adını bu şekilde tekrarlıyor?”

Kiva sadece başını iki yana salladı, tıkanmış boğazı yüzünden bir şey söyleyemiyordu.

“Bana hikâyeyi... anlat,” dedi Tilda, gözlerini kapatıp kafasını geriye yaslamıştı.

Naari ve Tipp şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama Kiva artık burununu sızlatan değil, gözlerine batan yaşları tutabilmek için derin nefesler almak zorunda kaldı. Bu kadın, bu zavallı, hasta kadın... Kiva ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu. Ona yardımcı olabilmek için ne yapabileceğini bilmiyordu.

“Senin... baban... Kiva,” dedi Tilda, zayıf, titreyen elini ona doğru kaldırarak. “Ve... hırsız. Bana hikâyeyi... anlat.”

Kiva tekrar tekrar yutkundu. Yutkunuşları, yemek borusundan aşağı inen bir cam kadar acı vericiydi. Tilda'nın ona sunduğu elini nazikçe tutarken parmakları titredi, kadının isteğinin bu olduğunu biliyordu.

“Neden bahsediyor?” diye sordu Naari.

Kiva, sonunda dudaklarından kelimelerinin çıkmasını sağlayabildi. “Ona Ateş İmtihani'ndan önceki gün bir hikâye anlattım. Pek uyuyamıyordu... Huzursuzdu, inliyordu. Yardımı olabileceğini düşündüm.”

“Hikâyeleri s-severim,” dedi Tipp hevesle. “Tekrar anlatır m-mısın?”

Kiva çocuğa ve açık yüz ifadesine, meraklı ama artık temkinli davranmayan Naari'ye ve sonra da neredeyse uykuya dalmak üzere olan Tilda'ya baktı. Tilda'nın uykuya dalınca sayıklamaya başlayacağını biliyordu. Belki de asi kraliçenin düzgün şekilde iletişim kuramaması en iyisiydi, belki de hasta olması ve revirde hapsolması onun için gerçekten en iyisiydi. Ona zarar vermek isteyen asi karşıtı mahkûmlardan korunmakla kalmıyor, aynı zamanda Çukur'a da gönderilemiyor ve sorguya çekilemiyordu. Kiva imtihanları bitirene dek, Tilda bir mahkûm olarak kalacaktı ve Zalindov'da olduğu sürece hayatı tehlikedeydi. Destekçilerinin onu almaya ikinci kez geleceğine dair bir işaret yoktu. Tilda'nın idam edilmesi ya da salınması, Kiva'nın başarısına ya da başarısızlığına bağlıydı. Ve sonuçlardan biri gerçekleşene kadar,

hasta kadın tehlikedeydi ve asilerle ilgili bütün bilgiler zihninde kapalı kalmış durumdaydı. Belki de durumu bu yüzden hâlâ bu kadar kötüydü. Çünkü bilinçaltında, o sırları ondan söküp almak isterlerse neler olacağını biliyordu. Belki de ölmek istemesinin sebebi *buydu*, her şey krallığı geri alma planlarını korumak ve değer verdiği herkesi korumak içindi.

Ama... Kiva'nın da değer verdiği insanlar vardı. Ve öyle ya da böyle, Tilda da o insanlardan biriydi. Kiva hayatta kaldığı sürece, Tilda'nın da hayatta olduğundan emin olma konusunda kararlıydı.

Ölmesine izin verme.

Kiva'nın artık o nottan gelecek hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Tipp'in yanına bir tabure çekti ve Tilda'nın elini sıkıca tuttu. Babasının, annesiyle tanışma hikâyesini tekrar anlatmaya başlarken, hikâyeyi ilk anlattığında Tilda'nın anlamış olduğunu umdu, eğer öyleyse Kiva'nın sevdiklerini hatırlaması için yalvarışlarını da duymuş olurdu. Sevdiklerinin hayatta kalmak ve savaşmak için ona ihtiyaç duyduklarını hatırlamayı da.

“Ona gerçekten d-değer veriyorsun, değil mi?” diye sordu Tipp, Kiva o gece daha geç saatte farelere başka örnekler yedirirken. Çocuk yardımcı olmaya çalışıyordu ama daha çok ayak bağı oluyordu çünkü fareleri sakinleştirmek yerine onlarla oynamayı tercih ediyordu.

“Kime?” dedi Kiva, dikkati dağılmış bir şekilde.

“Tilda'ya,” dedi Tipp. “Bugün h-hikâyeni anlatırken ona n-nasıl baktığımı gördüm. Çok iyiydi, b-bu arada. Annenle babandan h-hiç bahsetmezsin.”

“Söylenecek çok bir şey yok,” dedi Kiva, sesi umursamaz bir tonda çıksın diye çabalarken. Sanki öyle davranması, kaybettiği

anne ve babasını, kız kardeşini ve erkek kardeşini düşündüğünde hissettiği acıyı hafifletecekmiş gibi.

Tipp üstüne gitmemesi gerektiğini iyi biliyordu, o yüzden asıl sorusuna geri döndü. “Onun hakkında ne hissediyorsun? T-Tilda hakkında? Hâlâ sadece t-temsil ettiği şey mi... Bu konuda yapabileceğin bir şey varken, başka bir m-mahkûmun ölmesini istememen mi? Böyle d-demiştin, değil mi?”

Çocuğun merakını gören Kiva, kendini soruyu cevaplarken buldu. “Evet, öyle. Ama...” Duraksadı, sonra sessizce kabul etti: “Aynı zamanda bana eskiden tanıdığım birini de hatırlatıyor.”

Tipp onunla yüzleşmek için döndüğünde, çocuğun mavi gözlerinden aniden yaşlar akıyordu. “Fark ettiğinden emin d-değildim. Bir şey s-söylemek istemedim, abarttığım k-korktum.”

Kiva akifer yosununa karıştırdığı yemeği düşürdü ve ona doğru bir adım attı. “Tipp...”

“İlk geldiğinde f-fark etmemiştim ama sen onu t-temizleyince...” dedi Tipp, hemen yüzünü silerek. “Bana annemi çok h-hatırlatıyor.”

Kiva davet eder şekilde kollarını açtı ve Tipp, fare ağılından tırmanıp onunla kucaklaştı. Gözyaşları dökülmedi ama üzüntüsü yine de onları sarmıştı.

“İneke seninle çok gurur duyardı,” dedi Kiva ona sessizce. “Bunu biliyorsun, değil mi? Çok gurur duyardı.”

Kiva, hayatı üzerine yemin ederdi ki Tilda'nın yakın yaşlarda ve ikisinin de koyu saçlı olması dışında, Tipp'e ölmüş annesini nasıl hatırlattığına dair *hiçbir fikri* yoktu. Belki de Tipp'in anılarını zihninin ön taraflarına getirebilmek için gereken şeyler bu kadardı. Erkek kardeşi öldürüldüğünden beri aynı şey Kiva için de geçerliydi; senelerce, her gördüğü çocuk ona Kerrin'ı hatırlatmıştı.

“Ben... Ben ona değer verdiğin için ç-çok mutluyum,” dedi Tipp. “Annem olmadığını bilsem de, ona yardım etmeye ç-çalışman, elinden geleni yapman benim için ç-çok şey ifade ediyor.” Kiva'dan uzaklaştı ve ayaklarını sürerken itiraf etti: “Onun

cezasını aldığın için sana k-kızgındım, biliyorum ama sen d-doğru olanı yaptın. Ve imtihanlar konusunda da ç-ç-çok iyi gidiyorsun, o yüzden eminim y-yarın da aynı öyle olacak.”

Kiva'nın içi ertesi gün olacak imtihanın fikriyle gerildi fakat sonradan fark ettiği şeyle birlikte içi daha da daraldı. Eğer bundan ve sonuncu imtihandan sağ çıkmayı başarırca, Zalindov'dan gitmek için özgür olacaktı. Kendisi, Tilda ve Tipp, hepsi beraberce.

Ama arkalarında Jaren ve Naari'yi bırakmış olacaktı. Ve Mot'u da.

Yaşlı adamı düşününce, Kiva'nın gözleri çalışma tezgâhına ve orada bekleyen küçük şişedeki süte benzeyen sıvıya gitti. Eski eczacı onu bu öğleden sonra teslim etmişti, tüm haftayı Kiva'nın şifalı bitki bahçesine gidip gelerek ve kendi kendine söylenerek geçirmişti. Bugün, sonunda iksiri vermiş ve şöyle demişti: *Bunu yarın sabah iç. İçinde ne olduğunu sorma... İnan bana, bilmek istemezsin. Önce burnunu tıka, yoksa yutamazsın.*

Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak, diye cevap vermişti Kiva, şişeye şüpheyle bakarak.

Çoğu insan, yorgunluktan ya da panikten boğuluyor, o yüzden Su İmtihani'nin seni böyle deneyeceğini tahmin ediyorum, dedi Mot ona. *Akifere atılacağını ve bir süre yüzmek zorunda bırakılacağını -yüzebiliyorsun, değil mi?- tahmin ediyorum, bu içecek sana fiziksel olarak yardım edecek. Yorulman daha uzun sürecek, kramp-ları azaltacak ve kaslarının yavaşlamasını engelleyecek. Seni sakın tutacak bir şeyler de eklemeye çalıştım ama eh, iyi bir tepki vermedi. O yüzden duygularını sen kontrol etmek zorundasın.*

Böylece, ona şans dilemiş ve Toprak İmtihani için yardımcı olabilecek bir şeyler düşünmeye başlayacağını söylemişti. Kiva, onun o kadar ilerleyeceğine duyduğu güven için minnettardı, Mot elini sallayarak reviri terk ederken Kiva'nın boğazı düğümlemişti.

Eğer Kiva dört imtihandan da sağ çıkarsa, Mot'u geride bırakmak kolay olmayacaktı. Ama Jaren konusunda olduğu gibi,

Kiva bu konuda da hiçbir şey yapamazdı. Fakat Tipp ve Tilda'nın kaderi ona bağlıydı, onlar bunu bilmese bile.

Kiva, "Tabii ki ona değer veriyorum," diye cevap verdi çocuğa, aklından geçen diğer her şeyi göz ardı ederek. "Ve sen de böyle hissettiğin için memnunum."

Tipp başını salladı. "Gerçekten de v-veriyorum. Burada olmadığın zamanlarda bana g-güvenebilirsin... Ona neredeyse senin k-kadar iyi bakarım."

"İddiaya girerim, daha da iyi bakarsın," dedi Kiva, yumuşak kızıl buklelerinden birini kenara çekmek için elini uzatırken. "Eminim onun favorisi sensindir. Açık arayla hem de."

Tipp sırtıttı. "Eh, bir şey söylemek istememiştim bu konuda ama..."

Kiva güldü ve örneklerine geri döndü. O öğleden sonra tünellere geri dönmedi, bunun yerine Tilda uyuyakaldıktan sonra revirde zaman geçirip tekrar bilinci açık şekilde uyanır mı diye bekledi. Ama beklenildiği gibi, hasta kadın tekrar sayıklamaya döndü. Kiva, normalde ertesi gün yapacağı gibi bekleme sürecini farelere test yaparak geçirdi fakat imtihan yarın olduğu için herhangi bir şekilde zaman kaybetmek istememişti.

Kiva, Naari ile birlikte sabahtan son örneklerini toplamak için tünellere hızlı bir yolculuk yapıp, imtihandan önce dönmeyi planlamıştı. Kiva'nın çağrılacağı sırada revirde olması gerektiği için zaman kısıtlı olacaktı ama revire sessizce girebileceklerine güveniyordu.

Fakat ertesi gün sabah olduğunda, yeni mahkûmlar taşıyan bir hapishane arabasının geldiği duyurusu yüzünden planları suya düşmüştü. Onlar için ilk varış noktası olacağından, Kiva onları kontrol etmek ve ellerini damgalamak için revirde kalmalıydı. Bunların hepsi zaman alıyordu ve son örneklerini toplamasını engelliyordu. Yeni gelenlerin tek olumlu tarafı, aynı zamanda Kiva'nın kafasını meşgul etmeleri idi. Mot'un tadı berbat

olan iksirini içmesi gerektiği haricinde, zamanın imtihana doğru akmakta olduğunun pek de farkında değildi.

Wenderall'ın dört bir yanından gelen, hepsi farklı yaşta ve ten renginde olan, üçü erkek biri kadın olmak üzere toplam dört mahkûm gelmişti. Kiva biliyordu ki her biri yolculuklarının en yakın zamandaki kısmında çok uzağa taşınmamış olacak kadar iyi bir sağlık durumundaydılar, hem de neredeyse kışın bitmesine dört hafta daha vardı. Durum böyleyken, Kiva onların gelişine şaşırılmıştı. Hava kötüleştiğinden beri Zalindov'a sadece Jaren, iki ölü arkadaşı ve daha sonra Tilda getirilmişti. Ayrıca ilk imtihan için gelen kraliyet kafilesi vardı ama onlar sayılmazdı, ne de olsa onların seyahat konforu mahkûmların deneyimlediğinden hatırı sayılır derecede farklıydı.

Yeni gelenler, birer birer ayaklarını sürüyerek Kiva'ya geldiler ve Kiva da tıpkı yıllardır yaptığı gibi onları kontrol edip damgaladı ve yollarına gönderdi. Tipp yanında kaldı, ona temiz su getirip, biber otu külü verdi ve sonra da hepsine yeni hapisane kıyafetleri konusunda yardımcı oldu.

Sadece kadın Kiva'ya bir şey söylemeye cesaret edebildi, yol üzerinde durdukları bütün zindanlar ağzına kadar dolu olduğu için bu buz gibi yolculuğu yapmak zorunda bırakılmalarına homurdandı. Kiva onu susturmadan önce kadının ağzından çok az laf çıkmıştı. Çünkü yeni gelenlerin haberini veren ve revirde onları izleyen kişi altın renkli gözleri olan Naari değildi. Bunun yerine, Kemik ve Kasap kapı tarafında geziniyorlar, onların yarattığı sessiz tehdit mekânı dolduruyor ve Kiva'yı acele etmeye sevk ediyordu.

Nihayet, yeni gelenlerin en sonuncusunun da işini bitirdi. Ardından mahkûmlar, öfkeli iki gardiyan tarafından diğerlerinin beklediği yere götürüldü ve Kemik ve Kasap da dâhil olmak üzere, hepsi Kiva'ya acıyarak reviri terk etti. *Onlar artık başkasının sorunu*, diye düşündü Kiva, Jaren'da olduğu gibi tekrar oryantasyon süreci görevi verilmediği için rahatladı.

Gerçi... O görevin sonu, çok da kötü bitmemiştir.

“Bu z-zorluydu,” dedi Tipp, atılmış kıyafetleri toplayıp bir yığın halinde yerleştirirken. “Bunu nasıl y-yapıyorsun anlamıyorum.”

“Bol bol alıştıрма,” dedi Kiva, ona yardım etmek için hareket ederek. Erkeklerden birine ait olan kirli bir tuniği aldı, silkerken burnunu buruşturdu ve sonra katladı. Yere düşen küçük, yalpalanan nesneyi neredeyse gözden geçiriyordu, Tipp’in görmesine fırsat bırakmadan önce hızlı davranıp nesnenin üstünü botuyla kapattı.

Yüreği ağzına geldi ama sakinliğini korudu, hepsinin işi bite-ne kadar kıyafetleri katlamaya devam etti.

Kiva, “Bunları, ayıklanmaları için bir koşu giriş blokuna götürür müsün?” diye sordu Tipp’e, sesindeki dalgalanmayı fark etmesin diye dua ediyordu.

“Çok h-h-hızlı olurum,” dedi cevap olarak Tipp. “Yakında seni almaya g-gelecekler. Bunu k-kaçırmak istemiyorum.”

Kiva, sonraki imtihanın zamanının geldiğine dair neredeyse hiçbir şey düşünmemişti. Yaptığı tek şey Tipp odayı terk edene dek nefesini tutmaktı, sonra uyuyan Tilda dışında yalnız olduğundan emin olmak için hızla etrafa bakındı. Yalnız olduğundan emin olan Kiva, ayağını kıvıldattı ve adamın tuniğinden düşmüş olan parşömen parçasını almak için eğildi.

İşte bu kadar, diye düşündü. Ailesi, Raz aracılığıyla gönderdiği notu almış ve sonunda ona yaklaşan kurtarmanın haberini vermek için cevap vermişti.

Titreyen ellerle mesajı açtı. Yazan bir kelimeydi, kod bu defa erkek kardeşinin dağınık, telaşlı elinden çıkmıştı.

|| ~ A M || >>> || ☩

Kiva kaşlarını çatıp tekrar okudu, yanlış çevirip çevirmediğini merak etti.

Yazan, bir isimdi. Bir kasaba.

Oakhollow.

Eğer temel coğrafya derslerini doğru hatırlıyorsa, güneye doğru, Vallenia'ya yakındı.

Ama kardeşi neden...

Kiva bir anda aydınlanınca derin bir nefes aldı.

Erkek kardeşi nerede olduklarını söylüyordu. Ailesinin nerede olduğunu.

İmtihanalardan sağ çıkar ve özgürlüğünü kazanırsa, onları bulabileceği yerdı.

Kardeşinin, o kadar kişinin başarısız olduğu yerde Kiva'nın zafer kazanacağına inanması, Kiva'nın içini umutla ve sıcaklıkla doldurdu.

Ama yine de... Mahvoluş onu alt ederken bu umut da kayboldu. Üçüncü imtihanı bugündü ve hâlâ onu kurtarmak için burada değillerdi. Onlara kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti ve onların verdiği tek cevap buydu.

Biz geliyoruz.

Yalanlar.

Hepsi yalan.

Çünkü *gelmiyorlardı.*

İçine derin bir nefes çekti, gözlerinden akmak isteyen yaşları kontrol etmeye çalıştı.

Onları suçlayamazdı. Daha önce kimse Zalindov'a zorla girmemişti. Daha önce kimse buradan kaçamamıştı. Kiva bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyordu, imkânsız bir *istekti*. Ama umut etmişti... asilerin yardımıyla, *umut* etmişti...

Önemli değildi.

Artık durum Kiva'ya bağlıydı. Eğer ailesini tekrar görmek istiyorsa, onlara doğru kendi yolunu kendi açmalıydı. Erkek kardeşinin notu ona iki şey söylemişti:

Onu bekliyorlardı. Ve Kiva'nın onlara katılmasını istiyorlardı.

İki hafta daha.

İki imtihan daha.

Sonra özgür olabilirdi.

Sonra özgür *olacaktı*.

“Ah, tatlım, sen hâlâ buradasın.”

Kiva notu buruşturup bankın altına tekmeledi ve arkasını dönüp Olisha’yı revir kapısından girerken gördü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Kiva, sesi hissettiği her şey yüzünden boğuk çıkmıştı.

Olisha tuttuğu sırt çantasına hafifçe vurdu. Çıkan tıngırtı, çantanın içinde hareket eden camlar olduğunu gösteriyordu. “Malzeme stokunu doldurmaya geldim.”

Kiva gözlerini kırıştırdı. “Malzeme mi?”

Olisha çalışma tezgâhına ilerledi ve eğilerek öndeki bir paneli açtı. Kiva’nın ağzı açık kaldı, ahşabın içinde bir dolap olduğunu hiç fark etmemişti.

“Malzeme,” diye tekrar etti Olisha, çantaya uzanarak. Şeffaf bir sıvı tüpünü çekip Kiva’ya doğru salladı. “Bilirsin, bağışıklık güçlendirici.”

Uyuşmuş bacaklarla diğer kadına doğru yürürken Kiva’yı soğuk bir his sardı. “Bağışıklık güçlendirici?”

“Hı hı,” dedi Olisha. Kafası dolabın içinde olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Bu sırada da halihazırda orada bulunan bire bir aynı tüplerin etrafında yenilerine yer açıyordu. “Altınköke alerjim olmamasını dilerdim. Nergal da öyle. Aksi takdirde bunları kovayla kafaya dikeyor olurduk.”

“Ben onları...” Kiva boğazını temizledi. “Onlardan birine bakabilir miyim, lütfen?”

Olisha tam yeni bir tüpü dolaba yerleştirmek üzereydi ama bunun yerine tüpü Kiva’ya verdi ve başka birine uzanarak boşluğu doldurmaya devam etti.

Kiva, titreyen elleriyle kapağını açtı ve şişeyi burnuna götürdü. Kokusunu bir kere alması paniğe kapılması için yeterliydi ama yine de sorarken sesinin sakin çıkması için çaba gösterdi. “Bunları nereden aldın, Olisha?”

“Hımm?” diye sordu kadın, göreviyle meşgul olarak.

“Bu tüpler... nereden geldiler?”

“Bana onları Nergal verdi, tatlım,” dedi Olisha. “Diğerleriyle beraber senin imtihanını izlemeye gitti ama benim sınırlarım bunu kaldırmıyor. Bunları getirmeyi teklif ettim, ne de olsa zaten buraya geliyordum. Birilerinin sen yokken hastalara bakması gerekiyor.”

“Nergal mı... verdi sana... bu bağışıklık güçlendiricileri?”

“Eh, evet,” dedi Olisha, Kiva'nın sesindeki bir şey, yaptığı şeyi bırakıp ona bakmasına neden oldu. “Ama o da başka birinden almış. Bütün kış boyunca dağıttık bunları. Ne zaman biri bizi görmeye gelirse, bir tane almasını sağlıyorduk. Senin de yaptığın gibi.”

“Ben... ne?”

Olisha'nın yüzü asıldı. “Sen de bunları başkalarına *veriyordun*, değil mi?”

Kiva, korkarak kafasını yavaşça iki yana salladı, Olisha yüzünü tamamen astı. “Bunu senden beklemezdim, canım. Bu hastalık etraftayken, alabileceğimiz bütün yardıma ihtiyacımız var. *Herkesin* altınköke alerjisi yok. Herkesten çok senin bunları tedavi ettiğin kişilere zorla veriyor olman gerekirdi. Hasta olanlara değil; biz onu denedik ve bu, onları sadece daha kötü yaptı. Ama buraya yaralarla gelen, soğuk algınlığıyla gelenler... ya da... *sağlıklı* olanlar. Bu güçlendiricileri onlara veriyoruz, mücadele etme şansları olsun diye. *Senin* de yapman gerektiği gibi.” Olisha dudaklarını birbirine bastırdı. “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Kiva.”

Ama Kiva dinlemeyi bırakmıştı. Bunun yerine Cresta'nın sesini duyuyordu, daha dün yaptığı suçlamaları: *Seni en küçük şeyler için görmeye gelen herkes hastalanıyor... Hadi bunu açıkla, şifacı!*

Öteâlem onların yardımcısı olsun.

Kiva, hastalığa neyin sebep olduğunu biliyordu.

Olisha haklıydı... Şişede altınkök vardı ve doğal bir bağışıklık güçlendiriciydi.

Ama Olisha aynı zamanda da haksızdı çünkü şişede *sadece* altınkök yoktu.

Koku hâlâ Kiva'nın burnunun ardında geziniyordu, çürük bir meyve ve acı badem kokusuyla birlikte. Baharatlı altınkök, Nergal ve Olisha gibi eğitilmemiş şifacıların neredeyse fark edip anlayamayacağı kadar bu kokuyu bastırıyordu.

Yüksek ateş, büyümüş göz bebekleri, baş ağrısı, kusma, ishal, karında döküntü... Bunların hepsi mide hastalığının belirtileriydi. Ama aynı zamanda da başka bir şeyin klasik yan etkileriydi, acı bademler ve çürümüş meyve kokan bir şeyin.

Hayalet otu.

Daha çok bilinen adıyla, Ölüm Kucaklaması.

Bağışıklık güçlendirici bir ilaç değildi.

Zehirdi.

Mahkûmlar hastalık *kapmıyorlardı*. Hastalık onlara *veriliyordu*.

“Gitme zamanı.”

Kiva, Olisha'dan uzaklaşıp revir kapısına doğru döndü, fark ettiği şeyin yarattığı şok, titremelerin vücudunu ele geçirmesine sebep olmuştu.

“Naari nerede?” Kiva, kendisine doğru yürüyen Başgardiyen Rooke'u görünce boğazı düğümlendi.

Adam kara kaşlarını kaldırdı. “Onunla bayağı samimi oldun, değil mi? Dikkatli ol, şifacı.”

Kiva ona baktı, öğrendiği şey yüzünden hâlâ sersem gibiydi. Rooke'a söylemek için ağzını açtı ama sonra onunla olan gardiyanları gördü. Biri yanında gelmişti, ötekiler ise giriş kapısının biraz dışında ve duyma mesafesindediler. Olisha'nın sözlerini tekrar hatırladı: *O da başka birinden almış*.

Kiva, bundan sorumlu olan kişinin yakalanacağından emin olmadan, keşfettiği şeyi söyleme riskini alamazdı. Olisha ve Nergal piyondan başka bir şey değillerdi. *Ahmak* piyonlar ama yine de piyonluk yapmışlardı. Kiva, tedarikçileri belli olana dek, bu bilgiyi kiminle paylaştığına dikkat etmeliydi. Başgardiyen

Rooke'a pat diye söyleyemezdi, diğerleri dinlerken olmazdı. Zalindov'da dedikodu yapanlar sadece mahkûmlar değildi. Dedikodu kazanı gardiyanlar arasında da epey aktif kaynatılırdı ve haberler her zaman mahkûmlara kadar ulaşırdı.

Bunun halledilmesi gerekiyordu... fakat *sessizce*. Zalindov zaten patlamayı bekleyen bir barut fıçısıydı. Eğer insanlar hastalığın bir hastalık *olmadığını* keşfederlerse... birisinin onları kasıtlı olarak *zehirlediğini*...

"Elinde ne tutuyorsun sen?" dedi Rooke, Kiva'nın sıkılmaktan bembeyaz olmuş parmaklarının arasındaki sıvıya bakarak.

Kiva öyle hissetmemesine rağmen sakinleşmeye çalıştı, tüpü Olisha'ya geri verip, Rooke'un gözünün içine baka baka yalan söyledi. "Önemli bir şey değil."

Rooke'un gözleri kısıldı ve Kiva bir umut kıvılcımı hissetti, onun insanları gözlemlmek konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyordu. Kuşkusuz bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacak kadar Kiva'nın suratındaki paniği fark edecek ve onunla özel konuşmak isteyecekti. O zaman Kiva başkaları dinlemeden ona gerçeği söyleyebilirdi.

Ama Rooke hiçbir şey söylemedi, Kiva'nın düşündüğü ve hissettiği her şeyden habersizdi. Tek yaptığı arkasını dönmek ve takip etmesi için ona işaret etmektir. "Gel. Önümüzdeki yol uzun."

"Bekleyin!" diye haykırdı Kiva, kendini durduramayarak. "Hızlıca konuşabilir miyiz? Yalnız?"

Rooke'un adımları yavaşlamadı bile, bu sırada omzundan geriye seslenerek, "Geç kalıyoruz," dedi. "Söyleyeceğin neyse, imtihandan sonrasını bekleyebilir."

"Eğer hâlâ hayattaysan," diye kıs kıs güldü Rooke'la beraber içeri girmiş olan gardiyan. Ardından yakına geldi ve Kiva'yı sağlam bir şekilde öne doğru itti. "Yürü, şifacı."

"Ama..."

"Yürü, yoksa seni taşıırım." Gardiyan onu tekrar itti. "Senin seçimin."

Kiva dişlerini sıktı ama kapıya doğru itaatkâr bir şekilde yürüdü, onunla konuşmak için ne kadar çaresiz olduğunu görmeyen Rooke'a sessizce sövüyordu.

Düşünceleri dışarı adım atınca kontrolden çıktı, hâlâ kıs kıs gülen gardiyan diğer ikisiyle birlikte başgardiyanın yanından gitmek için hızlandı. Onlara yol üzerinde üç tane daha gardiyan katıldı ama hiçbiri Naari değildi. Kiva onu görmek ve öğrendiğini paylaşmak zorundaydı. Naari'nin, başgardiyanın aksine, onu dinleyeceğinden emindi ve ne yapılması gerektiğini bileceğine güveniyordu. İnsanlar bir zehir yüzünden ölüyordu. *Birisinin* bunu bilmesi, bunun arkasında kimin olduğunu bulması ve onu adaletin karşısına çıkarması gerekiyordu.

Kiva'nın ilk düşüncesi Cresta'ydı. Eğer mahkûmlar ellerine kaçak melek tozu geçirebiliyorlarsa, o hâlde başka maddeler de edinilebilirdi. Özellikle de hapishane asilerinin lideri tarafından. Ama... Cresta dün Kiva'yla karşılaştığında çok öfkeli görünüyordu, arkadaşlarının hastalandığını ve öldüğünü iddia ediyordu. Şayet zehri tedarik eden o olsaydı, o zaman kuşkusuz ki değer verdiklerine zarar vermesini önlerdi.

Korku ve düşmanlık yaymaktan başka bir gerekçesi olan biri olmalıydı, Cresta'nın bunlar için zehre ihtiyacı yoktu. Ama *kim...*

Biri, başgardiyanına seslenip, küçük gruplarının duraksamasına sebep olunca Kiva'nın dikkati dağıldı. Kiva dönüp Naari'nin onlara doğru yürüdüğünü görünce o kadar rahatlardı ki neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti.

"Arell," diye homurdandı Rooke. "Nerede olduğunu merak ediyordum. Revirin nöbetçisiz olduğunu biliyor muydun?"

"Bu sabah bir araba geldi," dedi Naari. "Bana çaresine bakıldığı söylenmişti."

Başgardiyanın dudakları gerildi ancak bu cevap onu tatmin etmiş olmalıydı çünkü yürümeye devam etti.

Naari, Kiva'yı ilerlemesi için dürtene dek Kiva, Başgardiyian Rooke'u takip etmedi. O zaman bile, başgardiyian ve kafilesini olabildiğinde uzaktan takip etti.

"Seninle konuşmam lazım," diye fısıldadı Kiva ağzının kenarıyla.

"Odaklanman lazım," diye karşılık verdi Naari, fısıldayarak.

Kiva, gardiyana doğru yandan bir bakış attı, soluk benzini, gergin ifadesini ve endişeli de olsa kendine hâkim olma şeklini fark etti.

"Bu acil," diye fısıldadı Kiva. "Bu has..."

Fakat Kiva, bir şeylerin yanlış olduğunu fark edince konuşmayı kesti.

Tünel girişine, akifere doğru yürümüyorlardı.

Zalindov'un geçitlerine doğru gidiyorlardı.

Aniden, zehre dair bütün düşünceler aklından uçup gitti. Üçüncü imtihanıyla yüzleşmek üzere olduğunu ve bunun kolayca onun ölümüyle son bulabileceğini hatırlayınca korku onu ele geçirdi. Akifer boyunca yüzmesi gerektiğini düşünürken gergin de olsa kendine güveniyordu, özellikle de Mot'un enerji iksiri damarlarında dolaşırken. Ama şimdi...

Şimdi neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Kiva.

Naari'nin ses tonu, cevap verirken en az suratı kadar asıktı. "Bilmiyorum ama bu hoşuma gitmedi."

Kiva'nın da hoşuna gitmemişti. Ama Rooke'un ardından, geçitlerden geçip çiftlikten sonra rayları takip ederek devam ettiklerinde, nereye gittiklerine dair bir fikir edinmeye başlamıştı.

Öğrendiği şeyi paylaşmak için her zamankinden daha çılgınca bir ihtiyaç hissetti. O yüzden Naari'nin deri tuniğini çekti ve fısıldamak için uzandı. "Zehir."

"Ne?" diye sordu gardiyian, sonra eliyle sessiz olmasını belirten hızlı bir hareket yaptı ama tam o sırada Rooke dönüp onlara baktı.

"Devam edin," dedi başgardiyian. "Herkes bizi bekliyor."

Kiva, Rooke'un Zalindov'un geri kalan nüfusundan bahsettiğini biliyordu. Tipp'in giriş blokundan geri dönerken kalabalıkla beraber yönlendirilip yönlendirilmediğini merak etti, Mot ya da Jaren'in yanında olduğunu ve maden işçileri ya da iri yarı ke-resteci kalabalığında kaybolmadığını umut ediyordu. Ama aynı zamanda biliyordu ki Tipp kendi başının çaresine bakabilirdi, o yüzden onun için endişelenmemeye karar verdi. Onun yerine, Naari'nin, mesajını anladığından emin olmaya çalıştı.

Fakat Rooke, onların geride kaldığını artık fark etmişti ve adımlarını yavaşlatarak onları grubu yakalamak zorunda bıraktı. Kiva, Naari'ye doğru baktığında, kadın endişeli görünmüyordu, bu da onun Kiva'nın söylediği şeyi ya da bunun önemini anlamadığını gösteriyordu. Kiva açıklayacak bir yol bulmalıydı, hem de hemen.

Ama sonra Rooke ana demir yolu hattından saptı ve daha da doğuya yöneldi, Kiva'nın daha önce hiç gitmediği bir yerdi burası ve onu götürdükleri yer konusunda haklı olduğunu fark etti. Korkunç onaylama ile birlikte kalbi boğazında atıyordu.

Terk edilmiş maden.

Su basmış bir ölüm tuzağı.

Kiva'nın Su İmtihanı için mükemmel yer.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Kiva'nın nabzı, daha önceki iki imtihanda olduğu gibi üçüncüsüne yaklaşırken de kulaklarında atıyordu. Naari ile birlikte iki hafta önce ziyaret ettikleri devasa madenin aksine, terk edilmiş olan maden genişlik konusunda ciddi anlamda daha küçüktü. Ancak luminiumu tükenmeden önce, işçilerin toprağın derinlerine yaptığı kazılar sonucunda hatırı sayılır derecede derinliğe ulaştığı söyleniyordu. Yıllar boyu yağmur fırtınaları ve yer altı kaynakları açık madene akıp orayı suyla doldurduğu için ne kadar aşağı gittiğini hesaplamak imkânsızdı.

Kiva, var olduğunu bile unuttuğundan üçüncü imtihan için madeni düşünmemişti. Şimdi, görevinin ne içereceğini ve Mot'un iksirinin yardımcı olup olmayacağını tahmin etmeye çalışarak kendine kızıyordu.

Başgardıyan, Kiva'yı çukura yukarıdan bakan uçurumun tepesine götürürken, zihninin öteki ucundaki benliği, bunun güzel olduğunu düşünmeden edemedi. Su parlak bir turkuaz rengindeydi, kireç taşı ve diğer mineral renkleri ona karışıyor, kalıntı luminiumun izleri suyun yüzeyinde ufak parlamalar yapıyordu. Bir yaz gününde, burası onu resmen çağırır ve suya girmesi için yalvarırdı. Ama şu anda mevsim hâlâ kıştı ve tünel sıcaklığı sayesinde ısı yüksek olan akiferin aksine, suyun taşla bulunduğu yerlerde buz tutmuş yerler görülüyordu.

Kiva, suyun ne kadar soğuk olabileceği mi daha kötü yoksa altında nelerin saklı olabileceğinin görülmesinin imkânsızlığı mı, emin değildi. Su altındaki kayalar, terk edilmiş maden ekipmanları, mineral toksinleri... Tehlikelerin listesi böyle uzayıp giderdi.

“Yürü,” dedi Rooke, kayalı yoldan giderken, takip etmesi için Kiva’ya işaret ederek. “Biraz daha gidecek yolumuz var.”

Kiva, madenin kenarlarındaki mahkûmlara bakmamaya çalıştı; üç bin civarı kişi aşağıdaki suya bakıyor ve daha sonra ne olacağını görmeyi bekliyorlardı. Havadaki beklenti elle hissedilebilir seviyedeydi, Ateş İmtihanı’nın öncesinden çok daha fazlaydı. Heyecan... Öfke... Sinir... Kıskançlık... *Umut*... Baş döndüren bir duygu karışımıydı. Muhtemelen gardiyanlar da bunu hissetmişti çünkü Kiva’nın görebildikleri mahkûmların arasına dağılmışlar, silahlarını sıkıca tutuyorlardı.

Tehlike... Kiva’nın zihni onu uyardı. *Tehlike!*

Fakat her yeri korkuyla titremeye başlamışken, izleyiciler üzerinde düşünerek fazla zaman kaybedemezdi. Tek bildiği şey Jaren, Mot ve Tipp’in buralarda bir yerde oldukları ve onun hayatta kalmasını diledikleriydi. Duruma tanık olup, aynı zamanda harekete geçmek adına çaresiz oldukları için, onların kendisinden daha mı çok yoksa daha mı az endişeli olduklarını merak etti.

Rooke sonunda yürümeyi kestiğinde, başladıkları yerden ancak yolun yarısı kadar aşağı yolculuk etmişlerdi. Kiva’nın tahminine göre 15 ila 30 metre uzaklıkta olan suyun yüzeyi ile arasında hâlâ dik bir uçurum vardı ama göz açıcı turkuaz rengi ve onun ayan gibi durgunluğu söz konusu olunca emin olmak zordu.

“Kiva Meridan,” dedi Rooke yüksek bir sesle. Sözleri taşın etrafında yankılanıyor, madeni çevrelemiş bekleyen mahkûmlar ve gardiyanlara gidiyordu. “Bugün üçüncü imtihanınla yüzleşeceksin, Su İmtihanı. Son olarak söylemek istediğin bir şeyler var mı?”

Kiva, her imtihandan önce bunu sormayı bırakmasını istedi. Ne söylemesini bekliyordu ki?

Ama sonra bir şey söylemek istediğini hatırladı ve Naari'ye bakıp onunla iletişim kurmaya çalıştı. Karşılık olarak, gardiyan anlamadığını göstermek için omzunu hafifçe silketti.

Zamanının tükendiğinin farkında olan Kiva, Rooke'a döndü ve başını iki yana salladı. Hâlâ imtihan başlamadan önce çılgınca Naari ile kısa bir süre konuşabilmeyi düşünüyordu.

Rooke, onun dikkatinin ne kadar dağınık olduğundan habersiz bir şekilde, Kiva'nın yapması gerekenleri açıklamaya geçti. "Ortalama bir insan suyun altında nefesini iki dakikaya kadar tutabilir."

Kiva dondu ama Rooke lafını bitirmemişti.

"Rekor bir buçuk saat." Başgardiyan, anlatmaya devam etmeden önce duraksadı. "Ama o adam sonrasında geri dönülemez derecede zarar görmüş ve komplikasyonlar onu ölüme götürmüştür."

Beyni oksijenden o kadar uzun süre mahrum bırakmak... Kiva rekortmenin komplikasyonlar devreye girene dek bir süre daha yaşamak şöyle dursun, hayatta kalmış olmasına bile hayret etmişti.

"Bugünkü imtihanı geçmek için," diye devam etti Rooke, "bu süreleri dikkate aldık, buna suyun sıcaklığı da dâhil. Bu nedenle, sana bir ağırlık bağlanacak ve madene gönderileceksin, orada toplamda on beş dakika su altında kalacaksın." Ayağının yanında duran kireç taşından bir kayayı ve ona bağlı sarmal ipi tekmeledi. "O noktada, seni geri yukarı çekeceğiz. Eğer hâlâ hayattaysan, başarmış olacaksın."

Kiva, Naari'nin kısıkaç gibi tutuşu sayesinde dik durabilmişti. Naari'nin tırnaklarından gelen acı, Kiva'nın görüşünün köşelerinde panikten oluşmuş siyah noktalara yenik düşmemesini sağlayan tek şeydi.

On beş dakika.

On beş dakika.

Kiva suyun altında nefesini tutmak zorunda olacağını bir kere bile düşünmemişti, akiferin dâhil olduğu senaryolarda bile aklına gelmemişti. *Yüzeceğini* düşünmüştü, *batmış olacağını* değil. Ve nefesini o kadar uzun süre tutabilen serbest dalışçılar olduğunu bilse de, en bilinenleri olan Albree'nin kıyısındaki balık çiftçileri ve Grizel Havzası'ndaki işçiler gibi, Kiva onlardan biri *değildi*. Sahip olduğu tek deneyim, çocukken nehirde oynadığı zamandan kalmaydı ve o zaman da belki tek seferde birkaç dakikalığına dalmıştı... Ebeveynlerini endişelendirmeye yetecek kadar uzun ama bundan daha fazla değildi.

On beş dakika... Bu *imkânsızdı*.

Kiva düşündüğü şeye inanamıyordu ama Rooke'un daha fazla müdahale olmaması yönündeki uyarısına rağmen Prenses Mirryn'in ya da Prens Deverick'in ona yardımcı olmak için tekrar bir yol bulmalarını diledi. Mirryn, hiç su büyüğü olmasa bile, ona bir şekilde yardımcı olabilirdi. Ve Deverick... Eh, Kiva onda zaten ateş ve hava büyüğü olduğunu bildiği için tıpkı kız kardeşi gibi onda da su büyüğünün olmadığı varsayımında bulunmuştu. Ama *yine de...* Herhangi bir elemental büyü, Kiva'nın hiçbir şeye sahip olmamasından daha iyiydi. Mot'un iksiri bile ona yardımcı olamazdı. Hayatta kalmak için yüzmesi gerekmeyince, kas yorgunluğu ve kramplarla uğraşmayacaktı. İhtiyacı olan şey, suyun altında nefes almasını sağlayacak bir iksirdi ve bunun olmadığını biliyordu.

Kiva bir hayatta kalandı. Ama... Bu imtihan için bunun yeterli olmayacağından korkuyordu.

"Görevini anlıyor musun?" diye sordu başgardıyan.

Kiva sesli bir cevap veremedi, o yüzden başını salladı ve uçurumun dibindeki madene tekrar baktı. Daha aşağı yürümeyecekleri ve bu yükseklikten suya düşeceği gerçeğinin farkına varınca başı döndü.

"Gardıyan Arell, buyurmaz mısınız?" dedi Rooke.

Kiva'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, bu sırada Naari birkaç benzeri tutuşunu bırakıp önünde çömeldi. Ardından sarmal ipe uzandı ve taşa en yakın olan ucunu Kiva'nın ayak bileğine bağladı. Son şansının -ve belki de tek şansının- bu olduğunu fark eden Kiva, eğilmeden önce Rooke'un diğer gardiyanlardan birine emir vermesini bekledi ve Naari'nin kulağına fısıldadı: "Zehir, Naari. Hasta değiller, zehirleniyorlar."

Daha fazlasını söyleyecek, Olisha, Nergal ve "bağışıklık güçlendirici" hakkında açıklama yapacak zamanı yoktu çünkü Rooke geri döndü ve ona gözlerini kısarak sordu: "Ne dedin?"

"Canımı yaktığımı söyledim," diye yalan söyledi Kiva. "İp çok sıkı olmuş."

"Sıkı olması gerekiyor," dedi Rooke. "Aşağıdayken onu çözeni istemeyiz. Hem, eğer kayar giderse seni nasıl geri yukarı çekeceğiz?"

Kiva cevap vermedi. Ama Naari'ye baktı, gardiyan yavaşça doğrulurken kehribar rengi gözleri anlayışla parlıyordu. Ve dehşetle.

"Emin misin?" dedi Naari kısık sesle.

Kiva önce Rooke'a, sonra gardiyana baktı. "Evet."

Naari'nin gerçek sorusundan ve Kiva'nın cevabından habersiz olan Rooke, "Sana söyledim, sıkı olması gerekiyor," diye homurdandı.

Başgardiyan, Kiva'nın omzunu tuttu ve taşı işaret ederek onu almasını ima etti. Kiva bunu yaptığında, taşın ağırlığı yüzünden sessiz bir "off" sesi çıkardı. Rooke ipin diğer ucunu eline aldı ve Kiva'yı uçurumun ucuna doğru yavaşça yürüttü. Yukarıdaki izleyicilerden toplu nefes alma sesine benzer bir ses duyuldu.

"Bunun ne kadar derin olduğundan emin değilim," dedi Rooke, aşağıdaki suya bakıp kısa sakalını kaşırken. "Sanırım bunu kendi başına öğrenmek zorundasın." Sesi, ufacık bir empati kırıntısıyla Kiva'nın duyabileceği kadar kısıldı ama Kiva, bunun kendisi için olduğuna inanmaması gerektiğini biliyordu. Rooke sadece en iyi şifacısını kaybedeceğinden endişeleniyordu. "Şimdi nefesini tutman gerekiyor. Hazır mısın?"

Hayır. Kiva hazır değildi. Hiçbir zaman hazır olmayacaktı. Ama seçim şansı yoktu, o yüzden ciğer kapasitesi ve kontrollü nefes almakla alakalı her şeyi hızla aklına getirdi ve yavaşça, derin derin nefes almaya başladı. Bunu yapmanın, oksijen azlığından bayılmasına sebep olabilecek derecede kan basıncını düşürebileceğini biliyordu ama suya girmeden önce ciğerlerini genişletemezse, kısa süre içinde zaten bilincini kaybederdi. Mücadele edebilmek için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Eğer serbest dalışçılar yapabiliyorsa, belki kendisi de yapabilirdi. En azından başarıma olasılığının olduğuna dair *umut* etmeliydi, diğer türlü şimdiden vazgeçse de olurdu.

“Üç deyince,” dedi Rooke.

Kiva nefesine odaklandı, Naari'nin yanına adım attığının belli belirsiz farkındaydı, gardiyan hafifçe titriyordu. Kiva'nın yüzleşeceği şeyden dolayı mı, yoksa zehir açıklamasından dolayı mı, Kiva emin değildi. İçinde korkacak kadar alan kalmamıştı, ona lazım olan oksijeni, endişesi için harcayamazdı. Yapabileceği tek şey *nefes almaktı*.

“Bir,” dedi Rooke.

Kiva nefes aldı. Nefes verdi. Nefes aldı. Nefes verdi.

“İki.”

O an gelmişti.

Kiva ciğerlerini doldurdu ve içine daha fazla hava çekti, diyaframı acı vermeye başlayana kadar genişledi, bayılma hissiyatı başının da dönmesine sebep oldu.

“Üç.”

Başgardiyan, Kiva'yı arkadan itti. Kiva dikkatle kilitletiği ağızını havadayken kapalı tutmakta zorlandı. Benliğinin her tarafı uçurumun kenarından aşağı doğru çakılırken, Kiva çığlık atmak istedi ve...

Foş!

Suya çakıldı.

Durumun şaşkınlığı yüzünden taşı düşürdü. Elleri, ağzını ve burnunu kapatmak için yükseldi; o sırada aşağı, aşağı, *aşağı* doğru çekiliyordu. Bedeninin su yüzeyine çarpma acısını zar zor anlayabildi, düşüşünün yüksekliği neredeyse nefesini bırakmasına sebep olacaktı. Ama Kiva pes etmedi, madenin derinliklerine inerken ufacık baloncuklar dışında hiçbir şeyi bırakmadı, aşağı çekildikçe turkuaz su daha da kararıyordu; güneş ışığı bu kadar derine inemiyordu.

Kiva kulakları kanıyormuş gibi hissetti, hızlı inişin yarattığı basınç beynine hançerlerin saplanması gibiydi. Ve soğuk... *soğuk*.

İlk birkaç saniyede, sert inişi yüzünden adrenalin ve acı, nefesini tutmak dışında bütün düşünceleri uzaklaştırdığı için fark etmemişti ama o şok hafifledikçe, farklı türde bir şok devreye girdi.

Su buz gibiydi.

On beş dakika... Çok uzundu, su çok derindi, çok soğuktu.

Boş bir yankı sesi geldi ve Kiva aniden durdu. Taş sonunda madenin dibine pat diye çarpmıştı ve belki de şanslı bir şekilde denk geldiği bir çıkıntı onun daha da batmasını engelliyordu.

Fark etmezdi. Hâlâ fazla derindeydi, etrafındaki su bulanıktı ve bozulmuş şekiller dışında herhangi bir şey görmesini zorlaştıracak derecede karanlıktı. Yukarıdan izleyen kimse bir şey görmeyi başaramazdı, tonlarca ve tonlarca su, Kiva'nın görülmesini engellerdi.

Üşüyordu... Kiva *çok* üşüyordu.

Kiva birkaç baloncuk daha bıraktı, ciğerleri şimdiden temiz hava için yalvarıyordu. Kollarını içeriye çekti ve sanki bunu yaparak vücut ısını korumaya yardımcı olacakmış gibi kendini kucakladı fakat işe yaramıyordu. Buz gibi su, iliklerine kadar işliyordu. Uzuvları daha şimdiden uyuşmaya başlamıştı, bütün kanı hayati organlarını, kalbini ve beynini korumak için içeri hücum ediyordu. Belki Mot'un iksiri yardımcı oluyordu ona ama yeterli değildi.

Öksürüyormuş gibi bedeni büküldü, ağzından birkaç baloncuk çıktı. Ciğerlerindeki havayı bırakıp bir an önce taze oksijene kavuşması gerektiğini biliyordu fakat nefes alma şansı yoktu.

On beş dakika.

Halihazırda ne kadar sürenin geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geriye ne kadar süre kaldığı konusunda da yoktu.

Ne kadar süre daha dayanabileceği hakkında bir fikri yoktu.

Parmaklarını hissedemiyordu. Ayak parmaklarını hissedemiyordu. Yanıyor gibi hissediyordu, soğuk o kadar içine işliyordu ki sınırları ateş almış gibiydi.

Nefes al! Bedeni ona feryat ediyordu. *NEFES AL.*

Yapamıyordu.

Hava yoktu.

Hava yoktu.

Kıva tekrar iki büküm oldu. Boğulma telaşı kontrolünü elinden almaya başlamıştı.

Bu defa ne hava akımının ciğerlerini terk etmesini, ne de daha fazla havayı içine çekmek için verdiği doğal tepkiyi durduramadı.

Hayır.

Hayır.

Artık boğuluyordu, soluk borusundan oksijen yerine su akıyordu.

Öksürüyor, boğuluyor, öksürüyor ve boğuluyordu. Su ciğerlerine ve istemsizce yuttuğu için midesine doluyordu, dikkatle koruduğu bütün hava artık gitmişti.

Uyuşukluk yayılıyordu, kolları ve bacakları hissiz ağırlıklar gibiydi.

Ve karanlık... büyüyordu. Görüşü kararırken bedeni büküldü, büküldü, *büküldü.*

İşkence, bu *işkenceydi.*

Ve sonra bitmişti.

Mücadele edecek gücü kalmamıştı.

Hiçliğe yenik düştü.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

“**N**EFES AL, LANET OLSUN!”

Kiva doğruldu, öksürürken ağzından su fişkıyordu; havayla boğuluyor, zorlukla nefes aldığı sırada aynı anda ciğerlerinden su çıkıyordu.

“İşte böyle, hepsini çıkar. Seni yakaladım.”

Kiva acının ve soğğun ötesini düşünemiyordu. Her tarafı titriyordu, uzuvları uyuşmuştu; göğsü ve kafası acıyor, ciğerleri ve boğazı yanıyor, kaburgaları ağrıdan zonkluyordu.

“Seni yakaladım,” dedi ses yeniden ve Kiva sonunda o sesi, onu tutan kolları ve yaslandığı bedeni tanıdı.

“J-J-Jaren?” diye sormaya çalıştı ama dudakları kelimeyi zor çıkarabilmişti.

“Buradayım,” dedi Jaren, onu daha sıkı tutarak. “Yaşıyorsun. Yaşıyorsun.”

Bunu bir dua gibi, sanki kendisi de inanamıyormuş gibi söylemişti.

Göğüs kafesindeki zonklamadan, Kiva ölmeye ne kadar yaklaştığını ve hayatını ona borçlu olup olmadığını merak etti.

Ama sonra neden onun kollarında olduğunu merak etti. Rooke neredeydi? Naari? Diğer gardiyanlar?

Kiva yavaşça gözlerini açtı, vücudunu ele geçirmiş olan donmuş ve ağrıyan yorgunluktan dolayı çabası neredeyse imkânsızdı.

Ama nerede olduğunu, nerede *olduklarını* görünce, yenilenen bir adrenalin bedeninde gezdi ve Kiva, Jaren'ın kollarında sarsıldı.

“Ne-”

Kiva cümlesini bitiremedi, gördüğü şeyi anlamakta güçlük çekiyordu.

Hâlâ madendeydiler.

Suyun altında.

Taş hâlâ Kiva'nın ayak bileğine bağlıydı.

Ama... Nefes alıyorlardı. Konuşuyorlardı. Boğulmuyorlardı.

Bir cep onları sarıyordu, insan boyutundaki bir hava kabarcığı onların etrafını sarmış, küçük bir hava hunisi bu kabarcıktan üstlerindeki suya, muhtemelen yüzeye gidiyor ve onlara temiz oksijen sağlıyordu.

“*Bu da ne...*”

“Açıklayabilirim,” diye lafını kesti Jaren hızla. “Ama önce seni ısıtmamız lazım. Vücudun şoka giriyor.”

Şoka *girmiyordu*. Zaten şoktaydı.

Ve şok katlanarak artıyordu, maden zemininde oturdukları yerin etrafında bir alev çemberi canlanmadan önce, Jaren onu daha da yakın çekmişti.

Isı, harika bir ısı Kiva'nın kemiklerine nüfuz etmeye başlarken, onu dışarıdan içeriye doğru çözüyordu.

Kiva inledi ve onu sıkıca kendine doğru tutmaya devam eden Jaren'a sarıldı. Jaren'ın vücut ısısı dumansız ateşle birleşince Kiva'nın uzuvlarına his geri dönmeye başlamış, buz soğukluğundaki hiçlik gitmişti.

Fakat fiziksel sıkıntısı geçiyor olsa da, zihni bir kâbusla yüzleşiyordu.

“A-anlamıyorum,” diye fısıldadı Kiva, hâlâ titriyordu ama önceki kadar kötü değildi. Jaren'ın sudan sıırılsıklam olmuş tuniğini bıraktı ve kendini onun yüzüne bakacak kadar geriye çekti.

Yüzündeki ifadeyi anlayamıyordu. Suçluluk, korku ve boyun eğme. Bu üçünün karışımı ve daha fazlası.

“Anlamıyorum,” dedi Kiva yeniden, alevlere, hava cebine ve ardından ötedeki karanlık suya bakarak.

“Evet, anlıyorsun.”

Kiva başını iki yana salladı. Sonra tekrar salladı, ıslak saç yüzünü ıslatıyordu.

“Hayır,” dedi Kiva, inkâr etmeye devam ederek. “Bu mümkün değil.”

Kiva artık soğuktan titremiyordu.

Kiva tamamen bambaşka bir şeyden titriyordu.

“Ölmene izin veremezdim, Kiva,” diye fısıldadı Jaren, kolları hâlâ onu tutarken titrediğini hissedebiliyordu. “Çok uzun süredir aşağıdaydın. Sen...” Yutkundu. “Buraya geldiğimde nefes almıyordun. Seni hayata döndürmek zorunda kaldım.”

Kiva onun sözlerindeki gerçekliği hissetti, sadece ona kederli bakış şekli yüzünden değil, aynı zamanda göğsündeki, ciğerlerindeki ve kalbindeki zonklamadan da.

Jaren onu hayata geri getirmişti.

Ama anlamadığı kısım bu değildi.

Etrafları ateşle sarılıydı. Ve havayla. Bir su kütesinin orta yerinde.

Kiva dudaklarını yaladı ve sordu: “Sana... Prenses sana da mı bir tılsım verdi?”

Jaren yavaşça kafasını iki yana salladı.

“Prens mi verdi?” diye fısıldadı Kiva, boğuk bir sesle.

Jaren gözlerini kapadı ve tekrar kafasını iki yana salladı. O da boğuk bir sesle konuştu. “Hayır.”

Tek kelime ve Kiva biliyordu.

Jaren’in tılsımı yoktu.

Jaren’in tılsıma *ihtiyacı* yoktu.

Çünkü Jaren elemental büyüye sahipti.

Haftalar öncesinden bir anı, Jaren’in büyü kullanıcılarıyla ilgili sözleri, Kiva’nın zihnine doldu: *Anomalilerin de var olduğunu duydum. Kraliyet soyundan doğma olmayanlar da varmış, eski günlerdeki gibi.*

Bir anomali.

Jaren bir *anomaliydi*.

Kiva inanamıyordu.

“*Nasıl?*”

Jaren küfrederek sözünü kesti. Kafası, üstlerindeki suya dönüktü. “Zamanımız kalmadı,” dedi, ayağa kalkıp onu da kendisiyle beraber çekerken. “Keşke anlatabilseydim ve anlatacağım, yemin ederim. Ama şu anda, burada olanları kimseye söylemeyeceğine söz vermen lazım. Hepsi beni uçurumdan aşağı atlarken gördü ama su onların burada başka bir şey görmesi için fazla derin. Benim büyümü öğrenmemeliler. Naari dışında kimse bilmiyor.”

“*Naari* biliyor mu?” Kiva’nın soluğu kesildi. Beyninin öğrendiği şeyi daha kolayca sindirebilmesi için hızla toparlanmayı diledi.

“Bana söz ver, Kiva,” dedi Jaren ısrarla. “Kim olduğumu kimseye söyleyemezsin. Anlıyor musun?”

Ama Kiva’nın ona söz vermeye şansı olmadı çünkü ip gerildi ve ayak bileğinden çekmeye başladı.

“Nefes al, derhâl!” diye emir verdi Jaren, tam da onları koruyan ne büyüsü varsa onu serbest bırakmadan önce.

Kiva bir anda, yeniden buz gibi su tarafından yutulmuştu ama bu defa yukarı doğru çekiliyordu. Jaren ona sıkıca tutunmuştu, bu sırada beraber önce yüzeye, sonra da dışardaki havaya çekildiler.

Yolculuk o kadar uzun sürmüştü ki Kiva sonunda uçurum kenarından çekildiğinde tekrar öksürüp titriyordu. Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi davranmasına gerek yoktu, zira ciğerleri tekrar gelişen oksijen yetersizliğine çok içten bir şekilde itiraz ediyordu. Jaren yanındaydı; yuttuklarını tükürüyor, cildinin rengi soğuktan maviye dönüyordu. Kiva kendisinin de aynı durumda olduğuna emindi.

“Ayağa kalk,” dedi sert bir ses ve bir el Kiva’nın tuniğinin arkasını kavrayıp ayağa kalkana dek onu yukarı kaldırdı. Zar zor

ayakta durabiliyordu ama hâlâ gerçekleşmek üzere olan şeyden korkacak kadar akli çalışıyordu.

“Seni uyardım,” diye gürlledi Başgardiyan Rooke, yürüyerek onun görüş alanına girerken. Gözlerinde rahatlama yoktu; aksine, sanki sonunda ondan kurtulacağını düşünmüş gibi bir hayal kırıklığı kıvılcımı vardı.

Kiva’yı yukarı çeken kişi, Kiva’nın arkasında duruyordu. Hâlâ çok sıkı tuttuğu ip, Kiva’nın boğazını hafifçe sıkıyor ve hırıltılı nefesler almasına neden oluyordu. Kiva, buz kesmiş vücudu şiddetle titrerken, göz ucuyla Jaren’a baktı. Onu tutan kişiyi gördüğünde korkusu ikiye katlandı: Kasap...

“Seni uyardım,” diye tekrar etti Rooke, bakışları ikisinin arasında gidip gelirken karanlık yüzü öfkeyle kaplanmıştı. “Bu imtihana müdahale edilmesine izin vermeyeceğimi söylediğimde yeteri kadar açık değil miydim?”

Kiva başını sallamaya çalıştı ama sadece yeniden öksürmeyi başarabildi.

“Onun hatası değil,” diye ilan etti Jaren, kendi öksürüklerinin arasında. “Onun ardından atlayan benim.”

Rooke ona doğru adım attı ve eline uzanıp bileğinin etrafındaki metal kayışı okudu. “D24L103. Sen yenisin.”

“Neredeyse iki aydır buradayım,” dedi Jaren. Başgardiyanın keskin bakışlarına karşılık verirken ekledi: “Kimin kurtarılmaya değer olduğunu bilmek için yeteri kadar uzun bir süre.”

Kiva onun sözlerinin içine işlediğini hissetti, aynı zamanda da susmasını diliyordu çünkü söyleyeceği herhangi bir şey, durumu daha da kötü bir hâle getirebilirdi. Başgardiyan onu *uyarmıştı*. Bu defa herhangi bir müdahalenin cezayla sonuçlanacağı konusunda fazlasıyla net olmuştu.

Jaren onun hayatını kurtarmıştı. Karşılığında kendi hayatını kaybetmesine izin veremezdi.

“Bunu yapmasını ben istedim,” dedi Kiva aniden.

Jaren’ın kafası ona doğru savruldu. “Hayır, Kiva, yapma...”

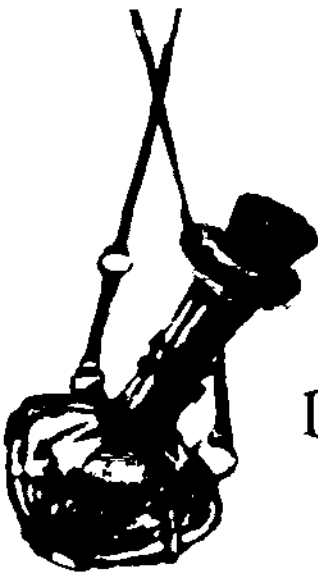
“Yaralandı ve ona yardım ettim, bu yüzden o da bana borçlu olduğunu düşündü,” dedi Kiva hızlıca, yalanlar dudaklarından dökülüyordu. Göz ucuyla Naari’yi görünce hafifçe bocaladı, gardiyanın suratı ümitsiz görünüyordu ve bembeyazdı. Ama Kiva toparlandı ve devam etti: “Bana evinin yakınındaki göle daldığından ve nefesini uzun süre tutabildiğinden bahsetti. Ben aşağıda bir süre kaldıktan sonra benim ardından atlamasını kararlaştırdık. Ciğerlerime hava üfleyecek, daha uzun süre hayatta kalmama yardımcı olacaktı. Benim hatam, onun değil. Benim fikrimdi.”

“*Kiva...*”

“Yeter!” Rooke, Jaren’ın lafını gürleyen, tek bir sözle kesti. Kiva’ya doğru adım attı ve kısık, tehditkâr bir sesle konuştu. “Seni korumaya çalıştım ama seni kendinden koruyamam. Artık olmaz.”

Kiva, başgardiyanın sözlerini sindiremeden, adam çenesiyle Kiva’nın ardındaki gardiyana işaret etti. Kiva, tuniği serbest kalınca, bir an için rahatlayıp özgür olduğunu sandı. Ama sonra kafasının arkasında keskin bir acı hissetti.

Kiva’nın duyduğu son şey, yere düştüğü sırada, Jaren’ın, “Kiva!” diye haykırışıydı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Kiva uyandığında, başı zonkluyordu ve kafatasının dibinde Kinatçı, delici bir ağrı vardı.

Gözlerini açmaya çabaladı. Bulunduğu alan karanlıktı. Başı dönüyor ve gözleri bulanık görüyordu. Doğrulamaya çalıştı ama başaramadı. Soğuk taş zeminde dümdüz yatıyordu, doğrulabilmek için üç kez denemesi gerekti.

“Ah,” diye inledi kendi kendine, elini başına basarak.

Nefesini sakinleştirerek zihnini temizlemeye çalıştı, nerede olduğunu ve nedenini anlamaya çalıştı.

Hatırladığında adrenalin ona hızla çarptı.

Su İmtihanı.

Boğulma.

Jaren, hayatını kurtarmıştı.

Büyüyle.

Rooke.

Sonra hiçlik.

Güm güm atan kalbi baş ağrısını daha da kötü yaptı ama aynı zamanda çok ihtiyaç duyulan zihinsel berraklığı da getirdi. Kiva titreyerek ayağa kalkmayı becerebildi ve bulunduğu odaya düzgünce bakabildi. Bulunduğu hücreye. Çünkü bulunduğu yer buydu... Kalın taş duvarlarla çevrili, boş, küçük bir alandan fazlası değildi; bir tarafta metal bir kapı vardı, en kısık seviyede yanan luminiyum fenerleri etrafı görece kadar ışık veriyordu.

Kiva daha önce böyle bir hücrede bulunmamıştı. Zalindov hakkında bildiklerini düşününce içinde bir korku yükseldi. Hapishane şifacısı olarak ziyaret ettiği bütün binaların içinde, hiç adımını atmadığı sadece bir yer vardı.

Kiva ceza blokundaydı.

Çukur.

Metal kapıdan sürtünme sesi geldi. Kiva kafasını hemen oraya çevirdi, sonra da gidebileceği kadar geriye çekildi. Nabzı çok hızlıydı, sinirleri uzuvlarından dışarı ateş ediyordu âdeta. Eğer mesanesi dolu olsaydı, yüzleşmek üzere olduğu şey yüzünden altına kaçırmış olurdu. O kapıdan adım atmak üzere olan kişi yüzünden duyduğu korku böyle katıksızdı.

Kasap değildi.

Kemik de değildi.

Sadece Kiva'nın tanımadığı başka bir gardiyandı.

Rahatlamış hissetmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de gardiyan ona bu şekilde bağırırken. "Gel, şifacı. Çağrılıyorsun."

Adamı hücrenin dışına ve karanlık taş bir koridora doğru takip ederken Kiva'nın bacakları titriyordu. Burada aralıklı yerleştirilmiş daha fazla metal kapı vardı ve bazılarının yanından geçerken ağlama ve inleme sesleri duyuluyordu. Jaren bunlardan birinde miydi? Yaralanmış mıydı?

Havada korku kokusu vardı. Kan, ter, kusmuk ve diğer atıklar. Kiva'nın midesi ağzına geldi ama o bunu zorlayarak yatıştırdı ve ağzından nefes alırken ağlamalara kulaklarını tıkadı.

"İçeri," dedi gardiyan, eli sanki kaçmasını önlemeye çalışır gibi omzunu kavriyordu.

Ahşap bir kapıyı açtı ve ötesindeki odaya adım attılar.

Çıktığı hücreden daha genişti, birkaç kişinin rahatça hareket edebileceği kadar büyüktü. Duvarlar aynı şekilde kalın taştan yapılmaydı ve zemin, odanın ortasındaki taze kanın oraya doğru aktığı küçük gidere doğru hafifçe eğim yapıyordu.

Kan, kırbaç direğine bağlanmış, başı öne eğik, sırtında derin ve kırmızı yarıklar olan Jaren'dan geliyordu.

"Hayır," dedi Kiva, nefesi kesilip dizleri bükülürken. Onu ayakta tutan şey, gardiyanın sıkı kavrayışıydı.

Jaren onun sesine tepki olarak çok ufak bir harekette bulundu, sanki kafasını kaldırmaya çalışıyordu da bunu yapmayı başaramadan gücü tükenmiş gibiydi.

"Güzel, buradasın."

Kiva donakalmış bir şekilde, kırbaç tutan adama doğru döndü. Kasap'ın soluk gözleri sadistçe bir zevkle parlıyordu, elinde dokuz kuyruklu bir kırbaç çevirirken kıpkırmızı suratı pis bir sırtışıla gerilmişti.

"En iyi kısmı için tam zamanında geldin," diye devam etti adam lafına, yavaşça Jaren'a doğru yürüyerek.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı Kiva öne atılarak. Kiva, gardiyan onu geri çekmeden önce sadece bir adım atabildi ve ardından gardiyan diğer koluyla arkadan beline sarıldı.

"Ah-ah-ah," diye fısıldadı gardiyan kulağına, nefesi çürümüş balık gibi kokuyordu. "Burada kal. Mekândaki en iyi yer burası."

"Merak etme, şifacı," diye seslendi Kasap ona. "Biraz eğleniyoruz. Senin de hoşuna gidecek, söz veriyorum."

Ve başka bir uyarı olmadan kolunu geriye çekti ve sonra ileri doğru fırlattı, dokuz kuyruklu kırbaç havada savruldu... ve Jaren'ın etine çarptı.

Bedeni şiddetle sarsılırken ağzından bir inleme çıktı, sonra direğe doğru yıkıldı, onu ayakta tutan tek şey oydu.

Kiva'nın gözlerinde yaşlar birikti ve Kasap kolunu geri çekerken o yaşlar gözlerinden aktı.

"Yapma!" diye bağırdı Kiva, sesi kelimenin yarısında kesildi. "Dur!"

Ama Kasap onu dinlemedi.

"DUR!" Kiva, kırbaç havada ikinci kez savrulurken haykırdı. "DUR! LÜTFEN! DUR!"

Kiva ona defalarca yalvardı ama adam Jaren'ın sırtına kırbaç tekrar vururken onun yalvarmalarına kulak asmadı.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve *tekrar*.

Kiva, onu tutan gardiyanla çaresizce mücadele etti, kollarından uzaklaşabilmek ve Jaren'a gidebilmek için boğuştu. Ama faydası yoktu; adam fazla güçlü, kavrayışı fazla sıkıydı. Kasap, Jaren'ın etini ezilmiş bir kırbaç izi yığınınına döndürdüğü işkencesine devam ederken, Kiva bunu izlemek zorunda bırakıldı.

Kasap sonunda geriye çekildiğinde, Kiva açıkça ağlıyordu, sesi durması için ona haykırırken kısılmıştı.

Ve sonra adamın soluk gözleri ona döndü.

Üstü başı Jaren'ın kanına bulanana adam, kanlı kırbaçıyla ona doğru gelirken, Kiva'nın korku hissedecek hâli kalmamıştı. Tek hissettiği öfkeydi. Ve korku. Ama kendisi için değil, hâlâ direğe asılı duran ve hareket etmeyen Jaren içindi.

“O iyi. İyileşir,” dedi Kasap yaklaşırken ilgisizce. “Rooke hissetmesini sağla ama kalıcı zarar verme dedi.”

Tam da Kiva daha fazla iğrenemeyeceğini düşünürken, Kasap bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi göründü.

Kasap'ın kırmızı lekeli yüzüne bakmaya katlanamayan Kiva, kırbaça baktı. *Şıp, şıp, şıp*. Jaren'ın kanının yere damlamasını izlerken, midesi bulanıyordu.

Kasap kıkırdarken Kiva'nın çenesini tutmak için uzandı, parmaklarının acı verici kavrayışı onu kendisine bakmaya zorladı.

“Merak etme, şifacı. Rooke sana dokunulmayacağını söyledi.” Karanlık bir sırtış yüzünü aydınlattı. “İzlemek zorunda kalarak daha fazla ceza çekeceğini düşündü.” Diğer elini yanağından akan bir yaşı silmek için kullandı. Kiva ondan kaçınmaya çalışınca, adamın sırtması genişledi ve çenesindeki parmaklar daha da sıkılaştı. “Görünüşe göre haklıymış.” Tekrar kıkırdadı, sonra bakışı arkasındaki gardiyana gitti. “Şifacının arkadaşına göz

kulak ol. Eğer hareket ederse...” Kasap kanlı kırbacı adama verdi ve gardiyan da başını hevesle sallayarak aldı.

Kiva'nın söyleyecek tek sözü veya haykırışı kalmamıştı. Kasap çenesini bırakıp omuzundan tuttu ve onu dönmeye zorladı. Kırbaçlanacak sonraki kişi olmadığı için rahatlayamadı çünkü Rooke cezası konusunda haklıydı; izlemek daha kötüydü. Kiva'nın hayattaki amacı insanları iyileştirmektir, onlara zarar vermek değil. Ve Jaren oradaydı, sadece onun *yüzünden* acı çekmiyordu, aynı zamanda onun *yerine* de acı çekiyordu.

“Yürü, şifacı,” diye emir verdi Kasap, onu kapıya doğru iterek.

Kiva adamın yanında yürürken tökezledi, sersem şekilde yürüyor; ne yapmasını, nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Zihni Jaren'a vurulan kırbacı tekrar tekrar oynatıyordu.

Temposundan memnun olmayan Kasap, parmaklarını sıkıca bileğine doladı ve onu taş koridorda sürükledi. Kiva adamın elinin ıslak olduğunu hissedebiliyordu ve adamın eline baktığında, Jaren'ın kanının ona da bulaşmış olduğunu görerek öğürdü.

“Acele et,” diye homurdandı Kasap, onu sertçe çekiştirerek.

“Beni nereye götürüyorsun?” Kiva sonunda hırıltılı bir şekilde konuşmayı başardı.

“Farklı işkence türleri vardır, bunu biliyor muydun?” dedi adam, muhabbet eder gibi konuşuyordu. “Fiziksel türü vardır, tıpkı erkek arkadaşınla eğlendiğim gibi.”

Eğlence. Kasap yaptığı şeyi *eğlenceden* sayıyordu.

“O benim erkek arkadaşım değil,” diye fısıldadı Kiva boğuk bir sesle, kırbacın yüksek sesle şak, şak, şak diye Jaren'ın tenine değişti kulaklarında yankılanmaya devam ediyor, gördüğü şeyler gözünün önünden gitmiyordu.

“Sonra bir de bunun psikolojik türü var,” diye devam etti Kasap, onun iç çalkantısından habersiz bir şekilde. Ya da bundan zevk alarak. “Rooke bana sadece fiziksel olarak bir şey yapma dedi.” Dişleri parladı. “Başka bir şeyden bahsetmedi.”

Kasap, duyduklarını sindirmesi için ona zaman verdi ama Kiva telaşlanamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı. Tek yapabildiği Kasap'ın kollarında, bacaklarında, göğsünde ve yüzünde olan kana bakmaktı.

Çok fazla kan vardı.

Onun hatasıydı... Hepsi Kiva'nın hatasıydı.

"Sen..." Soruyu zar zor sorabildi ama bilmesi gerekiyordu, o yüzden boğuk bir sesle konuştu: "Onu öldürecek misin?"

Kasaptan keskin bir kahkaha yükseldi. "Ah, hayır."

Kiva rahatlayarak çöktü.

"Ama uyandığında ölmüş olmayı dileyecek."

Kiva'nın gözleri yaşlarla doldu, taş merdivene ulaştıklarında hayal gücü çığırından çıkmıştı. Kasap onu bir merdivenden aşağı sürükleyerek indirdi, sonra birinden daha. Burada hava daha soğuk, kokular çok daha kötüydü. Sanki yukarıdan gelen bütün ızdırıp toprağın altına nüfuz etmiş ve hayaletler gibi geziyordu.

"Bu yere neden *Çukur* dediklerini biliyor musun?" diye sordu Kasap, sonunda onu başka bir kapının önünde durdururken. Bu kapı kalın, geçilmez taştan yapılmaydı.

Kiva kendini boş hissetti, Jaren için hissettiği korku yüzünden mahvolmuştu. Ama aynı zamanda bu kapıya bakarken, kendisi için de ani, yükselen bir korku hissetti.

Adam kapıyı açıp, onu ilerideki kapkara alana itti. Açıklama yapmadan önce Kasap'a cevap verme şansı olmadı. "Öğrenmek üzeresin."

Ve sonra, karanlık.

BÖLÜM OTUZ

Taş kapı açıldı.
Bir ışık çatlağı.

Kiva yüzünü oraya doğru döndü, gözleri o kadar körleşmişti ki hiçbir şey görmedi ve duyduğu özlemle birlikte sessizce içli bir nefes aldı.

Işık.

Herhangi bir ışık.

Sanki parmak uçlarıyla yakalayabilecekmiş gibi elleriyle ışığa doğru uzandı.

Ve sonra gitmişti.

Bu altı kere yaşandı.

Haftalar gibi gelen bir sürede altı defa yaşanmıştı.

Aylardır.

Yıllardır.

Kiva zifirî karanlık hücrede ne kadar süredir kapalı olduğunu bilmiyordu, Zalindov'un gerçek Çukur'u buydu. Kasap haklıydı... Psikolojik işkence herhangi bir fiziksel acıdan daha kötüydü. Ne zaman kavramı kalmıştı ne mekân kavramı ne de kimlik kavramı. Kiva'nın, kapıya doğru sürünerek kör gibi hissetmesi için tam kapının yanındaki zemine bırakılan yemek teslimi sırasında yaşanan o altı kısa an dışında, Kiva'nın karanlıktan kaçacak başka şansı olmamıştı. Eğer o altı teslimat olmasaydı, Kiva ölmüş olduğunu düşünebilirdi, duyuşal yoksunluk onu buna inandırmaya yeterliydi.

Akıl sağlığının ufacık da olsa yerinde kalmasını sağlayan tek şey, köşedeki *şıp, şıp, şıp* sesiydi; küçük bir giderden kovaya kirli su döküyordu. Kiva, oradan bu kadar erken su içmeye gönülsüzdü ancak ilk yemek teslimatı gelip de yanında su gelmediğinde, kimsenin ona su getirmeyeceğini biliyordu. Susuzluktan ölmek istemiyorsa, tek seçeneği kirli suyd.

Suyun durumunu bilemiyordu çünkü suyu göremiyordu. Yalnızca küçük kaba döküldüğü zamanki, sadece içmek için değil, kendini temizlemek için de toplanan yavaş damla seslerini duyuyordu. Islak köpek gibi kokuyordu ve sonunda onu yutacak cesareti edinip avucunda biriktirdikten sonra ağzına götürünce, tadı da öyle gelmişti.

Ama onu hasta etmemişti, öldürmemişti.

Ve kötü kokulu ya da değil, *şıp, şıp, şıp* sesi onun devamlı yoldaşydı, hiçlikten ibaret olan durumu bozan, sahip olduğu tek şeydi.

Bu ve düşündüğü şeyler.

Belki de en kötü işkence buydu.

Saatlerce, günlerce, haftalarca, yıllarca -ne kadar zamandır burada kapalı kaldıysa- onu bu noktaya getiren ve hâlâ yapması gereken her şeyi, cevaplanmamış bütün soruları zihninde tekrar etmeye devam etmişti.

Jaren güvende miydi? Onun canını hâlâ yakıyorlar mıydı? Hâlâ *hayatta* mıydı?

Peki ya büyü? Tek anomali o muydu, yoksa başkaları da var mıydı? Güçlerini tutuklanmamak için kullanabilecekken neden Zalindov'daydı? En başta hangi suçu işlemişti?

Bir de Naari vardı... Jaren'ın sırrını nasıl biliyordu? Neden diğer gardiyanlardan ve başgardiyardan saklamıştı bunu? Bu yüzden mi Jaren'ı bu kadar yakından izliyordu, deneyip kaçabileceğinden mi korkuyordu?

Fakat Kiva, Jaren hakkındaki bu soruları düşündükten sonra, bilmediği daha birçok şey olduğunu fark etti. Ayrıca, güncel haberler ne yöndeydi? Merak ediyordu.

Mesela Tipp onun yokluğunda ne durumdaydı, iyi miydi? Ya Tilda?

Naari mahkûmları kimin zehirlediğini bulmuş muydu? Olisha ve Nergal'ın piyon olduğunu fark etmiş miydi? Rooke'a söylemiş miydi? Bir çözüm bulmuşlar mıydı, yoksa insanlar hâlâ ölüyor muydu?

Peki Kiva, son imtihanla, Toprak İmtihani'yla yüzleyecek miydi? Bu olayı unutup onu tecrit edilmiş hâlde sonsuza dek bırakırlar mıydı? Eğer öyle olursa, bu Tilda için ne anlama gelirdi? Hastalığını atlatırsa, bir mahkûm olarak yaşamasına izin verilir miydi? Öldürülür müydü? *Yoksa çoktan öldürülmüş müydü?* Onun için tehdit unsuru olan şeyler sadece hastalık ya da gardiyanlar değildi, diğer mahkûmlar da tehditti. Kiva onları fışkırtırken, asi karşıtlarının ölümünü planlarken duymuştu: *...o sözüm ona kraliçeyi uykusunda öldürmek...*

Kiva bu tehditlerin üzerinde durmamıştı, Tilda'nın onun bakımındayken güvende olduğunu biliyordu. hücreye kapatılmışken... Kiva'nın yokluğunda orada her şey olabilirdi.

Peki ya Kiva'nın ailesi? Cresta asilere Kiva'nın Çukur'da olduğu haberini göndermiş miydi? Kiva tekrar oradan çıkamazsa Tilda'nın hayatının tehlikede olacağını söylemiş miydi? Ailesini onun karanlıkta çektiği ızdıraptan haberdar mıydı? *Umurlarında* mıydı?

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

Sözlerini tutma konusunda başarısız olmuşlardı ve Kiva da artık Tilda'ya ve kendine verdiği sözü tutma konusunda başarılı olabileceğinden emin değildi...

Ailesinin şifreli notları ona hayatta kalmak için güç vermişti; onların hâlâ orada olduğu bilgisi, bir gün onlara katılacağı umudu.

Ama şimdi Kiva bunun asla olmayacağından, Zalindov'un duvarlarının dışını görecektik kadar yaşamayacağından korkuyordu.

Bu hücrenin dışını.

Bu karanlığın dışını.

Kapıdaki başka bir ışık çatlağı, Kiva'nın yeniden öne eğilmesine neden oldu. Yemeği teslim edileli birkaç dakika geçmiş gibi geliyordu. Zaman kavramı iyice bozulduğu için delirmeye başlayıp başlamadığını merak etti. Yemek yemiş miydi? Tadını hatırlayamıyordu, ona uzandığını bile hatırlayamıyordu. Ancak Kiva, bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Bunun yerine saniyeler sonra tekrar gideceğini bilerek ışığa doğru tüm bedenini çevirdi ve onun sunduğu anlık rahatlığın tadını çıkardı.

Fakat gitmiyordu.

“Öteâleme şükürler olsun, hayattasın.”

Kiva rüya görüyor olduğundan emindi, sallanan lüminyum fenerinin hücreye girip etrafı aydınlatması ve onu tutan kişi de dâhil olmak üzere hepsi halüsinasyon, olmalıydı.

“Naari?” diye seslendi Kiva, hırıltılı bir şekilde. Ya da seslenmeye çalıştı. En son ne zaman konuştuğunu hatırlayamıyordu ve konuşmakta güçlük çekti.

Taş kapı birkaç santimlik bir aralık bırakarak kapandı, ardından ufacık çatlaklar bıraktı ama ışık kaybolmadı. Kiva çılgınca gözlerini kırıştırdı, gözleri çok uzun zamandır karanlık dışında bir şey görmediğinden adapte olmaya çalışıyordu.

“Sadece birkaç dakikamız var,” dedi gardiyan, sıkışık alana oturabilmek için aşağı doğru kayarak. “Burada olmamam gerekiyor.”

Kiva ona dokunmak için uzandı, hâlâ onun gelmiş olduğuna inanamıyordu ama parmakları somut bir bedene dokununca dudaklarından rahatlamış bir inleme çıktı.

“Gerçeksın,” diye fısıldadı Kiva. “Sen *gerçeksın*.”

“Yaralandın mı?” diye sordu Naari. “Sana bir şey yaptılar mı?”

Kiva'nın zihni bulanıktı, inançsızlığı hâlâ çok güçlüydü. Ama Naari karşısındaydı ve sorularına cevap verebilecek birisiydi, o yüzden kendini topladı.

"Jaren... onu gördün mü? O iyi mi?" diye sordu Kiva, cevap vermek yerine.

"O... iyileşiyor," dedi Naari.

"İyileşmek mi?" Kiva'nın kalp atışları hızlandı. "Ona ne yaptılar?" Luminium feneri, Naari'nin kafa karışıklığını gösteriyordu. "Senin orada olduğunu söyledi. Sana izlettiklerini."

"Kasap'ı onu kırbaçlarken gördüm ama bu haftalar önceydi. Hatta daha da önce, sanırım ilk geldiğimizde," dedi Kiva, anıları zihninde savuştururken. "Onlar... Onlar ona tekrar mı zarar verdiler? Yaralarını tedavi eden birileri var mı?"

Jaren, Kiva'nın hayatını kurtardığı için tekrar tekrar cezalandırılıyordu ve Kiva bu durumdan nefret ediyordu.

"Haftalar önce mi?" Naari'nin sesi, kafası daha da karışmış gibi çıkıyordu. Ama sonra küçük, karanlık hücrede etrafa bakındı, tek ışık kaynağının kendisinin getirdiği luminium feneri olduğunu gördü ve yüzü anlayışla aydınlandı. Ve sonra acımayla doldu. Ses tonu bunu söylerken dikkatliydi, temkinliydi, hatta endişeliydi. "Kiva, sen sadece altı gündür buradasın."

Kiva'nın ciğerlerindeki bütün hava çekildi. "Altı..."

Altı gün.

Sadece *altı* gündür mü burada kapalıydı?

Bir ömür gibi gelmişti.

İki ömür gibi.

Nasıl bu kadar az zaman geçmiş olabilirdi?

"Her geçen gün daha da toparlanıyor," dedi Naari hızla, eğer Kiva'nın gözlerinde parlayan umutsuz yaşları gördüyse de onlara dikkat etmedi. "Onu görebilmek için içeri sadece iki kez gizlice girebildim... Onu da seni izledikleri kadar yakından izliyorlar. Ama yaralarını temizledim ve sardım, tıpkı senin daha önceden yaptığını gördüğüm gibi. Enfeksiyon belirtisi yoktu ama Tipp ne olur ne

olmaz diye bana çiğnemesi için kızılağaç yaprakları verdi. Çavdar öz suyu ile kanını temiz tutmaya yardımcı olacağını söyledi.”

“İyi,” Kiva tanıdık olmayan, boğuk bir sesle cevapladı. “Bu iyi.”
Altı gün.

Buna inanamıyordu.

Fakat yine de Naari'nin birkaç dakikaları olduğu hakkında söylediği şeyi hatırlayınca kendini toparladı ve cevabını öğrenmek istediği bazı sorular sormaya başladı.

“Tipp iyi mi?” diye sordu, gardiyanın ondan az önce bahsetmiş olmasına rağmen.

“O iyi. Senin için endişeleniyor ama ben ona göz kulak oluyorum.”

“Ya Tilda?”

Naari, sanki Kiva'nın asi kraliçe hakkında soru sorarak zaman harcamasına inanamıyormuş gibi cevabını yavaşça verdi: “Değişiklik yok.” Duraksadı ve sonra daha fazlasını paylaştı: “Tipp bekçi köpeği gibi onun başında nöbet tutuyor, onun yanında kalabilmek için neredeyse reviri hiç terk etmiyor. Söylediğine göre, sen olsaymışsın öyle yaparmışsın, o yüzden senin yerine kadına göz kulak oluyor.”

Ah, Tipp... Kiva, çocuğa karşı içinde taptaze duygular hissetti. Onu çok özlemişti, Tipp'in coşkusunun ufacık bir kısmının bu karanlık hücreye nüfuz etmesini diledi. Luminium fenerine ihtiyacı olmazdı... Bütün alanı o tek başına aydınlatırdı.

“Ya zehir?” diye sordu Kiva, daha fazla bekleyemeyerek. “Altı gün... Daha fazla zaman geçtiğini düşünmüştüm, peki buldun mu? İlk başta Cresta olabileceğini düşündüm ama sanmıyorum onun...”

“Cresta değil,” dedi Naari. Ses tonunda bir gariplik vardı. Fazla kısık, fazla düz, fazla duygu yüklüydü. Öfke, inanamamazlık... ümitsizlik.

“O zaman gerçekten *buldun* yani?” diye sordu Kiva, çünkü Naari'nin garip ses tonuna rağmen bu bile rahatlatıcı sayılırdı.

“Madenden sonra,” dedi gardiyan, sesi hâlâ garip geliyordu. “Olisha beni buldu, senin ve benim yakınlaştığımızın farkındaydı. Sana kızgındı, bir şifacı olarak görevlerinde ihmalkâr davrandığını söyledi. Nergal’ın ve kendisinin verdiği tüpler hakkında açıklama yapınca, içlerinde gerçekten ne olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi.” Naari kafasını iki yana salladı. “Bunun burunumuzun dibinde olduğuna inanamıyorum.”

“Bilmemizin imkânı yoktu,” dedi Kiva, kendisine çok kızgın olsa bile.

“Başgardiyan Rooke’la konuştum,” diye devam etti Naari. Oturduğu yerde kımıldanıp kollarını kendine doğru çekti. Kiva onu hiç bu kadar bozguna uğramış hâlde görmemişti. “Ona her şeyi anlattım. Yaptığın bütün testleri, nasıl hiçbir şeyin çıkmadığını... Sonra bana madende söylediğin şeyi ve bu sözüm ona bağışıklık güçlendiricileri hakkında öğrendiğim şeyleri anlattım.”

Kiva bekledi ama Naari daha fazlasını söylemeyince, devam etmesi için konuştu: “Ve?”

Naari derin bir nefes verdi. “Ve başgardiyanın onlardan zaten haberi varmış.”

Kiva’nın midesi sıkıştı. İnkârı ona sert ve ağır bir darbe vurmuştu. “Hayır, yoktu,” dedi boğuk bir sesle, onu tam da Su İmtihanı’ndan önce bir tüpü tutarken gördüğünü hatırlarken. Direkt olarak Kiva’ya bakmış ve elindeki ne olduğunu sormuştu.

Ama o zaman... Kiva ona önemli bir şey olmadığını söylediğinde, aldığı cevap karşısında gözleri kısılmıştı ve görüşme talebi ağzından kaçtığı anda bile, Rooke onunla özel olarak konuşmayı reddetmişti. Eğer gerçekten *zaten* gerçeği biliyorsa...

“Neden bir şey söylemedi?” diye sordu Kiva.

Naari ona bakmayıp sessiz kaldığında, Kiva söylenmeye devam etti. “O kadar fazla zamanımızı harcadı ki! Eğer tüpleri biliyorsa, neden kaynağı bulmak için bizim geri zekâlı gibi etrafta koşuşturmamıza izin verdi? Sen tedarikçiyi yakalayabilirdin ve ben de

tedavi üzerine çalışıyor olabilirdim. Bilseydik farklı yapacağımız o kadar fazla şey var ki! Ölmeyi hak etmeyen o kadar insan!”

Kiva öfkeyle yanıyordu. Eğer hücresinde hareket edecek alan olsaydı, ayağa kalkar ve volta atmaya başlardı. Başgardiyian Rooke hunu ondan saklarken, ne düşünüyordu? Ne kadar zamandır biliyordu? Ateş İmtihanı'ndan sonra ona şans dilemişti. Bir sürü hayatın ona bağlı olduğunu söylemişti. O zaman biliyor muydu? Başarısızlık üstüne başarısızlık yaşarken ona gülüyor muydu?

Böyle bir hastalık yıllar önce de olmuştu, ben başgardiyian olduktan hemen sonra. Sen büyük ihtimalle hatırlamayacak kadar küçüktün...

“Anlamıyorum,” diye feryat etti Kiva, Rooke’un ona söylediğini hatırlayarak. Yüzleştiğinin yıllar önceki aynı hastalık -aynı zehir- olduğunu biliyordu. “Neden yardımını dokunabilecekken bunu sır olarak tutsun ki? O da risk altındaydı. Herkes öyleydi.”

Fakat Kiva, bunun doğru olmadığını fark etti.

Çünkü tek bir gardiyian bile hastalanmamıştı.

Garip bir his karıncalanarak içine doğru yayılmaya başladı; sanki bir defa keşfedildiğinde, asla unutamayacağı bir şeyi anlamaya başlıyor gibiydi.

Böyle bir hastalık yıllar önce de olmuştu, ben başgardiyian olduktan hemen sonra.

Naari onunla göz göze gelmiyordu. Kiva'nın içindeki his, gerçek dehşetin mide bulandıran ve bağırsak düğümlenen hâline dönüşüyordu.

“Naari?” dedi Kiva, sesi istemsiz bir şekilde kısık çıkmıştı, sanki bilinçaltında bunu sormak ya da bilmek istemiyordu.

Sonunda gardiyian Kiva'ya baktı. Aynı duygular hâlâ gözlerinin ardında yanıyordu; öfke, inanamama, ümitsizlik. Ama yeni bir duygu daha vardı: çaresizlik.

“Yemin ederim bilmiyordum,” diye fısıldadı Naari, normalde güçlü olan sesi boğuk çıkmıştı. “Bilseydim bir şey söyler, bir şeyler yapardım. Durdururdum.”

“Neyi durdururdun?” diye sordu Kiva, cevabını bildiği için duymaktan korkarak.

Böyle bir hastalık yıllar önce de olmuştu, ben başgardiyen olduktan hemen sonra.

Naari yutkundu. “İlkbahar gelince rekor sayıda mahkûmun gelmesini bekliyorlar. Kış bütün kıta için zor geçti. Alışılmışın üstünde suç işleniyor, özellikle de asi ayaklanmasının diğer kralıklara da yayılması ve savaş söylentileri ufukta belirmişken.”

Kiva bir adımı atlamış gibi hissetti. “Yani?”

Naari, Kiva’nın gözlerine bakıp açığa vurmaya üzere olduğu şeyin dehşetini onunla açıkça paylaştı. “Zalindov kapasitesini çoktan aşmış durumda. O yüzden Rooke, kendi... nüfus kontrolü planını harekete geçirme kararı aldı.”

Nüfus kontrolü.

İki kelime, Kiva’nın kafasında yankılandı, korkuları doğrulanmıştı.

Mahkûmlar zehirleniyordu.

Hayır, sadece zehirlenmiyorlardı. *İnfaz ediliyorlardı.*

Yapılan kasıtlıydı.

Ve en üst kademedeki geliyordu. Bizzat Başgardiyen Rooke’un kendisinden.

Böyle bir hastalık yıllar önce de olmuştu, ben başgardiyen olduktan hemen sonra.

Tıpkı daha önce yaptığı gibi şimdi de mahkûmları katlediyordu.

Dokuz sene önce.

Rooke, Kiva’nın babasını öldürmüştü.

Kiva sanki karnına tekme atılmış ve ardından tekrar kalkmasını engellemek için ayaklar altında ezilmiş gibi hissediyordu.

Çukur’da tıkmış olmasının sebebi bu muydu? Sadece Jaren’in imtihana karışmış olmasından değil, aynı zamanda Naari, Rooke’la yüzleştikten sonra Kiva’nın zehre çare bulabileceğini, planlarını mahvedebileceğini fark ettiği için miydi? Yoksa ondan

kurtulmaya daha önceden mi karar vermişti? Kiva'nın onu elinde rüpü tutarken görmesi, Kiva'yı hücreye tıkmaları için ihtiyacı olan bahaneyi mi vermişti? Neticede Jaren, Kiva'yı kurtarmıştı ve Kiva'yı durdurmak için başka bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Kiva ani bir farkındalıkla anlamaya başlamıştı. Adam onu *korumayı* hiçbir zaman istememişti... Onu yakında tutmak, onun boyun eğen bir kukla olduğundan emin olmak istemişti. Ve Kiva'nın bunu yapmayacağını anladığı anda da...

Rooke tek bir krallığa değil, bütün krallıklara hesap veriyordu. Ama onun ne yaptığını kimse bilmezse, eğer haber Zalindov'un duvarlarının dışına asla çıkmazsa, o hâlde Kiva onun tek tehdidi olurdu. Bu yüzden onu herhangi bir şifa bulabilme ihtimaliyle birlikte Çukur'a göndermişti.

Babasına da yaptığı bu muydu? Faran Meridan gerçeği yaklaşık on yıl önce keşfetmiş miydi? Kiva onu hastalığın öldürdüğünü varsaymıştı ama şimdi Kiva, babasının Rooke'un ihanetini öğrenip öğrenmediğini -ve bunu hayatıyla ödeyip ödemediğini merak ediyordu.

Ateş Kiva'nın damarlarına yayıldı, bütün vücudu titriyordu.

“Daha kötüsü de var,” dedi Naari.

Kiva bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu.

“Onunla konuştuğumda revirdeydik,” diye devam etti Naari. “Tilda'yı kontrol etmeye gelmişti, durumuyla ilgili rapor istiyordu. Sanki hâlâ mümkünken kadından asi istihbaratına dair bir kırıntı edinmeyi umuyordu.” Gardiyan luminiyum feneriyle uğraştı, sonra kendini durdurup bunun yerine parmaklarını sıktı. “Tipp karantina odasındaydı, Olisha ve Nergal etrafta yoktu. Yalnız olduğumuzu sanmıştım.” Duraksadı. “Cresta'nın başka bir hasta madenciyi bırakmaya geldiğini, gizlenerek her şeye kulak misafiri olduğunu bilmiyordum.”

Öteâlem onların yardımcısı olsun.

Eğer Cresta biliyorsa...

“Haber yayılmaya başladığında, iş işten geçmişti,” dedi Naari. “Artık yapılacak hiçbir şey yoktu. Mahkûmlar zehirlendiklerini, bunu kimin yaptığını ve bunun hâlâ devam ettiğini biliyorlar; ne de olsa Rooke bunun duyulup duyulmamasını umursamıyor. Planlarını değiştirmede. Zalindov’un dışında kimse bilmediği sürece o güvende.”

Güvende. Başka hiç kimse güvende değilken.

“Mahkûmlar dehşete düşmüş durumdalar. Ve öfkeden kuduruyorlar. Onları hiç böyle görmemiştım, asilerden asi karşıtlarına kadar hepsi bir araya toplanıyor. Diğer gardiyanlar onları teslim olana dek dövüyorlar ama üç bin kişiye karşı birkaç yüz kişi. Tam ölçekte şiddet kendini gösterene dek ne kadar zaman var emin değilim.”

Kiva’nın titreyişleri sarsıntılara dönüştü. Zihninde, nasıl olacağını görebiliyordu. Zalindov’da bulunduğu sürede birkaç isyan olmuştu, her birini yaşamak korkunçtu ama en kötülerini -düzine- lerce, bazen yüzlerce ölüye sebep olanlar- sadece iki kere olmuştu. Kiva ikisinden sonra da aylarca kâbuslar görmüştü, her küçük sesin başka ölümcül bir isyanın başlangıcı olmasından ve bunu takip eden infazlardan korkuyordu.

Mahkûmlar hiç kazanmamıştı. Sayıları fazla olabilirdi ama zayıf, beslenmemiş ve yorgunlardı. Öte yandan gardiyanlar tamamen sağlıklıydı ve ölümcül silahlara ek olarak onlara avantaj sağlayan duvarlar ve nöbetçi kuleleri vardı.

İsyanlar Zalindov’u bir mezbahaya çeviriyordu ve yıkım dışında hiçbir işe de yaramamıştı.

“Olanları öğrenir öğrenmez Vaskin’e gittim ve Kral Stellan ile Kraliçe Ariana’ya bir mektup gönderdim,” dedi Naari, sesi artık daha güçlü geliyordu, Kiva’ya durumun icabına bakıyor olduğunu anlatmaya çalışıyordu, sanki sadece kendisi her şeyi çözebilirmiş gibi. “Onlara Rooke ve zehir hakkında her şeyi anlattım. Bunu durdururlar. Bu Zalindov için bile barbarca. Bunu görmezden

gelmezler. Ve mahkûmlar artık ölmemeye başladığında gerisi de sakinleşir. Her şey tekrar normale döner.”

“Kral ve kraliçe neden umursasın ki?” Kiva'nın sesi kendi kulaklarına uzak geliyordu, umutsuzluğu yoğundu. “Sen bir gardiyansın. Onların gözünde bir hiç olabilirsin. Senin anlatacaklarını umursamazlar.”

Sözleri sertti, Kiva duyduğu şeylerden sonra bu kadar çılgına dönmüş olmasaydı, daha ince düşünceli olurdu. Ama Naari alınmamıştı. Aksine, kafası karışmış görünüyordu.

“Bir gardiyan mı?” diye tekrar etti Naari, kaşları çatılmıştı. Yavaşça sordu: “Jaren’la konuştuğunu sanıyordum? Madenin aşağısında?”

Kiva'nın aklı hâlâ zehrin ortaya çıkması ve eli kulağında olan isyandaydı. Korkuya kapılmıştı, bunun onlar için, hepsi için ne anlama gelebileceği konusu onu dehşete sürüklüyordu. Naari haklıydı... Rooke'un hareketleri barbarcaydı. Ama Evalon'un kraliyet ailesinin müdahale edecek kadar umursadıklarını düşünmek, özellikle de bir sürü mahkûmun en başından Zalindov'da olma sebebi onlarken... Naari hayal görüyordu. Ve bu *şayet* mektubu okurlarsa olacak şeydi ki Kiva bunun pek mümkün olmadığını düşünüyordu.

“Sana *söylemedi* mi?”

Gardiyanın sözleri Kiva'nın dikkatini tekrar ona vermesine sebep oldu. Ve suratındaki inanamayan ifadeye.

“Ne söyleyecekti?”

“Büyüsünü gördün,” Naari ne yapacağını şaşırılmış gibi görünüyordu. “Seni kurtarmak için onu kullandı.”

Kiva, ayak uydurmakta sıkıntı çekiyordu, Naari'nin bu kadar sıkıntı görünmesinin nedenini anlayamıyordu. “Bunu biliyorum.” Elini hücreye doğru salladı. “Bu yüzden buradayız... Çünkü o müdahale etti.”

Kiva şikâyet etmiyordu, ne de olsa Jaren onu kesin bir ölümden kurtarmıştı. Çukur'la alakalı her şeyden nefret ediyor olabildi ama en azından hayattaydı. Jaren da öyle.

“O hâlde... Onun kim olduğunu biliyorsun,” dedi Naari reddüt ederek, sanki anlamayan *kendisiymiş* gibi.

Kiva'nın kaşları çatıldı. “Onun kim...” Sesi kısıldı, beyninde bir şeyler yerine oturuyordu.

Kim olduğumu kimseye söyleyemezsin.

Bunu ona madende Jaren söylemişti. Jaren o sırada Kiva'nın anladığını sanmıştı. Kimseye *ne yapabildiğini* söylememesini belirtmemişti, ondan *büyülü yeteneğinden* bahsetmemesini istemişti. Bunun yerine, *kim olduğunu* açığa vurmaması için onu uyarmıştı.

Kim olduğumu kimseye söyleyemezsin.

Kiva onun bir anomali olduğu varsayımında bulunmuştu. Corentine ve Vallentis ailelerinde doğanlar dışında bu kadar nadirken, büyüye nasıl sahip olduğuna dair ondan bir açıklama bekliyordu. Corentine soyunda şifa büyüü vardı ve Vallentis soyunda ise...

Elemental büyüü vardı.

Kiva'nın soluğu kesilirken, elleri ağzına kapandı.

Tam bir ahmaktı.

O kadar kör, *aptal* bir ahmaktı ki.

Kim olduğumu kimseye söyleyemezsin.

Jaren bir mahkûm değildi... o bir *Vallentis'ti*.

Ve herhangi bir Vallentis de değildi.

Senden çok etkilendi.

Mirryn, darağacında prens olarak gösteriş yapan maskeli adamdan veya revirde Kiva'yla flört eden çapkın adamdan bahsetmiyordu. Kirli bir tunik giyen ve kalabalıkta duran erkek kardeşinden -*gerçek* erkek kardeşinden- bahsediyordu. Aynı erkek kardeş Kiva'yı düşüp ölmekten kurtarmış, ailesinin armasına ateş

büyüsünü aşlamış ve Mirryn'in, *kız kardeşinin*, onu Kiva'ya teslim etmesini sağlamıştı.

Çünkü Kiva'ya değer veriyordu.

Çünkü onun ölmesini istemiyordu.

Çünkü onu kurtaracak gücü vardı.

O da öyle yapmıştı.

Gerçek Prens Deverick... *Jaren*'di.

"*Hayır.*" Kiva, birden ağzından çıkan nidayı engelleyememişti.

"Sana söylediydim," dedi Naari sessizce. "Bildiyini sanıyordum."

Kiva kafasını iki yana salladı. Tekrar salladı. Sanki bunu yapmak keşfettiği şeyi yok edip götürülecekmiş gibi sallamaya devam etti.

Jaren bir Vallentis'ti.

Onun ailesi erkek kardeşinin ölmesinin, ailesinden koparılmış olmasının ve ömrünün on yılını kaybetmesinin sebebiydi; babasının bu lanet yerde cinayet işleyen bir psikopatın ellerinde ölmesinin sebebiydi.

Taca ihanet şüphesiyle hapsedileceksiniz.

Taç... *Vallentis* tacı.

Jaren'in tacı.

O tahtın varisiydi.

*Veli*ht prens.

Ve Kiva'ya yalan söylemişti.

Haftalarca.

Kiva'nın gözlerinde yaşlar parladı. Naari ona doğru uzandı ama Kiva irkilerek geri çekildi. Gardiyanın yüzünden incindiği belli oluyordu ama Kiva, pişmanlık hissedemeyecek kadar kendi içsel savaşıyla yoğun bir mücadelenin içindeydi.

"O neden *burada*?" dedi Kiva hırıltılı bir sesle.

O Evalon'un prensiydi... Neden bir Zalindov mahkûmu rolü yapıyordu? Neden hayatını günbegün rünellerde tehlikeye atıyordu? Neden Naari dışında kimse bilmiyordu?

“Sana bunu söyleyemem,” diye cevap verdi gardiyan. Kiva itiraz etmek için ağzını açınca, Naari hızla ekledi: “Özür dilerim, bir yemin ettim. Ama o sana söyler. Söyleyecek. Sana her şeyi açıklayacak, Kiva, yapabileceği en kısa zamanda.”

“Bir yemin mi ettin?” diye tekrar etti Kiva. Görüşü bulanıktı, gözyaşları her an dökülebilirdi. Gardiyanın söylediğini, kral ve kraliçenin onu dinleyeceğine nasıl inandığını hatırladı. Bundan daha önce... haftalar önce, Prenses Mirryn’in bir ilişkisi olduğunu öğrenince şaşırmişti, sanki bunu daha önce öğrenmiş olması gerekirmiş gibi. “Kimsin sen?” diye sordu Kiva.

Naari’nin ona bakışı sakindi. “Ben Jaren’in Altın Kalkan’ıyım.”

Altın Kalkan... Bir gardiyanın edinebileceği en büyük onur. Bir *kraliyet muhafızı* için.

Değer verdiğim birini koruyordum, demişti Naari, Kiva elini nasıl kaybettiğini sorduğunda. Sonrasında benim bakımım ile ilgilendiğinden emin oldular.

Protezinin bu kadar gelişmiş olmasına şaşırılmamak lazımdı. Veliht prens tarafından hediye edilmişti. Hizmetinde olduğu prens, *koruduğu* prens tarafından...

Fakat Naari, Zalindov’a Jaren’dan haftalar önce gelmişti. O zaman nasıl...

“Onun burada olmaması gerekiyordu,” dedi Naari, Kiva’nın yüzünde beliren soruları görerek. “Başka bir kraliyet muhafızı olan Eidran’ın olması gerekiyordu, şüphe çekmemek için benim ondan önce gelmem planlanmıştı. Ama Eidran hapisane transferinden saatler önce bacağını kırdı ve Jaren...” Naari, küfrederek kendi sözünü kesti. “Sana başka bir şey söyleyemem, Kiva. Beklemek zorundasın. Ama bunların hiçbiri yaşanmamalıydı.” Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “İlk gün, Jaren’in üzerindeki kanı temizlediğinde onu tanıdım...” Kafasını iki yana salladı. “Birbirlerini öldürmeye kararlı iki haydudun olduğu arabaya binip, sonra da arabuluculuk yapmaya çalışacak kadar gözü kara olan tanıdığım tek insan. *Tabii ki* ölümüne dayak yemesiyle sonuçlandı, ahmak.”

Üzgün olduğunu gösteren bir ses çıkardı ve ahmak soylular hakkında söylenmeye devam etti.

Kiva daha fazlasını dinlemek istemiyordu. Bir zamanlar istemişti. Jaren'in gelişini, neden yanındaki iki adamın ölü olarak geldiğini ve Jaren'in onların kanına bulanmış hâlde olduğunu merak ediyordu. Ama artık, Kiva umursamıyordu. Onunla konuşmak bir yana, onu bir daha *görmek* bile istemiyordu. Açıklamalarının canı cehennemeydi. Hepsinin.

"Jaren zehri bilmiyordu," dedi Naari, daha sessizce. "Sana yemin ederim... Birkaç gün önce başgardiyan ve tüplerle alakalı durumu anlatınca en az senin kadar dehşete düştü. Daha önce sana gerçeği söylüyordum. Rooke kendi başına hareket ediyor, Vallentis ailesinin izni *olmadan*. Haber onlara ulaşır ulaşmaz onu durduracaklar. Yemin ederim."

Zehir Kiva'nın şu an aklındaki en uzak şeydi. Bu ihaneti soluk alarak atılmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu; kalbi hem kırılıp hem yanarken, acı ve öfke egemenlik için mücadele ediyordu.

Ufacık bir ses kapının aralığından yankılandı ve Naari öfkeyle bir küfür daha etti.

"Bu benim uyarımdı. Gardiyanlar vardiya değişimindeler, gitmem lazım." Kadın ayağa kalktı, luminium feneri taşın üstünde hareketli gölgeler yaratıyordu.

Kiva onun ardından kendini yere atıp süründü. Öğrendiği her şeye rağmen, Naari'nin gitmesini ve onu tekrar karanlıkla baş başa bırakmasını istemiyordu.

Kiva gardiyandan nefret etmek istedi, ona birbirlerini tanıdıkları süre boyunca yalan söylediği için sövüp saymak istedi. Fakat Naari sadece aldığı emirler doğrultusunda hareket ediyordu, Jaren'in -Prens Deverick'in- sırlarını saklıyordu. Gardiyan, Kiva'ya karşı saygılı, kibar ve koruyucu olmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Onun yanında kalıp bazen kelimenin tam anlamıyla, imtihanlarda olduğu gibi, onu ayakta tutarak onun *arkadaşı*

hâline gelmişti. Kiva her ne kadar istese de bütün hisleri veliaht prene yönelmişken, Naari'ye öfkelenecek hâli kalmamıştı.

“Her şeyin üst üste geldiğini biliyorum,” dedi Naari aceleyle, sanki birilerinin giriş kısmındaki ince aralıktan görebileceğinden korkuyor gibi, luminiyum fencerinin ışığını en düşük seviyeye getirdi. “Şu anda başının döndüğünü biliyorum. O yüzden lütfen sana bunu söylediğimde beni dinle, her şey yoluna girecek. Rooke'un zehir kullanmasını durduracağız. Ve Jaren sana geri kalan her şeyi anlatacak. Sadece... onunla konuşana dek açık fikirli olmaya çalış. Sinirli olmaya hakkın var ama bunun onu affetmene engel olmasına izin verme. Yaptığı şeyi haklı sebeplerden dolayı yaptı.”

Naari açısından bunları söylemek kolaydı ama Kiva'nın bildiklerini bilmiyordu; ailesini, hikâyesini. Kiva, onun yaptıklarını bile bile açık fikirli olamazdı. Ve affetmek? İmkânsızdı.

“Son bir şey,” dedi Naari ve sesindeki bir şey Kiva'nın sanki bir darbe bekliyor gibi kendi içine kıvrılmasına yol açtı. Bir tane *daha*. “Hâlâ son imtihanla yüzleşmen lazım. Ama...”

“Ama ne?” Kiva boğuk bir sesle sordu.

“Ama seni o zamana kadar burada tutacaklar.”

Hayır.

Son imtihana hâlâ sekiz gün vardı. Kiva Çukur'da kapalı kaldığı son altı günden zar zor sağ çıkmıştı. Ama *sekiz gün daha...*

“Geri dönebilirim gelirim,” dedi Naari. “Bu defa şanslıydım, bana birinin iyilik borcu vardı ama emin değilim...” Sesi azaldı, tutamayacağı bir sözü vermek istemiyordu. Bunun yerine, elini uzatıp Kiva'nın omzunu sıktı ve bu defa Kiva irkilip geri kaçmadı; insan dokunuşunun verdiği rahatlığa ihtiyacı vardı.

“Yakında görüşürüz,” dedi gardiyan kesin bir şekilde, sonra kapıdan sıvıştı ve kalın taş ardından kapandı.

Işığın bütün izleri kaybolduğunda, Kiva dizlerinin üstüne çöktü. Bir karanlıklar denizinde sürükleniyordu, çığlık atan zihni ve ağrıyan kalbi dışında yapayalnızdı.

CUMARTESI

PAZAR

PAZARTESİ

SALI

ÇARŞAMBA

PERSEMBE

CUMA

CUMART...

Işık, kör edici ışık Kiva'nın gözlerine doldu. Kiva'ya sonsuz gibi gelen ve onu tüketmiş olan karanlığı yardı. Bu sırada sert bir ses haykırdı: "Ayağa kalk, gitme zamanı."

Ve Kiva, son imtihanının zamanının geldiğini biliyordu.

BÖLÜM OTUZ BİR

Kasap'ın merdivenlerden yukarı sürüklediği Kiva, zar zor görbiliyordu. Gözleri karanlığa öylesine alışmıştı ki, taş koridordan geçerken kısık luminiyum fenerlerinden yayılan sönük ışıkta bile gözlerini kısıyordu.

Sekiz gün boyunca hücrede tek başına kalmış, hiç kimseyle konuşmamıştı. Naari gidince, sağ çıkamayacağından korkmuştu ancak bir bitiş tarihinin olduğunu ve elbet bir gün birinin onu imtihana götürmek için almaya geleceğini bilmesi, az da olsa iyi gelmişti. Bir sonraki aşamayı atlatmak için güçlü olması gerektiğini bildiğinden, kirli suyu içmeye ve düzensiz gelen yemekleri yemeye dikkat etmişti.

Toprak İmtihani, Kiva'nın son sınavıydı. Yaşayacak mıydı, yoksa ölecek miydi? Serbest mi kalacaktı, yoksa idam mı edilecekti? Hepsinin cevabı bugün belli olacaktı. Aynısı, yaşamı ya da ölümü Kiva'ya bağlı olan Tilda için de geçerliydi.

Sekiz gün boyunca, imtihanda neyle karşılaşacağını ve sonunun nasıl olacağını düşünmüştü. Belki de son saatlerini karanlık, kötü kokan bir hücrede tek başına geçiriyor olabileceğinin farkındaydı.

Ama Kiva, bunun üzerinde fazla durmamıştı. Zehir, Rooke ve Jaren'a dair düşünceler zihnini ele geçirmişti. Özellikle de Jaren'a dair olanlar. Başgardıyan ve alçakça eylemlerine karşı yapabileceği hiçbir şey kalmadığının farkındaydı; o işi söz verdiği

üzere, Naari'nin halledeceğine güvenmek zorundaydı. Kiva'nın tüm bildiklerine rağmen son sınavı geçmesi durumunda başgardiyanın kanunlara uyup onu serbest bırakacağına da inanması gerekiyordu. Başgardiyın hem şimdi hem de dokuz yıl önce yüzlerce masumu katletmişti, Kiva'nın babasını o öldürmüştü. Kiva, şimdilik kendi elinde olmasa dahi başgardiyanın yaptıklarının bedelini ödeyeceğine emindi.

Ama Jaren...

Kiva onun aslında kim olduğunu ve yalan söylediğini bir türlü unutamıyordu. Ama diğer yandan... Onu nasıl kurtardığını da.

O hücrede çok uzun süre kalmasına ve her şeyi tekrar düşünmesine rağmen nasıl hissettiğini, öfkesini ve acısını aşip aşamayacağına dair bir karara varamamıştı. Ne kadar uğraşsa da Jaren'in tenine çarpan kırbacın sesini, acı dolu inlemelerini, sırtından akan kanın Kasap'ın üzerine sıçrayıp ardından taş zemine damlamasını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Jaren bunu onun için yapmıştı. Veliht prens, -bir *Vallentis*- onu kurtarmak için canı pahasına suyla dolu madene atlamış, bunun karşılığında da ölümün eşiğine gelene kadar kırbaçlanmıştı. Kiva bunu istese de yok sayamazdı.

Kiva, Jaren'in ikili oynadığını duyduğu andan itibaren, onu ne görmek istemişti ne de açıklamalarını dinlemek. Ama o ilk hissettiği öfke dinmişti ve artık ne söyleyeceğini dinlemek için çaresizce onunla yüzleşmek *istiyordu*. Ancak sorun şuydu ki ölümüne ya da serbest bırakılmasına karar verilecek olan imtihanın günü gelip çatmıştı, bir daha Jaren'i görüp göremeyeceğinden emin değildi.

"Kiva Meridan."

Kasap, Kiva'yı durdurdu. Kiva kafasını kaldırıncaya, başgardiyanın da dâhil olduğu bir avuç muhafızla dolu, küçük bir alanda olduğunu görüp ceza blokunun girişinde olduğunu tahmin etti. Konuşan, onlarca mahkûmun erken ölümünden sorumlu değilmişçesine nazikçe Kiva'nın gözlerinin içine bakan başgardiyandı.

O mahkûmlardan biri de Kiva'nın babasıydı.

Kiva, içindeki nefret alev alev yansa da sakin kalması gerektiğini biliyordu. Gücünü koruması ve bu imtihandan sağ çıkması daha önemliydi. Rooke'un da bir gün adaletle tanışmasını sağlayacaktı. Ancak bunun için önce hayatta kalması gerekiyordu.

Gözlerini başgardiyandan alıp odayı inceleyen Kiva, herkesin nispeten sakin görünmesinden ötürü neredeyse rahatlayacaktı. Son sekiz gün içinde, mahkûmların geniş kapsamlı bir isyan çıkarması korkusuyla şiddet seviyesinin tırmanmış olmasından da endişelenmişti. Öyle bir şey olduysa bile, artık etkisi geçmişti. Üstelik zehirli, yani başgardiyana da belli ki hâlâ hayattaydı. Naari de öyle Kiva onun köşede, diğer muhafızların aksine gergin bir şekilde beklediğini gördü. O kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra dostane bir yüz gören Kiva'nın gözleri yaşaracaktı neredeyse.

“Bugün son imtihanınla, yani Toprak İmtihani'yle yüzleşeceksin,” dedi Rooke, Kiva'nın pis kokusunu alınca burnunu buruşturdu. Her ne kadar hücredeki kirli suyla elinden geldiğince yıkansa da Kiva en son Su İmtihani'nden önce kıyafetlerini değiştirebilmişti. Bir yanı başgardiyana rahatsız etmekten keyif alsada diğer yanı banyo ve temiz kıyafet özlemi çekiyordu.

Rooke'la göz göze gelen Kiva, son sözlerinin olup olmadığının sorulmasını bekledi ancak bu kez o soru gelmedi. Başgardiyanın, Kiva'nın zehirden söz etmesinden korktuğu için mi, yoksa kurallara göre oynamaktan bıkip da Hüküm İmtihani'nin aradan çıkarmak istediği için mi böyle yaptığından emin olamıyordu.

Rooke, “Bu görevin doğası gereği, bugün tanıklık eden olmayacak,” diye devam etti.

Kiva kaşlarını kaldırdı. Bu durumun sebebi neydi? Birilerinin izleyebilmesi için görevin uygun olmaması mı yoksa durumun vehametinden dolayı başgardiyanın mahkûmları tek bir yere toplamaktan çekinmesi mi? Daha önceki imtihanların hepsi titizce planlanmış gösterilerdi. Kiva bunu hesaba katınca, ikinci seçeneğin geçerli olduğunu varsaydı. Ancak diğer yandan son iki haftayı Toprak İmtihani'nin neleri içereceğini düşünerek geçir-

miş, kafasındaki olasılıkları azaltmayı bir türlü başaramamıştı. Sürekli yanıldığı için de bir yerden sonra pes etmişti. Mot, onu kurtarabilecek bir çözüm bulabilmiş miydi acaba? Kiva, bunu görme fırsatı yakalayamamış olduğu için üzgündü. Bu imtihanda tamamen yalnız başınaydı.

Rooke, “Bugün başarılı olursan, Kanun Kitabı’nın dördüncü maddesi gereğince tüm suçların affedilecek ve özgür bırakılacaksın,” diye söze devam ederken, Kiva’nın midesi altüst olmuştu. “Suçluyu, onun şampiyonu olarak temsil ettiğin için, affına Tilda Corentine da dâhil edilecektir.” Rooke duraksadı, ardından devam etti: “Ancak görevinde başarısız olman durumunda suçlu da idam edilecektir.”

Kiva, bunların hepsini zaten biliyordu ancak yine de sonun geldiğini bilerek bunları dinlemek, tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu.

“Önceki imtihanlarında olduğu gibi son Toprak İmtihani’nin için de bir zaman sınırı olacak,” diye devam etti Rooke. “Bir saat... ne daha az, ne daha fazla. Eğer belirtilen sürede dönmezsen başarısız sayılacaksın ve asi kraliçe idam edilecek.” Önce duraksadı, ardından devam etti: “Hayatta kalır ancak bir saat dolduktan sonra dönersen, sen de Tilda’nın ardından öldürüleceksin.”

Kiva’nın altüst olan midesi, “geri dönmek” ve “hayatta kalmak” sözlerini duydukça taklalar atmaya başlamıştı artık. Öteâlem adına, Rooke onun için neler planlamıştı?

“Son bir şey daha var,” dedi Rooke, öyle *olmamasına* rağmen âdeta bir âlim gibi davranıyordu. “Su İmtihani’nde yaşananlar ve duruma müdahalesi nedeniyle, bir diğer mahkûm olan D24L103’e verilecek cezaya da tarafımızca karar verilmiştir.”

Kiva irkildi, gözünün ucuyla Naari’nin de benzer bir tepki verip sonrasında kendisini toparladığını gördü.

“Yeterince ceza çekmedi mi zaten?” diye hırıldadı Kiva, hücrede olduğu günlerde -Naari’nin geldiği gün hariç- konuşmaktan, sesi çatallaşmıştı. Jaren’i -yani Prens Deverick’i- savunduğuna

inanamıyor ama aynı zamanda prensin o durumda olmasının nedeninin kendisi olduğunu da unutamıyordu. Sırtındaki yara izlerini, tenine çarpan kırbacın çıkardığı sesleri ve gidere akan kanını da öyle. Yaraları Kiva'nın hayal ettiğinin yarısı kadar dahi olsa ve Kasap bu süre zarfında hiç dokunmamış olsa bile iki haftada yaralarının iyileşmesi mümkün değildi. Jaren daha fazla acı çekmeyi hak etmiyordu.

Ancak başgardıyan aynı fikirde değildi. Zira saniyeler sonra Jaren, Kemik tarafından tökezleyerek ve acı çektiği bariz bir hâlde sürüklenerek odaya girdi. Kemik onu her ne kadar sımsıkı tutsa da Jaren dik durmakta zorlanıyordu.

“Tam zamanında geldiniz,” dedi Rooke.

Kasap, Kiva'nın arkasından kıs kıs gülüyordu, zira dokuz kuyruklu kırbacını Jaren'in tenine yapıştırmadan hemen önce, o da Kiva'ya benzer bir şey söylemişti. Kiva anıyı aklından attı, Jaren'la gözleri kenetlenmişti. Kafasının içinde Jaren'in ona iyi olup olmadığını soran sesini duyabiliyordu âdeta, onun için duyduğu korku ve endişe; solgun, acılı yüz hatlarına sıçramıştı.

Bakışlarını ondan uzaklaştırıp başgardıyana odaklandı, neler söyleyeceğini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

“D24L103'ün üçüncü imtihanında sana eşlik etmekteki hevesini göz önünde bulundurduk,” dedi Rooke. “Ve dördüncüsünde de kaderini paylaşmasına karar verdik.”

Kiva'nın gözleri Jaren'a döndü, ona karşı hissettiği şiddetli hislere rağmen içinde bir umut ışığı yanmıştı. İmtihanla tek başına yüzleşmeyecekti. Jaren ve elemental büyüleri ona eşlik edecekti.

Ancak sonra, Jaren'in bakışlarının Naari'ye kaydığını fark edince Kiva da aynısını yaptı. Naari, sanki onları korumak için kılıçlarını kınından çıkarıp odadaki herkesi biçmemek için kendini zor tutuyor gibi dehşet içindeydi.

Kiva, kan dökülmesinin kaçınılmaz olduğunu hissetse de Jaren'in hafifçe kafa sallamasıyla Naari'nin yumruğu gevşemişti. Aldığı sessiz emirle yüz hatları gerilmişti, yine de kılıcına uzanmadı.

Kiva, her ne kadar bir yanının Naari'nin Rooke'u parçalama-
sından memnuniyet duyacağını hissetse de rahatlamıştı, yüzünü
tekrar başgardiyana döndü.

Yüzüne yavaşça gülümseme yayılırken Kiva'nın önsezileri ha-
rekete geçti. Jaren ve Naari arasındaki etkileşim dikkatini öylesi-
ne dağıtmıştı ki Jaren'ı da yanında göndermelerinin neden ceza
olarak görüldüğünü düşünememişti.

Başgardiyana daha fazla oyalanmadan kaderlerini dört keli-
meyle ilan etti.

“Tebrikler, birazdan birlikte öleceksiniz.”

Ardından, son iki haftada ikinci kez, Kiva kafasına sert bir
darbe aldı ve karanlığa gömüldü.

Kiva tekrar kendine geldiğinde kafasının arkasındaki yumruya
eliyle bastırdı. Dokunduğu noktadaki hassasiyet yüzünü buruş-
turmasına neden olurken bir yandan da kafasında çalan davulları
susturmaya çalışıyordu. Düşünebildiği için bile şanslıydı, zira be-
yin sarsıntılarının ne kadar ciddi olabileceğinin ve kısacık bayıl-
maların bile geri dönüşü olmayan hasarlara neden olabileceğinin
farkındaydı. Ağrıyan başı ve çalkalanan midesi ne kadar aksini
söylese de aslında şanslıydı.

Acıyı ve mide bulantısını arka plana atan Kiva, etrafını seze-
rek ayağa kalkmaya çalıştı. Bulunduğu yer zifiri karanlıktı, kafa
travmasının onu kör bıraktığı düşüncesinin yarattığı anlık paniği
atlattıktan sonra, tekrar tecrit hücrelerine gönderilmiş olmaktan
korktu. Ancak duyularını topladıkça etrafındaki kokunun ve
hissiyatın daha farklı olduğunu fark etti. Hava temiz olmasa da
Çukur'daki gibi pis de değildi. Daha çok... ıslak gibiydi. Küflü-
dü, toprak korkuyordu. Sıcak sayılmazdı ama iki haftadır kaldığı
yer kadar soğuk da değildi, nemli ve rutubetli bir yanı vardı.

Kiva, nerede olduğunu anlayabilecek bir şeyler hissedebilmek
veya en azından korktuğu yerde olmadığını görüp rahatlayabil-
mek için ellerini uzatırken teni katıncalandı. Kollarını sallayarak

temkinli bir şekilde ilerledi ancak daha iki adım atmadan, ayağını bir şeye çarpıp takıldı ve körlemesine yere düştü.

Ancak sert zemine düşmemişti.

Hem sert, hem de yumuşak bir şeyin üzerine düşmüştü.

Ağırlığını hissedince inleyen, *hareket* eden bir şeyin üstüne.

Bu, yalnızca tek bir şey olabilirdi.

Yalnızca tek bir *kışı* olabilirdi.

Kiva, karanlıkta aceleyle Jaren'ın üzerinden kalkmaya çalıştı. Geriye çekilirken kazara Jaren'a dirsek atınca acılı bir inleme sesi daha duydu.

"Özür dilerim!" diye fısıldadı Kiva. *Özür dilemek* isteyeceği son insan Jaren'dı ancak bu tepkiyi istemsiz vermişti.

"Kiva?" diye fısıldadı Jaren, onun sesi de çatallaşmıştı, Kiva'nınkiyle aynı sebepten.

Kiva, *Başka kim olacaktı?* diye iğneleyici bir cevap vermek istese de diline hâkim olarak, "Evet, benim" dedi.

Kısık bir inleme sesinin ardından, Jaren'ın doğrulup oturduğunu duydu.

"Kafam ikiye bölünmüş gibi hissediyorum," dedi Jaren.

Kiva da aynı şekilde hissediyordu ancak bir şey demedi. Jaren'a ne diyeceğini bilmiyordu.

"Bir dakika" dedi Jaren, "İzin verirsen..."

Alevler, etrafı aydınlatan bir ateş topuna dönüşürken, Kiva yüzünü korumak için geri çekildi. Gözleri ışığa alışmaya çalışırken sulanmıştı ama nihayet nerede olduklarını da görebiliyordu, korkuları doğrulanmıştı.

"Tünellerdeyiz," dedi Jaren durumun farkına vararak, neredeyse şaşırılmış bir ses tonuyla.

Kiva Jaren'ın yüzüne baktı, âdeta onu ilk kez görüyor gibiydi. Mahkûm kılığına girmiş prensin üzerinde hâlâ iki hafta önce gördüğü kıyafetler vardı, üstelik kan lekeleri de oluşmuştu. Kendi kanı. Gerçek kimliğini bilmeseydi, kanıtları kanlı canlı görmese bunun mümkün olabileceğine asla inanmazdı.

“Kiva, beni duydun mu?” diye sordu Jaren, tünelden ona bakarken. Kiva'nın yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı.

“Bana söylemeliydin.”

Bu iki kelime, Kiva'nın içinden, derinlerden gelmişti. Son sekiz gündür ihanetle ve acıyla beslenmiş bir yerden. Son on yıldaki tüm acısıyla ve yalnızlığıyla örülmüş bir yerden.

“Kiva...”

“Bana *söylemeliydin!*” diye tekrar ederek ayağa kalktı, birazdan olacakları yerde karşılamak istemiyordu.

Jaren da onu takip etti, yüzü bembeyaz kesilmiş ve acıdan gergin hâldeydi. Önce dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı, yolun kalanı boyunca zorlandı. Kiva, içindeki tüm şifacı içgüdülerine karşı koyarak öfkesine tutundu ve Jaren'a yardım etmedi.

“Sana söylemeye çalıştım,” dedi Jaren, ayağa kalkmakta çok zorlandığı için nefes nefese kalmış, bir elini karnına bastırmıştı. Destek alabilmek ve ayakta kalabilmek için bir omzuyla kireç taşı duvara yaslandı. “Bahçede, Tipp'i bulmadan önce. İşte o zaman sana söyleyecektim.”

“Beni öpmeden önce mi, yoksa öptükten sonra mı?” dedi Kiva sert bir sesle. O anı net bir şekilde hatırlıyordu, Jaren'ın üzerine eğilmesini, dudaklarında nefesinin gezinmesini... O anıyı aklından atıp çağrıştırdığı hisleri reddetti.

“Önce,” dedi Jaren, sesi âdeta vahşi bir hayvanla konuşurcasına sakın ve yatıştırıcıydı. “Bir süredir söylemek istiyordum ama bir türlü doğru zamanı denk getirememiştim. Aramızdaki ilişki daha da ilerlemeden önce mutlaka söyleyecektim.”

“Dokuz haftan vardı, Jaren!” diye bağırdı Kiva, son iki haftayı ayrı hücrelerde geçirdiklerini görmezden gelerek. “Bahçedeki o geceden sonra, madendeki olaylar olmadan önce bile bir sürü *günün* vardı. Bana o sıralarda bir anda söyleyebilirsin. Bana o sırada *söylemeliydin.*”

“Peki ne diyecektim?” diye sordu Jaren, sakın ses tonu hiddete dönüşmeye başlamıştı. “*Şey, ben sana kim olduğuma dair yalan*

söyledim. Bu yüzden benden nefret etme, olur mu? Evet, eminim bunu söylesem hiç sorun etmezdin.”

“*Elbette* sorun ederdim!” dedi Kiva, sesi tünel duvarlarında yankılanacak kadar yüksekti. Aslında Toprak İmtihani’na odaklanmaları, bir saatlik süreleri dolmadan yer altından çıkmanın bir yolunu bulmaları gerektiğinin farkındaydı. Ancak içi öylesine çalkalanıyordu ki karşısındaki kişi dışında hiçbir şeyi düşünemiyordu. Karşısındaki prens dışında...

“Durumu toparlamak için ne söyleyebilirim bilmiyorum,” dedi Jaren, boştaki elini saçlarının arasında gezdirerek.

“*Nedenini* söyleyebilirsin!” diye haykırdı Kiva, sesi çatlamıştı.

Jaren’in yüzü yumuşadı. Onun ne kadar üzülüğünü fark eden Kiva, yüzüne öyle bakmasını istemiyordu.

“Hikâyenin tamamını kimse bilmiyor,” dedi Jaren sessizce. Kiva’ya doğru bir adım attı ancak sonra hafifçe eğilerek tekrar geri çekildi ve duvara yaslandı. Diğer eliyle de karnına bastırıyordu. Kiva, Jaren’in hareketini fark etti, bir yanı hâlâ kızgın olsa da içindeki şifacı Jaren’in durumunu sormak istiyordu. Jaren konuşmaya devam etti. “Sadece Naari biliyor,” dedikten sonra duraksadı. “Sen de biliyorsun sanırım...”

“Naari’nin senin Altın Kalkan’ın olduğunu mu?” diye sordu Kiva. “Evet, ikiniz de sürprizlerle dolusunuz.”

Jaren nezaket göstererek pişmanlığını belli etse de Kiva oralı olmadı.

Jaren derin bir nefes aldı, yüzü buruşmuş ve daha da solgun bir hâl almıştı. “Zalindov’a, asi hareketine dair bilgi toplamak için geldim,” diye belirtti.

Kiva şaşkınlıkla donup kalmıştı. “Ne?”

“Tilda Corentine’in tutuklandığını duyduk ancak yetki alanımızın dışında, Mirraven sınırının ötesinde yakalanmıştı,” diye açıkladı Jaren. Kiva bunu zaten biliyordu. “Mirraven’in yöneticileri, Vallentis ve Corentine soylarının arasındaki geçmişi bilmelelerine rağmen onu bize teslim etmeyi düşünmüyordu. Onlarla bir

savaş başlatmadan Tilda'yla konuşmamızın imkânsız olması çok hoşlarına gitmişti.”

“Onunla konuşmak mı?” diye tekrarladı Kiva, sesi hırıltıdan farksızdı. “Sorguya çekmek demek istedin galiba.”

Jaren dikkatli bir şekilde Kiva'yı izledi, kelimelerini tartarak konuştuğu aşikârdı. “Davasına sempati duyduğunu biliyorum, bana kendin söylemiştin bunu.”

Öteâlem onun yardımcısı olsun, Jaren haklıydı. Veliht prens ve sadık muhafızına asilerin amaçlarını anladığından bahsetmişti. Kendisinin de bir asi olduğunu söylemiş kadar olmuştu bir bakıma. Zaten Zalindov'da olmasa, böyle bir itirafta bulunduğu için yine oraya atılması kaçınılmazdı. Babası çok daha ufak bir şeyden ötürü tutuklanmıştı.

“Onlara duyduğun şefkat gerçekten takdire şayan,” diye devam etti Jaren. “Nedenlerin de mantıklı.”

Kiva'nın ağzı hayretle açıldı ancak hemen tekrar kapattı.

“Ama bu durum gerçekleri değiştirmiyor,” diye ekledi veliaht prens. “Sana o gece söylediğim şey hâlâ gerçekliğini koruyor: Son yıllarda isyan hareketi çok fazla huzursuzluk çıkardı, son aylarda ise bunların sayısı daha da arttı. Ayaklanmaları son sürat devam ediyor, Evalon'un da ötesinde kargaşa ve karışıklık yaratmakta kararlılar. Tilda Corentine onların simgesi hâline geldi, her geçen gün daha fazla destekçi toplayıp onları Vallentis tahtına karşı harekete geçiriyor. Yani benim *tahtıma* karşı.”

Kiva'nın kanı donmuştu. Jaren'in Tilda'yı sevmemesi çok normaldi, birbirlerinin can düşmanıydılar.

“Yalan söylemeyeceğim,” dedi Jaren, “onun davasını savunmanı dinlemek bana zor geldi.”

“Onun davasını savunmadım ben.” Kiva'nın ağzı, âdeta kendi iradesiyle konuşmuştu. “Neden öyle yaptıklarını anladığımı söyledim sadece.” Kafasını sallayıp düşüncelerini topladı. “Hâlâ neden burada olduğunu açıklamadın. Ne gibi bir bilgiye ulaşmaya çalışıyordun?”

“Tilda için geldim,” dedi Jaren, durum çok aşikârmişçasına. Ve gerçekten aşikârdı da, her ne kadar Kiva kabullenip anlamakta zorlansa da. “Mirraven nihayet onu buraya göndermeyi kabul ettiğinde, çaktırmadan onunla konuşmamın -pekâlâ, tamam, onu sorguya çekmemin- bir yolu olduğunu fark ettim. Açık savaş riskini alamayacak bir durumdayız. Birinin gizlice buraya gelip ona yaklaşması, planlarını ifşa etmesini sağlaması... Böyle bir plan mantıklıydı.”

“*Mantıklı* mıydı?” diye inanmayarak tekrarladı Kiva.

Jaren, çenesini kaşımak için kaldırdığı elini hızlıca tekrar karnına koydu. “Şimdi bakınca aptalca bir planmış,” dedi.

“Hadi canım.”

“Hepimiz bunun riskli olduğunu biliyorduk,” diye savundu kendini Jaren. “Fakat Tilda’nın bildikleri krallığımızın güvenliği için hayati önem taşıyordu, bu fırsatı kaçıramazdık.”

“Orada dur,” dedi Kiva elini havaya kaldırarak. “*Biz* dediğin kim?”

“Planı üç kişi yaptık. Ben aslında sadece uzaktan gözetleyecektim,” dedi Jaren. “Tilda’nın geleceğini öğrendiğimizde, Naari ve başka kraliyet muhafızı daha hapishaneye sızmaya gönüllü oldu. Ama diğer muhafız, Eidran-”

“Bacağına kırdı,” dedi Kiva, Naari’nin Çukur’da söylediklerini hatırlamıştı. “Onun yerini sen aldın.”

Jaren gözlerini kısarak baktı. “Biliyor muydun yani?”

“Sadece bu kadarını biliyordum.”

Jaren, Kiva’nın sözlerini değerlendirdi, sonra açıklamaya başladı. “Tilda’nın yakalandığı haberini aldığımızda, kız kardeşimle birlikte ailemizin Tanestra Dağları’ndaki kış sarayına gidiyorduk. Annemle babama bir mektup gönderdim ancak çok sinirlenseler de yapabilecekleri tek şey, Mirraven’in Tilda’yı Zalindov’a göndermesi için pazarlık yapmaya çalışmaktı. Pazarlıkların haftalarca süreceğini biliyordum. Bu da Naari ve Eidran ile birlikte plan yapmamıza, Naari’nin hapishaneye gardiyan

olarak sızarak daha sonra oraya ulaşıp diğer hükümlülerin arasına kaynayacak olan Eidran'ı beklemesine ve ardındanasi kraliçeyi sorgulamanın bir yolunu bulmasına yetecek kadar zamanımız olduğu anlamına geliyordu.”

“Ama sonra Eidran sakatlandı,” dedi Kiva.

Jaren başını salladı, alnında bir damla ter oluşurken gözleri acıyla parlıyordu. “Zamanlama berbattı... Tam da buraya transfer edileceği gün oldu. Vallenia'dan gelen araba kış sarayının yanından geçerken hızlıca bir karar aldım, ben hapis haneye girip aradığım cevapları aldıktan sonra Naari beni dışarı kaçıracaktı, tıpkı Eidran'la planladığımız gibi.”

Ancak ardından duraksayıp bir itirafta bulundu. “Fakat Tilda'nın hasta olduğunu bilmiyorduk. Ya da Hüküm İmtihanı'na mahkûm edildiğini. Ailem ben buraya gelmeden önce benimle bu bilgileri paylaşmamıştı. Bunları öğrendikten sonra taktik değiştirmek zorunda kaldım, bu da Zalindov'da beklediğimden daha uzun süre kalacağım anlamına geliyordu. Ben de dikkatimi buradaki diğer asilere yönelttim, amacım onların bana güvenmesini sağlayarak olabildiğince çok bilgi edinmekti. Ama çok kritik bir muhakeme hatası yaptım.”

“Yalnızca bir tane mi?” diye sordu Kiva.

Jaren, Kiva'nın ses tonunu duymazdan gelerek devam etti. “Liderlerinin Cresta olduğunu fark edemedim. O gece seni ona karşı savunduktan sonra...” Kafasını salladı. “O andan sonra ne kadar çabalarsam çabalayayım, onlarla arkadaşlık kurmakta zorlandım diyelim.”

Kiva, Jaren'ın asilerle boğuştuğundan sonra revire gelişini ve Cresta'nın kim olduğunu öğrendikten sonra yüzünde oluşan gergin ifadeyi hatırladı. Onun düşman kazanmaktan endişelendiğini zannetmişti, onları kullanıp atmak için *arkadaş* olmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

“Buraya gelerek boyundan büyük bir işe kalkmışsın anlaşılan,” diye belirtti Kiva, Jaren'a karşı en ufak bir şefkat hissi yoktu.

Jaren iç çekti, gövdesinin hareket etmesiyle yüzünü buruşturdu.

“Planımın çok kısa sürede suya düştüğünü kabul ediyorum ama stratejim sağlamdı.”

Kiva, hissiz bir sesle, “Prens değil de mahkûm olduğunu zannettirme stratejin,” dedi.

Jaren yüzünü buruşturdu. Kiva, Jaren’in ünvanını ilk kez kullanıyordu, prens sözcüğü âdeta havada asılı kalmıştı.

“Kimliğimi gizlemenin asilerin onlardan biri olduğumu zannetmesini sağlayacağına inanıyordum,” diye itiraf etti, duvara yaslanmak bile çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi aşağıya doğru kaydı. “Tilda’nın herhangi bir şey paylaşamayacağını anladıktan sonra aralarına karışmaya, destekçilerinin güvenini kazanarak işime yarayabilecek bir şeyler öğrenmeye çalışmaya karar verdim.”

“*Nasıl* işine yarayacak?” diye sordu Kiva, öfkesi yine alevlenmişti. “Krallığını mı korumana yarayacak? Tacını mı?”

“Başlatma tacıma,” dedi Jaren, sözlerindeki hararet Kiva’yı şaşırtmıştı. “Benim için tacın bir önemi yok, önemli olan *onlar*.” Kolunu salladı ancak hemen ardından yüzünü buruşturarak elini karnına götürdü. “Halkım... Benim için *onlar* önemli. Bu ayaklanma yüzünden acı çekenler, ölenler onlar. Kocalar, eşler, çocuklar. *Masumlar*. Bu iç savaşa dönüşmeye başladı.” Ateşle parlayan gözleri, Kiva’nın gözlerine kenetlenmişti. “Üstelik sana öyle gelmesede asilere ne olduğunu da önemsiyorum. Çünkü ne olursa olsun, sonuçta onlar da benim halkım. Evalon’u vatanları olarak gördükleri sürece onlar da ailemin koruması altındalar.” Gözlerindeki alevler dinkerken sesine hüüzün doldu. “Ama onları kendilerinden koruyamam.”

Jaren’in yürekten, samimiyetle paylaştıklarından dolayı Kiva’nın başı dönmüştü. Ona yalan söylemesi ve gerçek kimliği yüzünden ondan nefret etmeye devam etmek istese de...

Sinirli olmaya hakkın var ama bunun onu affetmene engel olmasına izin verme. Yaptığı şeyi haklı sebeplerden dolayı yaptı.

Kiva, bir sonraki hareketini düşünerek Jaren'a baktığı esnada, aklından Naari'nin azarı geçti. Jaren ise Kiva'ya zaman tanıdı, sessizce onu izleyip ne söyleyeceğini bekliyordu.

Kiva'nın ailesini kaybetmesinin ve Zalindov'da bulunmasının nedeni oydu. Belki doğrudan nedeni değildi ama bunlara neden olan, temsil ettiği tahttı.

Krallığa ihanet şüphesiyle hapsedileceksiniz.

Ancak... Jaren bunu *bilmiyordu*. Kiva, ona erkek kardeşinin ölümünü ve babasıyla birlikte hapse düştüğünü anlatmıştı ama Faran Meridan'ın neden tutuklandığını, asilerin pazar yerinin yakınlarında görüldüğünü söylememişti. Hatta Kerrin'ı öldürenin bir kraliyet muhafızı olduğundan da bahsetmemişti ki bu bilgi, aslında tüm durumu açığa çıkarabilecek güçteydi.

Jaren, Kiva'nın son on yılda çektiği tüm acılardan ailesinin sorumlu olduğundan habersizdi.

"Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum, Kiva," dedi Jaren sonunda, sesi öncekinden daha zayıf çıkmıştı ve gücü hızla tükeniyordu. "Bana kızgın olmanı anlıyorum ama hayat kurtarmaya çalışıyordum, bunu anlamalısın. Sana güvenmeden bunları anlamazdım. Gerçek kimliğimin öğrenilmesi ve her şeyin tehlikeye girmesi riskini alamazdım." Acıyla başını salladı. "Artık hiçbir önemi yok. Buraya geldiğimden beri kayda değer hiçbir şey öğrenemedim. Muhteşem bir şekilde başarısız oldum."

"Madem herhangi bir bilgi edinemedin," diye hırıldadı Kiva, "gerçek bir mahkûm olmamana rağmen neden çekip gitmedin?"

Mavi-Altın rengi gözleri Kiva'nın gözlerine kenetlendi. "Çünkü kalmak için bir neden bulmuştum." Kiva'nın bacakları çözüldü, Jaren'ın neyi kastettiği aşikârdı.

"Aptalın tekisin," dedi, sesi fısıltıdan farksızdı.

Jaren'ın gözlerinin kapanmasını ve acının yüzüne yansımalarını bekliyordu. Ancak Jaren'ın dudakları alaycı, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle gerildi.

“Kız kardeşim de ilk Hüküm İmtihani’ndan sonra yanıma geldiğinde aynı şeyleri söylemişti. Tabii o, çok daha sert sözcükler kullanmıştı.”

Kiva, Jaren’in asil -ama *aptalca*- planının tüm detaylarını yalnızca Naari’nin ve sakatlanan Eidran’ın bildiğini hatırladı. “Aile ne de mi anlatmadın?”

“Mirryn ve kuzenim Caldon kısmen biliyordu.” Biraz duraksadı, ardından devam etti: “Mirryn ile birlikte kardeşim Oriel’la kış sarayında buluşacaktık ama Oriel son dakikada Vallenia’da kalmaya karar verdi. Onun yerine Eidran bacağını kırmadan birkaç gün önce Cal gelmişti, yani ben planı değiştirirken Mirryn ile ikisi yanımdaydı. Onlara planın anlatabileceğim kadarını anlattım, sonra da gizlilik yemini ettirdim.” Jaren, bakışını kendine çevirerek sözüne devam etti. “Ailemin ilk imtihanı izleyeceğini öğrenince, Naari aracılığıyla Cal’e buraya gelip benim yerime geçmesi için yalvardığım bir mesaj gönderdim. Bunu daha önce de yapmıştık, boylarımız ve vücut tiplerimiz aynı, zaten maske de yüzümüzü gizliyor. Üstelik bana bir iyilik borcu vardı.” Hızlı ve sessiz bir homurtuyla güldü. “Birden çok iyilik borcu hatta. İnsanlar bana *temkinsiz* der ama Caldon tam bir baş belasıdır.”

Gerçekten de baş belasıydı. Kiva o gün darağacına gelenin ve revire inip onunla flört edenin Jarren’in *kuzeni* olduğunu anlamıştı. Kendisini kurtaranın o olduğunu sanmıştı. Ancak kurtarıcısı o değildi, Caldon değildi.

“Beni sen kurtardın,” dedi Kiva, uyuşmuş bir hâlde. Çukur’un derinliklerindeyken gerçeği çözmüştü ancak Jaren’in onayını ve itirafını bekliyordu. “İmtihanlarda beni kurtaran sendin, hem de hepsinde. En başından, Hava İmtihani’ndan itibaren.”

Jaren’in yanakları hafifçe kızarmıştı. Mum ışığında zar zor seçilse de kendini ele vermişti. “Senin ölmene seyirci kalamazdım,” dedi kısık bir sesle. “Neyse ki Mirryn ve Cal ne yaptığımı fark ettiler de beni kolladılar.” Sözlerine devam ederken sesi pişmanlıkla dolmuştu. “Sonrasında kendime çok kızdım. Seni yakaladığım

için değil tabii,” diye ekledi hızlıca, “karar vermekte o kadar geciki-
kip yere sertçe çarpmana neden olduğum için...” Sözünü yarıda
kesti, gözlerinde pişmanlık vardı.

Jaren ilk imtihandan sonra *Prens seni daha erken yakalamalıydı*, demiş, yüzü öfkeyle gerilirken aslında kendinden bahsedip kendini azarlamıştı. Ama Kiva hissettiği acıyı neredeyse hatırlamıyordu bile, o yüzden Jaren’ın o konuda pişmanlık duymasına gerek kalmamıştı.

“Peki ya tılsım? O da mı sendin?” diye sordu ancak cevabı zaten biliyordu. “O yüzden mi Ateş İmtihani’ndan önce endişelenmedin? Büyünün, senin *büyünün* beni koruyacağını bildiğin için mi?” Jaren daha da rahatsız görünüyordu ancak kafasını sallayarak onayladı.

“Ardından da Su İmtihani... Neden Jaren? Neden beni kurtardın?”

“Çünkü sen *iyi* birisin, Kiva,” dedi Jaren, önemli olan tek şey buymuş gibi. “Diğer mahkûmlara, hatta hayatını zorlaştırmak için özellikle çabalayan Cresta gibi insanlara davranışlarını izledim; herkese aynı davranıyordun. Kahretsin, asi kraliçeye bile diğerleri gibi davrandın, hatta belki daha iyi. Nedenini bana anlattın, biliyorum ama asla tamamen anlamayacağım. Ama anlamam da gerekmiyor çünkü senin yüreğini görüyorum. Ölmeyi hak etmiyordun, seni hayatta tutmak da benim elimdeydi. O yüzden kurtardım.”

Jaren’ın söylediklerinin büyüklüğü Kiva’nın gözünden kaçmamıştı. Hüküm İmtihani’na bir değil, iki değil tam üç kez müdahale etmişti. Tekrar tekrar hayatını kurtarmıştı.

“Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum,” diye itiraf etti Kiva, sesi boğuktu.

“Bir şey yapmana gerek yok,” dedi Jaren, kireç taşı duvardan kaymaya devam ediyor, sesi her geçen saniye daha da zayıf çıkıyordu. “Bir keresinde bana, dünyanın Tipp gibi insanlara ihtiyacı olduğunu ve onun burada harcandığını söylemiştin. Aynısının senin

için de geçerli olduğunu düşünüyorum.” Daha da sessiz bir şekilde devam etti: “Senden hiçbir beklentim yok, Kiva. Sadece *yaşamamı, özgür kalmanı* istiyorum. Onun için de hayatta kalmalısın.”

Kiva, Jaren’ın sözlerinin gerçek olmasına dair ruhunda duyduğu özlemle gözlerini kapadı. Gerçek olabilirlerdi ama şu anda erişemeyeceği bir noktadaydılar. Tek yapması gereken, bu imtihanı atlatmaktı; ardından Jaren’ın ve kendisi adına istediklerine ulaşabilecekti.

“O zaman bu tünellerden çıkmanın bir yolunu bulsak iyi olacak,” dedi Kiva, sesine duygu hâkimdi. Yeniden açtığı gözlerine Jaren’a karşı hislerinin yansıdığından emindi, o yüzden bakışlarını Jaren’dan karanlık geçide çevirdi. “Ama zamanımız tükeniyor. Rooke burada öleceğimizden oldukça emin görünüyordu.”

“Bir saatte çok rahat çıkarız,” dedi Jaren. Kiva’nın şaşkın bakışlarını görünce ekledi: “Rooke beni buraya göndererek bir hata yaptı. Senin başarını garantilemiş oldu.”

Kiva tek kaşını kaldırdı.

Yeniden yanakları kızaran Jaren, “Bu kadar ukalaca söylemek istememiştim,” dedi. “Yani kastettiğim...” Utancından hafifçe omuz silkti ancak bu hareketi canını yaktı, sözü bir kez daha iniltiyle kesilirken duvarda daha da aşağıya kaydı, neredeyse tekrar yere düşecekti.

Kiva nihayet, “Neyin var senin?” diye soracak gücü kendinde bulmuştu. “Sırtın mı ağrıyor?”

Ama Jaren’ın duruşundan sorunun sırtında olmadığını zaten biliyordu.

“Ben iyiyim,” diye soludu Jaren, kendini yeniden yukarı çekmeye çalışırken. “Bana bir saniye ver.”

Kiva ona doğru bir adım attı. “Bırak, bakayım.”

“Ben iyiyim, Kiva,” diye tekrarladi. “Gerçekten önemli bir şey-”

“*Bırak, bakayım,*” diye araya girdi Kiva, en sert şifacı sesiyle.

Jaren bu kez itiraz etmedi, tamamen yere oturana kadar aşığ-
ğı kaydı. Omzu duvara dayalıydı, sırtının ve karnının temasına
engel oluyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Kiva, Jaren’a odaklanmak için içinde
kopan duygu fırtınalarını bir kenara itmişti.

“Kasap bir ayrılık hediyesi vermeye karar verdi,” dedi Jaren
isteksizce.

Jaren’ın önünde eğilince Kiva’nın midesi altüst oldu. Yavaş-
ça, dikkatli bir şekilde tuniğinin eteğini tuttu ve pantolonunun
bel hizasının üzerine çekti, akıyla kalbi savaş hâlindeydi. Jaren’ın
gövdesi santim santim açığa çıkarken, ışık Kasap’ın yaptıklarını
ortaya çıkarıyor, Jaren’ın kasları dalgalanıyordu.

Kiva, farklı renklerdeki yaraları görünce hızlı, derin bir nefes
aldı. Gözleri, Jaren’ın gözleriyle buluştuğunda Jaren’ın sabit bir
şekilde onun kararını beklediğini fark etti.

Onu bir prens olarak düşünme, dedi kendi kendine, babası olsa
böyle derdi. *Onu Jaren olarak düşünme ve asla bir Vallentis olarak
düşünme. Onu sadece bir hasta olarak düşün.*

“Neyle karşı karşıyayız bir bakalım,” dedi, elini nazikçe genç
adamın tenine bastırmadan önce.

Jaren’ın inlemesiyle Kiva kolunu geri çekti. Prensi endişeyle
izliyordu, henüz tam dokunmamıştı bile.

“Özür dilerim, parmakların soğuk geldi,” dedi Jaren, hem se-
sinde hem de yüzünde mahcubiyet vardı.

Az önce yaşadıkları ve duydukları bu kadar taze olmasa, Kiva
gülebilirdi bile.

“Hepimiz ellerimizden ateş çıkaramıyoruz,” dedi Kiva ancak
tekrar Jaren’a dokunmadan önce ellerini birbirine sürtmeyi de
ihmal etmedi.

Ne kadar derin olduklarını görmek için olabildiğince dikkatli
bir şekilde Jaren’ın yaralarına bastırdı. Ne olursa olsun, onun canı-
nı yakmaktan nefret ediyordu; elini çok bastırıldığı anlarda nefesi-
nin düzensizleşmesi ve kaslarının kasılması gözünden kaçmıyordu.

Kiva sonunda arkasına yaslandı. “Birkaç kaburga kemiğin çatlamaş ama iç kanama yok diye düşünüyorum. Yine de seni gözetim altında tutacağım.” O da en az Jaren kadar rahatlamıştı.

“Beni burada tek başıma bırakmayacak mısın yani?” Ses tonu şakacıydı ama yine de Kiva'nın onu orada bırakacağından değil de bunu düşünecek kadar sinirli olmasından endişe duyuyordu.

Kiva da onun içini rahatlatmadı. “Öne eğil. Sırtına da bakmak istiyorum.”

“Bir şeyim-”

“*Bir şeyim yok* dersen, seni burada *bırakırım*.”

Jaren hemen öne eğilirken, Kiva da tuniğini biraz daha sıyırdı. Gördükleri yüzünden aynı anda hem buz keserken hem de alev alev yanmaya başlamıştı. İki hafta geçmesine rağmen derin yaralar yalnızca kısmen iyileşebilmişti. Kasap'ın yaptıkları... Verdiği zarar...

“Gayet iyi iyileşiyorlar,” dedi Kiva, öfkesini ve suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak. Parmağını yara kabuklarından birinin üzerinde gezdirdi ve Jaren onun dokunuşuyla ürperdi. “Yine de hâlâ hassas gibiler.”

“Buna değerdı,” dedi Jaren sessizce, iması Kiva'nın kalbinin teklemesine sebep oldu. Genç adam boğazını temizleyip ekledi: “Ama evet, çok hoş bir his değil. Yürüme can yakıyor.”

Kasap'ın son dayağı acısını daha da arttırmıştı, Jaren ikisinin de bildiği bu gerçeği belirtme gereği duymadı.

Elinde veliaht prene yardım edecek hiçbir şey olmayan Kiva, tam tuniğini bırakmak üzereydi ki gözleri, kabukların altında gömülü olsa da hâlâ görünen eski bir yaraya takıldı. Yeni yaralarını gördüğündeki hislerini dağıtacak herhangi bir şey arayışında olan Kiva, bir parmağıyla bu yaraya dokunarak Jaren'ın tekrar ürpermesine neden oldu. Genç adam, Kiva'nın söyledikleriyle buz kesildi: “Bunu sana yakın birinin yaptığını söylemiştin.”

Jaren, Kiva'dan uzaklaşp tuniğini kendisi indirdi. “Ne dediğimi unut.”

Unutmak mı?

Unutmak mı?

Jaren tahtın varisi ve krallıkta en iyi korunan insanlardan biriydi. Biri onun canını yakmış, onu *istismar* etmişti. Kiva böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi?

Kiva'nın yüz ifadesini gören Jaren sertçe, "Ciddiyim," dedi. "Kapat bu konuyu."

Kiva çok öfkelenmişti, öfkesi yeniden yükselirken, "*Kapatayım mı?*" diye tekrarladı. "Bana güvenip büyüdü, kimliğini, sırrını, yasak planlarını anlattın ama bunu anlatmıyorsun, öyle mi?" dedi.

Jaren sessizliğini korudu.

Öfkesi gitgide büyüyen Kiva, parmağını prensin yüzüne doğrulttu. "Yaşadığımız onca şeyden sonra! İmtihanlardan, zehirden-Naari'nin ailenin durduracağına yemin ettiği o lanet zehirden-bunca şeyden sonra benden-"

"Annemdi, tamam mı!"

Kiva geriye doğru sendeledi, Jaren'in haykırdığı kelimeler tünelde yankılanıyordu.

Jaren'in canını yakan *kraliçe* miydi yani? *Kraliçe Ariana* oğlunu mu yaralamıştı?

Ateş, âdeta Jaren'in gerginliğine tepki verircesine titreşti.

"Annem... Bu..." Genç adam susup küftetti, elini yüzüne sürdü ve bu hareketinden dolayı karnı gerilince yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes alıp tekrar denedi. "Annemin suçu değil. Melek tozu yüzünden. Bazen kendisini kontrol edemeyip fazla kaçırıyor. Sık sık. İşte o zamanlar kim olduğunu unuttuğu için kafası karışıyor ve kontrolü yitiriyor."

Kiva'nın içinde yükselen şefkat, öfkesini söndürdü. Hem de tamamen.

Duyduklarına inanmakta zorlansa da Jaren'in yalan söylemediği aşikârdı. Bu durum, genç adamın neden haşhaş sütü ya da başka bağımlılık yapan bir ilaç almadığını da açıklıyordu. Yanlış

kullanımlarının neye yol açtığını görmüştü. Tüm etkilerini hissetmişti. İzlerini vücudunda taşımıştı.

Kiva bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ancak Jaren daha hızlı davrandı.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Bana öyle bakma. Bana yıkılmışım gibi bakma.”

Kiva, Jaren’ın yıkık olduğunu düşünmüyordu. Ona dair öğrendiği onca şeyden sonra tanıdığı en güçlü insanlardan biri olduğuna inanıyordu.

Ve bu durum, Kiva’yı çok korkutuyordu.

“Haydi,” dedi ayağa kalkıp ellerini uzatarak. “Harekete geçmemiz gerek.”

Jaren, Kiva’nın parmaklarına sanki onu ısıracaklarmış gibi korkuyla baktı.

“Hiçbir şey söylemiyorsun yani,” dedi.

“Bir şey söyledim ya,” diye yanıtladı Kiva. “Harekete geçmemiz-”

“Annem hakkında. Ve yara izlerim.”

Kiva, eğilip Jaren’a baktı. “Bir şey söylememi mi istiyorsun?” diye sordu. “Bunları yaşadığın için ne kadar üzüldüğümü mü söyleyeyim? Ne kadar zor olduğunu hayal dahi edemediğimi mi söyleyeyim? Yoksa bunlara rağmen anneni uyuşturucuyla bir tutmayıp, hâlâ korumak istemenin inanılmaz bir şey olduğunu mu?”

Jaren’ın boğazı düğümlendi.

Kiva ellerini Jaren’a daha da yaklaştırdı ve Jaren bu defa elini tuttu, acı içinde ayağa kalkarken ondan destek aldı. Prens sallanarak denge kurmaya çalışırken, Kiva’nın kolları yardım amacıyla kendiliğinden onun bedenini sardı. Kiva ardından sözüne devam etti. “Bunların hepsini söyleyebilirim ama sen zaten bunları biliyorsun. Yani ben bildiğini umuyorum.” Duraksadı fakat ardından sözlerini tamamladı. “Ayrıca annen henüz yardım almaya başlamadıysa, onun yerine sen yardım almasını sağlamalısın da diyebilirim.”

Jaren, dengesini sağlamaya çalışırken elini Kiva'nın beline koymuştu. Söylediklerinden sonra uzaklaşmaya başlayan Kiva'yı kendine doğru çekti, kollarını sıkıca sırtına dolayarak ona sarıldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı kulağına, sesi duygu doluydu.

Kiva, Jaren'in çok korktuğu üzere ona acıyarak bakmadığı için mi, yoksa annesine yardım aldırması konusunda onu cesaretlendirdiği için mi teşekkür ettiğinden emin değildi. Her halükârda, ona ve kendisine dair bildiği her şeyle savaşırken bile onun yakınlarında, kollarında olmanın verdiği mutlulukla kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu.

Kiva, o an için kendisine izin verdi. Bir tek an için kendini Jaren'a bıraktı, kollarını ona doladı.

Ancak sonra yaralarını hatırladı.

Jaren, herhangi bir acı emaresi göstermese de Kiva, onun canını yaktığını biliyordu. Öyle sıkı sarılıyordu ki sadece sırtı değil, çatlak kaburgaları da acıyor olmalıydı. Nazikçe kollarından çekildi, gözlerinin içine bakarak, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Prens utangaç bir şekilde gülümsedi. "Daha iyiyim."

"Güzel," dedi Kiva, kalbi küt küt atmıyormuş gibi kibarca başını sallayarak. "Şimdi, az önce ne demiştin? Rooke seni buraya göndererek hata mı yapmıştı?"

"Ah, o konu," dedi Jaren, çenesini ovuşturuyor ve biraz huzursuz görünüyordu. Kiva bunun nedeninin az önce yaşananlar olmadığını biliyordu. Kiva'yı sevgiye boğmakta hiç sorun yaşamıyor gibi görünse de neticede o bir prensti. Muhtemelen kadınların önüne atlamasına alıştı. Bu düşünce üzerine Kiva burnunu buruşturdu ve bununla birlikte Jaren'in da dikkati dağıldı, her ne söyleyecekse vazgeçip, "Neden öyle baktın?" diye sordu.

Kiva aklındakileri açık edecek değildi, bu yüzden hızlıca düşünüp cevapladı. "Sana nasıl hitap edeceğimi bilmediğimi fark ettim. Jaren mı diyeyim? Deverick mi? Protokolden pek anlamıyorum." Bu sefer burnunu buruşturan Jaren oldu. "Deverick isminden kendimi bildim bileli nefret ederim. Göbek adım Jaren,

“dostlarım ve ailem bana böyle hitap eder.” Kendinden emin bir şekilde. “Sen de bana öyle hitap ediyorsun,” diye tamamladı.

“Prens Jaren, değil mi?” diye sordu Kiva.

“Hayır, sadece Jaren.”

“Prens hazretleri olmaz mı?”

Jaren suratını astı. “Asla olmaz.”

“Efendim desem?”

“Dük değilim ben.”

“Ekselansları nasıl?”

“Lord da değilim.”

“Majesteleri?”

“Dur lütfen.”

Kiva, yaşanan onca şeyin ardından gülmemek için kendini zor tuttuğuna inanamıyordu. Ama Jaren’ın yüzündeki ifade...

“Tamam, duruyorum,” diye kabul etti. “Ama sırf beni hapse atmanı istemediğim için.” Parmağıyla dudağına dokundu. “Ah, bekle.”

Jaren donuk bir ifadeyle, “Aman ne komik,” dedi, ancak gözlerinin yeniden ışıdamaya başlaması, Kiva’nın içini rahatlatmıştı. “Bilgin olsun diye söylüyorum, ben kimseyi hapse attırmadım. Hem artık ben de burayı gördükten sonra...” Genç adam ürpermişti. “Artık kimseyi hapse attırmam. En azından burada ciddi bir düzenleme yapılana kadar. Bir şeylerin değişmesi gerek.” Kısık bir sesle, kendi kendine söz verircesine, “Bir şeyler değişecek,” diye ekledi.

Kiva, ona inanmak istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ama daha tünel labirentinde verdiği iyi niyetli sözlerinin hiçbirini yerine getirememişti.

“Hapishane yenileme işlerine buradan çıkmanın bir yolunu bulduktan sonra başlasan,” diye belirtti Kiva.

“Haklısın,” dedi Jaren. “Tam da Rooke’un neden hata yaptığını söyleyecektim.”

“Dinliyorum.” Jaren’in yeniden kaymaya başladığını fark edince bir karar verdi ve yanına geçerek kolunu dikkatlice genç adamın beline sardı. Canının yanacağını farkındaydı ancak yürümesine yardım etmeden tünelden çıkmalarının imkânı yoktu.

“Umarım bugün sana anlattıklarımın çoğunun sır olarak kalması gerektiğini belirtmemeye gerek yoktur,” dedi Jaren.

“Tahmin etmiştim,” dedi Kiva, gözlerini devirmekten kaçınmakta zorlandı.

Jaren, birazdan söyleyeceklerini düşünürcesine uzunca duraksadı. Nihayet, sözlerine başladı: “Güvenini zedeledim. Umarım bu söyleyeceğim bana yeniden inanman için yeterli olur. Dünyada yalnızca birkaç kişinin bildiği bir şey bu.”

Kiva’nın kulakları dikildi, kollarını omzuna sıkıca saran Jaren’in yüzüne baktı.

“Mirryn benden bir yaş büyük,” dedi genç adam. “Asıl onun varis, veliaht prenses olması gerekiyormuş ama sonra ben doğmuşum.”

“Öncelik her zaman ilk doğan erkeklerindir,” diye mırıldandı Kiva. “Elbette.”

“Aslında öyle değil,” dedi Jaren. “Atamız, yani Kraliçe Sarana, Kral Torvin’in gidişinin ardından tek başına hüküm sürmüş. Sonraki yıllarda, Sarana’nın ölümünün ardından da kızı tahta geçmiş. Sonra kızının kızı olmuş, onun da kızı olmuş derken nesillerce böyle ilerlemiş. En büyük kardeş olan birkaç prens kral olmayı başarmış ama genellikle Vallentis’li annelerin ilk doğanları kız çocuğu olma eğilimindeymiş.”

Kiva’nın alnı kırıştı. “Peki neden...”

“Ailem dışında çok az insanın bildiği kısım işte burası,” dedi Jaren, ses tonundaki ciddiyetten Kiva’ya o an ne kadar güvendiği anlaşılıyordu. Kiva sessizce söz verircesine bakışlarını genç adamdan ayırmadı. Ardından Jaren, ileriye doğru ateş yolladı ve tüneldeki üç kollu meşaleyi yaktı.

Aniden ne kadar vahim bir durumda olduklarını fark eden Kiva'nın içini bir boşluk hissi kapladı. İşte bu, Toprak İmtihani'ydi; Zalindov'un altına, tünel sisteminin labirentlerine atılmışlardı. Gardiyanların bile tamamen bilmediği, her yöne doğru kilometrelerce uzanan sonsuz bir labirenteydiler. Bazı geçitler çıkmaz yollara açılırken, bazıları suyun altına batıp akifere bağlanıyor ve sonsuza kadar uzanıyorlardı. Jaren'in ateşi olmasa, tünellerin içinde kör kalacaklardı. Belki de Rooke buna güveniyordu; hiçbir şey göremedikleri için karanlıkta yollarını hissederek bulmaya çalışmalarını, sonunda da susuzluk, yorgunluk ve açlıktan ölmelerini bekliyordu.

Başgardiyanın veda konuşmasında bu kadar neşeli olmasının nedeni buydu. Onları korkunç bir ölüme göndermişti.

Ancak her ne kadar Jaren'in ateşi önlerini görmelerini sağlasa da tünellerden çıkmalarına yardım etmiyordu. Hâlâ kaybolmuş vaziyetteydiler, hâlâ kaçış yolları yoktu.

Kiva, üzerine çöken yoğun klostrofobiyle birlikte terlemeye başladı. Tünellerin çökmesi ve bir anda çok sayıda mahkûmu öldürmesi alışılmadık bir durum değildi. Jaren'la başlarına böyle bir şeyin gelmesi gayet olasıydı.

“Kiva?” diye seslendi Jaren, kollarıyla Kiva'nın omuzlarını sıkarak.

Kiva, gözlerini kırıp yeniden Jaren'a bakınca, yüzündeki endişeyi ve bir süredir ona bir şeyler anlattığını fark etti.

“Pardon, ne demiştin?” diye sordu, kendisi de ses tonundaki korkunun farkındaydı.

Jaren'in yüzüne anlayış yerleşirken, Kiva'yı bu defa rahatlatmak amacıyla bir kez daha sıktı.

“Şu tarafa gitmeliyiz diyordum.” Boştaki eliyle sol taraftaki tüneli gösteriyordu. “Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra tünelden çıkacağız, üstüne zamanımız bile kalacak,” dedi.

Kiva önce geçide, ardından tekrar Jaren'a baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Hissedebiliyorum.”

“Nasıl yani...”

Kiva, Jaren’ın boştaki eliyle bu sefer de yere işaret ettiğini görünce sözünü yarıda kesti. Gözlerinin önünde yer büküldü, kireç taşının içinden bir bitki belirdi; üzerinde yapraklar ve dikenler vardı, ucunda ise Kiva’nın hayatında gördüğü en güzel kar çiçeği bulunuyordu.

Üstelik hepsi bu da değildi.

Çiçeğin tabanında daha da fazla toprak açılmış, geriye doğru uzanıyordu. Saniyeler sonra bir hendek ortaya çıktı ve içi hızla su dolmaya başladı.

Kiva önündeki manzaraya baktı. Baktıkça bakıyor, bir yandan da durumun farkına varıyordu.

Jaren sadece havayı ve ateşi yönetmiyordu.

Aynı zamanda toprağı ve suyu da kontrol edebiliyordu.

Dört elementi de kontrol edebiliyordu.

Kraliçe Sarana’dan bu yana kimse böyle bir güce sahip olmamıştı.

“Artık tüm sırlarımı biliyorsun,” dedi Jaren, kısık bir sesle. “İşte kraliyet konseyi de bu yüzden Mirryn’i değil, beni varis olarak seçti.”

Kiva’nın nefesinin sesi, kendi kulaklarına çok yüksek geliyordu. Jaren’ın paylaştıklarının önemini ve öğrendiklerini nasıl sindireceğini bilmiyordu. Ancak Jaren’ın yanında ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu, vücudu âdeta Kiva’nın tepkisinden korkarcasına kenetlenmişti. Bu yüzden Kiva, rahatlamaya çalışarak sordu: “Ee, sola mı gidiyoruz?”

Jaren’ın ağzından rahatlamış, neredeyse inanamayan bir kahkaha çıktı. “Evet,” diye cevap verdi. “Sola gidiyoruz.”

Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi, Kiva’ya yaklaşarak şakağına bir öpücük kondurdu. Büyük bir meseleyi büyütmediği için Kiva’ya duyduğu minneti bu şekilde ifade etmişti.

“Yirmi dakika, öyle mi?” diye sordu Kiva, içten içe sersemlemesine rağmen olabildiğince sakin görünmeye çalışıyordu. “Rooke’un, seni serbest bırakmak zorunda olduğunu fark edince suratında oluşacak ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Jaren, ardından sallanan ateşin ışığına doğru yavaşça yürümeye başladılar.

“Ben de öyle,” dedi Kiva, sesindeki merakı gizleyemeyerek. Bu, imtihanlar arasında en basit olanıydı, tabii Jaren sayesinde. Veliht prens ve elemental büyüleri olmasa Kiva bu tünellerde ölüp kalırdı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Jaren bir anlığına tereddüt etti ancak önlerinde süzülen ateşle sola dönüp yola devam etmeleriyle birlikte, temkinli bir tavırla konuştu. “Tilda da seninle birlikte serbest kalacak.”

Kiva, bunu neden sorun ettiğini anlıyordu. Jaren’in aynı anda can düşmanını da kurtardığını bilmesine rağmen tüm Hüküm İmtihanları’nda hayatını kurtarmasından dolayı hâlâ şaşkındı. İçinde tuhaf, ürpertici bir his yeşerse de bunu bastırdı. Şimdi zamanı değildi. Hâlâ düşünmesi, kabullenmesi gereken çok fazla şey vardı.

“Tilda çok hasta, Jaren,” dedi Kiva. “Asi kraliçe olsun ya da olmasın, bir tehdit sayılmaz.”

“Şimdilik öyle,” diye cevap verdi. “Ama iyileşirse...”

“Onu da o zaman düşünürüz,” dedi Kiva kararlı bir şekilde.

Jaren’in gerginliği azalmamıştı, gerçek kimliğini ve Tilda’nın hayatındaki yerini düşününce Kiva onu suçlayamıyordu. Tilda’yı Zalindov’dan çıkaracak ama aynı zamanda Jaren’a tehdit teşkil etmemesini sağlayacak bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

“Onu da yanında Vallenia’ya götürebilirsin,” dedi Kiva, bedeli ağır olsa da. “Onu kurtarsa kurtarsa kraliyet şifacıları kurtarır. Üstelik iyileşirse, burada peşine düştüğün cevapları da alma şansın olur. Asilerin ne planladığını öğrenebilir, hatta Mirraven’e neden geldiğini bile sorabilirsin. Zalindov’dan kurtulmuş olur ama senin gözetimin altında, güvende olur.”

Kiva, o anda kendisinden nefret etmişti. Fakat bu sayede Tilda'nın iyileşme şansı olacaktı, üstelik becerileriyle ünlü kraliyet şifacılarının elinde bu ihtimal oldukça yüksekti. Tek sorun, asi kraliçenin düşmanlarının eline düşmesi olacaktı.

Ama en azından hayatta kalacaktı.

Kiva için en önemli şey buydu. Tilda ölmesin diye hayatını defalarca riske atmıştı sonuçta.

“Fena bir fikir değil aslında,” diye kabul etti Jaren. “Ama işe yaramazsa...” Kiva kendini hazırladı, Tilda'nın idam cezasının o anda, orada uygulanacağından emindi. “Bu, Tilda'nın da özgür kalacağı anlamına gelse dahi, en önemlisi senin özgür kalman.” Jaren, başparmağıyla Kiva'nın omzunu okşadı. “Sonuçlarıyla daha sonra ilgileniriz.”

Kiva, Jaren'in ağırlığını taşıyor olmasaydı, bu sözlerin ağırlığı altında yere yığılabilirdi. Sırf Kiva'nın özgür kalabilmesi için asi kraliçenin de özgür kalmasını kabullenmeye hazırdı Jaren. Bu gerçekten... Gerçekten...

Korkunçtu.

İnanılmazdı.

Kiva'nın içi baştan aşağı sıcacık olmuştu.

Ama sonra aklına başka bir şey daha geldi, şansını zorlamak istemese de sormadan edemedi. “Prens olduğunun farkındasın, değil mi?”

Jaren güldü, alevlerin aydınlatığı başka bir geçitten geçerlerken, bedenleri birbiriyle temas hâlindeydi. “Farkındayım.”

“Yani...” Kiva dudaklarını ısırды, nasıl soracağını bilemiyordu.

“Sorunun cevabı evet, Kiva.”

Yolun üzerindeki büyük bir kireç taşını aşmalarının ardından, “Neyin cevabı?” diye sordu.

“Tipp'i sormaya çalışıyordun galiba,” diye tahminde bulundu Jaren, haklıydı da. “Onu asla burada bırakmam. Sen özgür kalınca o da özgür kalacak. Onu da halledeceğim.”

Kiva'nın gözleri yaşlarla dolmuştu, onları gizleme ihtiyacı duymadı.

"Teşekkürler," dedi duygu dolu bir sesle. Her ne kadar başgardianla imtihanlardan sağ çıkması durumunda Tipp'in vasisi olacağını konuşmuş olsa dahi, o günden sonra Rooke hakkında öğrendiklerini düşününce, Rooke'un sırf inat olsun diye anlaşmadan dönmesinden korkuyordu. Şimdi en azından veliaht prensin de desteğini almıştı. Tipp nihayet özgür kalacaktı.

Jaren da karşılık olarak yumuşakça gülümsedi, ardından yüzü ciddiyete büründü. "Dışarıda seni bekleyen biri var mı bilmiyorum. Bu durum ikiniz için de geçerli. Düşündüm de yani umuyorum ki..." Duraksadı ve tekrar denedi. "Eğer isterseniz sana ve Tipp'e Vallenia'yı gezdirmeyi çok isterim."

Kiva, dakikalar içerisinde ikinci kez yığılmanın eşğine gelmişti.

Hayatta kal.

Ölmesine izin verme.

Biz geliyoruz.

"Seninle gelmemizi mi istiyorsun yani?" derken sesi boğuldu. "Başkente yani."

"Önce kış sarayına uğramamız gerekecek," dedi Jaren. "Aşağı yukarı iki haftalığına. Karlar eriyip bahar geldikten sonra yol çok daha kolaylaşır. Ama sonrasında evet, şehre döneceğiz."

"Ve seninle birlikte şatoda mı yaşayacağız?"

Jaren başını salladı. "Akademide ders alıp zanaatını geliştirmeye devam etmek isteyebileceğini düşündüm."

Şifacı Akademisi. Kiva, Jaren'in teklifine, sunduğu altın tepsiye inanmakta güçlük çekiyordu.

"Hem Tipp de Oriel'la aynı yaşta sayılır," diye devam etti Jaren. "Kardeşim biraz korkutucu olsa da kalbi çok temizdir. Çok iyi anlaşılır diye düşünüyorum. Hem Ori, Tipp'e derslerinde de yardım eder, biraz desteğe ihtiyacı olacaktır diye düşünüyorum."

Jaren'in tasvir ettiği hayallerle birlikte Kiva'nın gözleri daha da yaşarmıştı. Zihninde birçok olasılık canlandırabiliyordu.

Ama... Ya ailesi...

Biz geliyoruz.

Ailesi Kiva'yı kurtarmaya gelmemiştir ama bu, Kiva'nın onları kurtarmayacağı anlamına gelmiyordu. Kardeşi mektup yazmış, nerede olduklarını söylemişti. Vermek istediği mesaj çok açıktı: hepsi Kiva'yı bekliyorlardı.

Kiva on yıldır tekrar ailesiyle bir araya gelmenin özlemini çekmişti. Ama artık nihayet bunu yapabilmek için özgür olabilirdi...

Kiva artık ne istediğini bilmiyordu. On yıl boyunca onu üzdüklerini, hayal kırıklığına uğrattıklarını inkâr edecek hâli yoktu. Geleceklerine söz vermişlerdi ancak babası öldüğünde bile gelmemişlerdi. Yalnız kalmış, başının çaresine bakmaya ve onların hayal dahi edemeyecekleri kadar çok dehşet karşısında hayatta kalmaya terk edilmişti.

Ama yine de... Onlar hâlâ onun ailesiydi.

Onları seviyordu.

Onlar da Kiva'yı seviyordu ve Kiva bunu biliyordu.

"Hemen cevap verme," dedi Jaren, Kiva'nın düşüncelerini bölerek. "Düşün biraz, olur mu?"

Kiva sadece başını sallayabildi. Ardından Jaren'ın sağa dönmesini işaret etmesiyle birlikte o uzun, karanlık tünelde aksayarak ilerlemesine yardım etti. Yolun nerede biteceğine dair hiçbir fikri olmadan ancak köşeyi döndükten sonra hayatının değişeceğinden de emin olarak yürümeye devam etti.

Kiva, karşılaşacakları değişim konusunda haklıydı.

Ama bu değişim, hiç beklediği gibi olmayacaktı.

Jaren, ondan çok daha önce durumun farkına vardı; tünellerde çalışan, tünelleri genişletmeye ve su bulmaya çalışan işçi ya da mahkûm olmadığını ilk fark eden de Jaren olmuştu.

Labirent bomboştı.

Toprak büyüyle merdiven boşluğuna geldikten sonra zorlanarak yüzeye çıktılar ve Kiva'nın imtihanındaki başarısının bir öneminin kalmadığını anladılar.

Onları bekleyen kimse yoktu.

Rooke yoktu, Naari yoktu, tek bir muhafız dahi yoktu.

Sadece çığlık sesleri vardı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Kiva, Jaren ile birlikte yer altı labirentinde ilerledikleri sırada olayların başlamış olduğunu anladı.

Durumu açığa vuran sadece çığlıklar değildi. Çeliğin çeliğe çarpma sesi, kavga ve okların ıslığı, köpeklerin uluması... ve kan.

Zalindov'un zemini çoktan lekelenmişti.

Durum, tanık olduğu herhangi bir isyandan çok daha kötüydü. Tünellere girişi sağlayan kubbeli binanın içinden bile, mahkûm yığınlarının silahlı gardiyanlarla savaştığını görebiliyordu; çekiç, keski ve kazmalar; kılıçlar, kalkanlar ve yaylara karşı. Baktığı her yerde insanlar mücadele ediyordu. Yerde yatan bir sürü insan vardı; bazıları acı içinde kıvrılıyor, diğerleri sessiz ve hareket etmiyordu. Kimse köpekleri uzaklaştıranlardan daha yüksek sesle haykırmıyordu. Köpeklerin keskin dişleri insanların etini parçalıyor, kemiğini kırıyordu.

Kiva, bunların hepsini bir nefeslik süre içinde fark etmişti, adrenalini temizlemeden zihni paniğin esiri olmuştu. Jaren'a baktı ve nefesi kesildi. "Tipp... Tilda... Benim gitmem..."

"Git!" diye sözünü tamamladı Jaren, onu ilerlemeye sevk ederken. "Sana yetişirim!"

Kiva vakit kaybetmeden koşmaya başladı. Jaren, "Dikkatli ol!" diye seslendi arkasından, yaralı bedeninin izin verdiği hızda onu takip edecekti ama yeteri kadar hızlı olamayabilirdi. Kiva'nın revire, Tipp'e, Tilda'ya gitmesi ve güvende olduklarından emin

olması gerekiyordu. Kapıya barikat kurardı, mecbur kalırsa onları karantina odasına kilitlerdi, onları korumak için ne gerekiyorsa yapardı. Olisha ve Nergal başlarının çaresine bakardı -büyük ihtimalle bir saklanma yeri bulmak için orayı terk etmişlerdi bile- ama Tipp ve Tilda... Kiva acele etmeliydi, acele etmeliydi, *acele etmeliydi*.

Bir ıslık sesi duyup hemen yön değiştirdi. Bir ok, Kiva'yı ısıkalayıp ona çok yakın bir yere saplandı. Ayakları titredi, korkudan göğsü sıkıştıyordu ama Kiva yoluna devam etti. Batı nöbetçi kulesinin yakınında çarpışan mahkûm ve gardiyan sıkışıklığının arasından koşarak geçti, kışlaya ulaşıp son derece dikkatli bir şekilde, eğilerek devam etti. Çarpışmanın sesleri yüzünden kulaklarını kapamak zorunda kaldı, yoksa etrafındaki ızdırabın içinde boğulacaktı. Bunu *neden* yapıyorlardı? Hiçbir yere varamazlardı. Kargaşanın çıktığı anda, başgardiyana duvarın tepesine kadar eşlik edilirdi, en küçük isyanlarda bile bu protokol uygulanırdı. Mahkûmlar her bir gardiyanın hakkından gelip, sonra duvarı tırmanmadıkları sürece ona erişmek mümkün değildi. Rooke, Zalindov'daki en güvende olan adamdı ve isyan devam ettiği sürece durumu değişmezdi, mahkûm üstüne mahkûm ölürken o yukarıdan izliyor olurdu.

Belki de başından beri istediği buydu. İsyan, toplu katliamı garantiye almanın en hızlı yoluydu. Bugünden sonra hem zehre ihtiyacı kalmayacaktı hem de ona başka soru sorulmayacaktı. Sayısız ölümün suçunu doğrudan kontrol edilemeyen kargaşanın üstüne atacak, adaletin karşısına çıkmayacaktı.

Islık çalan başka bir ok Kiva'yı eğilmeye zorladı, bu sırada ok kulağının yanından, havanın hareketini hissetmesine yetecek kadar yakından geçti. Kiva korkudan boğulur gibi bir ses çıkardı ama bu ses, etrafındaki hem gardiyanların hem de mahkûmların bağıışı yüzünden gürültünün içinde kayboldu.

Hâlâ hapishane arazisi boyunca koşan Kiva, gardiyanlardan gelen oklara ve fırlayan hançerlere dikkat ediyordu ama aynı

zamanda mahkûmların doğaçlama silahlarına da bakmaya çalışıyordu. Gardiyanları yerde kafaları ezilmiş ya da açık yaralarla yığılmış hâlde gördü. Hareketsiz bir şekilde göğe bakarlarcken, onları öldüren el aletleri hâlâ üstlerinde duruyordu.

Ölen her gardiyana karşılık, Kiva on tane mahkûmun yerde olduğunu gördü. Daha da fazla. Ve o anda, onlara katılabileceğini biliyordu. Ama yine de Naari'yi gözden kaçırmamak için tetikte olarak koştu. Gardiyanın yanında güvende olmak mı istiyordu yoksa onun Jaren'ı koruması için acele etmesini mi, bilmiyordu.

BUUUM!

Kiva'nın ayakları yerden kesildi, havada uçup soğuk, sert top-rağa çarparken ağzından bir çığlık çıktı.

Bir anlığına, afallamış bir hâlde sadece orada yatıyordu. Kulakları çınlıyor, devam eden ayaklanmanın sesi boğularak anlamsız bir arka plan sesine dönüşüyordu; görüşü bulanıktı ve gidip geliyordu.

Yüzüstü yatan Kiva, tam kafasını çevirdiği sırada nöbetçi kulesinin düştüğünü gördü.

Bir patlama... Birisi *patlamaya* sebep olmuştu. Kulenin temeli infilak etmiş, taş köşesi altından dökülmeye başlamış, yapının tamamı tehlikeli bir biçimde eğilmeye başlamıştı ki yer çekimi devreye girdi ve kule yere yıkıldı.

Darbenin etkisiyle yer sarsıldı, yüksek platformdan oklar fırlatan gardiyanlar şimdi onun altında kalmışlardı. Ölmüşlerdi.

"Alın bunu, sizi köpekler!"

Kiva'nın işitme duyusu, Mot'un haykırışını duyacak kadar kendine gelmişti ve görüşü, ellerini zaferle kaldırdığını görecektik kadar netleşmişti.

"Bir eczacıyla uğraştınız ve ektiğinizi biçtiniz!" diye bağırdı, sonra hızla topallayarak yıkılmış kulenin yarattığı toz fırtınasına girip gözden kayboldu.

Aynı toz, çok kısa sürede Kiva'ya da ulaştı. Soluksuz kalmış ciğerleri duruma itiraz ederken, Kiva temiz hava alamadığı için öksürüyordu.

Kalk ayağa, diye emir verdi kendine. **AYAĞA KALK!**

Tipp ve Tilda'nın hâlâ ona ihtiyacı vardı. Onları ortada bırakamazdı. Bunu *yapamazdı*.

Başı dönse de kararlı bir şekilde zayıf kollarıyla kendini ayağa kaldırdı. Neredeyse tekrar düşüyordu ama dengesini geri kazandı ve öne doğru sendeleyerek devam etti. Etrafı görmek şimdi daha da zorlaşmıştı çünkü her şey tozun bulanıklığıyla kaplıydı fakat Kiva zorlanarak ilerledi. Toz durulmaya başladığında, hayatları için savaşan tanıdık yüzleri gördü.

İlk olarak Cresta'yı gördü, asi lider bir hançer ve kılıç çalmış, onları önüne geleni yıkmak için kullanıyordu. Kiva izlerken, Harlow onun silahlarına yenik düştü ve gözlerindeki ışık sönerken dizleri üstüne çöktü.

Ardından Grendel'i gördü, krematoryum çalışanı en yakınındaki gardiyanların yüzüne kül gibi görünen bir şeyler atarak siperin güvenliğine çekilmeden önce onları kör ediyor, sonra bu hareketleri tekrarlıyordu.

Sonra Kiva, Kemik ve Kasap'ın açık alanda sırt sırta dövüşüklerini gördü, iki acımasız adam da kana bulanmıştı ve yaklaşmaya cesaret eden mahkûmları katlediyorlardı. Kiva onları izlerken midesi bulandı; yüzlerindeki neşeli ifade, şiddetten ne kadar zevk aldıklarını gösteriyordu.

Acele et, dedi kendi kendine geriye bakarken. Oyalanamazdı, daha fazla zaman kaybetme lüksü yoktu.

Kendine daha hızlı hareket etmesi için baskı yaparak, titreyen bacaklarını zorladı. Tekrar koşuyor, depar atıyor, çatışmakta olan mahkûm ve gardiyanların etrafından dolanarak gidiyordu, ta ki sonunda...

İşte. Kiva reviri görebiliyordu. Rahatlamış bir hıçkırık, nefesini kesti. Girişe yakın bir yerde dövüş olmadığını görünce şansına

inanamadı; kalabalık, alanın merkezinden ve sayılarının hâlâ en fazla olduğu yerden uzaklaştıkça dağılıyordu. Revire doğru koşmaya devam eden Kiva'nın ağzından ikinci bir hıçkırık kaçtı. Çok yakındı, *çok yakındı* ama sonra...

Kapıyı gördü.

Kırılarak açılmıştı.

Kiva tökezledi, ayakları engebeli zeminde fazla hızlı ilerliyor, dengesini kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu. Tam o sırada, ayağı takılmamış olsaydı tam da kalbinin olduğu yerden geçecek olan başka bir ok üstünden uçtu.

Şok ve dehşetin etkisiyle dikkati dağılan Kiva, kendini hemen topladı. Kıl payı kurtulmuş olduğunu düşünecek zamanı yoktu, bu yüzden sadece revire girmeye odaklandı. Ciğerleri yanıyor, kasları ağrıyordu. Çaresizce merak içindeydi, eğer bir...

Girişten uçarak girdi, o anda tehlikede olmadığı için aniden çılgın atarak durdu. Etrafa bakarken kalan nefesi göğsünden yükseldi, kendi şifa sığınağının ne hâle geldiğine bakarken kalbi durdu.

Cam tüpler kırılmış, yerde duruyorlardı, fare ağılı parçalara ayrılmış ve kemirgenler gitmişti; çarşaf parçalanmış, yapışkan ilaçlar banklardan duvarlara ve zemine kadar her şeyi kaplamıştı. Revir mahvolmuştu ama Kiva odayı umursamıyordu, içinde olan kişileri umursuyordu.

Kiva, sarsılan bacaklarla Tilda'ya doğru yürüdü. Artık acele etmesine gerek yoktu. Odanın diğer ucundan zaten görebiliyordu.

Kan.

Tilda'nın kanı.

Her yerdeydi, yatak çarşafı kıpkırmızıydı.

Ve gözleri... Tilda'nın kör gözleri... tavana bakıyordu; hareket etmeden, tıpkı bedeninin geri kalanı gibi.

Kiva, sanki bir rüya, bir kâbus izliyormuşçasına titreyen ellerini Tilda'nın kalbinin üzerine yerleştirdi, tek anlama gelebilecek açık bıçak yarasının üstüne.

Hiçbir şey yoktu.

Tek bir kalp atışı bile.

Ölüm kadar hareketsiz.

Ölmesine izin verme.

Kiva'nın onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ölmesine izin verme.

Tilda'yı hayatta tutabilmek için çok fazla -çok fazla- çabalamıştı.

Ölmesine izin verme.

Kiva'nın gözünden bir yaş düştü, sonra bir tane daha, sonra dizleri büküldü ve kadının üzerine yığıldı; kana aldırmadan, sadece onu korumak için çektiği her şeyi düşünüyordu. Kiva imkânsız olandan sağ çıkmış, bütün Hüküm İmtihanları'nı tamamlamıştı. Hepsi Tilda içindi, hepsi onun güvende ve özgür olabilmesi içindi. Ama şimdi...

Şimdi o ölmüştü.

"Çok özür dilerim," dedi Kiva boğularak. "Denedim. *Denedim.*"

Daha önce sadece iki kez böyle ızdırap çekmişti. Bu kadar ağır kalp acısı. Tek yapabildiği, "*Özür dilerim, çok özür dilerim,*" diye tekrar tekrar fisıldamaktı.

"K-K-Kiva?"

Kiva'nın kafası hemen kalktı, çılgınca zayıf sesin sahibini ararken yaşlar görüşünü bulandırıyor. "Tipp?" dedi hırıltılı bir şekilde, taşan duyguları yüzünden zar zor konuşabiliyordu. "Neredesin?"

Tipp hemen cevap vermeyince Kiva, Tilda'nın baş ucunda durarak yüzünü sildi ve tekrar seslendi. "Tipp?"

Ama sonra onu, Kiva'nın yatağının ters tarafında, Tilda'nın yırtılmış perdesine dolanmış şekilde yerde gördü... ve kendi kanından bir gölün içinde yatıyordu.

"*TIPP!*" diye haykırdı Kiva, yatağın ucuna doğru fırladı ve Tipp'in yanına o kadar hızlı düştü ki dizleri yaralandı. Perdeyi kenara itti, çocuğa bakıp kanın kaynağını bulurken gözleri yeni yaşlarla doluyordu.

Çocuğa uzanırken bütün vücudu baştan aşağı titriyordu, kan akışını durdurmak için ellerini karnına bastırırken halihazırda çok fazla kan kaybettiğini biliyordu. Bunu düzeltebilecek bir tedavi, onu kurtarabilecek bir ilaç yoktu.

“O-o-onu k-korumaya çalıştım,” diye fısıldadı Tipp, yüzü o kadar solgundu ki neredeyse gözleri kadar maviydi. “Özür d-d-dilerim. D-d-denedim.”

Tipp öksürdü, dudaklarından çenesine doğru kan kabarcıkları çıktı.

“Şişşşt,” dedi Kiva ona, yüzünden aşağı yaşlar akarken. “Gücünü harcama.”

“S-s-seni seviyorum, K-Kiva,” diye fısıldamaya devam etti Tipp, sesi giderek daha da kısılıyor, sanki onu son bir kez daha görebilmek için dayanıyormuş gibiydi. “Her ş-şey... için t-t-teşekkür ederim.”

Kiva huçkırarak ağladı. Ellerini hâlâ Tipp’in açık karnına bastırıyordu, kanı endişe verici derecede yavaş akmaya başlamıştı.

“Ben de seni seviyorum,” diye karşılık verdi Kiva fısıldayarak, ıslak elini Tipp’in yanağına bastırmak için kaldırdı. Gözyaşları daha da hızlı akmaya başlamıştı. “O yüzden benimle kalmana ihtiyacım var, tamam mı? Diğer her şey gibi, bunu da atlatacağız.”

Tipp ona gülümsedi ve yüzünün beyazlığına, yarasının ciddiyetine rağmen, yine odayı aydınlatmıştı. “Her z-zaman... k-k-kötü bir... yalancı oldun,” diye fısıldadı, hâlâ gülümsüyordu. “S-sen... sen...”

Ama lafını bitiremedi çünkü tekrar öksürdü, gözleri dönüp beyazları görünene kadar öksürmeye devam etti... ve göğsü hareket etmeyi bıraktı.

“Hayır,” dedi Kiva nefesi tıkanırken. “*Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.*” Kanlı ellerini çocuğun kalbinin üstüne götürdü. “Tipp, *lütfen.*”

Kalbi hâlâ atıyordu ama zar zor. Nabızı çok hafifti ve çocuğun artık nefes almadığı düşünülünce, uzun süre böyle kalamazdı.

“Seni de kaybedemem,” diye hıçkırarak ağlayan Kiva’nın, gözyaşları çocuğun üzerine akıyordu.

“Seni de kaybedemem.”

Ve aniden Kiva artık Tipp’i görmüyordu; on yıl önceki soğuk bir kış akşamına çekilirken, revir gözden kayboldu. Kılıcın Kerrin’in göğsünden çekildiği anı, onun ağır çekimde yere düşüşünü babasının onun yarasına ellerini bastırıp yardım için nasıl haykırdığını ve Kiva’nın ona nasıl uzandığını... Ama dokunmayı bile başaramadan geri sürüklendiğini korkunç bir berraklıkla hatırlıyordu.

Bugün onu kimse geri sürüklemeyecekti.

Söz ver bana, küçük fare, diye fısıldamıştı babası, Zalindov’da birlikte geçirdikleri ilk gecede. *Bana bunu bir daha yapmayacağına söz ver.*

Ama baba, elin kanıyordu. Yaralanmıştın.

Önemli değil, demişti ona ısrarla. *Sana şifa zanaatını neden öğrettiğimi, neden bu kadar önemli olduğunu ve neden öğrenmeye devam etmen gerektiğini biliyorsun.*

Kimse öğrenmesin diye, dedi Kiva görev bilinciyle.

Aynen öyle, hayatım, dedi Faran, onu yanağından öperek. *Durmak zorundasın. Riske atamazsın, burada olmaz. Benim için bile.*

Ama...

Ciddiyim, Kiva. Söz ver bana, dedi Faran kesin bir şekilde. *Bana söz ver, burada olduğun sürece, ne olursa olsun, kim olursa olsun, bunu bir daha asla yapmayacaksın.*

Ve böylece Kiva söz verdi.

Babasının diğerleri gibi hastalanmasından korktuğunda, hatta babası öldüğünde bile sözünü tutmuştu.

Ama artık bu sözü daha fazla tutamayacaktı.

On yıldan fazla süre geçmiş olabilirdi ama kanı onu tüm bu zaman boyunca çağırıyordu, bekliyor, bekliyor, *bekliyordu*. Böyle ciddi yaralar söz konusu olunca eğitimsizdi, denememişti ama

çaresizlik onun Tipp'in kaybolan kalp atışına, karnındaki açık yaraya ve hızla onu terk eden hayatına odaklanmasını sağladı.

"Lütfen," diye fısıldadı, her zamankinden daha fazla konsantre olurken sesi çatlıyor, seneler önce nehirde kardeşine yapmadığı şeyi Tipp'e yapabilmek için dua ediyordu. Keşke ellerini Kerrin'in üzerine yerleştirebilseydi. İhtiyacı olan tek şey bir andı, kalbi durmadan önce tek bir dokunuş... Ve her şey değişmiş olurdu. "*Lütfen.*"

Tek gereken buydu.

Altın ışık Kiva'nın parmak uçlarından akmaya başladı; Tipp'in göğsüne yayılıyor, gövdesinin üstünden taşıyor ve etini milim milim kapatıyordu.

İşe yarıyordu... *işe yarıyordu.*

Her bir atışta, kalp ritmi güçleniyordu.

Ve sonra...

Tipp içine derin bir nefes çekti, göğsü genişledi.

Kiva, ellerini aynı yerde tutarken açık açık ağlıyor, iradesiyle o altın ışığın onu iyileştirmeye devam etmesini ve yarayı kapatmasını emrediyordu. Neredeyse olmuştu, birkaç milim daha ve o tamamen...

"*KIVA!*"

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Kiva geriye doğru sendeledi, ellerini Tipp'ten aniden kaldırdığı sırada hızla kafasını kapıya çevirdi. Altın ışık, Jaren arkasındaki Naari ile birlikte sendeleyerek içeri girmeden saniyeler önce kayboldu. Gardiyan kana bulanmıştı, gözleri içerideki karmaşaya bakarken öfke doluydu; bakışları Tilda üzerine odaklanmadan odada gezdi, sonra Kiva ve Tipp'i yerde buldu.

“*Kiva!*” diye yeniden haykırdı Jaren, onu gardiyanla aynı anda görerek. İkisi hızla yanlarına gitti. Jaren, kan gölünde yatan çocuğa dehşet içinde bakarak koşarken kendi acısını dikkate alamadı.

“Tipp'in durumu iyi,” dedi Kiva boğuk bir sesle. “Tilda'nın kanı bu. Tipp'in karnında küçük bir kesik ve kafasında da bir şişlik var. İyileşir.”

Nasıl bu kadar kolay yalan söyleyebildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Düşünebildiği tek şey, babasının uyarıları ve ona verdiği sözdü. O sözden çoktan dönmüştü ama kimsenin bilmemesi gerektiğini biliyordu, en azından şu anki arkadaşlarının.

“Hareket ettirilebilir durumda mı?” diye sordu Naari.

Kiva'nın titreyen elleri, zararı kontrol edebilmek için Tipp'in karnına gitti. Küçük kesikler kalmıştı, dikişe bile ihtiyacı yoktu. Kiva neredeyse tekrar ağlayacaktı ama bunun yerine boğuk bir sesle cevap verdi. “Evet. Sadece iyice dinlenmesi lazım.”

Bu kısmı yalan değildi. Tipp'in uzun, iyi ve iyileştirici bir uykuya ihtiyacı vardı. Ve uyandığında, yarasının görüldüğü kadar

kötü olmadığı konusunda Kiva onu ikna ederdi. Tipp ona inanırdı. İnanmamak için bir sebebi yoktu.

“Güzel,” dedi Naari, bariz bir huzursuzlukla kapıya bakarken. “Burası bir ölüm bölgesine dönmeye başladı. Gitmemiz gerek. Hemen şimdi.”

Jaren elini Kiva’ya doğru uzattı ve Kiva da onu tuttu; az önce olan -ve şu anda olan- şeyler yüzünden yaralarını hatırlayamayacak kadar sersemlemişti. Jaren, canının yandığına dair sadece ufak sesler çıkardı. Kiva’nın bacakları, az önce yaşadığı şeyin travmasıyla altüst olduğu için kendini bırakınca, onu ayakta tutan Jaren olmuştu. Yorgunluktan yıkılacak gibi oldu, yaptığı şeyin üstünde yarattığı hâlsizlik bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ama yine de Jaren, Tipp’i taşımak için uzandığında Kiva kolunu tutarak onu durdurdu.

“Onu ben alırım,” dedi, sesi ağlamaktan boğuk çıkmıştı.

“Göründüğünden daha ağırdır,” diye uyardı Jaren.

“Onu ben alırım,” diye tekrar etti Kiva kararlı bir şekilde. Jaren’in adrenalinin onun ayakta tuttuğunu ve aldığı o yaraların, çocuğu taşımasına izin vermeyeceğini biliyordu. Ayrıca Kiva’nın, onun hâlâ hayatta olduğuna kendini inandırabilmek için Tipp’in kollarında olduğunu ve içinde yaşam olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Tilda’nın aksine.

Kiva, kadına bakamadı. Onu korumak için ne kadar fedakârlıkta bulunduğunu bilen Naari ve Jaren’in acıyan ifadelerle asi kraliçeye baktığını gördüğünde bile. Keşke daha erken varabilmiş olsaydı, Tipp için yaptığını onun için de yapabilirdi. Ama onun bile birini ölümden geri döndürecek gücü yoktu.

Tilda için çok geçti.

Tipp için geç değildi. Jaren, Naari ve Kiva için geç değildi.

Fakat kaos daha da büyümeden Zalindov’dan çıkmazlarsa hepsi için de geç olacaktı.

“Acele et,” diye ısrar etti Naari, tekrar kapıya bakarak.

Kiva'nın ikinci kez söylenmesine ihtiyacı yoktu, Tipp'i kollarına aldı. Jaren çocuğun ağırlığı konusunda haklıydı. Kiva homurdandı ve biraz yalpaladı ama sonra dengesini buldu ve gardiyana baktı.

"Beni takip edin," dedi Naari, kapıdan hızla geçerek. Kanlı iki kılıcını da savunma pozisyonunda önünde tutuyordu, prensin Altın Kalkan'ı onu korumak için hayatını vermeye hazırdı. *Hepsini* korumak için.

"Merak etme, bizi buradan çıkarır," dedi Jaren Kiva'ya, onun tereddüt ettiğini görünce.

"Biliyorum," diye cevap verdi Kiva, gardiyanın ardından gitmeden önce.

Kiva'nın tereddüdü Naari'yi takip etme korkusundan değildi... Tilda'ya son defa bakma gücünü kendinde bulmaya çalışıyordu.

Ama bunu yapmaya kendini zorladı.

Ona son kez, "Huzur öteâlemde seninle olsun," diye fısıldadı.

Ve sonra aceleyle kapıdan çıktı, revir hapishane geçidine yakın olduğu için Kiva hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Kavganın büyük çoğunluğu alanın merkezinde kaldığı için de ayrıca minnettardı... Jaren'in onları korumak için elemental büyüsünü kimse görmeden kullanamayacağı kadar yakındılar ama kullanmak zorunda kalmayacağı kadar da uzaklaşmışlardı.

Kiva daha ne olduğunu fark etmeden, devasa demir girişin önünde durmuşlardı; geçit isyan yüzünden kapalıydı.

"Bu taraftan," dedi Naari, nöbetçi kulesinin temeline doğru ilerleyerek, orada kireç taşı duvara oyulmuş çok daha küçük bir kapı vardı. Kiva bunu daha önce fark etmemişti, geçit kapalı olduğundan oraya hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Kanlı zırhının içinden pirinçten yapılma geniş bir anahtar çıkaran Naari, onu kapıya taktı.

"Dur!"

Emir veren sesi duyan Kiva'nın içini korku kapladı ve arkasını dönünce, başgardiyani bir grup gardiyanla birlikte onlara doğru yürürken buldu.

Saklandığı yerden onun için çıkmıştı... Kiva için. Onun özgür kalmasına izin vermeyecekti. Ya da *hiçbirinin*. Sırrı bilindiği sürece, izin veremezdi.

“Geçitten uzaklaş, Arell,” diye gürlledi Rooke. “Bu bir emirdir.”

“Senden emir almıyorum,” dedi Naari, Kiva ve Jaren'in önüne doğru bir adım atarken kılıçlarını yeniden kavramıştı. “Artık değil.”

Rooke'un kaşları yukarı fırladı ve yanındaki gardiyanlara dik dik baktı. “Burada ne olacağını düşünüyorsun? Gitmenize izin vereceğimi mi?” Kafasını iki yana salladı. “Korkarım ki bunu yapamam.”

“Ne yazık ki bir seçim şansın yok, seni aptal herif.”

Mot hızla topallayarak görüş alanına girdi, silah gibi kavradığı bir tüpü havada tutuyordu.

“Cık-cık-cık,” dedi eczacı onaylamayarak, gardiyanlar onun yönünde harekete geçince. “Nöbetçi kulesine ne olduğunu gördün mü? Aynısını burada yaşamak istemiyorsan...” Tüpü alay edercesine salladı. “...o zaman Kiva ve arkadaşlarının gitmesine izin verirsin.”

Sözlerindeki anlamı fark ettiğinde Kiva'nın kalbi sıkıştı. Tehdit ettiği için değil, Mot'un onlarla gitmek hakkında hiçbir şey söylemediği içindi.

“Mot...”

“Git buradan, Kiva hayatım,” dedi Mot, ona bakarken ifadesi yumuşadı, sonra kollarındaki Tipp'e baktı. “Ona güzel bir hayat yaşat, tamam mı? İkiniz de mutluluğu hak ediyorsunuz.”

“Bizimle gel,” diye yalvardı Kiva, Mot'un kararını çoktan verdiği gözlerinde görmüş olsa bile.

“Sizi sadece yavaşlatırım. Hem burada hâlâ yapacak işlerim var, değil mi?” Yaşlı adam göz kırıp kahverengi dişleriyle sırıttı.

“Mot...” Kiva tekrar denedi ama başgardiyen onun sözünü kesti.

“Neyi bekliyorsunuz?” Rooke gardiyanlara bağırdı. “*Bir şeyler yapın!*”

Onun emriyle, gardiyanlar yeniden Mot’a doğru harekete geçti ve kılıçları havaya kalktı. Bu sırada Rooke, Kiva’ya yaklaştı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye haykırdı Rooke, Kiva’ya.

“Hayır, asıl *sen* hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Mot ve kimse konuşmaya fırsat bulamadan tüpü Rooke’un ayağının dibine fırlattı.

Çarpmanın sonucunda ateş yükseldi, o kadar fazlaydı ki Naari küfrederek, Jaren ve Kiva’yı muazzam ısıdan kaçırabilmek için arkalarındaki kireç taşı duvara çarpana dek geriye doğru sürüklemişti. Bu, kuleyi aşağı indirdiğindeki gibi bir patlama değildi ama cehenneme benzeyen ateş o kadar ani ve şiddetliydi ki, başgardiyen ve onların arasında alevlerden bir barikat oluşturmuştu. Rooke’u ya geri çekilmeye ya da canlı canlı yanarak ölmeyi göze almaya zorluyordu.

“Git, Kiva!” Mot, ateşin öteki tarafından bağırdı. “Ben onları oyalarım... hadi *git!*”

Naari, Kiva’nın tuniğinin kolunu çekti ve Kiva, takip etmesi gerektiğini, her şeyiyle onu kurtarabilmiş olmak, serbest bırakmak istese bile Mot’un fedakârlığının boşuna olmaması gerektiğini biliyordu.

“Özür dilerim, Kiva. Ama gitmemiz-”

“Biliyorum,” diyerek Naari’nin uyarısını yarıda kesti, sesi çatlamaştı. “Hemen arkadayım.”

Ve öyleydi.

Naari pirinç anahtarı çevirip kapıyı açarken, Kiva Tipp’i daha sıkı tuttu ve arkasından gelen Jaren’la birlikte gardiyanın ardından çıkışa doğru sendeleyerek geçti.

“Bu taraftan,” dedi Naari, hepsi duvarın öte tarafına geçtikten sonra hızlı bir tempoda onları ahıra doğru ilerletirken.

Kiva sorularını -ve duygularını- yuttu, geniş binaya girdikleri sırada Naari’nin bir planı olması için dua ediyordu.

Ve sonra at arabasını gördü.

Kiva eğer ağlamaya başlayacağından korkmasa gülerdi.

Sınır gardiyanlarından kaçmak için başgardiyanın kendi taşı-
ından daha iyi bir seçenek olabilir miydi?

“Jaren, sen...” diye lafa başlamıştı Naari ama başka bir ses
tarafından sözü kesildi.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

Kiva hızla dönünce, Tipp’in bacakları havada çılgınca sallan-
dı. Raz’ın boş bir bölmeden dışarı çıktığını ve elinde gevşekçe
tuttuğu bir yabayla dışarı çıktığını tam zamanında gördü.

Çok kısa bir süre sonra, yaba gitmiş ve başseyis yüzüstü yerde
yatıyordu. Naari’nin dizi onun omurgasının ortasındaydı ve kılı-
çlarından biri de boğazına bastırılmış durumdaydı.

“Hareket edersen ölürsün,” diye tısladı gardiyan.

Kiva, “Naari, dur!” diye haykırdı.

Raz endişe verici bir boğulma sesi çıkarttı ama Naari yine de
onu serbest bırakmadı.

“O bir dost,” dedi Kiva gerçeği abartarak ama başseyisin zarar
görmesini istemiyordu. “Lütfen, bize sorun çıkartmaz. Değil mi,
Raz?”

Cevap olarak başka bir boğulma sesi geldi ama bu, Naari’yi
tatmin etmiş olmalıydı çünkü adamın üstünden kalktı ve kılıcını
kınına soktu.

Raz da yavaşça ayaklanırken boğazını ovuşturuyordu, yüzü
onları görünce bembeyaz olmuştu.

“Hapishanede isyan çıktı,” dedi Kiva ona, Naari ve Jaren, yola
çıkışları için at arabasını hazırlamaya yönelince. “Durum kötü...
Gerçekten kötü.”

“Biliyorum,” dedi Raz, sesi hafifçe titriyordu ama bunun ne-
deni isyan haberleri değildi. “Geçidi tamamen kapattılar. Kimse
girip çıkamıyor.”

Kiva kendisinin ve arkadaşlarının duvardan nasıl geçtiğini
anlatarak zaman kaybetmedi. Bunun yerine konuya girdi. “Biz
gidiyoruz. Bizimle gelmelisin.”

Raz cevap vermek için bir süre bekledi, hâlâ Naari'nin saldırısından dolayı kendine gelmeye çalışıyordu. "Burada yeteri kadar güvendeyim. Ve bu işi kaybetme riskini alamam, Kiva."

Kiva onun böyle söyleyeceğini biliyordu ama teklif etmek zorundaydı.

"Gitmeni engellemeyeceğim," diye devam etti Raz. Sesi, sanki başgardıyanın duymasından korkuyormuş gibi daha da kısık çıkmıştı. "Sen özgür olmayı herkesten daha çok hak ediyorsun."

Yenilenen bir duygu dalgası Kiva'nın içinde yükseldi ama Kiva bu duyguyu hemen savuşturdu. Şimdi zamanı değildi, kaçmaya ve sonradan karşılara gelecek şeylere odaklanması gerekiyordu. "Gerçekten bu söylediğinde samimiysen," dedi Kiva, "senden son bir iyilik isteyebilir miyim?"

Raz, ne isteyeceğini çok önceden bilerek iç çekti. "Ne yapman gerekiyorsa hızlı ol." Naari ve Jaren'in bir çift atı koşum takımlarına ikna ederek götürmeye çalıştığı tarafı gösterdi, Jaren acıyla irkiliyordu ama yaralarına rağmen hızlı çalışıyordu.

Zamanının kısa olduğunu farkında olan Kiva, Tipp'i dikkatle bir saman balyasının üstüne koydu ve ardından etrafta parşömen parçası ve yazacak bir şeyler aradı. Bir şey bulamayınca, Raz'a baktı ama o da çaresizce bir hareket yaptı. Kiva, dişlerini sıkarak kirliliğin altından bir parça yırttı, parmağını bedenini kaplayan taze kana daldırdı ve bir Zalindov mahkûmu olarak son mektubunu yazmaya başladı.

☉ || @ 4 ≡ < # 人 ≡ ~ 人 .

☉ || ∴ ☉ ☉ # ~ ☉ @ || x ~ >>> ≡ ∴ # ~ .

@ ④ # ☉ ≡ @ ||

< ≡ >> ~ # ☉ || □ < ☆ # ∴ ~ 人 || ☉ .

“Gitmeye hazır... Ne yapıyorsun?”

Jaren’ın sesi Kiva’yı yerinden zıplatacak kadar yakındı. Şifreli notunun son sembolü kayarak kumaşı lekelemiş olsa da hâlâ okunabilir durumdaydı.

“Aileme yazıyorum,” diye cevap verdi Kiva, yalan söylemeyi anlamsız bularak. Ona daha fazlasını da anlatmak, Raz’ın yıllardır haberci rolünde olduğunu açıklamak üzereydi ama Naari onlara seslenip daha hızlı olmaları için uyardı, o yüzden Kiva bakışlarını Jaren’dan ayırdı ve kanlı kumaşı başseyise verdi.

“Lütfen bunu elinden geldiğince çabuk onlara ulaştır.”

Kiva, ailesi mesajı aldığı sürece Raz’ın mesajı olduğu gibi göndermesini ya da şifreyi önce bir parşömene aktarıp aktarmamasını umursamıyordu.

“Ulaştırım,” diye söz verdi Raz, o sırada Kiva Tipp’i tekrar kollarına aldı. “Kendine iyi bak, Kiva.”

“Sen de,” diye fısıldadı, sonra topuğu üstünde döndü ve Naari’nin ağırlığını bir ayağından ötekine vererek sabırsızca beklediği at arabasının yanına kadar Jaren’ı takip etti.

“Çabuk, içeri girin,” dedi gardiyan, arabayı sürmek için öne atlarken. “Sınır duvarını Rooke oradaki gardiyanlara haber vermeden önce geçmemiz lazım. Sonrasında özgür olacağız... Bizi kovalamak için nöbet yerlerini bırakamazlar.”

Naari onları gitmek için hazırladığı sırada, aciliyet havada bir ses gibi çınılıyordu. Jaren at arabasının yan kapısını açıp Kiva’ya yardımcı olmak için elini uzattı. Tipp’i birlikte içeri taşıdılar. Çocuğu güvenle yerleştirdiklerinde nefes nefese kalmışlardı. Ardından Jaren pencereden Naari’ye seslenerek, gitmeye hazır olduklarını söyledi. Kısa süre sonra ahırdan çıkıp yola koyuldular ve Raz’ı arkalarında bırakarak, toprak yolda dörtmala gitmeye başladılar.

Kiva bir anlığına ardına bakmak istedi. Başgardiyanın duvarların güvenliğine çekilip çekilmediğini, bütün kargaşayı en yukarıdan izleyip izlemediğini görmek istedi. Ya da belki de küçük

bir at arabasının sınır duvarını güvenli bir şekilde geçmesini ve giderek kaybolmasını izliyordu.

Ama Kiva ardına bakmadı.

Babasını öldüren adam için bile.

Zalindov'u geride bırakmıştı artık.

Kiva özgürdü.

Durumun farkında varınca gözünden yaş geldi, yaşanan onca şeyin etkisini yeni idrak ediyordu. Tilda'nın ölümü. Mot'un fedakârlığı. Bunlardan önce ve sonra olan her şey...

Aşağı bakıp Tipp'i kucığında yeniden yerleştirdi. Çocuk, yaşadıklarını, ölümden dönüşünü uyuyarak atlatıyordu; tatlı yüzü huzurlu, kaçışlarından habersizdi. Artık mahkûm olmadığını bilmiyordu. Uyandığı zaman tamamen yeni bir hayatı olacaktı.

Tıpkı Kiva gibi...

"Ailene ne gönderdin?" diye sordu Jaren. Kiva'nın karşısında oturuyordu, elleri karnını tutarken yüzü ölümcül derecede soluktu. Ama hayattaydı.

İkisi de hayattaydı.

Bütün olasılıklara rağmen hayatta kalmışlardı.

Ve özgürlerdi.

"Güvende olduğumu söyledim. Özgür olduğumu." Kiva yutkunarak Tipp'e baktı ve cesedi hapishanede kalan Tilda'yı düşünerek lafını bitirdi. "Eğer isterlerse, beni nereden bulabileceklerini söyledim. Valleni'da olacağımı. Seninle birlikte."

Jaren'ın ona attığı bakış, revire adım atıp Tilda'nın kana bulanmış bedenini bulduğundan beri vücudunu ele geçirmiş olan uyuşukluğu geçirdi.

Kiva, yaşadığı sürece o anı asla atlatamayacaktı. Ama soğuk azalmaya başlarken, arabada arkasına yaslandı ve yazdığı notu aklına getirdi; notun, kardeşlerinin bilmesi gereken her şeyi içerdiğinden emin olmuştu. Şu an bile şifre zihninde çevriliyor ve üst üste tekrarlanıyordu:

Annem öldü.

Vallenia'ya gidiyorum.

Krallığımızı geri alma zamanı geldi.

Ve Kiva parmaklarını Tipp'in saçlarının arasından geçirirken, çocuk hâlâ kucağında uyuyordu. Jaren'in mavi-altın rengi gözleriyle bir kez daha karşılaşmak için ona baktı, Jaren'in bakışları imkânsız derecede yumuşaktı. Kiva çekingen bir şekilde onun gülümsemesine karşılık verdi, Jaren'in şehrine kimi götürdüğü... kimi evine buyur ettiği dışarıdan belli olmuyordu.

Kiva Meridan.

Kiva Corentine olarak doğmuştu.

Asi kraliçe Zalindov'da ölmüş olabilirdi ama kızı iyi ve hayat doluydu ve on uzun yıldan sonra Zalindov'dan çıkarak özgürlüğüne kavuşuyordu.

Asi prenses sonunda yükselmeye hazırdı.

JAREN

Jaren, en son ne zaman temiz hissettiğini veya en son ne zaman Jacı çekmediğini hatırlayamıyordu.

Wenderall'daki en zengin krallığın veliaht prensi olmasına rağmen üç haftayı aşkın süredir Zalindov hapisanesinde tutuklu-
luydu. Artık kraliyete dair lüksleri ancak rüyasında görebiliyordu. Tabii rüya görebilirse. Çoğunlukla geceleri, yüzlerce mahkûmla paylaştığı koğuştta yatağının üzerinde bayılıp kalıyordu. Yorgunluktan âdeta komadaymış gibi derin bir uyku uyuyordu.

Kazmasını sıkıca kavrayıp hapisanenin altındaki tünellerin kalın kireç taşı duvarlarını yontarken bile; omuzlarında, kollarında, boynunda ve sırtındaki amansız ağırlara eşlik eden yorgunluk, ona ağırlığını hissettiriyordu. Avuçlarında ise sürekli çatlamış hâlde görünen kanlı nasırlar vardı. Hapisanenin şifacısı Kiva Meridan olmasaydı, çoktan iltihap kapmış olacaklarının farkındaydı.

Simsiyah saçları ve zümrüt gibi ışıldayan gözleriyle Kiva'yı düşündüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Zalindov'da gözlerini açtığı günü, revirde, üzerine eğilen Kiva'yı elinde kanlı bir iğneyle gördüğünde yaşadığı sersemliği hâlâ hatırlıyordu. İçgüdüsel olarak ilk tepkisi ondan uzaklaşmak olsa da Naari'yi görünce olduğu yerde kalmış, gözlerindeki *neden* ve nerede olduğunu hatırlatan mesajı idrak etmişti.

Henüz hapishanedeki asilerle arkadaşlık kurmayı başaramamıştı. Üstelik Tilda Corentine'in gelişi de ölümün eşiğinde olması nedeniyle umduğu sonuçlara ulaşmasını engelliyordu. Jaren, asi kraliçenin ne kadar dayanabileceğini düşündü fakat sonra o günü bile çıkaramayabileceğini hatırlayıp suratını astı. Karşılaşacağı şeyden sağ çıkması imkânsızdı.

Hava İmtihani'ndan.

Tilda'nın karşılaşacağı dört elemental imtihandan ilkinin başlamasına çok az zaman kalmıştı. Jaren, sağlık durumu nedeniyle Tilda'nın diğer üçünü göremeyeceğinin farkındaydı. Zaten bu nedenle, kendine taktığı isimle asi kraliçeye, kraliyet ailesinin -yani *Jaren*'in ailesinin- kış sarayından gelip ilk imtihana tanıklık edebilmesi için bir haftalık iyileşme süresi tanınmıştı. Ancak Tilda'nın durumu iyiye gitmemiş, Jaren'in ailesinin hapishaneye ulaşmak üzere olmasıyla erteleme süresi de sona ermişti.

Jaren, ailesinin Zalindov'a geleceğini ilk öğrendiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bir gece dikkatlice hareket ederek Naari'ye bir not ulaştırmış, Vaskin'e gidip mektubunu doğrudan kuzeni Caldon'a ulaştırması için sıkı talimatlar vermişti. Jaren yazdığı mektupta, Cal'e şüphe uyandırmadan "Prens Deverick" rolünü oynayıp kendisinin yerine geçmesi için yalvarıyordu. Tek umudu, kuzeni Cal'in ona yardımcı olması ve kız kardeşi Mirryn'in de bu aldatmacaya ayak uydurmasıydı. İkisi de görevin Jaren'in anlatabildiği kadarını biliyordu. Jaren, bu görevi dostu ve sadık muhafızı Eidran'ın bacağına kırması üzerine üstlenmiş, onun yerine mahkûm kılığına girmeye karar vermişti. Jaren da henüz çok ilerleme kaydedememiş olmasına rağmen hâlâ Zalindov'da olmak için geçerli sebepleri vardı. İsyan hareketinde neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Başarısız olamazdı. Başarısız *olmayacaktı*. Hâlâ açığa çıkarması gereken şeyler vardı ve krallığına barış getirmesine yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenme fırsatını kaçırmaması için gerçek kimliğini kimsenin öğrenmemesi büyük önem taşıyordu.

Üstelik henüz yolunu ayırmak istemediği, yeşil gözlü bir şifacı da vardı.

Jaren yüzündeki teri silerken tenine daha fazla tünel tozu bulaştırmıştı. Yeniden kazmaya başlarken, bir yandan da Kiva Meridan'da onu böylesine çeken şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Her ne kadar güzel olsa da bu çekimin nedeni güzelliği değildi. Kötü beslenmesine ve eski püskü, gri hapishane kıyafetleri giymesine rağmen Kiva'nın içinden öyle bir ışık yükseliyordu ki o yakınlardayken Jaren başka kimseye dikkatini veremiyordu. Ama asıl nedeni bunun ötesindeydi. Jaren'ın asıl hayran kaldığı şey Kiva'nın kalbiydi; en azılı suçlulardan, en tatlı çocuklara kadar herkese kayıt şartsız merhamet göstermesiydi.

Tipp'i düşünmeye başlayınca Jaren'ın yüzünde bir gülümseme daha belirirdi. Tipp, hiç itiraz kabul etmeden Kiva'yı ablası gibi seviyor, onu var gücüyle korumaya çalışıyordu. Jaren, Kiva'nın bu konuda zorlandığının farkındaydı, hapishanedeki herkesle arasına mesafe koymaya çalıştığını çok açık bir şekilde belli ediyordu ve Jaren da bunun nedenini anlıyordu. Kiva'nın geçmişte yaşadığı kâbusları, Z şeklinde damgaladığı ancak çok çalışmaktan hayatını kaybeden ve öteâleme göçen insanların sayısını düşünmek istemiyordu. Kiva, hayatının son on yılı boyunca yalnızca ölümü görmüştü. Bu nedenle, Tipp gibi duvarlarını yıkıp geçmekte kararlı olanlara karşı bile mesafeli durması çok doğaldı.

Jaren, bu duvarları yıkıp geçmeye niyetli değildi. Böyle bir durumda, Kiva tarafından, ona bir daha asla ulaşamayacağı bir noktaya itilmekten korkuyordu. Ama bu, pes edeceği anlamına da gelmiyordu. Duvarı yıkıp geçmese de Kiva onu içeriye alana kadar kapıyı tıklatmaya devam edecekti.

Kiva, beklemeye değerdi.

Bundan adı kadar emindi.

Zalindov'a geliş amacı olan bilgileri edindikten sonra ülkesine dönecek ve ardından Kiva'yı yanına almanın bir yolunu bulacaktı. Tipp'i de.

Konuşmanın gidişatını tahmin eden Jaren, suratını buruşturdu. Kiva'nın bağışlayıcı bir yapısı olsa dahi tanıştıkları andan itibaren kendisine yalan söylemiş olması hoşuna gitmeyecekti. Gerçeğin açığa çıkması fikri hoşuna gitmese de; Kiva'yı, hak etmediği bariz olan bir yerden kurtarıp özgürlüğüne kavuşturabilmek için yaptığı aldatmacanın bedelini ödemeye de hazırdı. Ardından, onun güvenini yeniden kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Güveninden daha fazlasını da kazanabilmeyi umuyordu.

Üç haftalık süre emin olmak için yeterli olmasa da o âna kadar öğrendikleri hoşuna gitmişti.

Hatta hoşlantının da ötesindeydi.

Jaren buruk bir şekilde başını salladı. Caldon olsaydı, daha doğru düzgün tanımadığı bir kız için böyle saçmalamamasını söyler, Jaren'a kızardı. Ancak Jaren, Caldon'ın da daha beş dakika geçmeden Kiva için aynı şeyleri hissedeceğine emindi. Kiva'nın böyle bir yanı vardı, Jaren'ın bir türlü tam açıklayamadığı bir yanı. İşte o yanı, şu anda buldukları kâbus gibi koşulların dışında Kiva'yı tanımak istemesine yol açıyordu.

Jaren, o günün gelmesi için elinden geleni yapacaktı.

“Aletleri bırak! Duvardan uzaklaş!”

Tünel boyunca aralıklı olarak yerleşen muhafızlar mahkûmlara emir verince, çeliğin kayaya çarpma sesi önce hafifleyip sonra tamamen kesilirken, Jaren da daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Jaren'ın kulağı hâlâ çınılıyordu fakat son üç haftada bu çınlamaya alışmıştı. Duyma yetisinin birkaç dakika sonra normale döneceğini biliyordu. Bir yandan kendisine gelirken, diğer yandan tünelcilerin öksürüklerine ve ayaklarını yere sürterek yürümelerine odaklandı; kazmasını kenara bırakıp, ağrıyan kaslarını sessiz bir iniltiyle gerdi.

“Tek sıra hâlinde merdivenlere döneceksiniz! Acele edin!” diye seslendi en yakınındaki gardiyan, diğerlerini taklit ederek.

Jaren kaşlarını çattı, o günkü işlerinin henüz bitmemiş olduğundan emindi. Bu durumun yalnızca tek bir anlamı olabilirdi...

“Tüm mahkûmlar ilk imtihana tanıklık edecek!” diye duyurdu aynı muhafız. “Hemen kışlarınızı kaldırıp yukarı çıkın.” Elinde bir cop, yüzünde ise sert, tehditkâr bir ifade vardı.

Jaren, copla vurmaları için gardiyanlara bahane vermemeye çalışsa da, gardiyanlar bazen bahane aramıyordu. Neyse ki bugün kimsenin gazabına uğramadan tünellerden çıkabilmişti, adımları sağlam olsa da aklı birazdan tanıklık edeceklerindeydi. Mahkûmların da imtihanlara tanıklık edeceğini bilmiyordu. Varlığıyla dahi ailesine ve krallığına sorun yaratmayı başaran Tilda Corentine’i sevmediği doğrudur. Ancak yine de Tilda neticede sadece bir kadındı, hem de hasta bir kadın. Onun ölümünü kutlayacak hâli yoktu, zaten izlemeyi de hiç istemiyordu. Caldon’ın ya da Mirryn’in şüphe uyandıracak bir şey yapması riskine karşı, ailesine bu kadar yakın durmak da hoşuna gitmiyordu. Ancak Zalindov’daki birçok konuda olduğu gibi, Jaren’in seçim şansı yoktu. Diğer tünelcileri takip ederek önce soluk çimenlerin üzerinden geçti, ardından yemekhaneyi geçip doğu avlusuna giden patikada ilerlemeye devam etti.

Darağacı karşısına çıkmıştı.

Yüksek platformu görünce Jaren’in midesi bulandı, Tilda’nın kaderiyle orada karşılaşacağını anlamıştı. Bir Corentine olarak hiçbir elemental büyüsü olmayan Tilda’nın, imtihandan sağ çıkması imkânsızdı. Jaren, onun görevinin ne olacağını veya nasıl öleceğini bilmesede platforma yaklaşırken bir yandan ipucu arıyordu. Ancak olağan dışı bir şey görememişti. Tilda da başgardiyan da henüz gelmemişti.

Üstelik ailesinden de hiçbir iz yoktu.

Rahat bir nefes alan Jaren, farklı görevlerden gelen ve kendisini dört bir yandan iten mahkûm kalabalığına karşı durmaya çalışıyordu. Tüneller doğu avlusuna yakın olduğu için, mahkûmlar geldikçe işçi arkadaşlarıyla birlikte iyice ön tarafa savruldu; kendi iyiliği için tehlikeli bir pozisyondaydı. Olabildiğince gözden

uzakta kalmak istese de kalabalığa karşı mücadele ettikçe, onlar da daha fazla üzerine geliyordu.

Ardından, onları gördü.

Siyah üniformalı Başgardiyen Rooke'un önderliğinde maskeli, ağır kışlık pelerinler giymiş ve etrafları gümüş zırlı kraliyet muhafızları ile çevrili iki figür.

Gardiyenler, bu küçük gruba yol açabilmek için kalabalığı yarıyor, mahkûmları itip tekmeliyordu. Jaren gördükleri karşısında donup kalmıştı, kalabalığın içinde istemediği kadar önde olmasına rağmen dikkat çekmemek için hareket etmiyordu.

Çünkü yaklaşan figürleri görünce, her şeyi mahvedebilecek bir şeyi unuttuğunu fark etmişti.

Birini unutmuştu.

Yüzbaşı Veris'i.

Yüzbaşının burada değil, Vallenia'da olması gerekiyordu. Jaren, Caldon ve Mirryn'in yanında olabileceğini hesaba katmadığı için kraliyet muhafızlarının yüzbaşı olan Veris'i risk değerlendirmesine dâhil etmemişti. Caldon ile Mirryn'le birlikte Zalindov'a gelebildiğine göre, çok öncesinden kış sarayına gitmek üzere yola çıkmış olmalıydı. Şimdi ise...

Jaren sırtını kamburlaştırdı, kalabalıktan faydalanarak saklanmaya çalışıyordu. Veris'in kalabalığı taraması ihtimaline karşı tanınmayacak kadar tünel pisliğine bulaştığı için minnettardı. Mahkûmlar heyecanlanmaya başlamıştı; bağırtıları, tezahüratları ve ışıkları Jaren'in kulaklarının çınlamasına neden oluyordu. Havadaki beklenti hissiyatı mide bulandıracak hâle gelmişti.

Kraliyet maiyeti darağacı platformuna çıkıp ortasında durunca Jaren, Caldon'ı inceledi. Kuzeni akıllıca davranıp yüzünün çoğunu kapatan bir maske seçmişti. Fiziksel yapılarındaki benzerlik de hesaba katılınca, Cal'in bu işi kolaylıkla halledebileceğine inanıyordu. Daha önce de yaptıkları bir şeydi nasılsa. Fakat bu, yalnızca ikisini de tanımayan insanlara karşı kullanıldığında etkili olan bir yöntemdi.

Veris ikisini de doğumlarından beri *tanıyordu*. Jaren, Cal'in yüzbaşısı nasıl bu kandırmacaya ikna ettiğini hiç anlamamıştı. Maskeli dahi olsa, Veris yanında duranın Jaren olmadığını rahatlıkla anlardı. Caldon, Jaren'ın yokluğuna dair gerçeğin açığa çıkmasına engel olacak kadar inandırıcı bir bahane bulmuş olmalıydı: Jaren'ın zaten hapishanede olduğu gerçeğini. Hem de bir mahkûm olarak.

Tanrım, Veris, veliaht prensin bu kadar tehlikeli bir durumda olduğundan şüphelense, hemen Jaren'ı o demir kapılardan çıkarır ve Vallenia'ya kadar götürürdü. Naari gelirse de -geldiğinde diye düzeltti Jaren kendisini, gelmek üzere olduğunu biliyordu- Veris'in kartal gibi gözlerinin onu Zalindov gardiyanlarının arasından seçmemesi için bir mucize olması gerekecekti. Naari onlar gibi giyinmiş olsa da Veris buna kanmaz ve onun varlığıyla Jaren'ın da yakınlarda olduğunu hemen anlardı.

Planlarının daha başlamadan bitmesi ihtimalini hesaplayan Jaren'ın alnında gerginliğin yol açtığı ter damlaları oluşmaya başlamıştı. Ama şu anda bunları düşünemezdi. Şu anda-

“Jaren!”

Kalabalığın gürültüsünden zar zor duyulan adını işitmesiyle gözleri açıldı. Sesin gerçekliğini sorgularken adını tekrar, daha ısrarcı bir şekilde duydu. “*Jaren!*” Ses o kadar tanıdıktı ki hızla çevirdiği boynu acıyla küttledi.

Kalabalığın içinden geçen Naari'yi hemen fark etti... Ancak ona seslenen Naari değildi.

Kiva'ydı.

Şaşkın bir hâlde hızla platforma baktı, Veris muhafızlarıyla birlikte sıkışık kalabalığı izlemesine rağmen hiçbiri, Kiva'nın Tilda'nın ağırlığını taşıyarak ilerlediği yöne doğru dikkat etmiyordu ve Jaren, bunun için unutulmuş tanrılara şükretti. Naari de görüş açılarının dışındaydı ve Jaren öyle de kalması için dua ederken endişelenmemesi gerektiğini fark etti. Altın Kalkan'ı ne yapması gerektiğini bilirdi.

Ancak Jaren...

Hareket edip dikkatleri üzerine çekmemesi gerektiğini bilse de Kiva'nın çağrısını görmezden gelecek gücü yoktu. Veris'in hâlâ başka bir yere baktığından emin olduktan sonra Jaren, çığlıklar atan kalabalığı yararak Kiva'ya doğru ilerledi. Tipp'in de Tilda'nın diğer tarafında olduğunu ve hasta kadını birlikte taşıdıklarını gördü. Tilda'nın ağırlığıyla yavaşlamışlardı, Naari de üç gardiyanla birlikte onlara yol açmaya çalışıyordu ancak Jaren onların yanına ulaştığında, darağacına yalnızca birkaç adım uzaktaydılar. Veliaht prens, darağacına bu kadar yakın olduğu için rahatsızdı.

Kiva'ya neden kendisine seslendiğini sormak için ağzını açtı ama genç kız daha hızlı davrandı.

“Burada kalın,” diye buyurdu Tipp'le ikisine, ardından bilinci tam açık olmayan Tilda'nın kolunu kendi boynundan ayırarak, Jaren'in üzerine itti. Jaren'in kadını tutmaktan başka şansı kalmamıştı.

Jaren itiraz edemedi, hatta hiçbir şey yapamadan, Kiva boğucu kalabalığın arasından geçti, Naari'yi ve üç muhafızı iterek yolunu açtı...

Ardından doğrudan platformun merdivenlerinden yukarıya fırladı.

“Kiva n-n-ne y-y-yapıyor?” diye sordu Tipp, sesinde endişe vardı.

Jaren cevabı bilmiyordu ancak kraliyet muhafızları, eğitimi gereği kılıçlarını beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan Kiva'ya doğrulttuklarında nefesi kesilmişti.

Seyirci bir anda sustu.

Jaren dehşet dolu gözlerle en yakınındaki muhafızın Kiva'ya seslenişini izledi. “Sen de kimsin, kızım? Asi kraliçe nerede?”

Kiva ağzını açmadan saniyeler önce, Jaren onun niyetini anlamıştı ancak genç kız omuzlarını düzelterek Başgardiyan Rooke ve Yüzbaşı Veris'in ötesine, doğrudan Caldon ve Mirryn'e baktığında, artık bir şey yapmak için çok geç olduğunu biliyordu. Kiva, yalnızca o ikiliye hitaben muhafızın sorusunu yüksek ve kendinden emin bir sesle yanıtladı: “Adım Kiva Meridan ve onun cezasını üstleniyorum.”

Jaren yavaşça gözlerini kapatırken, aklından binlerce küfür geçirdi. Kiva'nın neden böyle bir şey yaptığını biliyordu, Tilda'nın hastalığına duyduğu üzüntü nedeniyle böyle bir fedakârlık yapmaya karar vermişti. Kiva, Asi Kraliçe Tilda'nın cezasını üstlenerek onun Şampiyon'u olacak, imtihanlarla onun yerine yüzleşecek ve kaderini paylaşacaktı. Kiva, ikisi adına başarılı olabileceğine, en azından hasta kraliçeden daha fazla şansı olduğuna inanmış olmalıydı. Ancak Jaren gerçeğin farkındaydı: İmtihanlar, elemental büyü kullanıcılarını sınamak, diğerlerini ise infaz etmek üzere tasarlanmıştı. Kiva, Tilda'nın cezasını üstlenerek ikisini de hızlı bir ölüme sürüklemişti.

Seyirciler, Kiva'nın sözleri üzerine yeniden bağırmaya başlamıştı ancak hemen ardından Yüzbaşı Veris, "Sessizlik!" diye bağırınca sesleri bir kez daha kesildi.

Korku, Jaren'in içinde kök salmaya başlamıştı. Seyircilerin susmasına rağmen platformda gerçekleşen konuşmayı zar zor takip edebiliyordu. Kiva'nın soluk yüzünü, Veris onu sorgularken bedeninin nasıl titrediğini görebiliyordu. Fakat genç şifacı buna rağmen başını dik tutuyor, Kanun Kitabı'ndan alıntılar yapıyor ve Tilda'nın şampiyonu olma talebini cesurca tekrarlıyordu.

Kiva'nın iddialı yanıtı üzerine Caldoni kahkaha atıp, "Onu sevdim, çok cesur," demişti.

"Eceline susamış," diye cevap verdi Mirryn, yine de durumdan hoşnut görünüyordu.

Neyi kastettiklerini bildiği için Jaren'in onları izlerken mide-si bulandı. Olacakları biliyordu. Haksız olmadıklarını da. "Bu üstlenişinin sonuçlarını anladığından emin değilim, kızım," diyerek Kiva'yı uarmaya çalıştı Veris. Jaren, yüzbaşığı yakından tanıdığı için gözlerindeki endişeyi de sezebiliyordu. Mesleğinin katı gereksinimlerine rağmen Veris'in iyi bir kalbi vardı. Ancak buna rağmen Jaren, yüzbaşının hiç tanımadığı, başına gelecekleri önemsemesi için bir nedeni olmayan Kiva'yı mantıklı

olmaya davet ettiğini görünce şaşırmişti. “Eğer dört imtihanın tamamını geçmeyi başaramazsan, ikiniz de öleceksiniz.”

Veris’in bu kasvetli cümleleri üzerine, onları dinleyen kalabalıkta bir uğultu duyuldu.

Ardından, Tipp’in haykırışı yankılandı.

“HAYIR, KIVA! *Y-YAPMA!*”

Çocuğun öne fırlamasıyla Jaren, Tilda’nın düşmemesi için hızlı bir manevra yapmak zorunda kaldı. Ancak Tipp’in başını belaya sokmasından korkmasına gerek kalmamıştı, zira Naari birden orada belirmiş ve kollarını çelik bantlar gibi Tipp’in beline sarmıştı. Ardından Naari, Tipp’in kulağına Jaren’in duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler fısıldadı ve her ne fısıldadıysa, Tipp minik vücudunun her bir parçası gergin olmasına rağmen Naari’ye karşı koymayı bıraktı. Etraflarındaki kalabalık olmasa ve darağacındaki konuşmalar devam etmese Jaren, Veris’in çoktan kendisini ve Naari’yi fark etmiş olacağını biliyordu. Kalabalığın bu kadar boğucu olması ve yüzbaşının Kiva’nın talebine çok odaklanmış olması sayesinde, Tipp’in bağırtısını duymamış olması tamamen şansı.

Aralarındaki konuşma devam ederken Mirryn, Kiva’ya neden hayatını asi kraliçe için riske attığını sordu, Kiva ise...

Kiva, Mirryn’in sorusuna cevap vermek yerine, oturup eğlenmenin tadını çıkarmasını söyleyince, Jaren içten içe inledi. Maskesinin altından görünen ve ağzının kenarına yayılan o sırıtışı görmeden önce bile Jaren, kız kardeşinin böyle bir kışkırtmaya nasıl tepki vereceğini iyi biliyordu.

“Kesinlikle eceline susamış,” dedi Mirryn.

Ardından Kiva, göz açıp kapayıncaya kadar yerden havalanmıştı. Seyircilerin nefesi kesildi ancak Mirryn, rüzgâr büyüsüyle Kiva’yı doğu avlusuna bakan gözetleme kulesine uçururken Jaren hiçbir ses çıkarmadı. Kiva çok yüksek bir noktaya inmişti, tırabzanların ardından zar zor görünüyordu. Ancak yine de bedeni öylesine titriyordu ki ne kadar korktuğunu görmemek imkânsızdı. Ardından Mirryn, Veris’i de onun yanına

uçurduktan sonra bile, yüzbaşıyla bire bir konuşan Kiva'nın korkusu gözlerinden okunuyordu. İmtihan daha başlamamış olmasına rağmen kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. İmtihani atlatması imkânsızdı...

Caldon'un, "Kiva Meridan," diye bağırmasıyla Jaren kafasının içindeki düşüncelerden sıyrıldı. Seyircilerin gözleri, darağacındaki kraliyet ailesinden kulenin tepesindeki Kiva ve Veris'e dönmüştü, Cal konuşmaya devam etti: "Suçlanan asi kraliçenin yerine Hüküm İmtihani'nı üstlenmek için gönüllü oldun. Bugün Hava İmtihani'yla yüzleşeceksin. Son olarak söylemek istediğin bir şeyler var mı?"

Jaren, bu soruyu âdeta Kiva'nın ölümü mutlakmış gibi kalpsizce soran kuzeninin boynunu kırmak istedi. Ancak ardından, gerçekten de öyle *olduğunu* hatırladı. Çünkü Kiva'nın gizli bir büyü gücü, elemental bir anomalisi olmadığı sürece, imtihan her ne olursa olsun hayatta kalması imkânsız gibiydi.

Seyirciler, nefeslerini tutmuş, Kiva'nın yanıtını beklerken uzun bir sessizlik oldu ancak Kiva hiçbir şey söylemedi. Jaren, kusmaktan korktuğu için böyle yaptığını düşündü çünkü yüzü endişe verici bir yeşil tonuna bürünmüştü.

"Pekâlâ," dedi Caldon, Kiva'nın konuşmayacağından emin olduktan sonra. "Yüzbaşı Veris, ilk imtihanı şampiyona anlatma nezaketinde bulunur musunuz?"

Jaren söylenenleri duyamadı, yüzbaşı ve Kiva o kadar yüksekteydi ki sesleri ulaşmıyordu. Ancak Kiva'nın yüzündeki ifade -kafasını Veris'ten uzaklaştırarak hapishanenin dış duvarına çevirmesi- bembeyaz kesilmesi ve yüzbaşının söylediklerinden uzaklaşmak istercesine geri adım atması...

Jaren'in midesi, âdeta kuleye çıkan kendisiymiş gibi sınırdan kasılıyordu. Kiva'nın doğu duvarından dışarı baktığını görünce kalbi küt küt atmaya başladı, ardından Kiva'nın ifadesindeki dehşet, yerini başka bir şeye bıraktı.

Kararlılığa.

Jaren, Kiva'nın geri adım atmayacağını anlamıştı. İmtihani aşmaya çalışacak ya da o uğurda can verecekti.

Caldon ruhsuz bir sesle, "Bütün gün seni bekleyemeyiz," diye söylenince Jaren, Tilda'yı diğerlerine emanet edip darağacının merdivenlerine, oradan da kuzeninin üzerine atlamamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Otuz saniyen var, şampiyon. Yoksa pes ettiğini varsayacağız." Caldon geri sayıma başladı, ardından seyirciler de ona katılıp devamını getirdi. Ancak Jaren onlara kulak asmıyordu, tüm dikkatini tırabzanların korkuluklarını açtıran Veris'e bir şey göstererek konuşan Kiva'ya vermiş durumdaydı.

Kiva'nın sürekli dış duvara bakması... Tırabzanların açılması...

Jaren, birden imtihanın ne olduğunu anlamıştı.

Kuleden duvarın tepesine atlaması gerekiyordu.

Tanrılar adına, en az on metrelik bir atlayıştı bu. Koşarak başlasa bile imkânsız bir mesafeydi. Kiva da bunu biliyor olmalıydı. Jaren, bunu bildiğini Kiva'nın yüzünden okuyordu.

Ama yine de...

"Yirmi saniye, şampiyon," dedi Caldon, ölüme atlamak üzere olan bir kızı izlemek onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi çıkmıştı sesi. Ancak Jaren bunun gerçek olmadığını, duygusuz veliaht prens rolünü oynadığını biliyordu. Çünkü Cal'in umursamaz ses tonuna ve yüz ifadesinin maskeyle gizlenmesine rağmen Kiva'ya bakan kobalt rengi gözlerinde bir fırtına kopuyordu. Caldon genellikle küstahlığı ve kibirli tavrıyla tanınsa da aslında bu durum, onu daha derinden tanımak istemeyenler için sergilediği bir oyundan ibaretti. Bir baş belası olduğu doğru olsa da aynı zamanda Jaren'in tanıdığı en korumacı ve sadık insanlardan biriydi. Cal'in Kiva'yla bir bağı olmasa da iki yanında ellerini sıkması, kendi onurlu içgüdüleriyle savaştığını açıkça ortaya koyuyordu.

Tıpkı Jaren gibi.

Yalnızca beş saniye kadar sonra, Kiva kendini daha da uzağa fırlatabilmek istercesine tırabzanın ucuna kadar gelip aşağı bakmıştı. Jaren'ı Tilda, Tipp ve Naari'yle birlikte nerede bıraktığını

çok net bilmesine rağmen ona doğru bakmamıştı; sanki onlara bakmayı yüreği kaldırmayacakmış, sanki onları son defa görecekmış gibi buna cesaret edememişti. Veda edememişti. Jaren'ın midesi olanları kaldıramıyordu, o sahneyi izlemeye dayanamayacaktı. Öylece orada durup izleyemezdi.

Ama buna mecburdu.

Başka seçeneği yoktu.

Hüküm İmtihanları tam olarak buydu, Tilda'ya verilmiş bir cezaydı fakat Kiva, cezayı üstlenmişti. Buna engel olamazdı. Darağacı platformuna çıkıp kimliğini açık etse bile olabilecekleri durdurmaya gücü yoktu. Tilda'nın cezası kesinleşmişti ve mutlaka yerine getirilecekti. Ya o... ya da şampiyonu.

Çarklar dönmeye başlamıştı. Artık geri dönüş yoktu.

“On saniye ve sonra başarısız sayılacaksın,” diye belirtti Caldon.

Jaren çok uzun zamandır böylesine çaresiz hissetmemişti. Kiva gözlerini kapatıp tırabzanda gerilerken Jaren'ın aklından geçen tek şey buydu.

Kiva adım atmaya başlarken kalabalık da geri sayımı yüksek sesle sürdürüyordu.

“*Dokuz!*”

Bir adım daha.

“*Sekiz!*”

Bir adım daha.

“*Yedi!*”

Kiva geri çekilmeye devam etti. “*Altı! Beş! Dört! Üç!*” Nihayet açık tırabzandan en uzağa, olabilecek en gerideki noktaya gelmişti.

“İki saniye, şampiyon!” diye uyardı Caldon, sesinde endişe seziliyordu.

Ama bu endişe, Jaren'ın içinde kopan fırtınaların yanında bir hiçti. İçindeki dehşet ve korku karışımı, Kiva ileriye fırlarken hissizliğe dönüştü; ardından genç kadın, bacaklarının kaldırabildiği tüm hızla kuleyi koşarak geçip, açık tırabzandan geçti...

Kiva kendini havaya fırlatmıştı.

“KIVA! H-HAYIR!”

Jaren, Tipp’in çığlığını âdeta kendi çığlığı gibi duymuştu ama artık Kiva’yı uyararak ya da durdurmak için çok geçti.

İmkânsız bir an için Kiva, âdeta uçuyor gibiydi. Jaren’in içinde umut yeşerdi ama beraberinde Kiva’nın herkesi şoke edecek bir şey başarıp, oradan sağ kurtulabilecek bir anomali olup olmadığına dair bir şüphe de duydu. Havada aştığı her santimetreyle doğu duvarı daha da yaklaşıyordu, hatta bir anlığına Jaren başaracağına dahi inandı. Kiva yer çekimine meydan okurken, Jaren da neredeyse rahatlama hissiyle ağlamaya başlayacaktı. Kalabalığın uğultusu arasında Tipp’in heyecanlı haykırıları zar zor duyuluyordu. Başaracaktı. Kiva *gerçekten* de başaracaktı.

Ama sonra düşmeye başladı.

Kiva düştükçe düştü, seyirciler dehşet içinde haykırırken Tipp’in korku dolu çığlıkları tüm sesleri bastırıyordu.

Kiva ağır çekimde düşerken, Jaren’in yüreği ağzına gelmişti. Buraya kadar, Kiva yere çarptığı anda ölecekti.

Kimse o kadar yüksekten düşüp de hayatta kalamazdı. Jaren, Kiva’nın öteâleme doğru yitip gitmesine yalnızca saniyeler kaldığından emindi.

Son üç haftadaki karşılaşmalarına dair görüntüler zihnine akın etti: Jaren’a dikiş atması ve yaralarını iyileştirmesi, bir yandan aradaki mesafeyi korurken bir yandan da âdeta bir siren gibi onu çağırması; ona küfredenler, tükürenler de dâhil olmak üzere çevresindeki herkese her zaman nezaket ve şefkatle yaklaşması. Jaren, hayatında hiç içi ıslıl ıslıl parlayan birini görmemişti. O ışığın sönmesi, bir daha yanmaması, Kiva’nın *ölmesi* düşüncesi...

Jaren istese de kendini durduramazdı... Harekete geçmesine engel olacak onca nedene rağmen durmayı denemedi bile.

Büyü gücünü çağırıp hava büyüsünü Kiva’ya yönlendirdi. Fakat o anda, çok fazla beklediğini anladı. Kiva zemine çok yaklaşmıştı, düşüşünü kademe kademe yavaşlatamayacaktı. Yapabileceği en iyi şey, yere çarpmadan önce altında bir hava yastığı

oluşturarak, bunun onu düşüşten sağ çıkmasını sağlayacak kadar yavaşlatmasını ummaktı. Jaren, yaşadığı gecikmenin Kiva'nın bedenindeki tüm kemiklerin kırılmasına neden olabileceğinin farkındaydı.

Jaren, tamamen kendisine özgü olan ve nefes almak kadar doğal gelen büyüsünü kullanmayalı haftalar olmuştu. Büyüsü Kiva'nın etrafını sararak onu havada yakaladığında ve ani bir hamleyle düşüşüne engel olup yavaşça yere indirdiğinde, Jaren âdeta rahatladığını hissetti. Kiva, ölü gibi hareketsiz bir şekilde zeminde yatıyordu.

Ama ölmemişti. Jaren, Kiva'nın bedenini saran büyüsü sayesinde, nefes alıp verdikçe göğsünün inip kalkışını hissediyordu. Kiva hayattaydı, tanrılar, inanılmaz olsa da hayattaydı fakat ani inişinin şiddetiyle bilincini yitirmişti.

Jaren'in içinde, dizlerinin bağına çözen bir rahatlama hissi, suçluluk ve utanç duygularıyla savaş hâlindeydi. Kiva'yı daha önce yakalamalıydı. Geç kalmamalıydı. Daha önce...

Kalabalığın sesi öylesine yükselmişti ki kendi düşüncelerini tamamlayamadı. Gardiyanlar Kiva'ya doğru yol açarken en yakındaki mahkûmlar şifacının imtihanı atlattığını haykırıyor, kargaşa gitgide büyüyordu.

Başgardiyanın bağırışlarına ve gardiyanların mahkûmları sakinleştirme çabalarına rağmen ortalık birbirine girmişti. Başgardiyan, gardiyanlara mahkûmları coplarıyla zapt etmelerini ve tekrar çalışma yerlerine götürmelerini emretti. İmtihan sona ermişti, sonrasında olacıklara tanıklık etmeleri gerekmiyordu.

Jaren, Kiva'nın yanına gitmek, durumunun iyi olduğunu -en azından kalıcı bir zarar görmediğini- kendi gözleriyle görmek istiyordu fakat bunu yapmak isteyen tek kişi kendisi değildi. Naari, kollarından kaçmaya çalışan Tipp'i sürükleyerek onunla birlikte kalabalığın içine kaynıyor, bakışlarıyla Jaren'a onu takip etmesini söylüyordu. Jaren, Naari'nin ne yaptığını anlamıştı; Veris kuleden aşağı iniyordu ve mahkûm akımına ters yönde

hareket ederlerse yüzbaşının dikkatini çekme riskiyle karşı karşıya kalacaklardı. Jaren o anda Kiva'nın yanına gidemiyordu. Ama bu, onu yakın zamanda görmek için başka bir yol bulamayacağı anlamına gelmiyordu. Üstelik aradığı çözüm, bilincini neredeyse kaybetmiş vaziyette yanına yığılmıştı.

Tilda'nın tekrar revire götürülmesi gerekiyordu. Bu da Jaren'a diğer işçilerle birlikte tünellere dönmek için mükemmel bir mazeret sunuyordu. Gerekirse Naari diğer gardiyanlara karşı ona kefil olmaya hazırdı ama onlar da homurdanan mahkûmları kontrol altında tutmaya çalışmakla meşgullerdi. Jaren'ın diğer işçilerin arasına karışıp tünel girişini geçtiğini ve batı duvarına giden diğer mahkûmların arasına kaydığını fark etmediler.

Revir görüş alanına girdikten sonra Jaren'ın yoldan sapması kolay oldu. Zaten hasta olan Tilda'yı çok sarsmamaya çalışarak sürüklerken hafifçe homurdandı. Asi kraliçeyi yatağına yatırıp saklanacak bir yer bulmak için saniyelerinin olduğunu farkındaydı. Gardiyanlar Kiva'yı revire getirmeden önce Jaren bunları halletmeliydi, tabii onu revire getirecekleri tamamen kendi varsayımıydı. Durumun aciliyetine ve hatta Naari ve Tipp'in çoktan Tilda'nın yatağının baş ucunda olduklarını görmesine rağmen odağını korudu ve oyalanmadı. Naari tetikte ve kapıya odaklanmış vaziyetteydi. Tipp de bu esnada ellerini ovuşturarak kapıya bakıyordu. Jaren'ın yakalanmaması için en mantıklı yolu bulmaya çalışıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

“K-Kiva geliyor mu?” diye sordu Tipp, Jaren'a. “Durumu i-iyi mi?”

“İyi olduğuna eminim, merak etme,” diye yalan söyledi Jaren, belirsizlikten içi içini yiyordu. Tilda'yı yatağına yatırdı ve hemen ardından Naari de kelepçeleri asi kraliçenin bileğine taktı. Kiva'nın hasta kadınla ne kadar ilgilendiğini, hatta hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske ettiğini düşününce Jaren, battaniyeyle Tilda'nın üzerine örttü ve yanından ayrılmadan önce kolunu şefkatle sıktı.

Jaren, Tipp'e dönerek devam etti: "Hatta şu anda buraya geliyordur muhtemelen. Ama o geldiğinde burada olmamalıyız."

"Kraliyet ailesi de y-yanında olacağı için m-mi?" diye sordu Tipp, gözleri merakla kocaman açılmıştı.

Jaren öyle olacağından emin olmamasına rağmen başını salladı. Başgardiyanın olan biteni tartışmak için kraliyet ailesini oradan uzaklaştırması daha olasıydı. Ancak Kiva'ya revire kadar eşlik etmeleri ve Veris'in de onlarla gelmesi ihtimalini düşününce... "Sen biraz gidip Mot'un yanına uğrasan olur mu?" diye sordu Jaren, Tipp'e. "Belki de elinde Kiva'nın uyandığında daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey vardır."

Tipp ayağa fırladı, Kiva'ya yardım edebilecek bir şey yapacağı düşüncesiyle parlak mavi gözleri ışıltandı.

"H-hemen gidiyorum!" derken odadan koşarak çıktı.

"Herkes dağılmadan geri dönme," diye seslendi Jaren arkasından, Tipp kapıdan çıkmadan önce onaylarcasına el salladı.

Jaren derin bir nefes alıp Naari'ye döndü. Naari zaten onu izliyordu, gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Ancak ona rağmen Jaren, Naari'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

"Mecburdum," dedi sessizce, elleriyle yüzünü ovup çildindeki kalın toz tabakasını hissedince suratını buruşturdu. "Mecburdum, biliyorsun."

"Tek bildiğim yakalanmak üzere olduğumuz," dedi Naari. "Üstelik bana ne yapacağımı da söylemedin."

Jaren bir kaşını kaldırdı. "Umursamazca davrandığım, büyümü kullandığım ve imtihana müdahale edip kanunları çiğnediğim için bana kızmayacak mısınız?"

Naari kehribar rengi gözlerini üzerine dikti. "Daha sonra kızarım. Şu anda planını öğrenmem gerekiyor."

Jaren, onu tanıdığı günden bu yana belki de milyonuncu kez Naari'nin sadece Altın Kalkan'ı değil, aynı zamanda dostu da olduğuna minnet duydu. Ona dönerek hafifçe gülümsedi, ardından

söylediklerini düşünerek cevap verdi. “Buradan ayrılmadan önce mutlaka Cal ve Mirry ile konuşmam gerek.”

Naari homurdandı. “Tabii. Ben Veris’i oyalamaya çalışırım, eminim beni tanımayacaktır.”

Jaren dudaklarını büzdü. “Kolay olacağını söylemedim.”

Revirin dışından gelen bir ses kulaklarına ulaştı, Naari’yle birlikte dönüp kapıya bakarken dikkatlerini tekrar topladılar.

“Lütfen, Naari,” diye yalvardı Jaren. “Eğer olmazsa yapacak bir şey yok ama...”

Naari yüksek sesle iç çekti. “Elimden geleni yapacağım.” Revirin uzak tarafında bulunan şifalı bitki bahçesine açılan kapıyı işaret etti. “Şuraya saklan.” Çok da hafif olmayan bir şekilde Jaren’ı o tarafa itti. “Söz vermiyorum. Veris’in beni görmesi ihtimali doğarsa...”

“Kararına güveniyorum,” diye araya girdi Jaren. “Çok riskli olduğunu düşünürsen, yanlarına gitme.”

Naari’nin tekrar itmesini beklemeden bahçeye doğru harekete geçti, kendisi revir binasından ayrılırken Naari’nin de ana kapıdan çıktığını gördü. Bahçenin düzenini çok iyi bilmese de yakalanmayacağından emin olacağı kadar uzaklaşana kadar geveze otlarının ötesine uzanarak kıvrılan patikayı takip etmesi zor olmadı. Kiva’nın gelişini ve durumunu görebilmek için kapıya yakın kalmak istese de bunun çok tehlikeli olacağını farkındaydı. Tünelde olması gerekirken burada olduğu fark edilecek olursa...

Jaren, ellerini saçlarında gezdirerek aşağı yukarı volta atmaya başladı. Caldon veya Mirryn’den herhangi bir iz beklerken zaman bir türlü geçmiyordu. Başarısız olsa dahi Naari’nin döndüğünü görmek için bekledi. Ama dakikalar geçmesine rağmen kimse gelmedi, attığı her adımla birlikte heyecanı ve endişesi artıyordu. Ta ki birden...

“Seni birkaç haftalığına yalnız bıraktık ve şuna bak, azılı bir mahkûma dönüşmüşsün.” Duyduğu, geveze otlarının ardın-

dan görüş alanına giren Caldon'ın tanıdık ve aşırı neşeli sesiydi. Caldon, maskesini çıkardı ve dudaklarında haylaz bir gülümsemeyle konuştu: "Yatmadan önce dişlerini bileme şansın oluyor mu? Aç ağzını da bir bakayım, ne durumdalar."

Elini uzattı fakat Jaren'in itmesiyle birlikte Cal kıkırdadı.

Kuzenin arkasından görüş alanına giren Mirryn, "Tanrılar aşkına, burası iğrenç bir yer!" dedi. Kalın, kırmızı pelerindeki görünmez tozları silkelerken etrafına bakıp burnunu kırıştırdı. "Burada nasıl bir dakikadan fazla dayanabildin, aklım almıyor."

"Onu boş ver," dedi Jaren hızlıca, "Veris..."

"Aklı başka yerde," dedi Caldon elini sallayarak. "Veris bizi Rooke'la sanıyor, Rooke da Veris'le. Birkaç dakikaya kalmaz durumu fark ederler. Naari'nin bunu nasıl başardığını sorma, neyi nasıl yaptığını asla anlayamıyorum."

Bunu Caldon gibi stratejik düşünebilen birinden duymak çok anlamlıydı. Ancak Jaren, Naari'nin bir mucize olduğunu zaten bildiği için başka bir soru sordu: "Ben Kiva'yı kurtardıktan sonra ne oldu? Lütfen onu kendi büyüyle kurtarmışsın gibi davrandığını söyle."

Mirryn yüzünün yakınlarından geçen bir böceği savuşturdu. "Tabii ki öyle yaptık." Ardından gözlerini Jaren'a dikti ve safir gözlerini kısarak konuştu: "Öteâlem adına *aklından* ne geçiyordu?" Arkalarında, görüş alanlarının dışında kalan reviri işaret etti. "Bu kız da kim?"

Jaren, kız kardeşinin kabul edebileceği bir cevap bulmakta zorlandı. Ağzından sadece, "Benim için önemli biri," sözcükleri çıktı.

Mirryn, gözlerini daha da kısarak, "*Senin için önemli mi?*" diye rısladı. Altın sarısı saçlarını savurduktan sonra öyle yaratıcı bir küfür savurdu ki, Caldon sessiz kahkahalar atarken sarsılmaya başladı. Ardından Mirryn, sözlerini sertçe bitirdi: "Sen bir ahmaksın. Ve aptalsın da. *Aptal bir ahmaksın sen.*"

Jaren karşı çıkmadı. Sadece, "Durumu kötü mü?" diye sordu.

Mirryn ofladı. “Bir şeyi yok. Her tarafı yara bere içinde ama birkaç güne tamamen iyileşir.”

Rahatlayan Jaren’ın omuzları düştü. Caldon durumu fark edince sorgularcasına kaşlarını kaldırdı ama Jaren cevap vermedi. Davranışının olağan dışı olduğunun, Kiva’yı kurtararak aldığı riskin görevi açısından felaket sonuçlar doğurabileceğinin farkındaydı. Hatta Veris’in, Cal ve Mirryn’i aramaya gelmesi ihtimali varken bu risk hâlâ devam ediyordu. Oyalanacak vakitleri yoktu. Ama Jaren’ın onları göndermeden önce yapması gereken bir şey vardı. Naari’den onları getirmesini istemesinin nedeni de buydu zaten, revire dönerken aklına gelen minik, çılgınca bir fikir.

Doğrudan kız kardeşine bakarak, “Üzerinde Vallentis arması var mı?” diye sordu.

Mirryn kaşlarını çattı ama bir yandan da pelerininin altından altın tılsımı çıkardı. “Tabii ki,” diye cevap verdi. “Bu şatafatlı şeyden nefret ediyorum ama annem tüm resmî törenlerde takmamız konusunda ısrarcı, sen de biliyorsun.” Jaren elini tılsıma doğru uzatırken içini bir rahatlama kapladı. Mirryn tılsımı kış sarayında bırakmış olsaydı... Jaren o zaman ne yapacağını tahmin dahi edemiyordu.

Caldon başını iki yana salladı. “Ne yapıyor-” Jaren’ın ne yapmaya çalıştığını anlayınca inanamaz bir homurtuyla cümlesini yarıda kesti.

Ancak Mirryn... Jaren, ateş büyüsünü tılsıma doğru gönderirken, Mirryn’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Tılsımdaki yakut önce kıpkırmızı parladı, ardından yeniden söndü. “Benimle dalga geçiyor olmalısın,” diye öfkeyle mırıldandı.

“Bunu ona vermelisin,” dedi Jaren, tılsımı kız kardeşine uzatırken. “Ateş İmtihanı ne olacak bilmiyorum ama bu tılsım onu her şeye karşı korur, üstelik direkt benim müdahale etmeme de gerek kalmaz.”

Mirryn kararlı bir şekilde, “*Bugün* de müdahale etmemeliydin,” diye cevap verdi.

Jaren doğrudan gözlerinin içine bakarak yalvardı: “Lütfen, Mirry. Açıklayacak zamanım yok, biri sizi burada yakalamadan önce gitmeniz gerekiyor. Ama benim için bunu yapmana ihtiyacım var.”

“Peki bunu ona nasıl açıklayacağım?” diye sordu Mirryn.

“Hazır konusu açılmışken, Hava İmtihani’ndan mucizevi bir şekilde kurtulmasını nasıl açıklayacağım?”

“Çok kolay,” diye cevap verdi Caldon, Jaren’in yerine. Dudaklarında bir sırıtışla devam etti: “Prens Deverick’in onun güzel yüzüne âşık olduğunu ve düşerek ölmesine gönlünün razı olmadığını söyle. Yalan da değil üstelik.”

Jaren kuzenine bir bakış attı, Caldon’ın sırıtışı daha da büyüdü.

“Ne?” dedi Caldon masumca. “Yalan mı?”

Jaren, “O kadar basit değil,” diye homurdandı.

“Sen nasıl istersen, adamım,” dedi Caldon, kara pelerinini düzeltirken, ne kadar eğlendiğini gizlemeye bile çalışmadı.

Jaren, Caldon’ı görmezden gelerek yeniden kız kardeşine dönüp yalvaran gözlerle baktı, onu ikna etmeye çalışıyordu. “Bana borçlusun,” diye homurdandı. “Hem de çok büyük bir borç.”

Mirryn tılsımı geri aldıktan sonra topuklarının üzerinde geriye döndü, patikada ilerlerlerken omzunun üzerinden seslendi. “Bu korkunç yerden çıktıktan sonra bana almanı istediğim her şeyin bir listesini yapacağım. Acayip pahalı şeyler olacaklar ama sen tek bir kelime dahi etmeyeceksin.”

Jaren’in onayını beklemeden geveze otlarının ardında kayboldu.

Caldon’la baş başa kalan Jaren, “Sen de gitsen iyi olacak,” dedi.

“Birazdan,” diye cevap verdi Cal, yanına yaklaşarak. Yüzü ciddiyete bürünmüş, o şakacı hâlimden eser kalmamıştı. “Naari bizi kısaca bilgilendirdi ama bana doğruyu söyle, buna değer mi? Burada olmana? Aradığın şeyleri öğreniyor musun?”

Jaren, görevinin gizliliği ve Eidran’la son dakikada yer değiştirmesi nedeniyle, kış sarayına gitmeden önce Caldon’a planlarını tamamen anlatma fırsatı bulamamıştı. Kuzeni zekiydi, hatta

bazen aşırı zekiymi, üstelik durumdan haberi olsa Jaren'in yerine geçecek kadar da gözü karaydı ki zaten Jaren'in onu haberdar etmemesinin ana nedeni de buydu. Ancak Caldon'ın bu durumda bile tüm planı kendi başına çözmüş olması Jaren'i şaşırtmazdı. İşte bu ve kuzenine duyduğu saygının büyüklüğünden dolayı, Jaren soruya tamamen dürüstçe cevap verdi: "Henüz değil, biraz daha zamana ihtiyacım var."

Caldon düşünceli bir şekilde başını yana eğdi, "Asilerle kaynaşmak için mi... yoksa cesur bir şifacıya yakınlaşmak için mi?"

Jaren ağzını açıp tekrar kapattı, ardından mahcup bir şekilde itiraf etti. "İkisi için de." Boğazını temizleyip aceleyle devam etti: "Buraya gelme amacım asilerden bilgi almak. Ama Kiva..." Kafasını salladı. "O özel biri, Cal. Açıklayamıyorum."

Caldon bir süre sessiz kalıp Jaren'in söylediklerini düşündü, ardından sordu: "Peki neden sadece ateş?" Jaren şaşkınca bakarken, Cal açıkladı: "Tılsımı diyorum. Neden yalnızca ateş büyünü doldurdun? Sonrasında suyu ve toprağı da sağ salim atlatması gerekecek."

Caldon'ın ne demek istediğini anlayan Jaren, cevap verdi. "Mirryn'in su veya toprak büyüsü yok, *Prens Deverick*'in de yok diye biliniyor. İnsanlar ikimizin de yalnızca hava ve ateş güçlerine sahip olduğumuzu zannediyor, Kiva'ya diğer iki elementte de yardım etmemizi kimseye açıklayamayız." Biraz duraksadıktan sonra devam etti: "Üstelik tılsımın ikinci imtihandan sonra elinden alınma riski çok yüksek. Rooke ya da başka bir gardiyan kesin fark eder. Üstelik Naari tekrar almayı başarsa bile, gücümü Kiva'nın bir sonraki sınavında karşılaşacağı elemente yönlendirmenin tılsımın büyüsünü zayıflatmaktan başka bir işe yarayacağını düşündüm." Bu sayede Kiva daha da iyi korunacaktı, Jaren'in içgüdüleri buna ihtiyacı olacağını söylüyordu.

"Ama o zaman iki imtihanda daha ona yardım etmen gerekecek," diye belirtti Caldon.

“Onları daha sonra düşünürüz,” diye cevap verdi Jaren, kuzeninin haklılığının farkındaydı. “Teker teker bakacağız.”

Caldon’ın dudakları seğirdi. “Bu şifacı kız seni gerçekten etkisi altına almış gibi, değil mi?”

Jaren inkâr etmedi. “Gitmelisin,” diye tekrarladı.

Caldon başını salladı, vaktin dolduğunun farkındaydı. Ama hemen arkasını dönüp Mirryn’in peşine takılmadı, onun yerine, “Bir mesele daha var,” diye söze girdi.

Jaren, kuzeninin yüzündeki ifadeyi görünce kendini hazırladı.

“Seni telaşlandırmak istemem ama bunu gitmeden önce mutlaka söylemeliyim,” dedi Caldon. Sözleri, Jaren’in içinin korkuyla dolmasına neden olmuştu, Cal’in kötü bir haber vermek üzereymişçesine yaklaşması, ortamı daha da gerdi. Jaren’in dibine kadar sokulduktan sonra fısıldadı: “Çok pissen adamım! Yani, tanrılar, gerçekten iğrençsin! Bunu seni sevdiğim için söylüyorum ama şu anda gerçekten rezaletin de ötesindesin.”

Jaren ters ters bakıp kuzenini itti ama Caldon’ın kobalt rengi gözlerindeki neşeyi görünce kendisi de dayanamayıp kahkahayı bastı. “Burada sabun tahsisi konusunda pek cömert davranmıyorlar, Cal. Hayatta kalmaya çalışırken kişisel hijyene sıra gelmiyor.”

Caldon kıkırdadı, “Hapishaneden kaçtığında sıcak banyonu hazır ettireceğim.” Jaren’i tepeden tırnağa süzüp burnunu buruşturduktan sonra, “Hepimizin iyiliği için,” diye ekledi.

Caldon, söylediklerine rağmen tiksintisini aşp Jaren’i kendine doğru çekti ve kendi tertemiz giysilerine bulaşan kirlere aldırış etmeden sırtına vurarak ona sarıldı. “Burada kendine dikkat et, kuzen,” dedi kulağına. “Aradığın bilgiyi topla ve sonra dışarı çık. Anladın mı?”

Jaren başını salladıktan sonra Caldon’a sıkıca sarıldı. “Sen de dikkatli ol. Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma.”

Caldon geri çekilirken sırtıttı. “Son zamanlarda sergilediğin şüpheli davranışları düşününce, bu uyarını tekrar gözden geçiririm.”

Jaren'ın buna verecek cevabı yoktu, Caldon'ın dönüp revire doğru ilerlemesini izledi. Mirryn gibi Cal de son sözlerini omzunun üzerinden, şakacı bir ses tonuyla söyledi. "Uyandıktan sonra güzel şifacınla sohbet etmeyi iple çekiyorum. Eğer iddia ettiğinin yarısı kadar dahi özel biriye, çok iyi arkadaş olacağımıza emimim. Onun için aklını başından alacak bir hediye olacağım."

Jaren daha farklı, tehditkâr bir uyarıda bulunamadan, Caldon görüş alanından çıkıp gitti.

Kiva'nın uyandığında kibirli kız kardeşinin yanı sıra, uçarı kuzeniyle de karşılaşacağını düşündükçe canı sıkılan Jaren, tedbiri elden bırakıp onların peşinden koşmayı düşündü. Ama buna gerek olmadığını da biliyordu... Mirryn'in uslu duracağından, Caldon'ın da kendisine takıldığından emindi. Kimliğini korumak için gerekeni yaptıktan sonra çıkıp gideceklerdi.

Çok geçmeden ihtiyacı olan bilgileri toplayan Jaren da onların peşinden gidecekti.

Naari ile birlikte. Ve Tipp'le.

Ve Kiva.

Hepsinin birden Zalindov'dan kurtulacağı gün yaklaşıyordu.

Tek yapmaları gereken, o güne kadar sağ kalabilmektir.

Ve kalacaklardı da.

Çünkü Jaren, ne pahasına olursa olsun bunu sağlamakta kararlıydı.

Özgürlüklerine kavuşacaklardı, istedikleri her şeyi yapabilecekleri bir gelecekleri olacaktı.

Yaşayacakları.

Umut edecekleri.

Ve hepsinden önemlisi, hayal kuracakları bir gelecek...

TEŞEKKÜRLER

“Hayret” kelimesini çok fazla kullanmam ama Hapishane Şifacısı’nu yazmaya başladığım andan itibaren bunu yapar oldum. Her şeyin nasıl yerine oturduğuna hayret ettim, tıpkı bunun hayatıma kazandırdığı insanlara da hayret ettiğim gibi.

Menajerim Danielle Burby... Uçakta karaladığım birkaç örnek sayfaya dayanarak bu riski aldığın için teşekkür ederim. Benimle birlikte direkt en derinlere daldın, bu kadar fazla yükü olan bir yazarı kabul ettin ki, hâlâ çılglık atıp kaçmadığına şaşıyorum. Harikasın ve ben elinden geleni yaptığın, anlayışlılığın ve genel harikalığın için sonsuza dek minnettar kalacağım. Ayrıca o erken taslak sayfalarını okuyup Danielle ve benim mükemmel bir ikili olacağımızı bilen Kristin Nelson’a da teşekkürler... En başından beri bu macerada bizimle olduğun için öyle minnettarım ki.

Harika editörlerim, Emilia Rhodes ve Zoe Walton... Muhteşemsiniz. Bu kitabı, tek başıma asla hayal bile edemeyeceğim bir şeyin ötesine dönüştürme sürecindeki düşünceli rehberliğiniz ve zekice kavrayışınız için teşekkür ederim. Sizin önderliğinizde kitabın ne kadar gelişmiş olduğu beni çok keyiflendiriyor ve daha sonra olacak her şey için de her zamankinden daha heyecanlıyım.

Bu eserin mükemmelleşmesinde editoryal olarak çalışmış olan bütün aşırı yetenekli insanlara çok teşekkürler. Özellikle de redaktörüm Ana Deboo ve düzeltmenim Ellen Fast... İkiniz de harikasınız!